Colecţiile **Cotidianul.**
LITERATURA l 50
JACK KEROUAC Cartea viselor
EDITURA 4F UNIVERS
Jack Kerouac, sub numele său real Jean-Louis Lebris de Kerouac, s-a născut în 1922 în Lowell, Massachusetts. S-a înrolat în Marina Militară, dar nu a făcut faţă regimului cazon şi a ajuns, într-un final, în Marina Comercială. Când nu era pe mare, hoinărea prin New York împreună cu un grup de prieteni care aveau să formeze nucleul viitoarei Generaţii Beat: Allen Ginsberg şi Lucien Carr, William S. Burroughs, Neal Cassady, Herbert Huncke şi Gregory Corso. Primul roman al lui Kerouac, *Oraşul şi cetatea,* a fost publicat în 1950. în curând avea să descopere celebra sa „proză spontană" (se aşeza la birou şi scria fără să acorde atenţie punctuaţiei sau ortografiei, nici măcar sintaxei) şi şi-a petrecut primii ani ai deceniului '50 scriind roman după roman, în timpul călătoriilor sale prin ţară. După ce scrisese *Pe drum* în trei săptămâni, a aşteptat şapte ani până în 1957, când cartea a fost în sfârşit acceptată de o editură şi a avut un mare succes la public, luându-l pe nepregătite pe Kerouac. în anii următori a publicat pe bandă rulantă texte scrise, în mare parte, anterior: în 1958 au apărut *The Subterraneans* şi *The Dharma Bums,* în 1959, *Doctor Sax, Maggie Cassidy, Mexico City Blues,* în 1960 *Tristessa, Big Sur,* urmat de *Visions ofGerard(\963), Desolation Angels* (1965). Succesul nu l-a ajutat deloc, dependenţei sale de benzedrină adăugându-i-se o fatală dependenţă de alcool. Jack Kerouac a murit pe 21 octombrie 1969, la numai 47 de ani.
Cartea viselor, publicată în 1960, este o autobiografie scrisă din perspectiva viselor, în care drumurile lui Kerouac se încrucişează cu cele ale prietenilor şi personajelor sale din romanele anterioare.
Magdalena Palade

JACK KEROUAC
Cartea viselor

Traducere şi note de CRISTIANA VIŞAN
Colecţiile CotkfanuL LITERATURA
EDITURA $ UNIVERS **Bucureşti** • 2007
Coperta colecţiei: **Octavian Cociş**
Coperta: **Marius Matieş**
Redactor: **Diana Crupenschi**
Tehnoredactare: **Constantin Niţă**
Foto: **Guliver / Getty Images / Hulton Archive**
JACK KEROUAC
Book ofDreams
Copyright © 2001 by John Sampas and
The Estate of Jack Kerouac © Univers Publishing House, Inc, 2007
Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin UNIVERSE PUBLISHINO HOUSE, Inc
ISBN 978-l-60257-059-7

CUVÂNT **ÎNAINTE**

Cititorul ar trebui să ştie că aceasta e doar o culegere de vise pe care le-am scris în grabă după ce mă trezeam din somn. Toate au fost scrise în mod spontan, neîntrerupt, exact aşa cum se întâmplă în vis, ba chiar uneori le-am scris înainte să fiu treaz de-a binelea. Personajele despre care am scris în romanele mele revin în aceste vise, în situaţii noi şi ciudate (a se vedea lista de personaje de pe pagina următoare), în care continuă aceeaşi poveste, care este singura poveste despre care

am scris vreodată. Eroii din *Pe drum, The Subterraneans,* etc. reapar aici, făcând şi mai multe lucruri ciudate pentru simplul motiv că rotiţele minţii se învârt mai departe, creierul se încreţeşte, luna descreşte, iar toată lumea îşi ascunde capetele cu bonete de noapte sub perne.
Bun.
Bun, fiindcă faptul că toţi oamenii din lume visează noapte de noapte încătuşează întreaga omenire într-o aşa-zisă Uniune tacită şi demonstrează totodată că lumea este într-ade-văr transcedentală, lucru pe care comuniştii nu-l cred pentru că li se pare că visele lor sunt „irealităţi" şi nu imagini a ceea ce au văzut în somn.
Aşa că dedic această carte de vise viitorului celor nenăscuţi.

PREFAŢĂ

Cartea viselor a fost cartea pe care am scris-o cel mai uşor. Când mă trezeam din somn rămâneam culcat urmărind imaginile care se ştergeau uşor ca într-o scenă de film care se estompează topindu-se în cotloanele ascunse ale subconştientului meu. De îndată (cam un minut) ce le puneam laolaltă cu celelalte vise pe care le avusesem mai devreme, în aceeaşi seară, şi pe care reuşeam să le prind, ca pe nişte peşti într-un iaz adânc, îmi ridicam oasele obosite din pat & cu ochii umflaţi de somn mă apucam să scriu repede cu creionul în caieţelul de vise până când epuizam toate elementele memorabile. Scriam neîncetat pentru ca subconştientul să vorbească în nume propriu şi în formă proprie, adică într-o curgere unduioasă şi neîntreruptă. Fiind doar pe jumătate treaz, nu prea ştiam ce fac şi cu atât mai puţin ce scriu. Dar după o oră, în timp ce-mi beam cafeaua, ce ruşine mă năpădea uneori când vedeam asemenea revelaţii dezgolite şi declarate cu atâta nonşalanţă. Dar asta se datorează faptului că subconştientul (adică forţele *mana* care acţionează din *alaya-vijnana)* nu face nici o discriminare mentală a răului sau binelui, una sau alta, ci se ocupă doar de realităţi, de Ceea Ce Este. Numai în subconştient (adică în *mano-vijnand)* facem judecăţi şi ajungem la concepţii arbitrare, adică arbitrăm şi întocmim legi despre ce trebuie & nu trebuie scris şi făcut. Aşa că am scris aceste vise cu o bonetă de noapte stranie & acum mă bucur c-am făcut-o.
Oricine e interesat de visele sale ar trebui să folosească metoda de a-şi prinde visele la timp înainte să dispară pentru totdeauna.

JACK KEROUAC

LISTĂ DE PERSONAJE

NUME ÎN *CAR TEA VISELOR*	NUME ÎN *PE DR UM*
Cody Pomeray	Dean Moriarty
Irwin Gardner	Carlo Marx
Jack (Kerouac) (eu)	Sal Paradise
Bull Hubbard	Old Bull Lee
Ed Buckle	Ed Dunkel
Joanna	Marylou
Huck	ElmoHassel
Deni Bleu	Remi Boncoeur
Mă	„Mătuşa" lui Sal Paradise
Irwin Swenson	Rollo Greb
Julien Love	Damion
Evelyn Pomeray	Camille Moriarty
Guy Green	Tim Grey
Irving Minko	Roland Major

NUME ÎN *CARTEA VISELOR*	NUME ÎN *THE SUBTERRANEANS*
Irene May	Mardou Fox
Jack (Kerouac)	Leo Percepied
Raphael Urso	Yuri Gligoric
Irwin Gardner	Adam Moorad
Julien Love	Şam Vedder
Bull Hubbard	Frank Carmody
Irwin Swenson	Austin Bromberg
James Watson	Balliol MacJones

Shelley Isle.....Ross Wallenstein
GerardRose .....Julien Alexander
DickBeck.....Fritz Nicholas
Danny Richman .....Larry O'Hara
Ronald Macy.....Charles Bernard

NUME ÎN *CARTEA VISELOR*	NUME ÎN *THE DHARMA BUMS*
Irwin Gardner	Alvah Goldbook
Simon Darlovsky	George
Jack (Kerouac)	Ray Smith
Rosemarie ...	....Roşie Buchanan

VAI! ÎNGROZITOARELE CĂLĂTORII pe care a trebuit să le fac prin ţară cu căi ferate şi gări sumbre cum nici în vis n-ai văzut vreodată - una din ele o adunătură pestilenţială de lilieci şi găuri de rahat şi parcuri şi ploi ceva de neînţeles, de nu-i văd capătul pe nici un orizont, asta-i cartea viselor.
Isuse viaţa e posomorâtă cum poate să trăiască cineva şi cu atât mai puţin să muncească... doarme şi se visează pe partea cealaltă... şi tocmai acolo Lupul tău e de zece ori mai rău decât îşi imaginează drăguţul de tata... şi cum, uite, m-am oprit - *cum poate cineva să mintă şi să spună căcaturi când are gura plină de aur.*
Cincinnati, Philarkadelphia, Frohio, staţii din Subteran - oraşul ploilor, slujbe proaste, Belzebut şi Oraşul Haşişului am fost în toate şi am citit operele lui Finnegain la ce-o să-mi folosească mie dacă nu mă opresc să îndrept răul pe loc în biata mea ţeastă învăluită în b... ce cuvânt e ăsta?...
Vorbe, vorbe, vorbe...
M-am dus să-i văd pe Cody[1] şi pe Evelyn[2], totul a început în Mexic, pe canapeaua veche şi mizerabilă a lui Bull[3] unde am visat pur şi simplu că eu călăream un cal alb pe o stradă laterală în oraşul ăla din nord ca în Mâine, dar de fapt departe de autostrada din Mâine cu verandele plouate noaptea

[1] Cody Pomeray din *Cartea viselor* este o proiecţie a lui Neal Cassady, cel mai bun prieten al lui Kerouac, cei doi călătorind mult împreună.
[2]Carolyn Cassady, soţia lui Neil Cassady, cu care Kerouac a avut o relaţie îndelungată, până când a refuzat să mai facă parte din acest triunghi conjugal.
[3] Personajul Bull Hubbard din *Cartea viselor* este o proiecţie a scriitorului beatnic William S. Burroughs.

în susul şi-n josul Americii, aţi văzut cu toţii asta, cârnaţi ignoranţi ce sunteţi care nu pricepeţi ce citiţi, *poftim,* cu străzi laterale, copaci, nopţi, ceaţă, felinare, cowboy, hambare, împrejmuiri, fete, frunze, ceva aşa de cunoscut şi totuşi nemaivăzut de ţi se rupe inima... mă avânt pe strada asta, tâgâdâm tâgâdâm, tocmai i-am lăsat pe Cody şi pe Evelyn într-un restaurant fantomatic din Sân Francisco sau la o masă într-o cafenea de la intersecţia dintre Market şi Third unde am discutat înflăcărat despre nişte planuri să facem o călătorie cred că spre est (ca şi cum!) (ca şi cum ar mai exista vreun est sau vest pe busola aia veche şi fluctuantă din pat, cu baza pe pernă, oamenii proşti şi oamenii nebuni visează, lumea n-o să fie salvată dacă lucrurile continuă aşa, astea sunt crăutările unei... oi... rătăcite)... în visele astea Evelyn e maleabilă... Cody e... (distant şi gelos)... ceva... nu ştiu... nu-mi pasă... Doar asta după ce vorbesc cu ei... Doamne Sfinte, mi-a luat atâta timp să spun, am luat-o la vale... Mă îndrept către râul negru pe un cal alb... mi s-a rupt inima când m-am trezit, ca să-mi dau seama că urma să plec în călătoria aia spre est (jalnic!)... de unul singur... singur pe veci... într-acolo mă şi îndrept acum, pe un cal alb, fără să ştiu ce-o să se întâmple, predestinat sau nu, dacă-i predestinat atunci de ce să-mi mai bat capul, dacă nu e, atunci de ce să mai încerc, nu de ce dacă să încerc, ci dacă de ce nu să încerc, sau nu de ce... în momentul de faţă n-am nimic de spus şi refuz să merg mai departe fără să ştiu mai multe.
ŞI MEXICO CITY, un oraş fantomatic cu chef de semeni stând la temelia Căii Ferate de un cenuşiu întunecat ca în Liverpool... eu şi o gloată din tânăra generaţie în costume şi fete cu bucheţele de flori pentru bal care asistă la o busculadă, o adunare, într-o clădire, într-un turn... aşa de ticsit, eu, printre absolvenţi, trebuie să aştept afară... înăuntru ropote de aplauze, discursuri, muzică... Ce ciudat că în

visele mele nu s-ar zice că totul s-a întâmplat deja într-un fel mai interesant, dar 10 rămâne fiorul copieşitor, dulcele fior copieşitor... căci furia îmi roade inima. Ce fac eu în această sinistră Carolină de Nord trezindu-mă ca un funcţionar la ora 6:00... un funcţionar între alţi funcţionari siniştri şi cu chipuri îmbătrânite într-un birou mohorât şi vechi de la Calea Ferată... nici un vis n-ar putea să fie mai înspăimântător şi mai infernal. Reuşesc în cele din urmă să intru la petrecere... nu, tâmpitul de câine rn-a trezit tocmai în momentul în care aş fi putut să fac o poveste a afacerii... iar în ultima vreme oricum mă trezesc în zori plin de spaime, în New York alţii îmi fură ideile, mi le publică, mi se sărbătoresc la petreceri unde le iau la futai pe nevestele altor bărbaţi, primind cununi de lauri de la poeţi bătrâni... iar eu mă trezesc în patul ăsta cu groaza unui coşmar pe care numai viaţa-l putea inventa. Dracu' să-l ia.
ÎNTR-O CAMERĂ DE ZI CIUDATĂ, probabil în Mexico City, dar foarte suspect de asemănătoare cu o cameră de zi dintr-un vis despre mama şi tata în Lowell sau în Oraşul Viselor... June[1] (Evans) îmi spune numele unui mare scriitor grec necunoscut, Plipias, Snipias, cum taică-su a fugit cu banii familiei aşa că Plipias, poponar cum era, s-a dus să trăiască pe o insulă cu băiatul pe care-l iubea; şi a scris: „Eu nu-i întorc niciodată spatele omului, pentru că îl iubesc"... June mi l-a recomandat cu căldură pe acest scriitor şi mi-a zis: „Poţi să-ţi petreci o oră pe zi ciondănindu-te pentru lucruri neînsemnate, dar într-un în sens mai larg înţelegi şi tu ce vrea să spună, a nu întoarce niciodată spatele omului..." între timp, eu vreau la baie, dar Bull e deja înăuntru... n-a făcut nici un comentariu...
CĂUTAM DIN GREU ÎN PIVNIŢAACESTEI FEMEI ca să-mi platez, sau să-mi transplantez, iarba de marihuana... sub o harababură de hârtii (cu doar un minut înainte îmi umblam prin propriile mele lucruri, într-o cameră nouă şi imensă, Peaches

[1] Joan Vollmer Burroughs, soţia lui William S. Burroughs, care a ucis-o, accidental, împuşcând-o în Mexico City, în 1951.

tocmai îl părăsise pe Hal)... o harababură de elastice de cauciuc, etc., şi eu săpam în ţărână ca să-mi pun răsadurile dar mi-am dat seama cât de adânc era beciul ei sub grămada ei de resturi, mi-am spus „Baba e... cu cât îmbătrâneşti mai mult, cu atât mai adâncă devine pivniţa ta, cu atât mai asemănătoare cu un mormânt... cu cât pivniţa ta seamănă mai mult cu un mormânt..." La stânga era categoric o gaură... ce enunţ categoric...
Scotoceam după povestirile mele şi după referatul meu pentru Peaches... mai devreme mă aflam într-o cameră, lucrând ca secretar pentru un bărbat, care era un impostor, un escroc... un pungaş talentat de la vreo nenorocită de revistă de scandal cu un articol de fond nenorocit... M-a vizitat mama de parcă aş fi fost la închisoare... M-am întors pe partea cealaltă în pat, în părutul meu de copil, interesat de chestiile astea...
CIONDĂNELI ORIBILE ÎN CHICAGO... cu nişte marinari tineri şi cu Deni Bleu[1], într-o maşină, semafoare luminoase cu culori schimbându-se în sus şi în jos ca la Boston... oprit de poliţai, puştiul mai tânăr aruncă 2 sticle de un litru de bere pe geam şi le face ţăndări...,,Lua-l-ar dracu!" înjurăm cu toţii... mă caut prin buzunare, n-am decât un prezervativ... Dar poliţaii dau peste un chiştoc de marihuana, dar eu o să zic că-i cimbru sau cubeb şi chiar asta şi e... cimbrul n-are nici o valoare dar e condamnabil... un poliţai taximetrist îmbrăcat în civil mă pune să scot limba ca să se uite după cubeb, ceea ce şi fac, el se face c-o să-mi dea o palmă, dar n-o face... Ascultaserăm la radio transmisiuni măreţe despre sindicatul marinarilor, cu otreapă aia toantă de la *Preşedinţia Adams* hlizindu-se în direct... şi ţinând discursuri furioase împotriva sindicaliştilor... Deni posomorât ca întotdeauna... manipulat ca întotdeauna...
Apoi în vechiul Frisco[2] de vis cu colinele lui din nou, dar încă asemănătoare cu Bunker HilP pe care cobor cu calul

[1] Henri Cru, bun prieten de-al lui Kerouac, relaţia lor menţinân-du-se atât în New York, cât şi în California.
[2] Sân Francisco.
[3] Colină din zona Charlestown din Boston, Massachusetts.

alb şi deşi nu s-a mai întâmplat de când m-am întors de-adevăratelea în Frisco... Cody conduce o rablă, ajungem la o colină cu blocuri dichisite (el trage de supapa de reglaj de pe jos aparent fără nici un efort să ajungă la ea)... îmi spune ceva dar în mod neplăcut, totul e neplăcut acum, toată lumea vrea bani sau vrea să câştige putere pe spinarea mea, ce-a fost parfum s-a dus... Cody are o expresie chinuită,

neplăcută, posacă... Rabla îmi aduce aminte de rabla pe care am parcat-o pe o stradă liniştită de pe lângă Ozone Park săptămâna trecută, cu un amic dormind la volan, iar un tip a început să tragă asupra noastră cu o puşcă de la o fereastră de la etajul 2 al unei case îmburuienite în stil de Calabria, iar eu m-am aruncat în şanţ scrâşnind din dinţi de frică să nu mă ardă cu puşca dar nu m-a nimerit... apoi o iau la fugă în josul străzii, el începe să tragă după mine intenţionat (prima dată a ţintit o femeie... June Ogilvie pe trotuar)... acum mă vrea pe mine... eu fug... sunt biruit de lacrimi şi de groaza că vine după mine... rabla e a mea... el sare înăuntru, „acum o să-mi fure camionul!" Eu mormăi „Fir-ar a dracului de lume!" Şi amicul meu nu s-a clintit din dreptul volanului... asta pentru că l-o fi omorât prima împuşcătură? Era Don Jackson din Mexico City... mi-am dorit să nu fi lăsat cheile de la maşină înăuntru... Tot mersesem şi mersesem cu maşina, prin acea gară fantomatică din Oraşul Ploii... Nebunul a tras din nou ... Eram în acel Parc Ozone în care merg cu autobuzul câteodată noaptea pe un bulevard imens către casa cu canapea şi verandă a mamei mele... totul horcăie şi totul e bântuit de morţi... pierdut pierdut pierdut în infinita veşnicie a pieirii noastre...

AZI NOAPTE TATA SE ÎNTORCEA în Lowell... O Doamne, o, viaţă chinuită... şi nu era interesat de mai nimic... în visul ăsta se tot întoarce în Lowell, n-are nici un magazin, ba nici măcar o slujbă... câţiva prieteni fantomatici cică l-ar ajuta, i-ar căuta nişte pile, are mulţi amici mai ales printre bătrânii mizantropi... dar e slăbit şi se presupune că

13

n-o mai duce mult aşa că ce mai contează... A plecat dintre cei vii atât de mult - entuziasmul lui de odinioară, lacrimi, ciondăneli, toate astea s-au dus, doar paloare, nu-i mai pasă... Ne-am întâlnit cu el într-un bufet, vizavi de Paige's, dar nu şi de Waldorf's... de-abia vorbeşte cu mine... mama e cea care îmi vorbeşte despre el... „Ah, bon, ah bien, el n-o să *vivrapas longtemps ce foi* /c/f!" ... „nu va trăi prea mult de data asta!"... mama nu s-a schimbat... deşi până şi ea plânge când îl vede schimbat... dar Doamne, o, Doamne, viaţa asta de fantomă - îmi păstrez speranţa în ciuda speranţei în ciuda speranţei o să trăiască oricum chiar dacă eu nu numai că ştiu că-i bolnav, ci şi că e un vis şi că el a murit în realitate... ORICUM... îmi fac griji... (Când scriam la „Oraşul şi cetatea" am vrut să spun că „Peter se albea de îngrijorare" ... căci tristeţea fantomatică pe care o simt în aceste vise (PA-G-X-4327) e albă)... poate că tata stă în tăcere pe un scaun în timp ce vorbim... s-a nimerit să vină din centru ca să şadă puţin dar nu pentru că e acasă, ci mai degrabă pentru că n-are unde să se ducă în acest moment... de fapt îşi pierde vremea la sala de biliard toată ziulica... citeşte niţel ziarul... dac-ar fi după el, nu vrea să mai trăiască mult... asta-i şi ideea... E atât de diferit faţă de cum era în realitate... în viaţa de fantomă cred că-i zăresc adevărul suflet... care e ca al meu... viaţa nu înseamnă nimic pentru el.... sau eu însumi sunt tatăl meu şi ăsta sunt eu (mai ales în visele din Frisco)... dar e chiar Tata, bărbatul ăla mare şi gras, dar şubred şi palid, dar atât de enigmatic şi de ne-Kerouac... dar să fiu eu ăsta? Viaţa de fantomă, viaţa de fantomă... iar toate astea se petrec la numai câţiva centimetri de visul cu norii de fier din 1946 care mi-a salvat sufletul (podul peste Y, la zece străzi distanţă de cafenea...) O, fir-ar al dracului să fie, Doamne...

O DISCUŢIE LUNGĂ ŞI LINIŞTITĂ aproape în stare de veghe cu Evelyn... aproape reală... despre cât de deznădăjduită e „dragostea" ei şi ce-o să se întâmple şi ce n-o să se întâm-l4

ple... eu nu-nţeleg dragostea deloc... dar uite-mă aici vorbind cu înflăcărare şi sorbind orele îngerilor... după ceas...

CEL MAI CIUDAT LOC DIN LUME e căsuţa aia colonială de basm de pe o stradă îngustă din spatele vechiului atelier de imprimerie al tatălui meu din apropiere de Royal (aşadar pe Market Street) dar totodată în Anglia şi în cenuşii... pietre de pavaj... multe vise acolo, căsătorii nedesluşite, fete, poate o avea vreo legătură cu cealaltă viaţă pe care am perceput-o în viziunea din Market Street din Frisco (Market Street? Sau Greeks Street?)... Pe o altă stradă foarte ciudată de gen Aiken sau Lilly din Centralville, dar totodată un drum principal mare şi enigmatic dintr-un

oraş extraordinar de important ca New York (Bronx Street?) sau Montreal - dar de fapt Aiken Street ... dar de fapt Juarez în Prado... (New Haven! Ăsta era!)... un puştan, un băiat, bine îmbrăcat, ca un autostopist care face înconjurul lumii cu 80$ călare pe un cal pe şinele troleului dar ţine hăţurile aşa de slobod că eu, de pe bordura trotuarului din faţa magazinului Scoop, zic: „Hei, vezi că hăţul ăla e prea lung... o să-i scape calul de sub control... " Dar serios puştiul o ia la trap în sus pe stradă, prin trafic, dar apoi începe să galopeze fie ca să se dea mare, fie pentru că nu mai stăpâneşte calul şi în timp ce galopează hăţurile îi scapă din ce în ce mai mult din mâini până când se lasă prea tare înapoi şi se ridică să cadă pe spate ţinând în mâini hăţurile lungi care-i fâlfâie în timp ce calul galopează printr-o intersecţie periculoasă când tocmai s-a pus verde şi puzderii de maşini şi de camioane care aşteptaseră la semafor, apropiindu-se tot mai mult de el, se aruncă la 100 km/h, ţâşnesc drept prin intersecţie şi puţin mai lipseşte să dea peste cal şi călăreţ, dar îmi dau seama că puştiul se îndreaptă spre moarte sigură in josul străzii... şi urlu la el: „Apucă hăţurile alea mai strâns! Trage!" ...nu e un tanc, îmi zic în sinea mea, are destulă putere să-l oprească locului pe calul ăla dacă vrea... nu-i în toate minţile? ĂSTA NU SUNT EU

Si se mai făcea că era şi Garden şi şcoli de-a lungul şinelor dar n-am fost atent şi nu-mi aduc aminte, poate doar ca, în zorii unei zile, când mă trezeam, am avut o viziune cu 4 cuvinte conturându-se în mintea mea., „oraş în ploaie iar"... întoarcerea oraşului în ploaie iar...

(„Un glonţ s-a prăvălit în tine!" spune micul Paul)

NU VOR SĂ MĂ LASE SĂ MUNCESC pe vas deşi tocmai a ridicat ancora de la debarcaderul din North River unde m-am plimbat adesea cu Joe - un debarcader cenuşiu şi sumbru - şubred şi mişunat, cu „Şcoala de corecţie a lui Julien[1]" după cum îi spun eu unei case arăbeşti cu apartamente ieftine de închiriat şi apoi locul unde am stat cu mama pe puntea vasului de război în acel vis faimos, analizat de Hubbard în 1945, cu crabii de pe prosoape de faţă plutind în apă... Sunt în cabina mea, suntem deja pe mare, mă simt singur, mă simt îngrozitor, pierdut în labirinturi de camere proaspăt văruite şi de chesoane şi de cabine de dormit şi îngrijorat din cauza mării cenuşii şi reci şi a ofiţerilor care intră la mine să-mi verifice documentele şi el, şeful, tânăr, rânjeşte.. Eu îi spun Sec, de la Secund, uitând de „domnule"... „nu poţi naviga fără cutare şi cutare document" zice el cu zâmbetul ăla îndoit, „Va trebui să navighezi în călătoria asta, dar n-o să munceşti"... dădusem o mână de ajutor cu frânghiile înţepenite pe doc... de fapt dădusem fuga la bord chiar în ultimul minut în timp ce vasul o luase în jos pe canalul aglomerat şi-i vedeam acoperişurile cu burlane fumegânde trecând prin faţă... nu mi-e clar cum m-am urcat la bord, mă întorceam de la un bal fantomatic în locuri cu camere imense precum bastionul din port din Mexico City unde se amestecă

[1] Personajul Julien din *Cartea viselor* este de fapt o proiecţie a lui Lucien Carr, intelectual renumit şi fondator al clubului *New Vision* de la Universitatea Columbia, care a devenit nucleul viitorului curent numit *Generaţia Beat.* După o confruntare violentă cu un fost amic, a petrecut doi ani într-un centru de reeducare.

tot soiul de oameni... O, biet băiat chinuit John Kerouac, te îndrepţi către un vis lung şi trist...

Fumul e pe Râul Gudron, vrabia bate delicat din aripi...

ÎN DENVER ACUM... visez că intru într-un magazin şi mă întâlnesc cu Joe Gavota şi cu Joe Melis şi eu mă îndrept spectaculos spre Melis ca să-i trag una în puloverul lui gros şi el nu e uimit deloc de parcă s-ar fi ştiut că eram prin preajmă şi de fapt Gavota (care mi-a adus mingea de fotbal din '38 de la meciul lui Lawrence) nici măcar nu-şi ridică privirea către mine... iar ei sunt nepăsători dar parcă ar fi şi conştienţi, iar eu mă simt vinovat şi aiurea dintr-un anume motiv... la un dezmăţ în stil mare, după drăgosteli într-un pat cu şipci de lemn dintr-o cameră alăturată (cred că într-o casă de pe un drum de ţărână, aceeaşi dragoste perfectă cu o soţie viitoare pe care am visat-o acum multă vreme, cu o claritate perfectă)... noi, dragostea şi cu mine, fata cu trupul frumos şi roşiatic mă scoate din minţi, stăm pe podea, se presupune că dragostea noastră e un

secret, ea se cuibăreşte în braţele mele, eu îi spun „Nu aici, nu ţi se pare?" (totul se petrece în Australia!) şi ca Edna are un râs de clopoţel şi se aruncă înainte şi înapoi cu curul ei mic şi drăguţ fără chiloţi goală puşcă cu droguri şi aşa mai departe la petrecerea unde se văd femei geloase dansând cu bărbaţi cărora nu le pasă... într-un fel sau altul... sau un pretendent gelos la bucătăria din spate... drumul de ţărână de la Arabul înfăşurat în Giulgiu şi de la liceu după-amiaza înserată şi aurie când mama mi-a cumpărat o bâtă de baseball iar Gavota şi Melis (din echipa de fotbal de la Liceul din Lowell) erau de faţă...
Apare Deni Bleu, am tot alunecat pe un deal în jos dar nu pe zăpadă, D e în toane bune... sparge fereastra... toată bucata de perete... şipcile se năruie ca baraca dărâmată ieri la viaductul din Denver... Deni pe o scară mobilă - râzând - şi fata-iubita mea acolo - seamănă cu Edna mai mult decât oricine... dar curul ei e exact la fel ca al lui June Evans! (iar ieri am zis la telefon că „Evelyn Pomeray seamănă cu June Evans mai mult decât ori-

cine") (i-am zis-o lui Mannerly)... mistere din belşug aici. (O să le supravieţuiesc şi-o să le iubesc sau or să mă iubească ele pe mine sau poate că e doar ură, război & moarte...)
ÎN SÂN JOSE ACUM, 7 sept., merg cu autobuzul galben tipic din Lowell spre casă către Pawtucketville, iar când şoferul ajunge pe fâşia aia rapidă de la colţ (catran încreţit) eu zic „Acum dă-i bice"... dar e pe Riverside şi nu pe Moody, ultima parte din drum e diferită pentru că am auzit de noua autostradă cu multiple benzi... Cât oprejte (în autobuz mai sunt cu mine vreo doi puştani, cu capetele scoase pe fereastră, tocmai am venit de la nişte aventuri pe un vas care a fost zguduit de bombe de adâncime iar Boisvert era la bord)... văd un câine călcat de maşini aproape de stop, iar când mă dau jos observ că e încă viu, deşi contorsionat şi călcat... „O Doamne, e încă viu şi se chinuie ... Dom'le, strig către unul dintre cei doi şoferi de autobuz „câinele ăla e încă viu - împuşcaţi-l, omo-râţi-l" şi ca din senin scoate un revolver de calibru 38 şi ţinteşte în jos, către scări şi începe să tragă în câine, de vreo 4 ori, animalul e în convulsii, se ridică şi vine după mine şi către puştani... o rupem la fugă în spate peste Moody ca să scăpăm de el... „Stati pe dreapta!" urlă şoferul de autobuz -nu-nţeleg ce vrea să spună - Câinele ar putea să mă muşte dar eu nu vreau să mă atingă suflul morţii lui... pe el pot să-l sugrum, să-l opresc, dar nu şi suflul morţii lui - e un câine felahin de-un cenuşiu murdar, cu nişte pete maro pe gât şi cu o zgardă veche şi prăpădită de la un stăpân cu chipul împăienjenit într-o rigiditate oarbă şi pustie... dinţii lui, ochii lui... Apoi îl văd pe G.J.[1] care se plânge că Scotty[2] sau nu ştiu cine e încă acelaşi Scotty dintotdeauna, momentul e ACUM, 1952, dimineaţa, vechiul vis cu întristatul G.J. pregătindu-se dimineaţa să plece la muncă la marină şi văietându-se - îi spun despre câine şi despre vapor- aşa cum o spun şi acum...
[1] George Apostolos, prieten din copilărie de-al lui Kerouac.
[2] Joseph Henry Beaulieu, prieten de-al lui Kerouac şi coleg în echipa de baseball a liceului din Lowell.

APOI SE FACE CĂ LUCREZ LA CALEA FERATĂ, aşa cum am tot făcut - îmi dau seama acum - de ani întregi în visele despre Căile Ferate Barrostook Crock & Crane care merg de-a curmezişul de la est la vest, de la Lowell la Lynn şi în alte asemenea locuri de-a lungul unui pământ uscat şi deşertic aproape de soi mexican cu barăci sinistre de frânări, pe drumul către vreun vechi Boston... acum sunt aproape de soi californian iar Cody şi tata s-au contopit într-o Imagine Tată a Acuzării cu draci pe mine pentru că am pierdut trenul local, mi-am ratat transportul de mărfuri, am făcut-o de căcat cu Imaginea Mamă pe de-a-ntregul, am făcut ceva copilăresc (băieţelul scriind în cameră) şi am ţinut pe loc căi ferate de oameni... ajung în sfârşit la şine dar transportul meu goneşte deja atât de repede încât mi-e teamă să încerc să sar în tren... jegosul Tata-Cody e deja la muncă, poa' s-o facă şi el de căcat în propria lui noapte sinistră dar pe Isus Christos dacă nu-i aşa că atunci când vine timpul să mergi la muncă înseamnă că a venit dracului timpul să mergi la muncă... Mai sunt şi nişte feţe furioase de marinari pe vase, am zbârcit-o cu pompa... W C Fields lângă şine, în pantaloni de muncă de macagiu, frânării ca nişte păpuşi sar în trenul care prinde tot mai mult în viteză... eu rămân în urmă ca un fraier în propriu-mi ne-caz ... orbecăind în propria-mi netrebnicie prostească...
O AVENTURĂ LUNGĂ DE O NOAPTE-ÎNTREAGĂ cu o femeie care se presupunea că

era Marlene Dietrich -„după gură-ţi poţi da seama" - dar alţii par cam neîncrezători că ea ar fi Marlene, deşi eu cred că e sau mă încăpăţânez să cred... mă duc într-o parcare şi-i spun proprietarului maşinilor de mâna a doua că Marlene e gagica mea... e amplasată pe Podul St. Lowell, vizavi de depozitul ăla mare şi gri... Acolo mi se arată o revistă Life cu 3 pagini de poze cu mine într-un trenci (tăbăcit şi croit pe corp) decupat ca un „scriitor singuratic la tristeţe" în diferite unghiuri - cu părul întunecat, posomorât, cu faţa zbârcită... sunt nemulţumit pentru că aş fi
19
preferat poze luate de aproape şi totodată pentru că nu ştiam că mi se făcuseră pozele alea - de către Marlene, pesemne -în *gura* ei care era cheia identităţii sale avea o ţigară cu iarbă şi cu dinţii aproape încălecându-i buza, ca gura lui Bill Wagstrom din Mexico City sau ca gura tipului cu maşinile de mâna a doua din Munţii Stâncoşi (era un bărbat masiv cu pălărie de pai) (şi e în vis) şi ca a soţiei lui Shorty Clarence din Easonburg sau cumva ca gura Ninei Foch deşi a ei nu avea nici o ţigară cu iarbă-n colţ ci chiar ca a adevăratei Marlene.
UN CAMPAMENT DE clandestini aproape provinciali (toxicomani din Monterrey) în jurul unui foc, Peaches, etc., sunt cu ei dar mă ridic s-o iau din loc (la drum de noapte cu trafic uşor) spre Canada, înapoi în Canada, mobilă îngălbenită de la începutul anilor douăzeci (stropi trişti de după-amiază) scene din copilărie unde mama este - e o călătorie lungă, o călătorie tristă, mă urnesc dar mă întorc să spun ceva, lor nu le pasă, e o pisică pe drum, m-am ciocnit uşor cu Nemurirea în acest vis... Ăsta-i primul capitol de la adevăratul *Pe drum...*
O CĂLĂTORIE LUNGĂ LA Mexico City, îmi părăsesc munca de la căile ferate din California înainte să înceapă măcar (aşa cum am făcut şi cu slujba de la căile ferate din Carolina), iar pe drum intru în case şi străduţe noroite cum nu se mai găsesc acum pentru că au făcut maşina să meargă 8 km pe o stradă largă şi înfundată cu ceea ce foloseau ca să se strecoare dintr-un capăt în altul al străzii - fac nişte înregistrări blegite cu Eisenhower, mă ia de sus, dar e totuşi prietenos şi amuzant şi, spre deosebire de politicienii din viaţa reală, nu-l deranjează să lase posterităţii nişte cuvinte tâmpe... ajung în Mexico City, cu Al Green, mă duc acasă la Hubbard şi-mi bag în priză noul magnetofon şi pun banda pentru Al - el însuşi e Eisenhower - o apreciază, o înţelege şi râde - dar uşa se deschide brusc şi intră Hubbard clătinându-se, răcnind mort de 20
beat - îi spun să-şi „ceară scuze" pentru c-a dat buzna neinvitat în casa lui,, Am pick-up-ul ăsta nou şi o grămadă de bani", de parcă i-aş fi zis ,^Vw *eşti recunoscător că sunt aici?"* dar el se clatină mai departe, face numai comentarii sarcastice, scuipă pe jos, se duce în camera lui, iar de fiecare dată când Al (care a auzit atâtea de la mine despre măreţia lui) încearcă să vorbească cu el, Bull rămâne complet mut de parc-ar face-o înadins - sfidându-l pe Al pentru că-şi dă seama că l-am pregătit pe Al pentru întâlnirea cu el şi că el ignoră totul şi rămâne tăcut, cu jumătatea aia de zâmbet... sunt furios, nu vreau să mai am nimic de-a face cu el de-acum înainte, crâmpeie proaspete de paranoia mă urmăresc în călătorie până la fiecare cap de linie, mă mai simt şi vinovat şi nechibzuit şi neruşinat pentru că mi-am lăsat aşa de repede slujba de la Căile Ferate, acum chiar am pus-o, toate podurile din urmă-mi mistuite în monotonă veşnicie... Ceva mai devreme tata se întorsese în West Street dar de-acum era şi beţivan şi nu mi-a răspuns şi l-a durut în cur - năzuros ca un copil rău - iar eu cu mama - spectralităţile pierdute ale unei zile de 4 iulie -, artificii pe First Street, evenimente de nedescris se desfăşoară şerpuitoare de-a lungul drumului către Joe pe Bunker Hill şi apoi în jos, spre centrul din Centralville - zăbrelele cu trandafiri de pe verandă, lumina mohorâtă a casei ca lumina din visul de fluture de noapte cu Cody-poliţista-oval că-rare-copii... Celtul Mistic nici vorbă să fi înflorit, şi-a legat o fundă slavă în jurul banderolei felahe a lumii, Primăvara ara-meică îndeasă sub pământ Americile de Fier ale Felahilor[1]...
VENIND ÎNTR-UN SOI DE TREN CU VAGOANE în mişcare, cu o grămadă de oameni şi cu Al Green, într-un nou ţinut încreţit al misterului felah şi al ţigăncilor... un loc pre-
[1] Termenul *Felah* e folosit de Kerouac, după cum comentează Robert Holton în *Kerouac printre*

felahi (1995) pentru „a-i desemna pe toţi acei oameni din America de Nord şi din întreaga lume care i se par, cultural vorbind, în afara structurilor şi a categoriilor, a dorinţelor Şi a frustrărilor modernităţii".
21
cis în câmpie, scena devine de îndată felahă, la fel cum Nogalez - Arizona se transformă în Sonora - Mexic şi la fel cu camioanele pline ochi de muncitori de la echipele de întreţinere a căilor ferate din Santa Mărgărita (în excursia din studenţie)... ne-am întors şi-am văzut oamenii pitoreşti din colţ, târfele în rochiţe viu colorate şi ieftine (dar murdare ca nişte felahe), străzile pline de noroi, magazinele, nişte copaci măreţi şi uriaşi ca Timpul, plopi americani, smulşi din rădăcini în colţul bătrânului... mi-e limpede c-am mai fost aici înainte de această dezrădăcinare - rădăcinile uriaşe erau etalate în lumina soarelui, bătrânul stătea pe banca lui vorbind cu bătrânele, mai erau şi alţi copaci mai mici scoşi din pământ în sus şi-n jos pe drumul principal care era punct de demarcaţie între unde fuseserăm şi unde începuse pământul misterios de încreţit... Apoi le spuneam unor Julien şi Irwin[1] zâmbitori despre mine şi Bull în bordelurile din Mex City şi aventurile noastre în timp ce hoinăream prin acel „cerc" din Mexico City noaptea trecută am muncit iar pe macaz... Sub pretextul că-mi demonstrez ignoranţa în materie de spaniolă în poveste tot folosesc cuvinte spaniole ca să mă dau mare... Mai întâi am trecut cu bine din acel „prim oraş felah vălurit către câmpia felahilor" cu Al... apoi au urmat aventurile cu Bull, apoi am revăzut şi găsit Copaci dezrădăcinaţi - atât de cumplit - şi cu marea tăcere a Timpului şi a Realităţii, am visat într-un vagon de serviciu în noaptea după ce am rămas blocat pe acoperişul unui vagon de marfă la 100 de kilometri pe oră în întunericul ceţos din Watsonville şi mlaştinile de la Moss Landing.
MĂ FURIŞEZ ÎN ÎNTUNERICUL FLAGRANT al unei nopţi, nu găsesc locul, seamănă foarte mult cu o noapte ideală din Denver (şi povestea despre dormitoarele comune a vânzătorului din High Point - Carolina de Nord, evreul cu
[1] Irwin, prezent în multe dintre textele lui Kerouac, este de fapt o proiecţie a lui Allen Ginsberg, care l-a însoţit pe Kerouac în câteva dintre peregrinările sale.
22 '
lacul de mobilă) cu doar o legătură vagă cu Delmar şi probabil cu Cody, dar o casă şubredă, copaci, întuneric şi dintr-o dată June Ogilvie apare în uşă radioasă şi frumoasă şi teribilă şi mă vede (spre groaza mea)... mă furişam înapoi să iau ceva, nişte hârţoage, nişte catrafuse... de-acum în bârlogul din 20th Street care se transformă dintr-odată în cuibul de vis din New York în apropiere de sătucul de vis FBI cu cânepă şi de Sheridan Square - şi de Times Square... mă furişez, mirosind la uşă în noaptea întunecată şi dulce (ca noaptea din Rosario)... grădini înjur... cred c-am întrezărit bârlogul ăsta în visele mele... ea nu-i acolo, dar e iminentă... de curând m-am dus acolo şi chiar m-am culcat (ca şi cu lesbiana aia mică)... noaptea toată plină de mister, scârţâie, respiră, mă furişez de-adevăratelea şi mă ascund în mintea aia ca o capcană de oţel... imensa groază c-o s-o văd şi c-o să mă vadă, cu o strălucire de înger, de parcă până la urmă aş fi fost Antichristul cel negru şi un înfăptuitor de păcate împotriva Fecioarei Măria... la-o razna şi pune-te pe hoinăreală ca Ioana d'Arc, gagico, şi o să mă întorc la tine... pe deasupra şi nemernic...
ÎN MEXIC, DAR PE DRUM prin ţărâna galbenă a oraşelor de chirpici murdare de pe lângă calea ferată... E şi Hoppy, ne-am oprit cu toţii în acest oraş, eu fur lucruri dintr-un vagon de marfă... e un drum lung, îşi are locul său de vis într-o mişcare verticală, în sus şi-n jos, de la coaste până la gât prin Mexic, şi mai trist, mai nord american, dacă e indian atunci e la modul foarte ciudat... ca muncitorii de la echipele de întreţinere a căilor ferate din Nogales, dar într-o Guadalajara cenuşie şi prăfuită... ma-ică-mea, pisici... nu reuşesc să înţeleg ce s-a întâmplat...
CU UN PUŞTI BLOND ca soldatul din Kansas, de la Oldsmobile, şi cu Willie Hubbard, om în toată firea ca şi mine, trecând peste depourile de la calea ferată într-un cerc fantomatic din Mexic sau pe undeva prin sud... „mergând pe-un
23
*ouioajă încreţită şi_____- ^ m jviemmaclc a dis-
j-^ut, i-au distrus ca să pună în loc o Wista (başca lotul textil) aşa că e enorm şi abrupt ca malul râului Ohio la Louisville când am fost cu Blondi luna trecută - lumini, fantomatice, cocina asta e proslăvită acum ca în timpul războiului avioanelor cu scântei de lumini îndepărtate, imense, ca râul Missouri... a înghiţit Pawtucketville, o întrezărire licărind peste milenii şi ere! Blondi vrea s-o ia drept pe

alea târşâită şi amuzantă din spatele băcăniei (de care Sax nu şi-a amintit!) şi o grămadă de oameni, într-o maşină nou-nouţă, din 1952, nişte ciomăgari urlă răstit la noi şi Blondi e cât pe-aci să strige „Nu pot să fac nimic din ce vreau, nu mă lasă ei", iar eu sunt înduioşat şi o luăm pe scurtătură, peste butoaie şi mormane domoale - ieşim pe Moody la magazinul Destouches şi când colo, ce să vezi! Strada Moody *e* modernă şi are neoane roz simetrice ca în Sunnyvale California şi sunt uimit, o schimbare, îngrozitor, ca Mărie Bernadette... lumini roze şi uniforme la baruri şi magazine noi, nu mai sunt penumbre maronii... Lowell se lăţeşte în cerc... (26 septembrie prima zi pe tren)...
AM VISAT CĂ ERAM ÎNTR-UN SOI DE pelerinaj anevoios cu un bărbat şi o femeie într-un ţinut zgrunţuros de prin Mongolia iar când am ajuns (din nou) în oraşul ăla de felahi (din visul cu ţinutul încreţit al felahilor) care avea o culoare cenuşie posomorâtă de fabrică de ciment eu am spus: 24
- Oricum, în oraşul vostru aici aş putea trece drept prizonier de-al vostru... de fapt, în realitate chiar sunt prizonierul vostru, dacă ne luăm după datele reale...
- Da, asta-i adevărat, mi-au zis ei pe un ton foarte mulţumit şi nevinovat, mai ales femeia - ar fi putut să fie mongoli... am mers pe trotuar cărându-mi patul puştii în jos aşa cum îi sade bine unui prizonier iar ei au mers în capul drăciei noastre de călătorit vehiculare sau animale care ne că-rase prin pustiu... în secret n-aveam încredere în bucuria lor, porniserăm într-un fel de pelerinaj creştin, dar de-acum îşi lăsau gândurile să fie tulburate de treburi de război - dar în cele din urmă am avut încredere în ei...
APOI SE FĂCEA CĂ eram o grămadă de oameni şi mutam mobilă într-o casă dar cu aceeaşi metodă ca o echipă de muncitori care mută de pe linii vagoanele de marfă, călare pe frână, iar tipul etichetat drept şef îmi zice - „Sări pe aia" şi e o canapea cu masă strălucitoare de mahon pe care o împing pe podeaua netedă din lemn de esenţă tare până într-o cameră afiată pe dreapta (ca şi cum aş duce-o pe linia a doua), care e un dormitor, relaţiile dintre noi sunt ca între copii, într-un anumit sens suntem prizonieri — sau copii - şi nevinovaţi, deşi am călcat strâmb în trecut... Zona e sălbatică dar cu şanse de a da spre peisaje tocmai ca cele recente, cercul din Mexic (casele din parcul din Orizaba pe lângă un iaz rotund în toiul nopţii, cu lumini la geamuri) şi puştanul blond care semăna cu Willie şi noul ţinut al felahilor...
AM AVUT UN VIS TOLSTOIAN, un film minunat, în care ofiţerul-erou Bolkonsky-Boldieu, sub povara împrejurărilor, ieşea cu paşi apăsaţi dintr-o chelfâneală cu un ofiţer, astfel dându-se de gol şi urlă toţi ca nişte ruşi care ciocnesc de noroc şi îl arestează pe loc, iar el e indignat şi expresiv... între timp, mi s-a spus să bag de seamă măiestria deosebită a interpretării
25
„Ţăranului": bătrânul erou felah... E în uniformă de soldat cazac, un soldat intră în odaia lui ciudată ca să-l aresteze, Ţăranul stă pur şi simplu ţintuit... am senzaţia că nu doar eu, ci şi tatăl meu se uită la filmul ăsta şi e la teatrul Apollo pe strada 42 şi e ca în capitolul cu marele Tată Rătăcit din de-acum evident epuizatul „Oraşul şi cetatea" şi-mi aduc aminte de drăguţele mele jucării, tării şi cunoştinţe să binecuvânteze Dumnezeu puritatea neamului Martin, Kerouacii sufletului meu, încă neîmpliniţi... o să ne uităm cu toţii cum se descurcă Ţăranul în diferite situaţii, cum ia arma din mâna soldatului, într-un mod caraghios, cu o remarcă enigmatic de neclară, şi o îndreaptă către podea, se schimonoseşte, soldatul e zăpăcit de acest frate ţăran... publicul râde cu lacrimi anticipative în ochi, e marele Film Tolstoian. Ţăranul are un cap mare şi poartă o pălărie uriaşă & o enormă tristeţe pe faţa lui, aşa cum ofiţerul are o enormă furie pe a sa...
PE NIŞTE ŞINE DE TREN SAU ÎNTR-O MAŞINĂ DE CĂLĂTORIT PE ŞINE sau doar zburând fix printre şinele din spaţiu văd California noaptea de-a lungul drumului, un şir de deţinuţi înlănţuiţi format din vagabonzi şi beţivi ca pe Third Street şi cu chipuri americane comune, dar înroşite de la băutură precum controlorii din tren, sunt cu toţii în lanţuri, conductori umflaţi şi sadici îi ţin bolnavi & tremurânzi, îi văd cum sunt împinşi şi maltrataţi doar aşa de sanchi, dar în bezna nedesluşită aud limpede un strigăt puternic:, Ai câştigat! Ai câştigat!" căci se pare că un conductor îl

tortura pe bietul nenorocit numai ca să audă un asemenea ţipăt... mi se face scârbă... cu numai două halte mai încolo, unde se parchează maşinile pe-un povârniş ca oraşele grânare din Midwest dar în lumina roză de neon a şoselei din California văd două încăierări diferite cu pumnii între copii mici, în timp ce adulţii se uită la ei cum se bat printre maşini - copii şi puştani... este Maşinăria în toată slava ei... mă trezesc îngrozit... coşmarurile sunt ca paranoia... 26
TRENUL TRAGE LA DEPOU, eu sunt pe locomotivă, care e ca un ciocan de lemn cu ferestre etc., & Cody, Evelyn & copiii merg în cabina din spatele locomotivei... observ alte trenuri care opresc şi ele, marinari, puzderii de marinari au fost plimbaţi (sunt plimbaţi) de muncitorii feroviari & şi se dau jos cu bagajele lor, vorbind cu feroviarii... e dis de dimineaţă, toată noaptea am stat în locomotivă & în camerele întunecate ale unei case misterioase din Montreal unde noi (întreaga familie) ne-am tot luat la ceartă pe nişte drame demodate, cum că şi Cody ar fi la fel ca Joe etc. Sunt obosit, opresc motorul şi tocmai atunci biata Gaby pe care mă supăr atât de mult în ultima vreme & care se pare că mă iubeşte se urcă plină de tristeţe, încet şi grav, în cabină lângă mine ca să-mi dea Bună dimineaţa... & ce să fac decât să-mi întorc faţa mohorâtă către ziua cu chipul chinuit-neliniştit şi care se revarsă către est...
ÎNCĂ UN VIS ŞI MAI TRAGIC despre „Nobilul înfuriat" din Marele Film Tolstoian... îl văd în viaţa lui de familie într-o casă amplasată acel straniu New Havens străbătut de camioane sau în locuri oarecare din vise trecute şi are o familie, îndeosebi un copil frumos şi blond, foarte scandinav, „ca fiul omului de ştiinţă din Kansas, cel cu părul blond, asanato-rul de terenuri" (din timpul călătoriei cu autostopul din august 1952)... toată lumea vrea să-l pupe în afară de mine, îl tot pupă pe buzele lui trandafirii şi senzuale, iar Nobilului (cam ca lui Bull) îi face mare plăcere să aştepte la rând & să-l pupe pe copil... E „poponar nevoie mare", ca Hubbard... de fapt fix atunci am o viziune a lui Bull transformându-se într-un desfrânat fără minte... şi Bull mi-a apărut în vis chiar şi mai devreme, însă cumva în aceeaşi casă, care era plină ochi de mobilă cafenie, sumbră & frumoasă pentru mine... fapt, vorbesc despre mobilă cu cineva, stăm jos, mai sunt şi alte întâmplări în alte camere... întreaga casă e fantomatică & aproape ca o barcă iarăşi... dar categoric afiată „în Mâine"... sau la învecinarea cu un Kansas formidabil şi scăpărător, cu spectacolul mi-
27
nor al ţiganilor felahi de pe lângă autostrada principală, spre Mexic ca un drum de ţărână, maşinile trec fulgerător către est & vest sub cerul mare şi bătând în alb radios, Mexicul e la „sud" de asta (ca la geografie)... casa e pe dreapta, pe o colină şi dintr-odată, pe când oprim lângă casă - eu, tata, Nobilul & un şofer (Mătuşa Bestie e înăuntru), o adunătură de oameni înconjoară maşina ca să ne snopească în bătaie... ne deschid uşa, îmi spun „Ieşi afară" şi eu mă gândesc să dau buzna şi, într-o pornire de furie sălbatică, să le fac feţele harcea-parcea, apoi mă gândesc la bietul meu tată aşezat pe bancheta din spate alături de mine, chiar o să-l cotonogească pe acest biet bărbat bătrân şi bolnav? (când m-am trezit, strigam - Nu puteţi să-l cotonogiţi pe tata! Are cancer! - dar lor nu le pasă, Nobilul a făcut ceva ce le-a stârnit înverşunarea, nu le pasă de personalităţi & taţi, iar când mă trezesc îmi dau seama că în vis urma să fiu lovit şi bătut & probabil ucis dar Nobilul cumva - nu, şi el avea să fie omorât şi bătut presupun că şi el - prostul o fi făcut ceva - tata nu spune nimic... Ah, ce se întâmplă în lume!... că acum vin oamenii să ne rupă-n bătaie!... ce vor spune femeile îngrozite din fereastră? Unde-i copilul frumuşel? îngerul? Visat în Hotelul Cameo.
POVEŞTI COLOSALE TOATĂ NOAPTEA, coşmaruri fantastice şi detaliate în care îmi pierd nădragii de două ori la rând & sunt căutat de poliţie şi pentru c-aş fi un pervers sexual fiindcă am de-a face atât de mult cu băieţi şi fete de liceu în timp ce-mi pierd nădragii... vorbesc cu ei înflăcărat, cu o eşarfă subţire în jurul coapselor... bleahL. un fel de sfânt poponar ciudat, jubilând... Prima oară când mă urc într-un tren local de călători, merge pe o fâşie de pământ strălucitor de alb, copii care fac naveta la şcoală se înghesuie în el... am tot pus ceva la cale toată noaptea... încurcat cu băieţaşi cam ca în hotelul de două parale din Chicago pe care l-am visat pe când eram în Armata Salvării în Greensboro... mă urc în tren ca un fel de frânar de serviciu, dar se face că mi-am pierdut nă-28
dragii, încerc să mă acopăr dar bucata de pânză sau eşarfa îmi tot scapă lăsându-mi coapsele la vedere şi puia nescuiată, sper să nu vadă nimeni... e fix la fel ca visul din

urmă cu 5 nopţi infecte, nevasta lui Waldo Walters e într-un vagon de serviciu cu mine, ce ridicol, vorbim aprins şi intim şi dintr-odată, tocmai când e pe punctul de a-mi arăta miezul problemei, intră Waldo iar în acelaşi moment fusta ei se desface pentru a lăsa la iveală o puia micuţă care e a „unei femei" totuşi insist eu - o femeie cu puia, asta-i tot - iar Waldo vede „într-o lumină proastă" pe ce eram puşi, că „n-aveam intenţii sexuale" - şi oricum, asta se şi vede pe puia mea mică - şi mă înroşesc tot încercând să mă acopăr, cu coapsele mele albe ca brânza şi fără pic de păr... cumva se face că ajung în curtea unei şcoli pierdute şi uriaşe, un lăcaş demn de Horace Mann ca în visele mele, dar aflat pe pământul Californiei şi acolo sunt tot fără nădragi şi tot uneltesc să-i iau înapoi iar nişte puştani mă văd pe fereatră din clasă (nişte ferestre ca la Spitalul General din Queens, pe un perete portocaliu în care se impregnaseră petele de praf de la un portret imens care fusese agăţat acolo, o poză cu diploma mea sau cu frate-meu cu maică-mea sau cu mine, am uitat)... profesorii sunt nemulţumiţi, cheamă poliţia... Mă tot furişez căutându-mi chiloţii... Apoi într-o măgăoaie de casă cu pereţi de zeci de metri înălţime, acolo îmi ţin toate poeziile, manuscrisele, toate pe teme sexuale, nebuneşti, revelatoare, răvăşite printre discuri şi cărţi şi cu mine o grămadă de puştani de liceu care râd de maimuţărelile mele şi de cum povestesc că mi-am pierdut nădragii dar de-acum ştiu că-s nebun şi sunt hapsâni în glumă, vin poliţaii, mă furişez înapoi acolo ca să-mi recuperez manuscrisele care m-ar da în gât, „şşştt" îi zic eu lui Emil Ladeau, „o să te-audă cucoana de deasupra"... ne uităm în sus, la fereastra de la etajul 4 se află biata şi inofensiva doamnă Garden!!!!!... (pe Emil Ladeau l-am jignit odată din cauza nasului lui, în acel vis cu atelierul lui John MacDougald)... Doamna Garden n-o să spună nimica, o să am timp... *A fost îngrozitor, n-am avut pantaloni pe mine nici data trecută, bineînţeles căpoliţaii-s pe urmele mele, că-s de*

două ori infractor, zic eu... Şi mai turui o mie şi-una de chestii nebuneşti... mă-ncearcă aceeaşi groază ca-ntr-un vechi vis de pe Henry Street în care omoram pe cineva sau eram martor şi ascundeam un manuscris revelator într-un coş de gunoi, era roz, ca homarii, ca prosoapele şi pereţii de spital... De-abia ieri mă simţeam vinovat c-am scris *Doctor Sax* şi *Pe drum* ce bleg idiot ca să produc o asemenea proză grotescă şi de nepublicat, asemenea enormităţi de balamuc... Ah, vino la tăticu, hai... fetele de liceu erau rele cu mine, băieţii la fel... nu era vina mea că-mi pierdusem nădragii, ei au fugit de mine pe Podul St. Aiken cumva... e un pod aşa de înfiorător mergi pe cabluri înguste, e imens ca lumea... la capăt, privesc de la fereastra de sus dintr-un bloc exact la fel ca mansarda dostoievskiană a lui Julien, ca blocurile lui George Jessel din zona Upper East Side din New York... toţi copiii se joacă pe acoperişul de vizavi, peste curte sunt întinse fileuri ca să-i prindă pe cei care cad, iar când se-ntâmplă asta ceilalţi copii privesc zâmbind... cel care cade plânge prins în fileu... *Ţi-am zis eu că e nasol...* mamele nu sunt prea îngrijorate... *de ce nu se pot juca pe trotuare,* zic eu... *nu e loc,* civilizaţia e prea întinsă acum... Vina e un vis, mila e singura realitate.

MARE ARMATA ŞALVARII ÎN CHICAGO cu o gaşcă frenetică de tineri între care şi eu şi o fată... dezgustat de portofelul meu, de lenjeria de corp de la Armata Salvării... de necrezut din cap până în picioare văd un strat spongios de ciuperci lung de 15 cm şi gros care creşte din mine... atât de îngrozitor încât nici în vis nu-mi vine să cred... tăcerea lui... întâmplări spectrale, pivniţă, scări, camere, baie, fată, băieţi, portofel (l-aveam în faţa de pernă ca să nu mi-l poată fura Red)...

O NEMAIPOMENITĂ SAGA DE FAMILIE, are loc într-un apartament enorm undeva sus la malul mării, aceeaşi mare cu Valuri de Reflux şi Bătălii Maritime... se face că,

mai înainte pe la începutul poveştii, nişte fetiţe inteligente într-o cameră mare umblă după ceva ce are de-a face cu Fata din Camera Enormă, Halvar Hayes a apucat de gât un piso-iaş şi-l sugrumă iar eu cu altcineva (Joe Gavota era prin preajmă) încercăm să-i descleştăm strânsoarea - *O să sugrumi pisica aiapân-o omori!* strig eu - şi încerc să-mi înfig ghearele în faţa lui Hal, să-i turtesc nasul, să-l trag de păr, încerc orice, să-l lovesc în coaie ca să dea drumu ia pisică dar nu vrea... amândoi îl snopim în bătaie şi tragem de el şi-l chinuim şi tot nu vrea să dea drumu la biata pisicuţă pe moarte... inima mi se frânge în toate direcţiile... iar Hal are un curaj aşa de jalnic... nu înţeleg ce se-ntâmplă şi

cum se termină, urmează nişte imagini dispersate şi schimbări cenuşii de decor pe scena shakespeariană din creierul meu în vis... iar a doua zi pisoiul e viu încă şi se joacă! Sunt uluit din cale-afară, miluit, înviat... şi bietul Hal a fost torturat degeaba?... ca Iuda sugrumându-l pe Isus! Sau ca Isus torturat de Iuda din cauza unei pisici imaginare! Apoi povestea se mută în apartamentul de la înălţime, dedesubt se află raioanele de oferte la preţ redus, un veritabil Radio City ori Paramount Theater, o staţiune evreiască de iarnă, mulţimi de oameni... vine o trupă faimoasă, avem mobilier şi accesorii elegante (cum ar fi Keresky)... fetiţe deştepte ca Margaret O'Brien - eu le ocrotesc - avem moşteniri... crizele apar şi trec... dintr-odată, în toiul unei mari petreceri bombele de adâncime încep să explodeze pe plajă cu zece etaje mai jos (vorbesc de clădirea Newspaper Building din New Britain)... „bombele de adâncime" strigăm cu toţii... „Sau o fi doar o glumă, doar artificii!" Balamuc... nori groşi de fum negru ţâşnesc la fiecare detunătură înălţându-se până la etajul 10... Eu şi cele două fetiţe minune sau o fată măricică şi o fetiţă minune şi celălalt protagonist dau năvală pe hol să scape, dar eu îi avertizez - *Ne-am luat cumva lucrurile de preţ?* Nu - nu le-am luat... şovăim cu toţii la gândul ăsta, apoi o rupem la fugă înapoi ca să ne luăm lucrurile de preţ (în camerele noastre care sunt ca acele camere în care mi-am pierdut nădragii, de parcă aş fi avut parte de vreo copilărie tolstoiană în

castele în care soarele se revarsă prin ferestre ca de la palatul Versailles cu copaci măreţi afară)... (lângă strada Andover a lui Ernie Malo)... dar acum suntem ţinuţi în loc încercând să hotărâm ce să salvăm şi între timp puhoaiele de turişti veniţi la film dau buzna la lifturi şi o luăm şi noi după ei cu mâinile goale şi în vreme ce dăm cu pumnii, în coborâre, peste butoanele care indică numerele etajelor mie nu-mi dă pace gândul că o bombă de adâncime ar putea exploda oricând, rupând cablurile liftului şi omorându-ne pe toţi... Aici, în această rătăcire generală a familiilor, e ca-n noaptea când a murit Gerard[1] şi rudele urlau în dormitoarele de sus iar afară pocneau artificiile (care erau ale noastre, furate şi detonate de verii mei)... da, Nin[2], micuţa Nin din copilării de altădată e una dintre fetele-minune din vis, eu şi ea probabil că ne-am gândit ce să salvăm în distrugerea generală ca să luăm cu noi afară - probabil că am crezut că era sfârşitul lumii când a murit Gerard - Da, e limpede că mulţimile rotitoare de turişti calcă cu paşi apăsaţi prin apartamentele noastre la un priveghi, se pare că unul dintre protagoniştii poveştii mele a murit (Hal? pisica?) iar noi, micuţii, punem la cale mici salvări în uriaşele detonări din lumea dezastroasă a adulţilor, ah viaţa mea tristă cu suflete micuţe vino înapoi...

IN CASA MARE DE PE BULEVARDUL LAKEVIEW într-o noapte de odinioară în Centralville se află Mannerly dar tânărul conductor Mannerly ca un agent de vânzări vorbeşte cu mine şi-şi aşteaptă interviul cu Comisia Căilor Ferate ale Pacificului de Sud în care e şi Cody şi care va decide dacă agentul de vânzări ar trebui angajat şi luat în serviciu... dar el e aşa de nerăbdător, chiar foarte nerăbdător, că io-s cu totul de părere că bineînţeles c-ar trebui să-l ia, căci cine altcineva ar putea să vândă mai bine mostrele alea -*Deja a vândut destul de multe şi e foarte pasionat de munca*

[1] Gerard - fratele mai mare al lui Jack Kerouac, a cărui moarte la vârsta de nouă ani l-a afectat puternic pe Kerouac. [2]Caroline Kerouac, sora lui Jack Kerouac.

lui - Doamne sfinte, de ce nu? - Plus că agentul de vânzări îmi aduce aminte de bătrânul Jimmy Bissonnette-Emil Kerouac canadieni francezi din Lowell şi sunt cu totul în favoarea lui, stau prin bucătărie în papuci fix ca în 1928 când soţul lui Blanche în ghetre de culoare închisă... *Dă-i recomandare să-l angajeze,* îi zic lui Cody... chiar acolo la poalele dealului unde galopasem aşa de recent (Bunker Hill) pe calul ăla alb, spre est... Cody nu zice decât „Mda" şi „aha" ca de obicei, deşi în vis pare ceva mai uman, ca o sticlă de vin nu chiar aşa de goală... Comisia se adună în şedinţă: un şef inexpresiv şi mut ca Wayne Brace, secondat de o grămadă de frânări pupincurişti fără pic de creier, între timp, Agentul de Vânzări Mannerly a dat deja o fugă peste drum în casa foştilor mei profesori şi a vorbit despre mine cu unii dintre foştii mei profesori din şcoala primară, dintre care unul a negat că şi-ar mai aduce aminte de mine pentru că trecuse atâta vreme - „Mă rog" zic eu... Comisia se reuneşte... Cody n-o să voteze într-un fel sau altul pentru că nu-l interesează. Brace o să voteze împotrivă, ca un bun reprezentant al conducerii, iar frânării or să-i

urmeze exemplul. Eu nu-s în comisie dar oricum o să ţin un discurs memorabil recomandându-l pe Mannerly din motive evidente şi practice pentru calea ferată (după cum o să demonstrez eu) şi pentru că-mi place de el că e o biată fiinţă rătăcită a nopţii şi pentru că i-ar putea fi de folos... dar totul se termină într-o reverie de trezire şi n-am dormit decât 3 ore în ultimele 2 zile de căcat la calea asta ferată de căcat... n-au decât să-şi bage-n cur America, cu toate şinele ei şi cu toate maşinile de fier... io mă duc înapoi în Bretania să-i avertizez pe pescarii mei: „Să nu navigaţi către vărsarea râului St. Lawrence că acolo aţi mai fost păcăliţi şi înainte - *ils vous onjoue un tour".*

PRESUPUN CĂ ERA ZIUA MEA DE NAŞTERE şi dintr-un anumit motiv precum căsătoria mea eram sărbătorit de un alai colosal format din membri ai generaţiei mele, scena avea loc într-o casă mare cu un singur etaj care avea

elemente din casa de pe Kellostone din Hildreth de când aveam 5 ani, dar şi din casa lui Gershom Iddyboy şi totodată alte elemente din casa de pe Sarah Avenue din cauza structurii cu bucătăria îndreptată spre stradă prin salon şi totodată căsuţa din curte are trăsături precum cea din Alice Kerrigan deşi nu până la capăt.. Mama e prin preajmă, poate că ea o fi pus la cale petrecerea dar n-o să se bage (Vai, Gaby Jean!)... elemente din New York se tot strecoară, bineînţeles... Vin, bere, tot soiul de băuturi sunt deja pregătite... vine Jim Calabrese şi Cody şi Evelyn şi grupuri de ilegali dar bine îmbrăcaţi şi mişto şi eu nici măcar nu ştiu dar am auzit de petrecere şi vin, aproape duşmănos faţă de faima mea... Watson' tre să fie acolo, Madeleine e acolo... Julien... dar oamenii, prietenii sunt ca nişte compuşi puternici şi intimi în loc să fie reali, căci bietul creier tânjeşte... Ajunge toată lumea... e linişte, zarvă politicoasă aşa cum se cuvine la începutul oricărei petreceri... Dar oare-şi mai aduce aminte cineva c-am spus *Ceva ce trebuia să se întâmple tocmai nu s-a întâmplat?...* (sunt scriitor, figură abătută)... şi dintr-odată petrecerea începe să se năruie... nici un râset... semn rău... ilegalii stau pur şi simplu stingheriţi fără să vorbească cu nimeni... Garden încearcă să vorbească... Cody e mut ca peştele... urmează sosiri şi dispersări, fără prea mare veselie sau beţie... Grupurile se retrag „momentan" ca să dea iama la barul de peste stradă... începe să ningă... tristeţea se adânceşte... în curând toată lumea-şi dă seama că petrecerea e un eşec trist... Expresii înţelegătoare apar pe câteva chipuri... Bisericuţe de oameni se adună să discute cu înfrigurare despre petrecere... Nişte fete vin la mine cu feţe întristate... Bine-nţeles că nu-s deloc îngrijorat fiindcă am făcut deja pregătiri pentru o petrecere mai intimă în apartamentul lui Lionel[2] într-un bloc care nu-i prea departe pe zăpada asta şi am dat fuga de câteva ori până acolo în timpul petrecerii mari

[1] Personajul James Watson din *Cartea viselor* e de fapt o proiecţie a scriitorului şi eseistului John Clellon Holmes, prieten apropiat al lui Kerouac şi Ginsberg.

[2] Seymour Wyse, prieten de-al lui Kerouac din şcoala „Horace Mann", care l-a atras pe Kerouac în lumea jazzului.

„oficiale"... la Lionel erau discuri, iarbă, câteva fete, Danny Richman[1], Josephine... dar tot ca nişte compuşi sfâşietori şi nu ca fiinţe reale... Cody tot intrase şi ieşise de la petrecerea asta secundară, ca atunci când o tot frecaserăm venind şi plecând de la Deni Bleu cu Lionel şi Danny - de fapt Deni e acolo, tocmai s-a întors de pe o barcă, a cumpărat (fără îndoială) o grămadă din vinul şi berea de la bairam şi e profund dezamăgit... între petrecăreţi a fost o asemenea tăcere şi incomunicare că a devenit subiectul fierbinte şi indignat al serii printre grupuleţele de prieteni apropiaţi şi grăbiţi să se îmbete care au mai rămas în salonul meu.... Sunt niţel îngrijorat pen' că toată strădania mamei de a-mi oferi o petrecere frumoasă de ziua mea a fost în zadar... Cody rulează nişte ţigări de iarbă în bucătărie, ne lasă mie şi lui Buckle şase bucăţi de fiecare pe masă şi pleacă (fără să zică mai nimic, asta e, el n-are a face cu problemele mele sau cu ceilalţi oameni şi oricum eu n-am de fapt nici o problemă sunt pur şi simplu curios să aud părerea lui Cody pe care oricum n-o s-o aud pentru că până şi ca un compus în mintea mea, el şi-a pierdut contactul cu asemenea raţionamente)... stau afară în curtea mică, au plecat mai toţi, şi-au luat băuturile cu ei... în curtea mică şi neîngrădită, în timp ce ninge peste mine în noapte, mă uit cu drag la căsuţa cu obloanele trase (ca a vecinilor din spatele lui Cody, la nr. 1047)... îi zic lui Buckle, care-şi fumează iarba -*Asta-i căsuţa din trecutul meu — Cât de ciudat ca unul dintre roadele maturizării mele şi ale*

succesului meu să fie tocmai căsuţa asta rămasă pe vecie în curtea din spate, oh, noapte fantomatică! Oh, sfântă zăpadă! Enigmele astea - tata - ce să facem? Mă gândesc să bag şi eu o iarbă ca să-mi înţeleg mai bine căsuţa - vecinii care trăiesc acolo nu sunt acasă momentan - „un cuplu în vârstă" - dar nu, m-am lăsat de iarbă, îmi înstrăinează sufletul de mine însămi „aşa cum i-a făcut lui Cody"... căsuţa asta are streşini de turtă dulce, maronii, o căsuţă de poveste a copilăriilor pierdute printr-o împărăţie din trecut... Trist, mă întorc la ultimele băuturi, la ultimii oaspeţi

[1] Jerry Newman, prieten cu Kerouac şi producător în industria muzicală din New York.

de la bairamul meu... Am paltonul pe mine şi stau posomorât pe-un scaun... Pianul, cineva e la pianul de pe urmă, la ultimul pian, printre pahare goale... Toată lumea e ofensată de ideea că oamenii au putut face dintr-o biată petrecere o asemenea harababură catastrofală pentru că n-au fost în stare să vorbească sau să comunice până-ntr-acolo încât s-au simţit jenaţi să-şi dea seama că... întreaga generaţie e abătută... Vine la mine bruneta pe care o iubeam şi pe care o mai iubesc încă oarecum... e „sora lui Jim Calabrese" sau poate chiar Jim Calabrese dar „cu siguranţă nu Marguerite", mai degrabă ca Maggie Cassidy', sexy, tristă, familiară... Seamănă aşa de mult şi cu Madeleine Watson că mă trece un fior numai când mă gândesc la numele astea; îmi zice, îmbufnată:

- *Hai s-o ştergem, să ne petrecem dimineaţa pe undeva... petrecerea s-a terminat, nu fi trist... Consolează-mă.*

- *Să te consolez?* zic eu, simţind că mă năpădeşte bucuria. *Cum?*

— Doar consolează-mă — în orice fel îţi dă prin cap.

De îndată îmi închipui că-n cele din urmă o devorez cu săruturi şi dragoste... mi se rupe inima de tot din cauza iubirii pentru ea... şi-i sunt recunoscător... şi perseverent... şi se face brusc că mă dojenesc de unul singur în grabă: *Familia ei ar fi vrut să te însori cu ea acum câţiva ani - era îndrăgostită de tine pe-atunci — iar acum n-ai avea-o doar pe ea, ci şi o grămadă de bani.... Dar ai dat cu piciorul la tot din cauza unei himere, ceva legat de tristeţea ta, aşa că petrecerea ta chiar e tristă, prostule...* între timp June Ogilvie a tot venit şi plecat de la bairam, alături de ilegali, ca o străină, ca o spectatoare... a vorbit despre alte lucruri cu ei... dar grupul meu intim în care se află şi Madeleine nu vorbeşte decât despre tristeţe şi e un grup frumos... eu ies cu Madeleine şi-o luăm către port; acolo unul dintre prietenii ei marinari stă în colţul debarcaderului, arătos, cu muşchi, cu braţe ciudate şi lungi... o înşfacă şi o lipeşte cu spatele de perete şi se aruncă la un sărut intens şi;adânc...-ea întinde mâna după mine, la

[1] Mary Carney, iubita lui Kerouac din timpul liceului. 36

început mă gândesc cu groază la „consolarea" asta a ei dar e din cauza sfertului de vin de porto din braţele mele... trage o duşcă, înapoi la perete, golanul peste fofoloancă - sunt uimit - se pare că-l mai şi cunosc pe tipul ăsta şi totuşi bineînţeles că-s gelos... După un minut încerc şi eu s-o înghesui la perete aşa, pentru un sărut ca ăla, mai ales ca ea să fie moale şi depăşită de mine aşa cum a făcut şi cu el, dar îmi opune rezistenţă, îmi scapă, în cele din urmă ajung să bâjbâi pe obrazul ei după un sărut pierdut... *(La dracu cu visele tale!,* zice Evelyn...) Mi-e şi frică s-o întreb cu ce vrea s-o „consolez" şi cumva n-am reuşit să-i îndeplinesc cererea... Aici a fost vorba de Maggie Cassidy - povestea cu părinţii bogaţi a fost cu Marguerite Calabrese...

Din nou la bairam, de-acum e altă zi, casa s-a transformat într-un birou de lucru, fiecare munceşte în banca lui, tre să fie luni dimineaţa probabil, la geam se înghesuie un cer mohorât, e ca salonul de spital din Kingsbridge în privinţa locaţiei (cu vedere la New York) (în „Albany")... biroul meu e la capătul dinspre nord, aşa cum era patul meu... banca lui Wallington e la sud de asta, unde era Negro Johnson şi totodată unde muribundul domn Kaiser... (era)... Elemente de la bairam încă prin preajmă, dar totul la muncă de-acum... Broşuri, dosare,... discuţii, ...acum Madeleine e ocupată, nu la fel de întunecată, munceşte, nu-i la fel de sexy, ...întâmplări

misterioase, ...Până şi cei din subteran intră şi ies cu hârtii din sala de la vest... Dar Wallington vorbeşte liniştit şi ferm - sau dictează - la biroul lui şi nu e încurcat deloc - eu m-am încurcat deja la biroul meu... îl aud spunând *Trebuie să muncim îndrăgostiţi sau deloc...* Văd cuvintele astea îndrăzneţe scrise şi pe broşura din mâna mea - *TOŢI TREBUIE SĂ MUNCIM ÎNDRĂGOSTIŢI, NIMC ALTCEVA* - îndrăgostiţi, cu dragoste - DRAGOSTE - şi el predică chestia asta ciudată într-un birou comercial serios şi nici măcar nu-i e ruşine, acum dinrr-odată recunosc în el un om mare, un sfânt, e neclintit şi aproape nebun în insistenţa lui asupra poveştii ăs-teia - şi îndeosebi din cauza bairamului meu, care i-a dat
37
elan convingerii sale şi toată lumea o ştie... Marele Wallington Predicând Dragostea în mijlocul nostru, de la pupitrul lui din Biroul Nostru... dar în sinea noastră ştim cu toţii că autorităţile n-or să-i dea ascultare, Wally e deja un soi de ţicnit cu munca lui cu Dragostea... dar sunt înduioşat şi mă trezesc noaptea plin de respect şi împliniri...
BLONDA AIA SUPERBĂ CARE DANSA CU PIEPTUL DEZGOLIT pe o scenă aurie în faţa publicului morocănos din Charlotte (Carolina de Nord), splendoarea aia mai ceva ca Zsa Zsa Gabor... la un moment dat a început să-şi tragă în sus de chiloţi aşa că firele de păr castaniu de pe muntele lui Venus începeau să i se vadă între coapsele-i senzuale pe care şi le legăna lasciv... Doamnele în vârstă au început să iasă din sală într-un freamăt civic, iar până la urmă s-au ridicat şi tinerii şi-au ţinut o mică şedinţă local printre scaune şi chiar i-am auzit pe unii dintre ei cerând un comitet, un ştreang, un linşaj... vacarmurile s-au adunat... blonda dansa mai departe, cu sânii ei ca nişte bulbi uriaşi moi şi albi cu sfârcuri de un roz palid legănându-se în lumina aurie a scenei... am început să strig *Terminaţi-o cu nebunia asta, e o femeie frumoasă - distraţi-vă şi priviţi-o - lăsaţi deoparte linşajele şi legile voastre - Asta-i tot ce vă interesează pe voi? Aveţi în faţa voastră viaţa şi dragostea, sorbiţi-o cât mai puteţi —plus că nu vreţi să-i faceţi rău unei femei aşa drăguţe...* Nu mă aude nimeni; nişte sudişti furioşi urlă cu accente sudiste şi se pare că n-am ştiut niciodată că erau aşa de răi şi uniţi în asta... lumea dă buzna afară din sală... fug şi eu la intrarea actorilor, alerg după blonda care şi-a pus deja pantalonii albaştri largi şi se repede să urce în autobuzul ei cu tot cu geamantan... peste un câmp din spatele teatrului huiduitor... scuturând din cap şi spunându-mi: *Mă rog, presupun că n-a mers în Charlotte... următorul meu spectacol e în Elmira... De o lună întreagă sunt în turneu cu numărul ăsta... am avut încasări destul de frumuşele în Kewark...* şi aşa mai departe 38
cu seriozitatea discuţiei despre show biz şi „inocenţă"... despre subiecte din lumea reală, politică.... şi e scundă, Doamne ce înaltă şi sculpturală părea pe scenă şi ce durdulie e de fapt, aici e aşa de scundă, ca o blondă micuţă din showbiz croindu-şi drum în pantalonii ei largi... şi merge repede, prea repede, aproape că nu pot să ţin pasul cu ea...
APOI REVĂD SELMA, CALIFORNIA, scena din 1947 de la culesul bumbacului, locuind într-un cort cu Bea şi copilul... dar de-acum sunt clădiri pretutindeni, peste plantaţia de bumbac, vagoane de serviciu stranii şi maro pe post de băcănii, mergând pe şine, late ca nişte case adevărate, cu lumini înăuntru, cu marfa pe rafturi - pentru „consumul" muncitorilor feroviari de la întreţinere... trec peste gunoaiele astea, intru într-un magazin, o brunetă frumoasă şi sexy zice întorcându-se către taică-su:
- *Vezi, toţi bărbaţii trag la mine,* asta după ce am eva-luat-o favorabil şi i-am zis ceva...
- *Prea bine, Irene',* zice resemnat tatăl ei care seamănă cu un ţăran zilier din Oklahoma... eu stau la banca fixă de la masă şi aştept să fiu servit... îmi dau seama că ea-i, Jrene Wnghtsman" şi că ăsta-i „Wrightsman, milionarul petrolului", taică-su... îmi dau seama că pot pune laba pe nişte bani cu ea...
- // *ştii pe cutare?,* îmi zice ea, *văr cu cutărică? -Sigur, ăla care...*
— *Vărul ăla o să moştenească un milion în petrol* (lucru pe care îl ştiam dinainte).
încep să mă trezesc şi uit cu desăvârşire de sexul ei ca să speculez cu mine şi cu ei asupra acestor milioane (semnalul de la calea ferată, bătăi la uşă)...
Şi în aceeaşi zi văd pentru prima dată o casă de prefabricate în stil de reşedinţă de ranch, maronie, fiind transportată pe roţi la Sân Mateo - chiar acolo pe şosea - şi-i povestesc visul frânarului Neal McGee, care râde şi zice:

— Păi tre să fi fost un coşmar!

[1] Alene Lee, iubita lui Kerouac din New York, în 1953.

VOIAM SĂ FUR UN PULOVER ROZ DE LÂNĂ de la tejgheaua de-afară a unui magazin evreiesc de haine aflat vizavi de parc... fix pe locul unde eram când l-am văzut pe băiatul cu calul scăpat şi cu frâiele slobode... e New Haven, dar şi Chicago cu parcurile lui şi de îndată ce mă trezesc îmi dau seama că erau doar adevăratul Frisco şi parcul nu era decât o bucăţică de Boston adăugată la el... dar am înşfăcat puloverul din magazin, ca pe o conservă de carne, am încercat să-l împăturesc sub haină sau în braţe, am mers neglijent prin traficul din Montreal către parc, dar când m-am trezit mi s-a părut că el m-a văzut şi că doar am visat - o reverie - că-l furam... roz, lână, nici măcar n-am nevoie de-un pulover, Edna avea unul roz, eu am avut unul roşu de caşmir pentru o vreme (unde?)... (când?)... (Barbara Dale în Greenwich Village)... ce voiam eu era siguranţa burgheză a puloverelor roz de lână.

BIATA ŞI TRISTA MEA MAMĂ ANGIE încearcă să se dea jos dintr-un vagon împuţit, o văd pe şine, duce greutăţi, m-a „urmat pe calea ferată", e greu pentru ea cu picioarele ei bătrâne să sară de pe treapta de sus a vagonului, dar o face... Cât de scundă, bondoacă şi tristă arată... cât de răbdătoare, că până şi în aceşti ultimi ani obosiţi mă „urmează pe calea ferată"... în cele din urmă, după câteva „mutări", noaptea, stă lângă un macaz, am terminat treaba... arată aşa de obosită, bătrână şi căruntă şi, în sfârşit, frântă acum, mai greoaie, mult mai înceată, fără să se mai agite... mi se rupe inima când îmi zice — *Trage-ţipunctul de macaz, Jean... şi nu umbla pe bietele tale picioare... trage-l... şi vino înapoi acasă.* O să „trag macazul" până la celălalt capăt, ăla o să fie sfârşitul zilei mele de muncă, o să ne odihnim acum - am muncit pe rupte - inima mi-e frântă. Oh, Doamne, în ce fel m-ai făcut să vin pe lume din mama asta tristă şi singură şi în ce fel a folosit ea cuvântul feroviar „punct" cu accent francez canadian şi cu tristeţe de parc-ar fi vorbit cu copilaşul ei... când a trebuit să folosească tocmai cuvântul ăsta aspru

de zilier din Oklahoma sub apăsarea împrejurărilor aspre şi vrăjmaşe ale pământului... Oh, Doamne, salveaz-o... sal-vează-mă... ea e îngerul şi Adevărul meu... de ce mi se rupe inima când o aud pronunţând „poant" - felul ăsta francez canadian de a folosi cuvintele englezeşti pentru a le exprima sensurile umile - numai un francez canadian ştie asta...

APOI (DUPĂ CÂTEVA SĂPTĂMÂNI) (din nou la Cody) visez că sunt în Mexico City cu Cody, numai că e o piaţă ciudată - Kearney Square - exact ca aceea din Lowell, numai că e plină de chipuri de armeni sau de sirieni care de fapt sunt mexicani certându-se furioşi în piaţă, iar întunericul de dincolo de luminile pieţei are o nuanţă moale şi groasă ca noaptea peste marele Mexico City... şi piaţa e chiar Keamey Square, uite şi colţul dintre Merrimack şi Bridge, Poşta şi Teatrul pe stânga, dar neoanele au culori liniştite şi intense ca roşu sângeriu, albastru precum cerul nopţii, cerneală roz, verde de jad - mai ales albastrul precum cerul nopţii, acea nuanţă de albastru care se îmbibă în aerul mieros din blocurile de cărămidă roşie din Lowell dincolo de piaţă, iar eu sunt aşa de uimit că Lowell şi Mexico City sunt unul şi acelaşi... dar apoi, acasă la Bull, în spatele străzii Bridge, în apartamentul lui cenuşiu, el pare apatic, „nu-şi vrea decât banii înapoi", nu vrea să iasă, nu e prea interesat de prezenţa mea acolo (la fel ca în ultima lui scrisoare)... iar Cody a plecat deja, i-am spus *Dar nici măcar n-amfostpe strada Oregano!...* a stat doar o zi, sau numai câteva ore, dar nici pentru mine nu mai contează cât, „graiul era singura noastră grijă şi nu mai e deja grija noastră", tot ce-a mai rămas e noaptea asta spaniolă compactă, dulce, întunecată şi bogată sau poate noaptea asta indiană sau noaptea asta din Oraşul din Lumea Nouă - albastrul criptelor e în lumina de neon, secretul peştelui bătrân e pe strada Peştelui Bătrân, urma întunecată a zvâcnirilor cu-adevă-rat puternice şi roşii de la luminile din cocioabele din Merced, întregul Lowell-Mexico City s-a transformat într-o noapte

uşor străină, urâtă, dar suavă şi plăcută în care eu să-mi rătăcesc mintea de unul singur... ajung în cele din urmă la curvele de pe strada Oregano, două la număr, obişnuitul pat de campanie învelit în pânză de sac roasă de şobolani, are loc o ciondăneală pentru ceva, bani, Cody sau cineva tocmai s-a dus şi zice *Of, dar sunt jegoase de-a binelea* dar eu ştiu că nu-i chiar aşa, fiind nişte frumuseţi indiene cu

părul slinos şi atâta („Atunci n-aş fi avut cum să fiu eu!" râde Cody).
Chiar înainte să mă trezesc, se face că stau la o masă, bucătărie, cu Mama şi Nin dar la masa lui Cody aici în Sân Jose, iar eu torn ulei de măsline dintr-o conservă uriaşă pe felia mea de pâine, *Uşurel* îmi zic ei, dar eu îl vărs pe tot, era de-un deget şi ca să mă revanşez zic:
- Bine, bine, păstraţi uleiul ăla de măsline pentru seara asta, o să ne ungem feliile de pâine cu el şi o să-l folosim la cartofi, nici o grijă, păstraţi-l, eu nu irosesc niciodată nimic... - ceea ce chiar nu fac.
CEL MAI INCREDIBIL VIS EPUIZANT din lume, e lângă biserica Sf. Rita, pe strada aia de la Moody, dar în timp ce călătoresc cu mama şi cu soră-mea Nin pe şoseaua Mammoth Road într-un fel de tren, o femeie dă buzna strigând- *Vreaus-o vădpeDinahShore|...* Ea, Dinah, locuieşte chiar peste drum, fix pe locul acelei foste şcoli primare, într-o casă, are un jeepster sau o decapotabilă de culoare „gal-ben-pui" pe care i-o arăt doamnei care strigă, spunându-i:
- Uite casa ei acolo, Olivia de Havilland are o maşină galbenă (încurc numele).
Mama şi soră-mea o însoţesc pe femeie, dar eu rămân în urmă, într-o casă parcă dintr-odată strămutată din Sarah Avenue, e duminică, sunt fratele de 30 de ani, sfârşit şi leneş al familiei... „Dinah Shore" stă în faţa casei ei şi, văzând că am îndreptat-o către ea pe femeia vânătoare de autografe, zice, uitându-se tristă la mine într-un fel „oficial" sau „curtenitor ca la Hollywood" - *Nu vrei să intri cu noi?* (pentru o vizită vagă)... 42
- O, nu, sunt ocupat - dar văd şi ele că şovăi şi în minte am început deja să calculez ce avantaje aş avea dac-aş cu-noaşte-o pe „Olivia de Havilland"... Aşa că cedez, dar într-un mod atât de clar plictisit, şi intrăm cu toţii...
- Sunt scriitor, anunţ eu numaidecât, ar trebui să-mi citiţi cartea, îi spun gazdei... Şi soţul dumneavoastră e scriitor, un scriitor foarte mare, Marcus Goodrich.
Dar apoi fantezia mea persistentă cum că Dinah Shore ar fi Olivia de Havilland trebuie să se destrame aici şi spun eu -*Ah, da, bineînţeles, da, dumneavoastră sun te f i Dinah Shore, eu îmi tot spuneam ca eraţi Olivia de Havilland...* dar asta-i o stângăcie aşa de mare - iar eu nici nu m-am bărbierit şi stau acolo în salonul ei, ea e atentă şi apatică, eu sunt ca un fel de Major Hoople mai slab şi mai tânăr care a degustat deja succesul prematur, dar l-a pierdut apoi şi s-a întors acasă să trăiască pe spinarea mamei şi a surorii sale, deşi continuă „să scrie" şi „să se poarte" ca un „scriitor" - pe străduţa aia... Dar acum soră-mea îşi dă seama că o fac de oaie aşa că intervine şi într-un mod şi mai îngrozitor de stângaci şi sec începe să încerce s-o impresioneze pe Dinah cu un fel de discurs şleampăt de canadian francez (tentative la „inteligenţa socială") (şi de-a dreptul dureros de ascultat) şi se lansează într-o poveste despre cum una şi alta, şi aşa mai departe, ca să arate cât de şic a fost ea odinioară, cât de şic am fost noi, că originile noastre sunt mult mai elegante decât se vede (şi în ciuda acestui frate vrednic de milă, căci a deschis gura atât ca să mă acopere, cât şi ca să mă jignească, căci are propriile ei idei despre cum să-i impresioneze pe cei ca Dinah Shore) şi Dinah o ascultă cu o faţă şi mai posomorâtă... iar mama stă alături ca doamna care voia autograful la început... se încheie totul în această notă sumbră şi sleită... cu mine încordat până-n măduva oaselor şi mâncându-mi unghiile... opereta zilelor noastre adevărate...
Sunt totodată un autointitulat destrăbălat al cartierului, pregătit să le dau gata pe toate nevestele dar ele nu vor să aibă de-a face cu mine, în afară de câteva mai în vârstă care vor s-o aibă cu ceva la mână pe mama...
43
O NOAPTE ÎNTREAGĂ DE 13 ORE DE VISE... vizitez casa lui „Eddy Albert" pe un fel de stradă Andover, o casă incredibil de bogată, pe care am mai visat-o şi altădată, casa lui „Ernie Malo" care e cu adevărat cea de pe strada Andover, şi care e într-un fel necunoscut legată de casa din visul unde mi-am pierdut nădragii... New Britain, stadionul de fotbal, râul, digul, bulevardul Hartford - New Orleans scânteind în întuneric, pensiunea în care am stat... tatăl lui Eddy Albert care în viaţa reală mi-a arătat o bancnotă de 100 de dolari e şi el în visul ăsta, într-o sufragerie elegantă de pe Mackstoll, eu vin de pe strada Andover, mă opresc să admir faţada somptuoasă şi

modernistă ca în stil spaniol, dar mai simplă, „oamenii ăştia au milioane", o casă mare tolstoiană cu holuri şi întâmplări şi patriarhi adunaţi în jurul şemineului, eu salut pe toată lumea în acel New York anonim care se face că e în Sân Remo al lui Keresky sau în nu ştiu ce Turnuri - Doamne, milionarii evrei pe care i-am cunoscut pentru care un covoraş gros înseamnă mai mult decât salvarea a 2 milioane de muritori din lumea care geme... inteligenţa maliţioasă a lui Bill Keresky! în baia din casa lui Eddy Albert mă opresc, arunc o privire în jur, în timp ce sora lui — Jacky (de la Jacky Keresky) vine acasă într-o maşină veche şi se dă jos cu un curcan pe care-l are pe post de animal de companie - e frumuşică foc, cu chipul palid, ochii întunecaţi, cu cearcăne micuţe şi senzuale sub ochi - o privesc ca un masturba-tor dintr-o baie, conştient că ea nici n-ar visa în visul ăsta că mă uit la ea... bogătaşa Jackie, aş putea s-o am şi aş putea să am milioane dar ea nu mi-ar arunca nici măcar o privire şi n-ar face-o niciodată (îmi amintesc dormitorul ei de lângă baie, pe când avea 17 ani, în 1939, acum tre să fie o scorpie răsfăţată care cere atâtea blănuri de nurcă de dă peste cap întregi industrii)... dar în vis e încă o tânără... afară e mohorât, plouă cumva, ca în vila tragică de pe Andover... De asemenea, în casa de pe Phebe Avenue a fost o pisicuţă îmbibată în ciment şi cum s-a crezut că era moartă a fost lăsată afară pe o ramură ca să putrezească în forma ei jalnică, dar dintr-odată 44
am văzut-o încercând să se mişte, încă în viaţă, am început să strig, am dat fuga la mama să-i cer s-o ajute, ea a luat un cuţit sau un băţ ca să-i râcâie cimentul, a udat-o cu apă fierbinte, făcând-o să urle de durere, se presupunea că era moartă de 3 zile - am încercat să-mi închipui cine erau dobitocii de pe străzile Gershom sau Phebe sau Sarah care fuseseră în stare de o asemenea glumă... (precum, fireşte, pisica din *Life Magazine)...* pe veranda verde unde mă jucasem de-a jocheul... mama s-a chinuit din greu ca să salveze biata pisicuţă, cu faţa schimonosită de încordare, dar nu s-a dat bătută... pisica s-a mişcat plină de viaţă, e uluitor cum a putut sufleţelul ăsta să trăiască oricum...
Au mai fost şi alte vise, poveşti întregi... pentru noaptea asta nu mi le aduc aminte decât pe-astea 2 - care vin la pachet amândouă, într-un singur şuvoi elegant din acelaşi izvor... mă trezesc înveselit de trilurile păsăricilor şi am avut o viziune cu un indian ghemuindu-se pe pământul moale şi cafeniu din munţii cafenii sub cerul albastru - nu din Spania, ci din Mexic - un vis profetic la ora 8 într-o dimineaţă de primăvară pe Sarah Avenue în Lowell... De ce să mai scriu, să mă bucur la nesfârşit ca un umil Sf. Francisc? ...să mă întorc la New York pe jos, urmat de copii, să mă prezint în faţa unui Julien cu ochi ca ai lui Stavroghin, pe o stradă din East Side... păstrează înăuntrul tău capitalul de dragoste şi de bucurie, fii în sufletul tău copilul, acelaşi copil din nou, uită de literatură şi de engleză după aceşti 15 ani de artă care urmează, retrage-te în post şi rugăciune în deşert şi coboară în dulcile sate ale Omului...
VIS MIZERABIL în care sunt din nou cu June şi stau prin apartamente cenuşii şi mohorâte care costă o groază de bani dar sunt necesare pentru că ea e prinsă temporar cu „Copilul Meu" şi trebuie să locuiască undeva, himera cheltuielilor e de-acum pusă oficial pe seama Copilului Meu, înţelegerea e de-acum pusă oficial pe seama faptului că o să fiu sclav şi ţap ispăşitor pentru asta tot restul vieţii, nici nu se mai pune problema c-aş
45
fi vreun bard cu ramura de măr... tot înţeles e şi că n-o să ne avem la inimă dar Copilul Meu e suprem aşa că uite-mă aici, e un aranjament provizoriu, stăm pe undeva în apropiere de trista piaţă Sheridan din visele mele, ea are ace de siguranţă în gură pentru scutece, eu nu prea mă uit la copil mai deloc, nici nu ştiu cum arată, nu-mi pasă dar mi-e cumva teamă să mă uit la toată strălucirea aia de came... presupun că sunt obsedat de gândul Strălucirii farmecului ei în infern... dar deja în străfundurile minţii îmi dau seama cât de imposibil e, ipocrizia asta şi ura adulţilor suprapusă peste temeliile inocente ale copiilor care ar trebui să aibă parte de o construcţie mai bună dar în general sunt necăj it şi vreau să plec şi pun la cale să-mi iau un rucsac în următoarea oră, să arunc totul înăuntru şi să dispar până mâine dimineaţă fiindcă ea începe deja să-mi bănuiască intenţiile şi va chema din nou poliţia în 24 de ore... America: în Italia lui Silone, Bastiano aruncă cu scaune în soţia lui care plânge, în America femeia stă cu telefonul într-o mână, pregătită să sune la poliţie, şi cu Copilul Meu în cealaltă, înfăşurat

în incredibile bancnote... Bastiano poate să se-ncrunte şi să ţipe, dar Pămpălăul Jones cel Fraier e un biet linge-pizdă devorat de lucrul pe care-l mănâncă, în lumina albă de neon, cu coaiele tăiate de către Amazoanele şi Lesbienele de la Tribunalul pentru Pensii Alimentare, revista Life, Gospodina Ideală, biroul de Interne cu sprijinul şi pumnii bărbăteşti ai lui Dwight Eisenhower... of, Kafka, tu n-ai avut niciodată norocul ăsta.
De asemenea, mi-am mai şi pierdut vremea cu femeile sau am fost hăituit de... o... pizdă sexy... Alice Arsenault, sau cum i-o fi numele, o păpuşă dată dracului plină de ură faţă de June, încearcă să mă facă să stârnesc conflictul femeiesc dintre ele, sunt Lesbiene... ştiu asta dar sunt uimit de senzualitatea păpuşii ăsteia dar fumez iarbă şi încerc s-o ignor de-a binelea dar îmi petrec cea mai mare parte a timpului încercând s-o înlătur, suntem într-o cameră chiar după colţ şi zău dacă nu arată la fel ca June în zilele ei perfide dinainte să se mărite cu mine... totul e cenuşiu, deznădăjduit, o să-mi pun capul pe şine dacă asta o să ajungă să se întâmple vreodată... 46

NOAPTEA TRECUTĂ ERA TATA, la depozitele din Sân Jose, eu mă întorc de la un transport de marfă ca un deţinut, el e îmbrăcat în uniforma neagră şi sumbră de la căile ferate, arată ca şi capul de porc bătrân şi posac cu trabucul (Greaves)... cărat o lampă... totul e întunecat, pământul negru dintre şine, şinele strălucitoare, funinginea, luminile slabe şi maronii, roşii şi verzi, în câmpia fără speranţe spun eu *Hei tată, unde-aifost? Ce-ai făcut acasă? Unde-i mama?...* şi întrebări fel de fel, încercând să vorbesc cu el, iar el se întoarce fără să spună un cuvânt măcar, refuză să stea de vorbă cu mine... sunt trist... Dar când mă trezesc dau cu pumnii în pernă şi spun - *Treaba asta cu tatăl şi fiul a mers prea departe!...* (Ce-oi vrea să spun?)... Tata seamănă atât de tare cu Cody în visul ăsta şi mă face să-mi aduc aminte că amândoi afişează (uneori) aceeaşi expresie pe chipuri, bosumflaţi de la indignarea pe care o reţin înăuntru, cu faţa pustie şi fălcile încleştate, cu ochii împietriţi... în mare parte un refuz încăpăţânat de a vorbi... tata mi-a făcut de multe ori figura asta... Cine-s eu?
„MAMA E GRAVIDĂ" şi va trebui să se ducă la Chicago să facă avort aşa că o să rămân singur în oraş pentru o vreme şi o tai de la sala asta de biliard într-o vineri noapte, port o cămaşă albă cu guler scrobit şi o jachetă sport din tweed şi clămpănesc aşa cum făceam la şcoala secundară pregătitoare şi la facultate, la început arunc o privire scurtă la ce fac băieţii în sala de biliard cafenie, la mesele unde se joacă cărţi, apoi pornesc în noaptea scânteietoare din oraş şi sunt liber să fac orice pe cont propriu preţ de o săptămână sau cam aşa ceva, şi sunt tânăr şi fericit...
O SERIE INDESCRIPTIBILĂ DE ÎNTÂMPLĂRI INTR-O CASĂ, sunt pe punctul de a-mi pune o jachetă sport verde şi o cravată verde din tricot, de un verde aprins şi vibrant, ca şi cum ar fi fost vopsită şi vernisată în verde în diagonală...
47
o s-o îmbrac împreună cu haina... dar n-am haine pe mine, sunt bolnav, am ceva ca pojarul sau tuşea convulsivă... cravata şerpuitoare e elementul central al tabloului.
LOCURI ŞI ÎNTÂMPLĂRI NECLARE m-au îndepărtat de la făgaşul visului meu... ca zarva şi misterele triste care se petrec pe terenul gigantic de baschet care parc-ar fi Fenway Park, terenul de bază al jucătorilor de baseball de la Boston Red Sox, dar cu galerii abrupte de ţi se face frică c-o să cazi precum la sala mare a Operei Metropolitane... ceea ce-mi aduce aminte de vise vechi din 1943, în care era un loc precum cel din Liverpool şi eram cu tata şi cu băieţii de pe vas şi multe strâmtori ticsite de vapoare şi poduri ruginite afară... sălbatic... ţipete puternice ale mulţimii, întâmplări, jocuri, întâlniri pe traseu, uneori sunt singur pe coridorul mare şi întunecat din spatele uşilor galeriei şi cutreier în căutarea unei săli mari ca aceea din casa lui Joe Fortier şi camera mamei lui şi dedesubt pivniţa fantomatică, enormă ca Liceul din Lowell, totul se reduce uneori la o barcă plutind pe apă... (am zis cumva despre podeaua din lemn de esenţă tare din apartamentul ăla din „noul oraş" şi despre tatăl meu bolnav şi eu trebuie să merg la muncă?)... Visele astea... şi încă unul la fel de neclar dar în legătură, căci tribuna de la stadion e cumva ca tribuna de

la cinema din Brooklyn şi ca terenul de baseball precum o arena de lupte cu tauri a vieţii, în general... şi totuşi din ce speluncă să vii şi *cum* să se întâmple asta?... Lemon Bay se întinde în zare... eternitatea nemuritoare a lui Debussy în depărtare... şi tot mai departe...
AŞA CĂ MERG PRIN EL PASO, un vis şi o viziune cu claritate, totul e sălbatic şi o învălmăşeală de cocioabe ca la Piaţa Hoţilor, exact la fel, cu cocioabe verzi, cărări noroite şi mânjite de zoaie de fructe, în spate jeg de la arabi, siluete zdrenţăroase şi maronii lipite de pământ, sute şi sute de metri la fel sub cerul curat şi albastru al dimineţii în Oraşul 48
Indian, fum ridicându-se dintr-o mie de hornuri otrăvitoare, veşminte ciudate şi nedesluşite, sălbăticie, coji de portocală, banane, sfârşitul... sunt în maşină cu cineva şi conduc şi urlu
- *Numai uită-te la El Paso ăsta sălbatic! -pisica mi-a spus că e cel mai sălbatic loc din America dacă se întâmplă să locuieşti în centrul oraşului!... iar ăsta-i cu siguranţă centrul!*
- iar cu câteva străzi mai în faţă începeau zgârie-norii unui oraş fantomatic dar nu era Mexico City, era pe o câmpie din Texas şi nu numai, ci un Texas cu zăpadă curată şi luni pe cer şi munţi căci dintr-odată am zărit Indieni Apaşi Navajo cu poneii lor flocoşi în nişte iesle sumbre, în faţa unor corturi de bizoni între rămăşiţele jalnice ale cocioabelor de la piaţă şi purtau pălării de călăreţi lăsate în jos, pătate şi date prin zăpada câmpiilor texane, cu pături mari şi strălucitoare care erau şi ele aruncate peste căluţii lor bălţaţi şi posomorâţi... Texas, Sf. Joe şi Independenţa Vechii Americi Reale, aburi întunecaţi şi reci ridicându-se din boturile lor cafenii, fire de fum subţiri şi neînsemnate din focuri care nu dau destulă căldură, cerul de dimineaţă aprig, albastru şi rece din februarie... El Paso la marginea frontierei, cu indieni şi navajos, cu cocioabe în piaţă şi mormane de balegă şi ponei, cu indieni trişti şi grămezi de sărăcie... în centrul oraşului sălbatic şi uriaş El Paso la fel ca Merced... am rămas înlemnit! Voiam să mă dau jos din maşină şi să trăiesc acolo, să muncesc la calea ferată, s-o scurm, aşa cum plănuisem... Să-mi prăjesc minţile!...
CU MULT ÎNAINTE SĂ LUCREZ LA CĂILE FERATE, în vise anterioare în care călătoream în lungul şi-n latul continentului mexican, întotdeauna erau şine - şine de cale ferată - munţi trişti... calea ferată, pământul galben... călătorii lungi şi triste... Acum sunt în Mexico City, mă duc să stau în apartamentul somptuos al lui Bull şi June, June încă trăieşte, la urma urmei... Au mobilă cafenie elegantă, dar cumva au luat-o razna şi au vrut să locuiască împreună cu un cuplu în vârstă, părintesc, nişte belele de oameni, un ţărănoi de patruzeci de
49
ani, zugrav sau tâmplar, bonom dar dubios, un poponar prefăcut, şi o femeie de vârstă mijlocie, nostimă şi zurlie cu o voce răguşită (ca Vera Buferd), ca Tallulah, sexy... intru în dormitor convins că June şi cu mine o punem de-un futai, ajungem în pat amândoi, June bate câmpii şi vorbeşte, dar dintr-odată femeia sare şi ea în pat şi-l aduce şi pe ţărănoi şi se pare că el nu-i prea bucuros de asta sau că ceva-i în neregulă şi la dracu o să trebuiască să părăsesc confortul din casa asta... aşa că nu mai apuc niciodată să i-o trag bietei şi tristei de June... iar Bull e pe undeva prin casă, tăcut, el nu-i interesat de poneii mei din El Paso... (ca atunci când stăteam întins în pat lângă June, o dată, pe întuneric, în casa din strada 118 dus cu benzedrină şi Bull a venit şi s-a apucat să vorbească cu noi, mi se pare)... Femeia zurlie nu prea vrea să şi-o tragă ci mai degrabă s-o pună de-o belea ca să mă scoată pe mine din casă, aşa cum bănuiesc eu demult din partea lui E. Deci uite-mă iarăşi în frigul indian, întorcându-mă la El Paso, mergând prin nămeţi jegosi cu îngeri în sufletul meu, uraaa! Ăsta-i El Paso!
TOATE BALERINELE MICUŢE ŞI VESELE ÎN EXTAZ sunt prin preajmă... sunt la Teatru, uite-mă aici, în clădirea fantomatică a operei şi sala de teatru din liceu şi holul pe care ne întâlneam în liceu, cu trimiteri la toate scenele şi actorii de pe pământ, iar în spate rămân toate coridoarele, recuzitele, figurantele, fantomele, maşiniştii, pantomimii ca Lon Chaney, de-alde Emie Malo şi Madeleine Păpuşi Sleite din timp de sărăcie... nu ştiu ce s-a întâmplat, scaune, întuneric, lumini, prăbuşire,

întâmplări, ovaţii, plictiseală, m-am dus în culise, saci de nisip care cad, Fraţii Marx... dacă pe peretele ăla alb ar fi fost o baghetă, pentru numele lui Dumnezeu, autobuzele nu vor să huruie pe frunze sau să lase copiii să urle în timp ce se întoarce placa şi maşina îneacă totul, aspirând totul în timp ce merge... zahăr, condimente, chibrituri, haimanale zdrenţăroase... căcat! Era Teatrul, era Visul cel Mare, prea mare ca să fie înţeles şi de-abia aştept să se facă zi! Pfui! 50

Vise în Mexic

O CASĂ MARE, locuiesc în ea, e în apropiere de calea ferată... un străin rătăcit încearcă să mă facă sau să mă cumpere... dar io-s bucuros... copaci mari în curte... un puţ... leagăne... primul vis limpede din Mexic, dar nu mi-l amintesc... Joe era în vis... şi totul se petrecea în America pierdută...

SUNTEM ÎN FRANŢA, eu cu Cody şi cu Evelyn, mergem cu maşina prin ţară, eu sunt pe bancheta din spate a camionetei, pe păturі şi cearşafuri, soarele străluceşte prin geam, eu spun:

- E prea cald ca să aşteptăm aici, hai la Paris!

Dar Cody e la pompa de benzină, ocupat, şi are de gând să stea în capătul ăsta de ţară o bună bucată de vreme; Ţara are indicatoare stradale cu Dali, desene cu Mutt şi Jeffla umbră, un loc nebunesc, cu o şosea în formă de panglică ce şerpuieşte peste deal până la Paris. Dar mie nu-mi vine să cred că mergem de-a adevăratelea la Paris şi-s tare nerăbdător. Cum poţi să ai un asemenea vis întunecat într-o cameră aşa de rece. într-o celulă rece.

Vise în RichmondHill

UN DEAL CEŢOS ŞI GOLAŞ „la margine de Mexico City" şi eu mă ascund prin gropi, uitându-mă spre ocean aşa că mai e în vis şi o plajă ciudată, oamenii vin să mă caute pe vântul şuierător... In cele din urmă pun mâna pe un săculeţ de iarbă şi-l pipăi cu mâinile, zâmbind... Am un prieten alături... întâmplări...

SE SUNA DIN GOARNĂ într-o curte albă de nisip şi se făcea că eram acolo cu acelaşi soldat care se opunea artileriei generalului McArthur în visul de la spital şi se văd corturi...

51

Pe dreapta, în grajdul întunecos, am fost prinşi în timp ce făceam ceva; spitalul e din cărămidă roşie... se prea poate să fi purtat o cămaşă cu buline, dar dintr-o pânză mai gri şi ceva de pe câmpul de elefanţi a spulberat colbul de pe terenul bâlciului, standurile, noaptea, oamenii aşteptând - artificiile -mi s-a dat un cearşaf alb sau un giulgiu... în curte - corturile, goarna sună... plecam înspre un fel de Anglie... puseseră supă la fiert în oale mari din bucătării cu cazane de aramă în care se făcea Prima Costiţă Friptă şi miresme omnivore de apă clocotită cu aromă puternică de... carne de vită. Dar nimic pentru noi, ca doi pierde-vară ce eram. Parcă ar fi avut ceva de-a face cu casa de pe deal din noaptea aceea când eram copil, sub pini... care nu se desluşeau la fel de bine ca pinii adevăraţi de la poalele dealului din Hildreth unde era şcoala cu program matinal şi în spatele căreia se afla brutăria... tânăra învăţătoare, care (frumoasă cum era) avea şi ea o casă cu un lac - pe tapete primitive - şi, mai târziu, bărci... dar io nu-s decât un copil şi tocmai am deschis ochii în dimineaţa vieţii - şi stau în curte, ud de la rouă, rozaliu de la guma de şters soarele de-abia s-a ridicat deasupra dealului şcolii, un tanc, pustiu... în realitate chiar m-am uitat la o paradă de Ziua Armistiţiului, într-o dimineaţă rece şi roşie, de pe veranda mea de lemn de la etajul 3, plângând pentru că voiam sa mă întorc în pădurile din vara aia...

ÎN AVIONUL MARE AL LUI BULL H, o să zburăm... are aripi mari, model DC-nu ştiu cât, decolează de pe moşia noastră mare de lângă Pinebrook Woods şi uite-ne zburând... ajungem în Oraşul Carnaval în Mexicul straniu, aterizează fără greşeală cu roţile mari de cauciuc pe pământul negru, aduce avionul la fix... bem ceva la bord... la început o femeie a vrut să-şi pună haina pe scaunul meu dar i-am luat-o de-acolo, m-am aşezat, am pus-o în poală, ea şi-a cerut scuze, în cele

din urmă am lăsat-o pe spătarul scaunului, de unde a fremătat şi tremurat în timpul zborului... Unde sun-52
tem? şi *ce* facem?... Doar un grup de cunoscuţi care merg cu avionul... Pista ne aşteaptă... Se mai întâmplaseră nişte chestii prin apartamente din New York, ne-am luat zborul... locul unde aterizăm e acel Mexic al indienilor Navajo care fumează iarbă, cu cocioabele şi poneii trişti din El Paso; drapelele se unduiesc: - am ajuns la treburile noastre... cumva locul ăla şi e terenul pe care se află spitalul General McArthur... Şi e totodată Canada... mereu plin de vise ciudate... locul corturilor de noaptea trecută...
SĂLBĂTICIE AŞA CUM SE VEDE DIN VÂRFUL DEALULUI ÎNVERZIT din afara oraşului, e Mexico City, unde se află eleştee cu elefanţi, păstori caraghioşi, eu cu o pungă uriaşă - mă rog nu chiar uriaşă - de dimensiune medie de iarbă prin care îmi trec degetele de parc-ar fi aur dar e doar marihuana, platoul nordic al Marii Americi a Lumii e frumos şi alb ca barba unui patriarh pe cerul din Popopapacetl -mătasea mea şi tu danteiată... întâmplări...
ÎNTR-O MANSARDĂ DIN NEW YORK CA A LUI JULIEN sau a lui Finistra[1] dar îi aparţine lui Watson care a făcut bani scriind povestioare palpitante despre dragoste şi sex etc., poftim una, exemplare de corectură enorme pe masă cu ilustraţii, încep cu *O zi ca oricare alta pe care o începeam ca de obicei Jară să am nimic sub rochia muiată...* cu ilustraţii, şi uite-mă aici, lângă scara de incendiu, singur, dar cumva şi Evelyn a scris-o şi totodată Watson iar ea a ieşit cu Cody acum. Exemplarul de corectură e o carte uriaşă, lungă de aproape l metru şi iată de 30 de centimetri... ca reflectoarele tatei şi umfiată la o ditamai mărimea... Alan Minko e şi el pe-aici pe undeva, şi cumva e ca un Paris ratat...
' Bill Cannastra, avocat şi prieten din New York al lui Kerouac, mort într-un accident de metrou.
53
ROLAND BOUTHELIER ne duce cu maşina, pe mine, cu mama şi cu o grămadă de copii pe bancheta din spate, cică ne aduce de la nu ştiu ce petrecere festivă... eram într-un oraş primăvara şi era şi un castel şi clădiri de lemn... am avut o fantezie cum că locuiam acolo, în încăperile enorme ale castelului, soră-mea fiind uluită de mărimea camerei mele şi de odaia maică-mi... Plus că voiam să locuiesc în clădirile alea şi mi-am ridicat privirea şi unele dintre ele erau părăsite, cu geamurile sparte, arătau pârjolite... (Am călătorit prin Mâine, un ţinut incredibil de trist)... m-am plimbat în sus şi-n jos pe terenul castelului, prin oraş... în castel se afla Bertha Fortier sora lui Joe, doar ea cu el şi Philip... familia s-a pus pe urlat... şi un copil mexican pe care-l deţineau care s-a urcat tocmai sus pe faţadă şi a căzut aterizând în curte cu o bufnitură tragică izbindu-şi mâinile şi genunchii de pământ, a căzut cu zgomot în apă pe burtă şi mi-am zis - *Vai, o să rămână aşa schilod pe viaţă!* — ca un paralitic înotând, dar Joe n-a părut să-şi dea seama şi nici copilul mexican nu s-a plâns că-l doare... ca şi cum s-ar fi agăţat de o cracă şi ar fi plonjat de-acolo... Apoi i-am cerut Berthei un sandviş, m-am gândit să fac sex cu ea, mi-am imaginat silueta ei masivă pe canapea etc.... am hoinărit pe holurile lungi până înapoi în bucătărie... Familia „principală" era plecată pe undeva la nu ştiu ce aniversare... Apoi am luat un taxi şi a trebuit să mă grăbesc să găsesc un avocat pe străduţa lăturalnică din districtul comercial de pe dealul lui Moody... eram pe deal, făcând semne la taxiuri, am prins unul, o maşină mare, în care şoferul avea cu el pe nevastă-sa sau o femeie aşezată pe scaunul mortului dar pe bancheta din spate haina ei uriaşă şi pachetele ei ocupau aproape tot spaţiul şi a trebuit să împing din greu ca să mut totul mai încolo, înjurând, ca să pot să m-aşez dar ei nici c-au observat... Când am ajuns am plătit, am sărit din maşină şi mi-am dat seama că de fapt nu prea ştiam dacă măcar era vreun avocat în districtul ăsta cu magazine şi cinematografe, doar auzisem asta... Clădiri cu uşi rotitoare, un salon, oameni, zarvă... numele unui dentist sau avocat pe tavă... nămeţi de zăpadă topindu-se în magazinele de pe stradă... 54
Joe... Roland... Of pierdut... el, Roland, era la volan şi ne ducea înapoi în Lowell într-un Ford model T din '29, în curând o să zărim fabricile de cărămidă în vis deasupra pinilor iarăşi... şi o să fie duminică... şi acel Pawtucketville cu raiduri aeriene misterioase care nu s-au văzut pe radar... Teatrul Royal e scufundat în întuneric până şi acum... Mama s-a aşezat în faţă cu Roland în timp ce el conducea pe şoseaua Lakeview care e ca un fel de şosea fantomatică din Mexic... Tata nu era acolo... Ca şi

cum odinioară Joe, Philip, mama şi cu mine am fi plecat cu maşina şi cu Roland la volan...
Pauvre Roland, bietul Roland, cumva el e şi Cody... Era cald, însorit, dezgheţul ţâşnea din pământ în acel Oraş Castel, am luat-o spre sud, zăpada se topea, prelingându-se şi umezind totul, făcând noroiul să fie parfumat în aerul limpede... întâmplări... Eu pur şi simplu fusesem trimis după avocat, nici vorbă de zarvă pe holurile întunecate... Toate astea au dispărut pentru totdeauna. Care e numele morţii noastre?
Tot ceea ce-am pierdut se va întoarce la noi în Ceruri.
MĂ GRĂBESC spre bancul de nisip din spatele casei bătrânelor, dau fuga în pielea goală, nu vreau să mă vadă nimeni... văd o grămadă de copii venind spre mine, stau în nisip, îngropat până la mijloc, până trec ei, care se uită la mine curioşi... Apoi îmi reiau hegira prin pădure... în casa de cărămidă roşie a bătrânelor a avut loc o petrecere mare, un banchet, Audace şi celelalte cucoane au pus masa pentru o întrunire uriaşă şi zgomotoasă, era chiar şi Mei Torme acolo şi cânta la pian iar eu mi-am închis ochii şi mi-am sprijinit capul de partea superioară a claviaturii ca să-l aud cântând, pe Mei nu-l deranja, cânta frenetic şi bine pe restul claviaturii...
UN BAIRAM MARE în Mexico City, amestecat cu petrecerea lui Mei Torme dar nu acelaşi lucru, o întrunire fantastică, John Labine, Worthington, Watson etc., grămezi de pardesie, e şi Hubbard pe undeva... ies de la petrecere
55
clătinându-mă pe picioare de beat, Worthington şi Watson îmi trimit o telegramă care îmi parvine cumva anume... Era compusă de Watson, o telegramă amicală, obişnuită, dar tonul ei e aşa de - aproape ieşinat - sau în fine... că mă enervez şi nu-i răspund... Aşa că mai târziu, când din întâmplare dau peste W & W în băruleţul din Times Square (io-s cu Garden sau cu altcineva) şi-o punem de-o reuniune fericită cu toţii şi toate-s iertate, şi tot scot din buzunar telegrama mototolită şi o citesc încruntat şi clătinând din cap... dar acum ne-am adunat bucuroşi la o bere, e doar un băruleţ, maroniu şi demodat, ca barurile minunate pe care le visez, în spate la Scollay Square, pe strada Washington, în Boston şi mai ales baruri băgate adânc printre fabricile pierdute din Lowell, şandramale mici şi întunecoase, minunate, iar de fapt petrecerea lui Labine a fost într-un apartament de tip londonez, într-un duplex, la etaj, deasupra unuia dintre barurile astea... iar luminile oraşului strălucesc pretutindeni în jur ca într-un desen intens luminat... La un moment dat un tip voia să stârnească o bătaie, la bairam sau în bar de-acum... Dar suntem cu toţii veseli şi bucuroşi şi reuniţi şi Watson scrutează şmecher şi devorează pe toată lumea după expresiile mele vizibile căci încă mă mai încrunt şi-mi mai pun întrebări în legătură cu formularea telegramei... îmi spun că Hubbard a văzut-o mai devreme şi-a scos un *Hâa, hâa, hâa,* cum râde el, pocnindu-se peste genunchi, atâta prostie absurdă, iar Irwin discutase cu mine pe un ton grav despre telegramă (din punct de vedere semantic) pe trotuar.
CASĂ MARE LA MARGINEA ŢĂRII, e casa lui Jim Calabrese dar în acelaşi timp e casa mea pentru că mama stă acolo la urma urmei... dar cu copaci încolăciţi din Africa şi cu o grămadă de pământ în spate ducând către lacuri de vis din ţinuturi precum Colorado şi New Britain şi New England... (lacuri ale minţii) Dar o dată, io-s acolo când Jim locuia în casa aia, tatăl său John Calabrese e cu noi în camera de zi bogat mobiiată, bem nişte cocteiluri, e un fel de 56
glumă în discuţie, râdem cu toţii... Se face că se petrece ceva anonim la un concert improvizat de jazz într-o după-amiază de duminică într-un club de noapte - în Mexico City bănuiesc - cu Slim Gaillard şi Bull Hubbard de faţă, n-avem de băut dar aşteptăm, se pare că o să se distribuie îngheţată şi fursecuri pe nişte tăvi, fără băuturi... Muzicienii se adună... Bull vorbeşte cu mine... Demostene puştanul grecotei din Lowell e şi el acolo şi alţii stau de vorbă prin preajmă... Slim Gaillard stă la mese şi îndrugă verzi şi uscate la toată lumea... Bull e politicos şi stârnit... privind înjur, ca John MacDougald... Dar mai târziu sunt în Africa, pe o proprietate întinsă din mijlocul unor păşuni care se desfăşoară cât vezi cu ochii, „părinţii" mei sunt cine-or fi ei, curtea din faţa casei seamănă cu curtea lui Joe de pe strada Salem

şi dacă stau să mă gândesc bine Joe a fost şi el în „casa lui Jim Calabrese" tragic şi liniştit şi de-abia ieşit din spital dar acum în casa din Africa pare să se fi transformat într-un amic negrotei şi împreună, după multe pregătiri, cântăm, vorbim... aprobări zâmbitoare de la tata - negustorul vânător Mau Kuwi - care s-a pornit cu un bivol indian în căruţa noastră s-o ia peste iarba înaltă... o aventură colosală care ne va purta în jurul lumii, eventual şi prin Rusia, Europa... totul arată ca în spatele liceului Bartlett, văd hărţi ale lumii... E ca în benzile mele desenate de demult, visând la mine... Aia-i destinaţia noastră, fantomatica Europă... Avem suliţe, am participat cu ele la concursuri de atletism şi ce nostim acum îmi dau seama că Joe-Negroteiul-Suliţa-şul-Amicul era şi el în casa celuilalt „Jim" al meu unde stă mama, şi a stat cu noi o vreme acolo... în bucătăria maronie şi mohorâtă, cu uşile deschise spre noaptea de vară, cu copacii unduindu-se în întuneric, bietul Joe, chinuit şi de o paloare bolnăvicioasă! A fost bolnav în ultima vreme - tot încearcă să-i dea înainte la joc... ca micul Michel din JOCURI INTERZISE... între timp generaţiile fac jazz în cluburile de noapte duminică după-amiaza trăncănind ca Pat Fitzpatrick... Oare asta-i tot ce-mi amintesc din întâmplările astea, din toată vorbăria, din sentimentele clocotitoare, din mistere?
57
ÎN SFÂRŞIT SUNT O CURVĂ BĂTRÂNĂ aşteptând în patul meu, asexuată, ştiind că n-o să mă trezesc decât când o să-mi fie aduşi nişte tinerei... în locul cetei obişnuite de babe... se pare că-s bărbat... mă trezesc surprins... nu e nici o scenă, decât patul meu, eu în pat, e 11 dimineaţa într-o zi de duminică... posomorâtă ca „frăţiorul sleit" de pe străduţa cenuşie cu casa, dar soră-mea nu-i prin preajmă iar dintr-un frate îngrozitor şi epuizat am devenit, spre ruşinea mea, un Dylan Thomas neghiob şi curvă bătrână... o curvă bătrână şi beţivă şi aşa am zis la toată lumea... un Jack Kerouac neghiob la fel de bătrân şi sleit.
BISERICA SF. IOANA D'ARC, biserica pivniţă lungă şi joasă de pe deal din Crawford şi Mt Vernon în Lowell... liturghii sumbre, vecernii, cenuşiu, copii, eu, oameni... Au avut loc atacuri acolo, găşti de bătăuşi intră pe mai multe uşi cu pistoale şi dau atacuri iar preotul îi zice mai departe cu al său *adaltre deums* şi mai nimeni nu observă în afară de o panică clevetitoare, dar liniştită... Sunt şi eu acolo în timpul unui asalt, cu bunii mei tovarăşi, tinerii în haine gri de la uşi... după aia (nu s-au luat bani, nu văd că s-ar întâmpla nimic) dăm buzna afară în strada întunecată ca să-i urmărim şi să-i găsim... dar s-au dus... e zăpadă, copii, dându-se pe gheţuş în aerul cenuşiu... merg spre casă pe sumbrele străzi Moody, Gershom, vorbind despre asta, către casa mea sumbră din Sarah Avenue... totul are acea întunecime a lucrurilor îngropate în pământ putrezind... EU sunt... îmi văd copacul vieţii încolţind în palma mea acum. Văd un noiembrie prin os, aştept viitoare primăveri şi boboci înfloriţi pentru întunericul meu, sunt un Frankenstein într-o groapă de 2 metri rămas bun copilaşi aurii ai lumii nebune de voioşie.
O GROTĂ DE GROAZĂ transformându-se într-un soi de barcă de groază, văd pasaje strâmte, monştri, cuţite, gratii de fier, zăbrele, cele mai urâte dintre toate ţepuşele de fier 58
din lume închizându-se şi prinzându-te şi înjunghiindu-te de mai multe ori în timp ce ţopăi printre ororile astea într-o zi cenuşie... nu ştiu pentru ce, în cele din urmă râul, barca e bine ancorată la izvoarele-i cenuşii şi repezi şi pe mal e o plajă de nisip ca un bulevard însă în loc să o întindem către Africa acum că i-am învins pe monştri şi pe toţi acei Bela Lugosi de jos, barca mea (cu o barcă cu vâsle aşteptând legată) se răstoarnă şi se scufundă complet, iar eu rămân în urmă înotând din răsputeri să-mi salvez viaţa către mal, dinspre mare cu refluxul puternic al apei care îmi face strădania mai uşoară ca şi cum aş înota într-o cadă de baie şi ajung la bancul de nisip cu o ultimă sforţare jucăuşă...
Intre timp am mai fost şi pe bulevardul Amsterdam la universitatea Columbia unde standurile de cărţi sunt bine organizate pe trotuarul din faţa căminului studenţesc Livingston Hali, fur vreo două cărţulii de artă nou-nouţe, mai dau o raită, mă uit după Edna la fereastra bunicii ei... acum am adăugat şi furtul de cărţi la chiulul meu fantomatic de la cursuri... nimeni nu-şi dă seama...

Mai târziu văd un cadou pe care i l-am dat lui Nin, un birou mare din lemn de o nuanţă trandafirie şi un cadou mai mic pe birou, o cutiuţă, o casetă, un fel de piesă de mobilier, e într-un apartament, cafeniu, posomorât, discuţii, întâmplări... e prea mult ca să-mi amintesc totul...
ERAM LAANTRENAMENT... trebuia să trecem cu bicicletele pe sub o scândurică, toată lumea a reuşit în afară de mine, eu nici măcar n-am putut să mă aplec ca să nu mai zic să trec eu singur sau cu tot cu bicicletă pe dedesubt, deşi am reuşit într-o anumită măsură... *în fine, tipu ăsta are prea mulţi muşchi* - a râs un antrenor adjunct... *Da, sunt un mănunchi de muşchi,* am zis eu, *nici măcar nu pot să mă aplec... Asta pentru c-am pe mine paltonul ăsta gros...* şi „mănunchiul de muşchi" e grăsimea de pe talia mea... Frank Leahy pare să fie antrenorul şef, locul e mansarda lui Julien, întunecime... o femeie dintr-o casă veche se uită la noi pe fereastră... O

brutărie în apropiere... învăţăm să devenim Uneltitori pentru Serviciile Secrete... Doamne, imposibilitatea mutiiată a „bicicletelor" ălora!...
ÎNCERCÂND SĂ-MI BAG ÎN PRIZĂ MICUL APARAT DE RAS ELECTRIC într-o priză de pe peretele din baie... e doar un mic aparat de tinichea cu ceva piese de izolare şi jalnic... Au venit nişte oameni şi se uită la mine... Au fost între timp îndelungate hegire de rătăciri prin necazuri în camere necăjite, atmosfere sumbre... Sper să nu mă curentez când oi băga aparatul în găurile prizei, aştept prevăzător. (Deci în ziua aia Al Green îşi prezintă lanterna de elec-troşocuri şi se face către mine care m-am învineţit de la tremurat şi micuţele încărcături electrice fac *tic, tic* şi eu le simt din cealaltă parte a camerei, cică da, *din prevedere...)*
DANS, la Commodore sau printr-un alt salon de bal, un grup de fete se iau la ceartă'pe băieţi, pornesc şi-i aţintesc cu privirea când începe muzica... unul dintre ei e un băiat bine făcut, cu faţa rotundă, într-o jachetă de tweed mohorât din cap până-n picioare interesat doar de el însuşi şi epocile triste ale ego-ului său de-abia începute... în noaptea trandafirie şi goală a balurilor...
ÎN MAREA MĂREAŢA BISERICĂ DIN LICEU, slujbe într-o biserică de tip pivniţă de un cenuşiu întunecat - Sf. Ioana d'Arc - la care vine şi Eisenhower şi chiar ţine un discurs şi la un moment dat cunoşteam o fată frumoasă de culoarea mierii şi într-un soi de anticameră mă luptam corp la corp şi gemeam cu ea, nu are nimic pe dedesubt, o forţez şi în cele din urmă o uimesc şi pe ea când o dovedesc şi chiar îmi termin treaba... e ca un fel de irealitate de vis dar fermecătoare şi savuroasă... Când slujba de la biserică se termină, mă strecor afară cu toată lumea şi uite-o şi pe ea, lângă uşă, pe culoarul dintre bănci, îmi frec uşor buzele de mâneca hainei ei, ea-mi

spune Ai face bine să te ţii de cuvânt (deja stabiliserăm o întâlnire pentru mai târziu)... Ieşit afară pe prispa bisericii, în loc s-o iau în jos pe trepte către oraşul ploios şi mohorât care e Pittsburg, io mă îndrept către balconul lui Ernie Malo şi către nişte case din spate care parc-ar fi ale babei Mei Torme - bairamuri, alei, garduri de scânduri, mă dau jos ca să evit să fiu strivit încet de către mulţimi şi cumva se face că ajung la mare, valuri de purpură pe suprafaţa ei fantastică, curată, limpede, o iau la fugă spre nisip, valurile zorilor sunt enorme, barca noastră stă în aşteptare, m-am înscris şi eu... plecăm spre acea Groenlanda rece, pustie şi fantomatică... norii violeţi, valurile uriaşe., sar la bord şi alerg dintr-o parte într-alta speriat... tunurile bubuie către brizanţi... dimineaţă şi valuri noi...
VISE IMENSE CU AL GREEN şi Frank Shephard... Keith's Theater din Boston... Red Rodney... fetişcana frumuşică ce semnează Godfrey e într-un soi de Paris străin cu mine (într-o pensiune şubredă), prietena ei e îndrăgostită de Red Rodney, el se dezbracă şi sar amândoi pe canapea ca să şi-o tragă... e într-un fel de Lowell fantomatic (au fost şi nişte concerte improvizate de jazz, Wig cânta la bas)... Mai e şi un banc de nisip înalt pe vârful căruia sunt prins, mi-e frică să mă mişc de-acolo, laturile sunt abrupte, scoborâşuri pe stâncă golaşă dar de fapt nisip moale... G.J. e cu mine pe vârf... îmi pierd bagajul (o servietă)... Mai târziu, într-o suburbie din Paris, pe paturi de campanie unite într-o căsuţă unde Al şi Frank stau la taclale, eu tocmai am ajuns.... vreau să cumpăr un bilet ca să plec nu ştiu unde şi ca să fac asta

(atunci dau o raită cu Frank la o discuţie) mă duc la barul unde lucrează Johnny Barmanul, are liber azi, stă în spate, mă duc la el - *Eşti liber azi? - Nu, intru în tură la 12;pentru ce dracu vrei să cumperi un bilet?* - (Johnny e de fapt Roland)... Poartă o haină şi pălărie... Mai devreme am fost la Keith's Theater în Lowell, la un matineu de după-amiază, toate matineurile stranii pe care le-am văzut acolo în vise cenuşii... Visul cu Red Rodney şi cu bancurile de nisip nu e de-
61
parte de Bunker Hill şi de calul alb al lui Cody şi Evelyn cu care-au început toate visele astea... Totodată, fetişcana pe care o am e o rămăşiţă a „găştii tinere italiene" din visul cu fântânile şi cu Frumuseţea pe care l-am visat acum multă vreme... visele sunt profeţii... Visul cu Maggie-Marguerite-Madeleine s-a împlinit: am scris „Maggie (Cassidy)", iubita „Marguerite" şi cu Madeleine e de văzut în curând...
Visul de demult cu parcul Buferd s-a împlinit cu vârf şi îndesat... (Wig trecea cu maşina pe lângă el - Wig e într-un vis cu o fată într-o fântână italiană)...
Visul uriaş şi inevitabil cu feţele lui Sebastian, Marguerite, La Negra - La Negra care o să-mi fac rost de-un kil...
FALEZA ÎNALTĂ ŞI ÎNVERZITĂ, copaci, clădiri, şine, vizavi de câmpia joasă a lumii cu râul ei palid şi cu fabrici... eu trăiesc pe faleză, muncesc la calea ferată, mă cheamă pentru un tren local să cobor de pe faleză în câmpie, mie nu-mi convine... Atmosfera e tristă, înaintată...
SUNT CU MAMA ÎN „NEW JERSEY" într-o dimineaţă luminoasă de sâmbătă, intrăm într-un loc abandonat şi fără acoperiş, găsim în nişte găleţi o bucată mare de şuncă afumată, o cutie sau o vadră plină de o materie spongioasă vie şi mişcătoare, o lădiţă de paste, mâncare de tot felul... nu-i nimeni în jur... Mama ia bucata de şuncă şi se duce după colţ la o chiuvetă de afară şi o fierbe... *Nu tre să faci asta, zic* eu — *Ba da, o să fie mai bună dacă e mai curată!* — între timp eu îmi fac de lucru cu celelalte chestii - în cadă -ceva ca o pastrama... Dintr-odată apare Van Johnson care stă acolo şi se uită la mine... *Astea-s ale tale?* zic eu... Nu pare să comenteze nimic... în două căsuţe din capătul străzii mama lui imensă urlă înnebunită... Totul se întâmplă totodată în piaţa de sâmbătă dimineaţă din New Jersey a indienilor navajo din El Paso... Eu şi mama suntem nemaipomenit de fericiţi, am găsit haleală nealterabilă în valoare de 50$, 62
am luat-o acasă în Long Island... şi am zis: *Ce-i locul ăsta, un magazin de care s-au apucat şi apoi l-au părăsit?*
MAI DEVREME TATA SE ÎNTORSESE PRINTRE CEI VII... foarte palid... dar sigur pe sănătatea lui... şi tocmai şi-a luat o slujbă în New York... dar eu ştiu c-o să moară... mai ales dacă mă iau după faţa lui... A fost la sindicat... între timp eu am fumat pe o clădire enormă uitându-mă la radele microscopice, fără să-mi fie frică... Istoria familiei Kerouac într-un New York de vis, imens şi fantomatic...
POVESTE TRISTĂ DE LA CALEA FERATĂ, sunt frâ-nar, tânăr, fără experienţă, lucrez în tren mergând peste ţinuturi puternic luminate şi am o pasăre prinsă-n lesă... Dresorii de păsări mi-o iau din mână după fiecare drum... îmi fac treaba, ies din tura care a fost pe undeva printr-un fel de ţinut de pe coastă (despre care o să vedem mai încolo)... ajung la capătul turei pe ţărmul mării, mă dau jos din tren şi dintr-odată pasărea îmi scapă şi fuge bătând din aripi către cer cu tot cu lesă... *Hei!,* strig eu - mi s-a mai întâmplat şi înainte, o să iau o notă proastă - *Unde-o să se ducă?* îi întreb pe dresori deşi nu mi-am dat seama până acum ce muncă tristă au cu colivii şi grăunţe în adăposturile de păsări de la Calea ferată... Poate c-o s-o găsesc într-o bună zi, cuibărită pe-un fronton, având încă lesa în jurul gâtului ei micuţ... sau într-un cuib de nisip pe ţărm... dar până atunci... Totul se transformă într-o comedie sentimentală cu George Sanders, el cică are un magazin de antichităţi, e burlac, o fată frumoasă intră să cumpere ceva, începe o poveste de dragoste, el o duce să ia prânzul, îi face cadou un accesoriu scump din magazinul lui şi-l pune într-o cutiuţă (un cadou înainte de prânz care mie mi se pare irelevant)... partenerul lui i-l aduce... şi în tot timpul ăsta ştii că într-o bună zi George o să-şi regăsească păsăruica... dar el nu pare prea dispus să-şi
63

continue căutarea într-un film aşa de sentimental şi deşi inima îmi tresare de bucurie, mă trec fiorii la gândul plin de speranţă că George Sanders o să-şi găsească păsăruica... strâmbă din nas la ideea asta şi pare deja nemulţumit de scenariul ăsta şi de rolul lui în el şi ştii că filmul n-o să aibă succes... undeva în magazinul lui de antichităţi, pod, mansardă, ce-o fi, în tristeţea visului, o să reapară pasărea în lesă, povestea de tinereţe a unui frânar George Sanders se va aprinde din nou... lacrimi... Ţinutul luminat către care goneau trenurile... un bărbat ne ducea pe toţi cu maşina la un picnic, a ieşit de pe şosea şi a trecut peste şinele de cale ferată ca să prindă o scurtătură dar era la o curbă înfundată aşa că n-ai fi putut să-ţi dai seama niciodată dacă vine un tren sau nu şi deşi sunt doar un băieţel am lucrat totuşi destul de mult la calea ferată ca să mă simt dator şi totodată autorizat să spun *Vai, să nu faci asta niciodată! E cel mai periculos lucru pe care l-ai putea face—găseşte altă cale de-a traversa şinele!* - şi toată lumea ascultă cu respect, până şi tata, Babacu, pe care poate că l-o fi deranjat c-am ţipat la un vechi prieten al lui dar toţi ştiu şi-mi respectă ceea ce cunosc despre calea ferată şi dau din cap şi încuviinţează dar eu văd dintr-odată că acea curbă a şinelor se termină la o barieră fără taxare aşa că nu era periculos deloc şi atunci zic: *Ah, bine, aşa nu-i nici o problemă, dar am crezut că...*- iar între timp în gară trenurile se încarcă, sosesc şi pleacă... Facem un picnic uriaş, eu stau sub o tribună în moloz dând peste mere frumoase şi proaspete, tot soiul de poame pentru mama şi mai ales vreau prune pentru ea, dar nu găsesc decât una - dar una bună - şi i-o duc la picnicul de pe nisip foarte mândru de mine şi ea-mi mulţumeşte... Iar în tot timpul ăsta pasărea devine a mea şi-o modelez... până când munca mă conduce pe ţărm, iar pierderea - o văd fluturând din aripi şovăielnică în văzduh cu lesa greoaie după ea... văzduh cenuşiu...
CELĂLALT VIS - DOAR AZI NOAPTE - eram la mica graniţă mexicană cu John MacDougald care era beat, 64
încă lucram la căile ferate şi continuam să tot trec graniţa cu permisul meu cât ai zice peşte, Mac, beat cum era, mă critica nonstop... l-am văzut pe bătrânul Dave care era schimbul mea din Orizaba şi am intrat amândoi în Mexic stând de vorbă... oraşul de la graniţă era ca Watsonville, cu o bancă, restaurante, străzi centrale... şi suburbii mexicane şubrede... la closetul de la graniţă MacDougald continua să urle şi să tragă de mine, beat, năuc, cu un rânjet falstafian aspru, etc., ... pasărea mea, pasărea mea... Of, George Sanders ăla cu inima lui de gheaţă n-o să ajungă niciodată în rai!
NOAPTE ÎNTUNECATĂ ÎN CAMPUSUL DE LA COLUMBIA colţ cu Broadway şi cu strada 116 pe trotuarul din faţa Colegiului Barnard, nu funcţionează nici un felinar pe stradă... o ceaţă întunecată de ploaie... umbre trecând pe lângă mine... eu stau în aşteptare... o noapte caldă de aprilie... misterul din West End Bar, cadavrul din râul Hudson, Edna într-un întuneric rusesc ce cuprinde campusul... aproape că mi-e frică de hoţi în bezna asta, mă uit în jur... Eternă lumea aşteaptă... mă trezesc... minunându-mă...
ÎN CASA LUI CODY din Sân Jose, dorm pe un pat tare de la „al treilea etaj" în toiul unei nopţi misterioase... se vede prelung strada Santa Clara cu neoanele ei, frigidere de băcănie cu băuturi răcoritoare bune de potolit setea şi îngheţată, supermarketuri, prăvălii de alcool cu vinuri de Tokay, baruri californiene de cocteiluri cu lumini de neon, TV... Eram cu toţii într-o maşină, vorbind, după colţ...
CONDUCANDU-MI MAŞINA PRIN MLAŞTINILE DIN JERSE Y, căutând teren pentru o fermă, Magnifica Mare Pierdută din Jersey e o mlaştină... pustiu... Mai târziu se face că lucrez într-o staţie de benzină cu alţi 2 ţipi, vin camioanele, şoferul se autoserveşte de la pompa de benzină... stabilesc cu nevastă-mea, o brunetă înaltă, şi cu trei copii ai mei
65
să ne întâlnim la ora 12 fix dar la 12 dau o fugă la Lowell şi înapoi un drum de 20 de minute deşi locul ăsta în care mă aflu e în California... în scop de afaceri...

întârzii 25 de minute... indivizii din birou sunt drăguţi, nu mă deranjează pentru că eu încă nu mă pricep la afaceri... *E momentulsă-mi iau prânzul,* zic eu scoţându-mi mâncarea de prânz din sertar... *încearcă şi tu nişte bere Westchester, Jack, asta da bere bună!* - (la cârciuma de peste drum). *Ok, o s-o încerc!...* Ne-vastă-mea colindă cu copiii mă grăbesc să mă-ntâlnesc cu ei, să le explic de ce-am întârziat, fără zâmbete, fără pupături, mă pregătesc să arunc prima privire la copiii mei... Sunt în salopetă, strada-i tristă...
JOE ŞI CU MINE PE MOTOCICLETA LUI, eu stau cu spatele la el, tocurile de la ciocatele mele cu talpa tare se târşâie de-a lungul străzii din oraşul sudic... vreau să-i cer lui Joe să meargă mai încet ca să mă întorc dar el nu mă aude sau nu-i pasă, suntem prin Rocky Mount sau prin Kinston, în Carolina de Nord, trecem peste şinele de cale ferată şi pornim mai departe, accelerând prin câmpie care ne părăseşte dintr-odată şi o gaură mare de neant şi de canion nisipos şi adânc de 30 de metri se cască sub noi şi nu putem face altceva decât să cădem dar Joe încă mai trage speranţa nebunească şi grozavă că roţile o să rămână drepte ceea ce se şi întâmplă, mai mult sau mai puţin, stăm călare pe o capră de tăiat lemne, jos de tot e un pârâu secat, un alt urcuş pe bancuri abrupte de nisip ca alea pe care am căzut în aşteptarea de coşmar de pe bulevardul Lawrence... pe versantul din faţă se află o căsuţă şubredă, intrăm, o fată frumoasă pe nume Ann Buee sau cam aşa ceva trăieşte acolo cu maică-sa... are un magnetofon, cărţi, e singuratică... intru acolo în pielea goală cu puia bălăgănindu-se... mă apuc să vorbes cu ea, Joe dispare, eu tre să plec departe ca să fac rost de bani sau de muncă dar o să mă întorc şi-o să mă-nsor cu ea... are pielea de culoarea mierii, e inocentă, de-abia şaişpe ani... dormitorul e un talmeş-balmeş 66
absolut... lumina soarelui trece peste bancul trist de nisip şi-i umple ferestrele ei eterne...
Mai devreme eram pe terenul de fotbal la antrenament în Liceul din Lowell într-o zonă fantomatică din afara oraşului... Şoseaua Tewksburry... Antrenorul Keady... puştanii din echipă... vin şi eu... din hegirele de nisip în Boston... e prea târziu sunt prea bătrân dar tot mai vreau să joc în echipa de puştani şi toate salturile alea imaginare peste dealurile din Billerica, Massachusetts dau în suburbiiile din Lowell ca şi drumul cu motocicleta peste deal şi ca fântânile italiene din Frisco... fata cu inima de miere mă pândeşte... Lapte!
POVEŞTI COLOSALE care încep în curtea mea de pe Phebe Avenue cu mine care-s în armată şi soldaţi care se odihnesc pe spate în ploaia torenţială morţi de oboseală... încă n-au pe ei tot echipamentul dar tot au fost trimişi în recunoaştere şi să facă nişte exerciţii unii dintre ei fiind numai în pijamale... acelaşi lucru aplicabil şi la mine, aşa că mă ascund în uriaşa casă-spital, îmi spun că stau s-aştept echipamentul... La celălalt capăt se văd multe paturi ca şi cum ar fi un dormitor comun... mă duc la al meu... N-am nici o pelerină de ploaie, nimic, doar pijamalele cu o gaură enormă în cur... Pat Fitz vine să mă viziteze şi depanăm amintiri din armată... eu încerc disperat să găsesc un mod de-a mă furişa de-acolo... mă întorc la căile ferate în California cumva sub acoperire... visul ăsta are ceva legătură cu visele vechi cu balamucul din tabăra militară de marină şi cu viaţa înregimentată pe care-am detestat-o atât de mult...
DINTR-ODATĂ SE FACE CĂ-S IN „NEW ORLEANS" jos la docuri, sute de vapoare, mii de oameni mergând pe pavaj... mă duc la Forţele Marine Acapulco să cer o slujbă, tipul mă întreabă dacă-s în sindicat, îi zic „Eram pe vremuri", nu mă angajează, mă întreabă dacă-s în sindicat, îi zic „Da", îi arăt hârtii, mă angajează... navighez acum ca un ofiţer naval
67
arătos, cu părul blond, harta ne arată drumul de-a lungul coastei de est a Mexicului... în Frisco dintr-odată, toate casele de lemn şi dealurile... Vreau să le vadă şi mama, prea uriaşe dar sunt zorit, pe jumătate treaz, din visul neterminat deşi la New Orleans o privelişte colosală: mergând într-un grup strâns şi contopit de

ofiţeri din echipajele unor nave scandinave, în faţă bărbaţi şi cameriste în spate cei mai scunzi în spate ridicându-se spre costumele de tweed înalte din Marea Nordului ale celorlalţi mai înalţi, braţe naziste legănându-se în marş de la consulat la ţărm, de la ţărm la consulat, îndârjiţi... bucuros, îmi scapără în faţa ochilor imaginea unor asistenţi de camerişti cu părul blond, cu coafuri aurii strânse în coc la spate... sănătatea sălbatică a mării şi Scandinavia...
UN MECI DE FOTBAL COLOSAL jucat pe terenul de baschet din mansarda din Lower East Side... Julien joacă, şi Zoumis... 2 echipe... cu mine e motanul meu Rondu, după joc mă tem că l-am pierdut dar mă uit în dulapul din dormitor şi uite-l acolo, dormind într-un ungher întunecat, nici că i-a păsat de toată nebunia din casă, meciul a fost ca un fel de bairam de beţivi... Mai devreme mă grăbeam către şinele suspendate din Long Island ca s-ajung la muncă... târziu, mi-am dat eu seama prinzând trenul fix când pleca din staţie, dar gara-i aşa de complicată şi mare, cu trenuri de navetişti şi trolee realizez eu în disperare şi pierd trenul, slujba e ca în coşmarurile de altădată când se făcea că trag chiulul... Mai târziu cică scriu un roman şi lui Julien îi zic „Şam Vedder" şi lui îi place numele ăsta, eu m-am mai gândit să-i zic şi „Roger Beauchamp"... Totul se petrece în aceeaşi dezolare a trupului istovit...
EU ŞI CODY SUNTEM POLIŢIŞTI lucrând în vârful unei piramide abrupte şi înfricoşătoare care seamănă cu un deal unde nişte oameni fac belele şi mai solicităm încă 2 poliţişti... cum vin ei aşa, mă văd stând şi scriind la geamul taxiului, Cody 68 e pe deal, eu îmi zic - *Ăştia-mi văd uniforma, ştiu că sunt poliţai, acum o să mă descopere şi asta e prima mea misiune...* dealul e curat, nici pic de pericole, îngrozitor de înalt, mi-e şi frică să mă uit în jos la toate lumile alea, dar uite, poftim...
ŞASE MII DE VISE DIFERITE, nu le pot pune laolaltă dar se făcea că eram într-un oraş care avea un istm ieşit în mare, eu stăteam într-o cameră de hotel, nopţi calde, tata era prin preajmă... viaţa mea e prea tulbure ca să mai am vise simple şi compacte... cică trebuia să dorm... Totul se petrecea pe ţărmul mării din Provincetown dar în California...
NOAPTE CU VISE MIRACULOASE, noaptea de duminică 16 martie... se făcea că avusese loc o catastrofa naţională, era anunţată la radio în nişte zori cenuşii şi ploioşi, era un fel de răzmeriţă de mari proporţii, era un fel de revoluţie... din cauza „brutalităţii poliţiei"... pe stradă se împrăştiau bandaje... oamenii se răsculaseră împotriva poliţiei... supravieţuitorii erau înşiraţi în nişte dependinţe... crainicii anunţau totul pe un ton sinistru cu vocile domoale la radio în zorii zilei... eu ştiusem că avea să se întâmple ceva încă de când mă dusesem la culcare în seara anterioară... asta avea să schimbe cursul istoriei, al Americii şi-al lumii... nu tu şcoală, nu tu muncă... Ca în zilele când eram copil şi ploua şi rămâneam acasă cu mama şi aveam în faţa mea ore dulci dejoacă de întreceri cu căluţii mei de marmură şi hârtii şi ca în capitolul sumbru cu filmul-carte din *Sax* ea se uita din când în când să vadă cum mă jucam, îmi aducea prăjituri, lapte, plăcinte proaspete, îmi arăta ciorapii pe care-i cosea şi mă asigura că avea să plouă prea tare şi în după-amiaza aia ca şi în catastrofa asta cu răzmeriţa naţională de acum şi n-o să poată merge la muncă (dacă o să meargă o s-o conduc eu la autobuz, dar ar putea cădea cărămizi de pe clădiri aşa că n-ar fi o idee prea bună - dar ea insistă - *Nu vreau să-mi pierd slujba, e singura garanţie pe care-o mai ani)...*
69
Apoi din nou în Lowell, în casa de pe strada Gershom, Iddyboy arată tânăr şi slab acum că are 30 şi ceva de ani şi intră grăbit într-o cămaşă albă, cu Rudy Loval... bătusem lu-mea-n lung şi-n lat, stătusem departe de Lowell, dar mă întorsesem, cu mama, în casa de la numărul 34 de pe strada Gershom... *Ptiu pe tine, băiete,* zice Iddyboy cu voioşie, atât e de bucuros să mă vadă... soare plăcut şi flori afară într-o dimineaţă de duminică, toată lumea merge la biserică în Pawtucketville... Rudy Loval, neliniştit ca întotdeauna, cordial... ăsta-i cel mai fericit vis din viaţa mea... Urmează viziuni din pagina de sport a ziarului Lowell Sun, poveşti despre meciul de ieri al celor de la Red Sox cu toţi jucătorii pierduţi şi cu numele lor încurcate, gafele

de altădată ale lui Jim Piersall demonstrează că viitorul e la fel de promiţător ca trecutul; mai sunt şi poveşti vechi despre mine scriind articole sportive pentru Lowell Sun şi amestecând în mod curios victoriile de pe 16 (la atletism) cu slujba prozaic de tragică de pe 19 la Sun... cam pe acolo am ales cumva drumul greşit... Am plecat din Lowell în martie 1942, ca sa mă duc la Washington... m-am întors (după o slujbă în construcţii la Pentagon, după povestea cu Jeanie, aruncând sticle de gin până-n lună) prin mai sau cam aşa ceva şi m-am îmbarcat pe o navă cu destinaţia Groenlanda... pe care navă nişte marinari duri care mi-au văzut sufletul de copil în trupul de adult mi-au frânt spiritul scuipându-mă şi înjurându-mă... iar în octombrie 1942 vaporul a ancorat în portul din New York şi eu am încercat să-i spun lui Archie Hainesy Somnorosu că eram în echipa sportivă de la Columbia şi el nu m-a crezut, aşa că
2 zile mai târziu eram înapoi la Columbia antrenându-mă pentru meciul cu armata... dar eram destul de satisfăcut... şi am plecat şi de-acolo, iarăşi, scârbind pe toată lumea, căci ca să ajung în rai pe căi ocolite trebuia să dispar şi să evit nu ştiu câte instituţii, planuri, şcoli, ceremonii şi să fiu prost... iar de Crăciun în 1942 m-am întors acasă cu un radio la subsoară, să mă odihnesc, dar războiul m-a luat după numai
3 luni şi m-a scos din minţi... m-a înnebunit... m-a băgat la balamuc, s-au plesnit peste bărbie când m-au văzut scriind... 70
cartea era *Marea e fratele meu* şi era o încercare jalnică de a imita naturalismul cu un fundal maritim... Când m-am întors din nou acasă, în luna iunie a anului 1943, cu hainele de la marină în spate (căci hainele ne fuseseră expediate acasă înainte să ne radă-n cap şi de-asta era aşa de mare răzmeriţa împotriva poliţiei, de-aici o asemenea emancipare)... acum mama şi tata... dragostea pentru tata e şi mai mare, şi mai ascunsă... acum eram cică la New York, se făcea că ei aveau un apartament micuţ deasupra unei farmacii din zona Ozone Park, pe farmacist îl chema Şam, mai era acolo şi vechiul pian... mama îl adusese din Lowell cu mari cheltuieli, tata a înjurat din greu dar o iubea... ca George Buns şi Gracie Allen... gata cu Lowell de-acum, gata cu zilele ploioase în care nu mergeam la şcoală, de-acum oraşe, sodomişti care mă urmăresc, fete şi femei care au încercat să-mi controleze viaţa. Romanul *Oraşul şi cetatea* nu e scris încă. Trebuie scris din nou. Irwin Garden avea dreptate. La fel şi M... dar totodată mai erau şi călătoriile, în California, întins pe pământ, în Mexic, mergând în deşert printre curve, peyote şi cânepă, apoi în Sân Francisco cu noaptea lui verde fără sfârşit... totul degeaba... Eram din nou în Lowell, duminică dimineaţa, păsările cântau, iar Iddyboy într-o cămaşă albă, slab şi arătos şi tată a patru copii a căror poză era în ziar şi Iddyboy arăta altfel dar era chiar el şi toţii copiii sunt frumoşi pentru că ei sunt începuturile răului din noi, punem temelii aurite peste care să se aşeze munţi de căcat pe care anii noştri de pe urmă se multiplică şi-i fermentează - anii fragezi ai copilăriei nu sunt ani deloc ci o dulce revărsare a ochilor noştri... Aşa că Iddyboy care era şi frumos pe deasupra îşi îndrepta privirea către lume cu bucurie, căutând Dragostea lui Dumnezeu iar nevastă-sa nu era în poza, ci era pe undeva prin fundal... M-am făcut de ruşine în mijlocul veseliei gălăgioase a prietenilor mei fericiţi ca din rai când am cedat invitaţiei sexuale pe care mi-a făcut-o în public o fată sau femeie care vrea să demonstreze că bărbaţii nu sunt preoţi... Şi nu sunt nici animale, au şi ei trupuri sălbatice şi înfometate peste tijele aurite ale fiinţei lor învelite cu carne... banal... femeile au pliuri
71
cu lapte în jurul profunzimii pântecelui lor... şi stai să mă gândesc la cea mai bună, cea mai frumoasă... Nu-i cinstit să mă acuze careva că n-aş iubi femeile... şi în nici un caz eu care ştiu adevărul.. că ceea ce ating în inima unei femei e trecând prin carnea ei şi ea interpretează greşit copilul idiot drept o bestie monstruoasă... în jurul lumii pe vapoare... cu vârtejuri în spatele meu... încercările mele de a înţelege lumea pe toate nivelurile ei... iar Iddyboy şi Rudy ştiau toate chestiile astea fără ca eu să le zic nimica... şi m-au primit înapoi cu braţele deschise şi cu strigăte de bucurie... *Gus şi Lousy' şi Scotty şi toţi ceilalţi ştiu că te-ai întors... O să ajungă şi ei*

în curând.. Curticica mea interesantă din spatele casei e tot acolo, n-am cum s-o văd pe fereastra din spate... din adâncurile iadului ştiu că pot face mărturisiri deliberate ale răului dar în rai există speranţe deliberate spre iubirea Domnului şi eu aleg varianta a doua, Genet, bietul Jean... fratele meu... în bucuria mea, zăresc dintr-odată în ziar o poză cu mine în uniformă de baseball cu o jachetă roşie de lansator, chircindu-mă în careul de la baza 3, cu piciorul bine înfipt în pământ, cu un profil dur, cafeniu şi atletic... se pare că fusesem o vedetă în alte vise, nu în acesta, care-i despre viaţa şi activitatea mea adevărată... Numai atunci când visele îşi pierd însemnătatea începe necurata treabă a răului... prin vise vreau să zic ceea ce ai văzut în somn... nu ceea ce ţi-ai închipuit în reveria ta cu ochii deschişi din timpul zilei... Maşini pline de băieţi din Lowell se îndreptau ca de obicei spre Fenway Park din Boston, la meciul de baseball din după-ami-aza aia... Irlandezi... Citesc şi eu articole despre Red Sox ... Când Cody m-a văzut în Sân Jose în bucătărie cu fi-su în poală s-a înfiorat, i-am văzut mâna tremurându-i, avea ochii înnebuniţi, nu l-am mai văzut niciodată atât de bucuros... Aproape cam aşa şi Iddyboy şi Rudy... Ne punem pe trăncănit la masa din bucătărie, masa aia mare şi rotundă, mama-i pe-acolo, pune rafturi noi, vorbind din nou cu genul ei de vecini... n-ar fi trebuit să plecăm niciodată din Lowell... dar acum ne-am întors şi totul este salvat din nou...

[1] Albert Lauzon, prieten din copilărie al lui Kerouac.

ÎNSĂ VISUL SE PRECIPITĂ ŞI SE SCHIMBĂ... Sunt la stadionul Baker Field la Universitatea Columbia în echipamentul de fotbal, antrenându-mă de unul singur, alerg 80 de metri făcând fente în costumul ăla greu, picioarele îmi atârnă de parc-ar fi de plumb... asta a fost altă greşeală, să mă las de fotbal pentru că în baza unei uşoare epuizări fizice aş fi putut să conving pe toată lumea că inima mea n-avea nimic în loc să mă apuc de scris, chestie care-i atât de periculoasă pentru sănătatea mea... într-atât de mult încât s-ar putea să fiu nevoit să mă las în curând şi să lucrez pur şi simplu la căile ferate în întuneric... Fără antrenori, fără nimeni care să se uite la mine... intru la duşuri şi mă schimb... câţiva dintre foştii mei colegi sunt acolo, nici măcar unul dintre boboci nu se întreabă cine sunt eu... ei nici nu-şi dau seama cât îs de bătrân... şi asta-i aşa de-absurd, antrenorul nici nu ştie că m-am întors şi vrea să-mi ia uniforma din spate... sunt din nou în echipă, temporar şi pe ascuns... E şi Ben Wirt aici, dispreţuitor... O dată, pe o stradă Principală din Pennsylvania s-a lăsat pe vine şi a făcut un căcat enorm, urlând... era beat mort... poftim marfă *ă la* Sinclair Lewis... purta lentile de contact... de obicei urla şi înjura încercând să mă prindă pe extremă în fugă... trebuia să mă sucesc ca să nu m-apuce şi să-mi croiesc drum pe teren până la porţile realităţii... Antrenorul râdea de obicei... eram obosiţi cu toţii... A venit şi meciul cel mare, mulţimile zbierau, în spatele tribunelor eu alergam pe furiş în sus şi-n jos în echipamentul meu furat, sperând să mă trezesc... am coborât treptele străzii 215 cu Cliff Battles, la ultima treaptă mi-am scăpat pe jos sticla de lapte, aşa aproape c-am reuşit să intru în echipa de fotbal de la Columbia şi mi-au spus că eram un al doilea Cliff Montgomery, ce nume mândru... acum o să spună că sunt un al doilea William Blake...

IARĂŞI VISUL CARE SE SCHIMBĂ, eu stau pe spate într-un pat de campanie, într-o noapte de vară, citind pagina de sport, mă ridic să mă duc să cumpăr alt ziar, oraşul e New Orleans, dar cică stau de fapt pe Gershom Avenue... Apoi

stau întins pe spate pe trotuar cu o şapcă de baseball de parc-aş fi un frânar de la căile ferate odihnindu-se între două transporturi de marfa, iar o fată brunetă îşi dă ghionturi şi glumeşte cu un cuplu mai în vârstă, trânteşte uşiţa de la o cutie poştală, ei râd, apoi ea se uită peste umerii lor şi dă cu ochii de mine şi-mi amintesc că speram să se îndrăgostească de mine la prima vedere... De asemenea, un copil trece pe alături şi-l lovesc cu vârful piciorului, el are jucării şi se joacă, de parc-aş fi fost întins pe podeaua din salon la pagina cu benzi desenate iar el ar fi fost fiul meu... am uitat totul... sunt bolnav, transpir... DESCHIDE POARTA RAIULUI... când m-am trezit era totul acolo, în mintea mea mea, dar am aşteptat prea mult, am scris prea mult, m-am ascuns prea mult, iar poarta deschisă a raiului s-a închis din nou... dar nu

mâncasem de 2 zile şi eram slăbit şi mi-am făcut cafea consumând minute preţioase şi totodată înecându-mi sângele delicat în cofeină iar acum... patul călduţ la ceas de noapte... e ceva ce s-a întâmplat dar nu-mi aduc aminte... aşa că o să mă opresc aici pe ziua de azi...
SUNT PE ÎNTUNECOASA STRADĂ MOODY cu Billy Artaud, îi împrumut 50 de cenţi şi o carte, după cum ne-am înţeles, iar el se îndreaptă spre casă fără să scoată o vorbă, strig după el - *Okay, Bill?* - dar nu-mi răspunde, strig din nou *Hei!* - nici un răspuns - şi alarmat, îmi dau pe dată seama că e nebun şi că are de gând să păstreze cartea şi cei 50 de cenţi şi că n-o să mi-i dea niciodată înapoi... el îşi vede de drum cu paşi mari, cu faţa roşie, cu urechile arzând în timp ce eu azvârl cu înjurături şi o iau la fugă după el, dar dispare înăuntru în casa lui... pe stradă îmi urlu la mulţime toate nemulţumirile...
UN FEL DE LYNN, MASSACHUSETTS... Locuiesc singur, după colţul cu chioşcul de ziare de pe Strada Principală, aştept pe cineva... Nişte fete prin preajmă... pisici... am
74
0 fereastră în evantai la uşă... îmi pregătesc prânzul şi plec la muncă... Pe culmile dealurilor felahe, cu faţa către mare, în cele din urmă locuiesc într-o căsuţă scumpă şi dichisită cu Peaches, acum mă duc cu ea la şcoală şi cu prânzul deja pregătit dar e ceva fals la mijloc... cum ar fi că noaptea facem dragoste dar ea îşi ţine o bucată de carne la pizdă şi tre să trec prin ea pe la margine, prin crăpătura pe care a făcut-o aşa că atunci când simt că puia îmi pulsează îndoindu-se când o împing prin membrana cărnii idioate îmi dau prea bine seama de înşelăciune dar ea insistă, în fantezia ei copilărească... în timpul zilei stăm împreună în aceeaşi bancă de două locuri la şcoală şi s-ar zice că toată clasa e în aşteptare să vadă în ce dispoziţie amoroasă suntem, când e bună dispoziţie clasa zum-zăie de emoţie şi domneşte desăvârşirea... când nu e şi eu mă prăbuşesc pe scaunul meu... încordare, aşteptare... O chitară faimoasă în valoare de 1350$ sau mai mult mi-a fost dată în zilele mele de holtei când stăteam în casa din Lynn cu fereastra în evantai deasupra uşii (foarte asemănătoare cu fereastra în evantai de la petrecerea lui Mei Torme din casa bătrânelor)... (cărămidă roşie etc.)... Cu instrumentul ăsta mă duc în timpul zilei pe dealul de la mare şi mă uit lung la mare, aşteptând... Cobor către sat, o femeie felahă flamenco, frumoasă, între două vârste, îmi vede chitara, se desprinde de femeile care spală rufe în izvorul de la poalele dealului din Pawtucketville... se apropie de mine... şi ea locuieşte într-o căsuţă din vârful dealului împreună cu babacu ei... îi zic *Cât valorează?... N-ai obţine mai mult de 350$pe ea...* Se apucă să cânte la chitară... e o chitară minunată... şi ea cântă atât de minunat că mi se umplu ochii de lacrimi... un băieţel atâtica de înalt ascultă şi el şi-şi ridică privirea înlăcrimată... mâinile
1 se mişcă repede, vai ce repede şi ce fermecător, la un moment dat dă drumul coardelor şi chitara continuă singură cu o revărsare de sunete dumnezeieşti, complicate şi bogate, după aranjarea pe care-a pregătit-o ea cu tehnica şi cunoştinţele ei magice... mă aflu în Ţinutul Felah al Chitării Minunate... înjur dealuri palide... amurg... luceafărul de seară şi perechea lui, luna, fac un cuplu strălucitor la marginea ascu-
75
ţită şi palidă a albastrului în devenire... Sunt fericit... Merg spre căsuţa de pe deal cu femeia... mă hrăneşte cu nişte mese copioase, aşa că atunci când mă duc la şcoală nu mai pot să-mi mănânc prânzul pregătit şi bărbatul de pe scaunul din faţa băncii în care stau eu cu Peaches, un orăşean distins, de vârstă medie, din New York, îmi dă o pungă zicând *Ţi-ai lăsat mâncarea de prânz în bancă ieri* şi-mi dau seama cu groază c-am halit atâtea mese copioase... etc. ...şi toată clasa e informată, în afară de Peaches... de abia când mă trezesc încep să-mi spun - *Tre s-ofacpe Peaches să-şi dea seama că bucata asta de carne e o tâmpenie şi c-ar trebui să-mi ofere trupul ei şi nu un biftec...* Enorme şi nesfârşite, întâmplările se înşiră dintr-un centru mai intens şi formează puncte distante şi vagi doar pentru ca totul să se regăsească din nou când centrele şi universurile se vor răsuci în alte vise...

PE SCURT, AVEAM DOUĂ PISICI pe o fantomatică stradă Amsterdam, una mai mică şi galbenă, alta mare şi cenuşie, copii cu mine... o iau în jos pe stradă în căutarea tragediei care are o oarecare legătură cu sarcina aia a maică-mii când m-am dus la taifas la sala de biliard... luna... aud zgomote, mă uit înapoi, Doamne Sfinte ce agitaţie colosală, un câine de vânătoare uriaş şi slab aleargă în salturi pe stradă cu pisica mea în gură... o iau la fugă ca să-l opresc... ştiu că e prea târziu... biata mea pisicuţă frumoasă o să fie deja moartă, puişorul meu - ştiu că tre să fie deja tocmai în gâtul Bestiei ăleia de câine din Baskerville... Of, de unde-a mai apărut şi fantoma asta canină oribilă??!!... mă pun pe zbierat când trece prin faţa mea un autobuz uriaş... îmi aud copilul plângând dinăuntru... Gesticulez în mijlocul străzii la nişte bărbaţi care-şi râd de mine privindu-mă pe geamul din spate când eu ştiu că fetiţa mea e înăuntru, fac semne, ei râd, dar o femeie aspră dinăuntru are câştig de cauză şi-l pune pe şoferul autobuzului să oprească... se opreşte... e plin de bagaje ca autobuzele de la aeroport... pe plăcuţă scrie QUEBEC... deschid uşa din dreptul roţii din spate, sar înăuntru şi zbier, 76
tare şi prosteşte: *E cumva fiica mea în autobuzul ăsta? şi* când întreb îmi dau seama c-am făcut o mare greşeală şi că am fost pur şi simplu paranoic şi cu toate că râd cu toţii (în afară de femeia aspră) o tăcere mormântală acoperă autobuzul fiindcă nu primesc nici un răspuns şi asta e o negaţie... şi bineînţeles că fetiţa mea e altundeva şi nu aici - sunt nebun şi-mi dau seama de asta şi ei la fel... aşa că mă dau jos şi-o iau înapoi... atunci îmi ridic privirea şi pe stradă îmi văd pi-sicuţa în gura câinelui uriaş... copiii mei urlă neajutoraţi urmărindu-l cu picioarele lui lungi şi fusiforme de fantomă într-un clarobscur proiectat pe fundalul orizontului sumbru de vis din acest Amsterdam invadat de fluturi de noapte...
APOI SUNT LA O GHERETĂ DE MÂNCARE PE STRADĂ... un magazin de discuri în apropiere, sunt cu o gaşcă de prieteni, intră 2 portari în uniformă, îi salut milităreşte ca Chaplin ducând aiurea podul palmei la frunte... dar dintr-odată dau buzna 2 poliţai adevăraţi... avem Iarbă... mă strecor nevăzut pe uşă şi o iau în jos pe stradă după George Wicksner şi-l atenţionez şi ne ascundem înăuntru, dar el dispare... plec şi eu (pe jumătate îngrijorat pentru soarta prietenilor mei din magazin) într-un bar ieşinat, unde o curvă blondă stă pe podea cu faţa la perete, mă opresc şi-o îmbrăţişez şi-o pup cu obrajii şi ea-mi zice *Doar atât, doar atât, nimic mai mult...* a tot hohotit cu privirea înceţoşată către peretele întunecat din birtul ăla bătută şi lovită... *Numai ţine-mă aşa în braţe, te rog...* suntem nişte amanţi ruşi grandioşi într-o şandrama... dar dintr-odată ea începe să-şi întindă şi să-şi desfacă picioarele pe podea, zice *Hmmm,* se cuibăreşte, zice *Am o problemă de puia, nenicule...* şi io zic - *Cât? - Cinci - E prea mult, ce zici de 3? - Nu pot* - Nu vreau să-i dau cinci... o ţin în braţe... ea se întinde seducătoare...
SUNT CU MADELEINE în vechiul apartament al lui James Watson, eu stau pe canapeaua din colţ, îmi ridic privi-
77
rea dintr-odată şi văd că ea şi-a dat jos toate hainele, are o formă perfectă de clepsidră şi o pizdă italiană neagră şi eu sar şi-o trântesc pe podea şi trec la treabă cu ochii închişi şi cu coatele lipite de fiecare latură a coastelor ei ca şi cum am fi într-o cutie ciudată şi elastică de parcă puia mea ar fi prinsă în pantalonii de pijama şi nerăbdătoare să iasă afară, cum şi era de fapt... (când m-am trezit)... şi tot ce-a făcut Madeleine a fost să *vorbească* voioasă şi uşor sfioasă în timp ce eu o munceam tăcut... în Montreal am visat ceva şi m-am trezit rânjind la tavan... despre „viclenia femeilor"... făcând gesturi hidoase cu mâna în aerul gol al camerei roşii din bordelul Sf. Catherine... Plus alte coşmaruri de beţie deja uitate... şi nu în acel Montreal al parcurilor cu cai scăpaţi de sub control... cât de ciudată realitatea lumii pustii şi infinite care n-are nici o destinaţie ori semnificaţie ori centru şi micul lac dulce al minţii
MERG CU TAXIUL CU NIŞTE PRIETENI şi cu Bob Boisvert, vorbim despre Chaplin... când ajungem la biroul din Harcourt Bob spune că uneori Chaplin apare solemn cu ochelari întunecaţi sau că alteori îşi atinge pălăria cu degetele voios, îşi atinge zâmbind pălăria lui de fetru, iar Bob se îndepărtează prin birou cică să facă

ceva şi trage un cărucior şi eu o iau după el întorcându-mă către prieteni şi făcând acel gest de salut cu pălăria ca să le explic cum făcea Chaplin şi sar în cărucior şi încep să mă dau cu el prin birou iar cei care lucrează acolo se uită lung la mine dar Bob nu observă sau nu-i pasă... într-o vitrină sunt nişte pagini enorme acoperite cu desenele şi pozele editurii actuale, mă uit la editura Scribner după romanul *Go* dar îmi dau seama că a fost deja publicat... Oare femeia asta de sus mi-a omorât pisica? Nu, copilul s-a întors şi o ţine ascunsă pe undeva aşa cum obişnuia să facă... bietul plod...
SUNT LA PLAJĂ cu băieţii... Julien... dintr-odată îl văd pe Al Eno şi pe Albert Lauzon, Doamne cum s-a mai schimbat 78
Lousy, e gras, pufos, vorbeşte peltic, a revenit la un stadiu prostesc de copil precoce, se reazemă de pieptul meu şi-mi spune ce s-a mai întâmplat între timp... noaptea trecută îl văzusem în faţa magazinului Destouches... înot în valurile care mă izbesc, am avut o minge mare, dar a plutit undeva departe, m-am dus s-o iau... Mai târziu vreau să le arăt la 2 dintre băieţi cât de bine cânt la tobe mambo, suntem într-o casă, ei aşteaptă să dau o fugă să aduc o tobă adecvată, adică o oală... exersez de unul singur 10 minute pe stradă ca să fiu pregătit... cânt bine, degetele îmi alunecă repede rat-ta-tat... apoi intru, dar pe drum dau peste o tobă adevărată, dar veche şi stricată şi fac o probă dar nu e la fel de bună... până când ajung eu în casă lor le-a pierit deja cheful şi au plecat din salonul unde am vorbit despre asta... o casă cam ca aceea din strada Phebe, cam ca pe malul mării...
O SĂ-MI IAU O SLUJBĂ LA FABRICA DE OŢEL, piese de fier întunecate fierbinţi sunt scoase dintr-un cuptor şi lovite cumva pe o bară lungă şi o biată fantomă tuciurie trebuie să ridice bara aia pe o platformă fierbinte, totul fierbinte, cu haine fierbinţi împinge bucăţi de fier şi cumva reuşeşte să tragă înapoi bara de bătut şi să arunce bucăţile alea... aştept cu nerăbdare să-mi vină rândul să m-apuc de munca asta, mi-a intrat frica... acum văd că au o muncă monotonă, posomorâtă şi sumbră, o să-mi aducă oţelul la picioare, propria mea bară de modelat... nu e doar imposibil de grea ci şi roşie de fierbinte ce e... ca experiment în iadul ăsta, mă aplec peste platforma suport ca să testez distanţa, dar şi asta e fierbinte...
Am o prietenă italiancă sexy pe străduţă deşi - ne îmbrăţişăm - oamenii sunt într-o călătorie... aşa că mă duc să-i cumpăr o juma de halbă - de whisky- că io beau vin... Are şolduri... Mai devreme m-a invitat o gaşcă de literaţi şarlatani cu bune maniere în genul lui Dick Beck şi Ed Williams, se fac aluzii la călătorii, avantaje... în cele din urmă se încumetă să anunţe pe un ton grav că îmi permit să intru şi eu în organizaţia lor... mi-e teamă să întreb cât o să mă coste... şi
79
mi-e teamă să le spun că eu oricum nu vrea să intru în grupul lor... *Nu mă afiliez niciodată la organizaţii...* Cei 3 negrotei care-au încercat să dea peste mine cu maşina sunt pe undeva prin ploaia de afară, la volan... *Am venit din Montreal de-abia săptămâna trecută,* zice sumbru un literat, *am venit cu maşina prin Northern Boulevard...* Of, fabrica aia mohorâtă şi infernală, mormântul ăla de fier încins...
MI-AM CUMPĂRAT UN BILET PE S.S. EXCALIBUR care ridică ancora dintr-un Mexic deluros cu destinaţia Havana aşa c-o să-l pot vedea pe Bull care-i acolo... mă duc pe vapor, îmi văd cabina de lux, sumbră, maronie şi izoiată, cam ca acelea din blestematul Dorchester... unul dintre membrii echipajului e poponar şi încearcă să-mi mângâie mâna pe sub masă, aşa că m-am uitat în jos şi-am zis *Hei, credea e un şobolan aici!* făcând-o pe ignorantul... Biletul e scump, înţeleg că vasul merge şi la nord de New York în tot soiul de porturi cenuşii de vis... pleacă la 12:45... între timp mă duc acasă să-mi fac prânzul şi să mă pregătesc... e la o aruncătură de băţ de cala de lansare şi de vapor... sunt complet singur, stau şi mă visez cu ochii deschişi cum le-aş spune lui Bull şi celorlalţi povestea cu ospătarul poponar... Mă hotărăsc să nu mai pregătesc nici un prânz din moment ce am trei mese asigurate la bordul navei... Dintr-odată îmi dau seama că e târziu şi eu n-am ţoale potrivite... transpir, picioarele mă omoară, cu rucsacul în spinare, mă grăbesc spre casă, sus pe deal, jos pe deal, ca să iau şi restul hainelor mele... se aud nişte şuierături puternice... văd fundul navei trecând de docuri... dau fuga la pod, nava se mişcă prea repede şi e chiar

vaporul meu. Am văzut din greşeală 12:45 în loc de 12:15... Oh, lumea întreagă pluteşte în zare şi nu se aude un sunet... Mă uit de pe pod dar nu e Excalibur, îmi dau seama că înţelesesem bine, ora plecării e 12:45, mai am juma de ceas dar nici nu mai văd ca Excalibur să fie în dana lui... nu mă uit prea mult ci mă grăbesc spre casă străduindu-mă să-mi iau ultimele roşii şi să le ambalez... o iau pe-o scurtătură şi mă enervează 80
dealurile inutil de abrupte... un Mexic însorit şi deluros ca Frisco... o tăcere aurie domneşte peste cartiere după-ami-aza... nu ştiu ce se întâmplă...
CINEVA ARE UN FEL DE POTIR SFÂNT în mână şi tocmai atunci (grai!) (gra-al!) într-o oglindă vedem pe cineva... întruchipându-l pe Diavol... în oglinda retrovizoare... şi potirul, având o cruce, îl face pe Diavol să şuiere & să se dea înapoi tremurând...
CERÂNDU-MI SCUZE MĂ RIDIC DE LA MASĂ şi mă grăbesc să dau un telefon deja programat... Fata de culoare mă priveşte din uşa dormitorului ei... de îndată ce termin convorbirea dau fuga în camera ei şi ne hârjonim & iubim & în curând ea-i în poala mea, neagră & goală & eu o muncesc din greu... apoi o întorc cu spatele & o mai muncesc puţin... în extaz, nebuneşte, cu chef... mă întreb ce-o să creadă oamenii de jos despre lunga mea „convorbire telefonică"...
SUNT ÎN FRANŢA, încercând să fiu uimit... pe-un pat într-o cameră, Seymour stă în celălalt pat, călătorim împreună cu mama lui... eu mă zgâiesc la tapet, gândindu-mă la Franţa, la chelnerii de jos, etc. ...mai devreme în vis fuseseră nişte călătorii lungi cu motocicleta peste munţi şi de-a lungul unor râuri printr-un canion de nu ştiu unde...
PE BULEVARDUL VAN WYCK înainte să fie construit... SPUNE-MI DOAMNĂ sau vreun alt spectacol de gen a fost un mare succes, toată lumea vorbeşte despre el, îl văd şi eu... mergând spre casă, zăresc un căţărător pe stâlpii de telegraf cu crampoane care se urcă repede pe-un stâlp şi se apucă să taie cabluri, uluitor cât de repede s-a urcat acolo, nişte copii privesc muţi de uimire... o mie de lucruri se
81
întâmplă de-a lungul bulevardului aglomerat... La dracu, înjur pentru că am dat scrum pe mine... găsesc un trotuar în faţa unei case cu o mie de pietricele decorative puse în cutiuţe... fur şase-şapte, le ţin în mână, una îmi scapă sub bara de protecţie a unei maşini, o recuperez... Mama, pe care tocmai am sunat-o, a venit să se întâlnească cu mine în loc să mă aştepte acasă aşa că dau cu capul în gol şi dintr-odată pe partea cealaltă a străzii vedem o limbă de foc ţâşnind brusc din pământ de-a lungul unui şanţ... vine o maşină şi trece pe deasupra doar de haz... focul trece fix printr-un stâlp şi-un semafor şi apoi în linie dreaptă printr-o intersecţie mare.. *E cablul de curent de la telefon...* Un vis fericit plin de viaţă...
Vise în Sân Luis Obispo
GUY GREEN CU MINE ŞI CU MARGUERITE stând la intersecţia dintre strada 72 şi Broadway... ca să-i arate cum face un tip, el se prăbuşeşte într-o cădere straşnică aterizând pe-o parte pe trotuar şi abia evitând să nu se dea cu capul de pavaj, comic... pe cimentul cu pietricele... oamenii se holbează... dar eu îmi aduc aminte brusc de ceva ce mi-a scăpat sau trebuia să fac sau tre să prind şi fix în momentul în care Guy se prăbuşeşte pe trotuar şi Marguerite izbucneşte în râs o rup la fugă pe Broadway ca un nebun şi fără să spun o vorbă îi las acolo... îmi spun în sinea mea *Lumea o să creadă că am încercat să întrec căderea lui Guy...* Mai târziu o iau pe o pantă periculoasă şi mie mi se pare sigură pentru că e uscată, e un trotuar uscat... dar se transformă într-un chin de zeci de metri înălţime, încerc să-mi ţin strâns pisica agitată... Mi se pare că s-ar descurca mai bine de una singură cu ghearele ei... o mulţime de oameni se uită... arunc pisica pe-o grindă... îşi înfige ghearele dar nu reuşeşte să se prindă şi scuipă şi se loveşte de altă grindă şi se rostogoleşte şi cade pe cărarea de nisip de jos... (ca un *rollercoaster* pe plajă)... Urlu... Mi-e frică... Nu mă pot da jos... Mai încolo mi se face 82
rău... într-o casă... întors de la spital... întâmplări... oameni roind înjur... de ce nu m-or lăsa singur... etc.... un amestec de imagini ceruite, sânge adevărat şi flori triste...
ÎN MAŞINĂ PRIN CANADA MICUŢĂ ŞI FANTOMATICĂ cu Easonburg Armie şi mama şi

Nin pe bancheta din spate, sunt şi eu acolo, Annie doarme sau e beată... *Trage frâna!* urlu eu... *Beţivă idioată ce eşti...* ea habar n-are unde-i frâna... nici eu nu ştiu... întind mâna către volan, deviez maşina aiurea pe trotuare, printre stâlpi de felinare, pe lângă colţuri, printre alte maşini, spitale, canaluri, noapte... nu-s îngrijorat, mă descurc bine de pe bancheta din spate... Mai târziu, Doamne sfinte, mă plimb cu Nin şi mama pe aleile de la fabrica de textile din spatele străzilor Prince şi Aiken şi Ford şi Cheever... întuneric, pietre de pavaj... visul ăla vechi... Dintr-odată zărim un omuleţ întunecat şi fioros - *E Dave!* -fmi zic eu cu voioşie... Dave Orizaba, omul meu de legătură din Mexico City... Mama şi Nin sunt înspăimântate... *Hai vino! Nu vorbi cu omul ăla! Of!* - dar eu o iau la pas, numai ca să-mi dau seama că nu e Dave, ci doar un vagabond fantomatic de pe aleile din Lowell, cu o pălărie soioasă... dar are un pachet în mână... iarbă?... se ia după noi, iar femeile înteţesc pasul... înnebunit, întind mâna în spate şi pipăi pachetul, e tare ca o bucată de carne, deci n-are cum să fie marijuana...
BROOKLYN... scene triste şi ciudate urmărite de vină, totul a început cu multă vreme în urmă, pe când aveam 4 ani când m-am dus pentru PRIMA oară în Brooklyn cu mama... Acum e mai târziu şi-i cu adulţi ca înt-un vis şi io încerc să-i spun mamei că dacă ia trenul suspendat şi se dă jos la Juralomon n-o să piardă atâta timp pe drumul către slujbă... Lucra într-un magazin de pantofi pe când aveam eu 5 ani şi locuiam pe Hildreth în Kellostone şi când am făcut prima excursie în New York-ul negru... e ceva în neregulă la acel capăt al liniei vieţii... Sunt pe-aici şi fetele lui Marquand... slujba ei e

spre Park, spre Insulă, spre Ozone, pe trenuri suspendate însorite şi chinuite... din visele de odinioară... O casă de cărămidă roşie din Lynn bântuită de imagini cu mama şi Evans... totuşi mama şi cu mine stăm pe stradă aşteptând autobuzele, unul vine după colţ dar nu opreşte decât la vreo 50 metri mai încolo, alergăm după el... îmi amintesc de Denver... totul, totul bântuit de amintiri amestecate... Wesley Martin e mult mai limpede... Mai era şi o fată, senzaţie chinuitoare, vină, goliciune, ruşine... sora ei... un vis pierdut. Mai devreme în amurg pe terenul de sport de la Columbia mă ridic să fac aruncări lungi către doi puştani dar ca-ntr-un vis nu reuşesc să scap de ei şi alerg şi nu scap deloc mingea sau piatra... până mai târziu... când nu mai am pic de vlagă... dar le arunc câte una înaltă şi grea din când în când... Unde-i Edna? Jule? Franz? şi Bull Panamericanul? Ce fac eu în Sân Luis *Obispo?ploaie...* n-am pelerină, n-am bani... asta fac eu în Sân Luis Obispo...
PE CALEA FERATĂ PRIN LABIRINTUL DE ŞINE DIN SÂN JOSE cu un fel de personaj indian în genul lui Li'l Abner, ca indianul din magazina de bagaje din Frisco... şi are şi el un prieten care e plin de aur, coborâm într-o pivniţă înţesată de lume pe jumătate plină de muncitori săraci, are loc un fel de petrecere, un ritual, ceva ce nu trebuie să facă dar fac oricum... amicul indianului poartă colanţi şi interpretează ceva pe o platformă, eu îmi spun *Dacă ar intra aici nişte non-indieni acum ar zice că e un bairam depoponari...* eu şi indianul facem o favoare companiei de căi ferate... *Oamenii ca tine şi ca amicul tău sunt unu la un milion,* îi zic eu şi vorbesc serios, pe când plecăm să ne întoarcem la locomotiva noastră... La un moment dat sunt în genunchi spălând nu ştiu ce coridor fantomatic cu pardoseală roşie de gresie ca pe car-goboturile alea vechi cu pasageri... avem biele şi curăţăm prin locomotivă, coborâm nişte trepte abrupte de coşmar... La un moment dat sunt pe un deal din Centralville încercând să mă târăsc pe coate şi genunchi în jos, pe un deal abrupt şi chinuitor... aau!... nişte cucoane mă ajută... Amicul meu e ca 84

Iddyboy, ca Li'l Abner... ca fochistul de ieri din trenul local din Guadalupe... Depoul din Sân Jose e îndreptat spre est ca acel pierdut Bunker Hill cu calul alb călărind spre est ieşind din Frisco departe de Cody şi Evelyn rămaşi în localul ăla din Market Street... început, sfârşit.
MAMA E PLINĂ DE JUNGHIURI ŞI DURERI eu îi aduc un păhărel de whisky ca să se mai liniştească... după un minut văd un bătrân furişându-se din casă şi îndreptându-se spre farmacie... după aspirină, nelipsita aspirină... Sunt nebun, îi spun din nou mamei, ea se preface că se înseninează - *Vai, whisky? Şi ce mă fac pe urmă?... îl iei cu nişte aspirine şi te duci la culcare, zic* eu... Scena se petrece pe undeva prin est, tristeţe...

Mai devreme Pete Menelakos mă saluta la o intersecţie din Lowell, implorându-mă să mă întorc în Lowell, e acelaşi Lowell imposibil de cald care nu mai există (îmi amintesc dimineţi friguroase cu terci de ovăz şi ore duşmănoase la şcoală)... G.J. e cu mine, & bătrânul Scotty... îi spun lui Scotty despre el însuşi... G.J. e prietenos & neliniştit... E ora 8:30 dimineaţa acum, e duminică, sunt în Sân Luis Obispo, imaculat & dulce ca trilurile păsărilor... O Doamne ce-o să scriu? cât de tare se pot întinde tendoanele astea ale artei mele & cu ce nicovală? cu ce harpă? ce ferestre îngheţate poate deschide speranţa lui Beethoven? ce inspiraţie marină? şi minte neîndoită? ...Pete Menelakos care a fost şi el în birtul din strada Moody ultima dată când am văzut-o pe Maggie Cassidy şi când strada Moody se mai numea încă aşa... de fapt pe când nopţile de vară din Lowell erau o mare scenă rituală în Kearney Square cu oameni aşteptând autobuzul care să-i ducă la lac, oameni făcând cumpărături, dansatori grăbindu-se... tocmai acolo, într-un singur colţişor al întinsei Americi... acum a venit televizorul şi cred că a distrus cultura...
IRWIN GARDEN... are cumva mereu o aură vagă de crimă în jurul lui... un cuib din Manhattan... o discuţie lungă... îmi
85
arată degetul... mă dusesem la culcare cu prima imagine clară & primul mesaj definitiv al necesităţii morţii mele... Mă plimb pe o plajă prin mulţime, nu contează că bărbatul îndesat şi încruntat de 30 de ani trebuie să moară... unul din cele două miliarde din lumea de miliarde de morţi... cu povara lui de timp şi de plictiseală... M-am trezit dându-mi seama că sexul e viaţă... sexul & arta... asta sau moartea...
TRECÂND PRINTR-O LUME DE RĂMĂŞIŢE TRISTE ca un tren... eu însumi un tren, partea din faţă a unui tren... pe nişte şine... prin grămezi de tencuială, praf, străzi & pieţe întregi de calamităţi & resturi & gunoaie & pivniţe... în cele din urmă încep să mă ascund în groapa asta de gunoi... în încăperile pivniţei sparte... mă duc cu mama la fabrica de pantofi ca să-i luăm salariul de Crăciun, nişte afişe pe perete, pe unul scrie - *Fiul lui Angie s-a întors din California* - mă simt extrem de insultat că oamenii ăia cred că nu vreau decât banii lor... mi-o imaginez trăncănind fericită despre sosirile mele iminente... Sclavi într-un magazin de pantofi, slavi la căile ferate, James Watson a făcut o tevatură tragică în ziua în care a fost acceptat spre publicare *Oraşul şi cetatea,* pe când *Frankel* a fost respins şi acum el are 20.000 de dolari spre deosebire de mine, care am doar unul... Doamne, ce erau pivniţele alea romane dărâmate?... de-a lungul canalului din Lowell... treceau drept pe lângă cămin., de-a lungul şinelor din Boston & Mâine şi tocmai în depourile din Princeton Boulevard unde eu şi Joe cercetam locomotive vechi în anii 30 cu hornuri vechi din 1915 ruginindu-se printre buruieni... Tencuiala tristă şi veche de pe casele bântuite din Lowell, pivniţele cu şobolani de dedesubt căscându-se fără nici o podea... oroarea morţii unei case care a avut o familie în ea odinioară... a construit-o un conducător primitiv... a pierdut-o... nu mi-e milă de el. Deloc.
NIŞTE FEMEI ATRĂGĂTOARE cu mine şi cu Bull în Mexico City, ne ducem să luăm prânzul nu ştiu unde... şi coc-86
teiluri... sau cina... sunt îmbrăcat frumos, intru, e un fel de bar într-un turn (!) & eu încep de la parter cu timiditate dând un tur la primul etaj cu o mână pe stâlpul balustradei şi rotindu-mă uşor sub privirile celorlalţi clipind ruşinos şi cercetându-i pe cei de la subsol... urc şi până la etajul doi unde nişte tineri interesanţi stau la băute... Sunt cât pe-aci să recunosc pe unul dintre ei... chipuri, nume, perfecţiunea incredibilă a interesului pe care ţi-l arată oamenii în baruri la începutul serii, înainte de cină!... Mai încolo totul o să fie lălăit şi şleampăt...
Acum păsări cântă limpede în aerul dimineţii, cântă trist în zorii din Sân Luis Obispo... o să mă apuc să fiu un beţiv spurcat şi-o să-mi iau tălpăşiţa din perfecţiunea asta bronzată şi plictisită a sănătăţii, liniştii şi confortului... confortu-i pentru morţi... liniştea pentru munţi... *De ce n-am fost prieten la cataramă cu Kells?*
CA NOTRE DAME ÎN MONTREAL e Catedrala, biserica la care trage un fel de tren şi eu sunt cu Bull... un câine uriaş aleargă pe culoarul dintre bănci, prin strană, e „Câinele din Baskervilles"... Dintr-odată se înalţă nerăbdător în văzduh, devenind o pasăre neagră uriaşă şi zboară peste altar şi coboară la uşile sacristiei unde nişte

studenţi de la teologie grăbiţi nu-l bagă în seamă & el aterizează în picioare ca un om... & e cocoşat cu aripi, se îndreaptă către uşa sacristiei arătând ca Satana, negru, trist, dar şi ca un portar umil de la sacristie...
Mai târziu sunt cu Bull şi cu nişte tineri, eu îi zic unuia dintre ei - *Şi eu arăt ca un golan când sunt îmbrăcat la fac...* Nu mă crede, se uită la mine, un derbedeu mai bătrân care spune tâmpenii... Mă simt prost...
Ah, aşa că pasărea noastră se îndreaptă către uşa de la sacristie... în spatele altarului...
M-am trezit, m-am uitat în oglindă cu scârbă la faţa mea îmbătrânită şi îngrăşată... pasărea uriaşă şchiopăta... puştiul care se uita aşa suspect la mine era Don, era blond... (acel Don Johnson pe care l-am cunoscut în Mexico City)
87
n
c U
P|
Ci
p ÎI
d îi P P
s *c* r L
Jt
F l e l
Pasărea aia şchioapă şi murdară pe post de arhanghel Gabriel...
LUNECÂND PE TROTUAR (e locul unde-am făcut saf-teaua tobelor mambo) pe o străduţă care coboară de pe un deal suburban din New York, în căruciorul de lemn al unui băieţel, ajung la cei doi copii ai mei, băiatul şi fetiţa mai mare, şi cu numai câteva eforturi mă dau în cerc în jurul lor şi apoi le dau lor căruciorul... după care fetiţa vrea să intre în casă cu mine, eu îi zic - *Eşti prea mică* - dar ce frumuşică e! ...şi n-ar fi chiar atât de mică în India... îi dau căruciorul frăţiorului ei minuscul... intru în casă, mă duc la etaj, în dormitorul maniei încremenit într-o veşnicie dată cu talc, o aştept pe Evelyn... *A, Evelyn nu-i aici azi... e vineri... s-a dus să-l vizitezepe Cody la spital...* Aştept... în curând apare şi fetiţa bătând la uşă... dezbat în sinea mea în dormitorul principal, masturbator... Mai devreme o văzusem pe fetiţa aia cu Raphael Urso[1] pe plajă, la poalele falezei joase... plaja de pe Lakeview Avenue de pe gunoaie... cenuşiu... mi-au spus să-i aştept aici, că or să se întoarcă... e acelaşi morman etern de gunoi de prima dată când am dat ochii cu lumea prin ferestre sălbatice... Marea Merrimack... tic tic tic...
AMAZOANELE ALEA ÎNGROZITOARE din Roma m-au luat drept sclav şi dansez în corul lor de torturi, un ritual, la circ... oamenii se uită râzând, bătând din palme... dansul sexual... o să te-mpungă cu o spadă dacă nu dansezi... bruneta masivă dă fuga, mă înşfacă, mă trage după ea, mă pune să fac nişte chestii libidinoase cu ea, totul e un dans formal dar eu sunt un sclav nesupus, un amant nefericit... mulţimea urlă de bucurie... locul e totodată un teren de baschet, dar şi podeaua de la casa parohială din St. Louis...
[1] Personajul Raphael Urso din *Cartea viselor* e de fapt o proiecţie a lui Gregory Corso, poet american de origine italiană, unul dintre poeţii de marcă ai Generaţiei Beat.
MĂ FREC DE ŢÂŢA LUI EVELYN întinzând mâna după Cody în pat (la nr 1047)... dormitorul ei de talc de la etaj era de fapt la etajul doi, apoi dormitorul mamei cu ferestrele către West Haven şi către soarele dinspre Sarah Avenue... întind mâna după tata...
EU ŞI FRÂNĂRII ne jucăm cu mingea pe-un teren... de dragul distracţiei eu prind mingea în mod spectaculos, aruncându-mă să cad uşor cu faţa la pământ, tot plonjez, deasupra capului meu câte un dos de palmă, alt dos de palmă, aruncări de minge, totul cu o uşurinţă rapidă... ce jucător de baseball aş fi putut să fiu!... dacă specialiştii de la A&Pn-ar fi fost atât de hotărâţi şi de nerăbdători!... frânarul înalt, Mulles, Bostrell, Schaefer, uimit, îmi aruncă pase grele... şi totuşi eu le prind, aproape imposibil... în cele din urmă îmi scapă una... întristare... în liniştea întinsă puterea soarelui ne arde, păsările amurgului cântă... prin copacul înalt zărim raze

aurii şi fum... arunc mingea în sus prin gaură în timp ce începe să se audă lent o muzică imensă... Bătrânul dirijor apelează la ultimele sale resurse, ziua e sfârşită, în raze, roşii, oamenii privesc, tăcuţi, obosiţi... Lumea minţii e adevărata lume... razele minţii sunt adevăratele raze...
PORTOCALE COAPTE ŞI ZEMOASE căzute din copacii din curtea lui Cody pe şosea, zac sparte pe pământ... Le atrag atenţia pentru prima dată asupra acestui lucru la curba de pe strada East Santa Clara şi-i aduc lui Evelyn o portocală, zâmbind...
Vise în Cameo, Frisco
SUS ÎN MUNŢII CENUŞII, pe lângă curtea lui Joe, apare Ed Buckle într-o emisiune cu şeful clasei a XH-a şi urmează întrebări şi răspunsuri pe aceeaşi voce nazală şi pierdută ca şi vocea pe care o am eu pe bandă şi înregistrări... şi
89
crainicul începe după cum urmează: *Helen Buckle s-a născut la Paris & a venit în America în 1930 & şi-a început cariera şi afacerile...* şi apoi se lansează într-un discurs despre povestea de succes a lui Buckle iar eu stau acolo în atmosfera aia cenuşie şi-mi spun: *Ei întotdeauna se autoqftrmă târziu cei care au aşteptat în coconii lor modeşti atât de mult şi întotdeauna apar ca ultima urmă de vulgaritate... după ei nu vor veni barbarii ci inevitabil alte culturi din nou.* (în vena asta... şi mai sălbatic, subconştient...) Mă trezesc dându-mi seama că nu mai am pic de entuziasm...
Vise la mare
SUNT ÎN DORMITORUL MEU DIN CASA DE PE SARAH AVENUE, sunt acasă cu nu ştiu ce treburi, e noapte... Mama e jos în bucătărie ascultând la radio... E un eveniment sportiv la care toate fetele de liceu mai rebele s-au dus ca să bată din palme ritmic la unison... mai tare, mai tare, mai puternic, mai îngrozitor... şi-mi bântuie somnul din dormitorul întunecat la biroul verde al lui Gerard... (de parc-aş dormi pe-un pat de campanie pe punte, pe Pacific)... Mama vine sus ca să-mi aprindă lumina... ca să stea de vorbă... singur în casa fantomatică... Bietele fete nebune nu găsesc bărbaţi care să doarmă mereu în casa mamei lor, îmi amintesc că-mi spuneam...
Mai încolo sunt într-un Sân Luis Obispo ciudat, băieţi, fete, camere, întâmplări, o crimă neaşteptată sau dezvăluirea unei crime... merg în josul străzii cu un tip... mai încolo distrug probele, arunc dovezile... sortez obiecte... o groază imposibil de amintit dar aşa se întâmplă mereu.
EU CU MAMA ŞI NIN locuim din nou în casa din Sarah Avenue, eu mă întorc acasă pe stradă, intru în casa lui Alice 90
unde se află toată lumea... Alise şi-a mărit şi şi-a îmbunătăţit casa., covoraşe frumoase şi pufoase, mobilă, un pom de Crăciun ca întotdeauna...
ÎL DUC ÎN BRAŢE PE MICUL LUKE[1] sau pe micul Tim, copilaşii din hotelul cenuşiu şi fantomatic din Liverpool după un soi de jignire se agaţă cu ghearele de mine încercând să ajungă la el şi să-l sfâşie aşa că îl ţin în braţe cât mai sus iar el mă suge de nas... Sunt şi femei în zonă, e o mare încăierare pe undeva, un tărăboi, cică un avion mare tocmai decolase de pe un teren viran... noapte... eu ţin copilul care se suceşte, se zbate şi se apucă dintr-odată să-mi sugă nasul fără nici o grijă...
ÎN NOAPTEA BLÂNDĂ DIN FRISCO cu Al Damlette în Chinatown mai târziu sunt cu Irwin Garden... mergem pe jos către camera lui, vorbim... el e mai întunecat şi mai bătrân... urmează nişte încurcături... fete... e acelaşi Frisco tragic din clubul de jazz nocturn al lui Charlie Low şi acum cu o adevărată tristeţe gardeniană care înlocuieşte spectralitatea albă şi veselă de mai devreme...
NEBUNUL ĂLA DE PUŞTI EVREU HORACE MANN... mare deşteptăciune... în visele mele din trecut se pare că-l cunoşteam... era foarte nebunatic şi interesant... Eu eram la o fată, în apartamentul elegant din New York al unei evreice... el venea s-o curteze pe sora ei, care nu-l voia... dar el dădea din gură... ce lucruri uimitoare mai spunea... am primit câteva scrisori de la el... l-am cunoscut pe amuzantul de taică-su... dar pe vremea aia se întâmplau atât de multe lucruri că n-aveam timp să-i răspund şi după un timp, sub povara evenimentelor, am renunţat la corespondenţa şi la prietenia cu el... în viaţa reală nu l-am cunoscut niciodată...

[1] Paul Blake Jr., nepotul lui Kerouac din partea surorii sale, Caroline.
91
în afară de un musulman compozit din balamuc şi agerimea grasă a lui Horace Mann... dar cel din vis era în toate minţile, puternic, real... mintea inventează ca Dumnezeu... era un demon sexual... i-a făcut capul toacă de sex surorii, aşa că nu mai putea să-l acuze... prea repede şi prea complicat ca ea să priceapă ceva... Uite-mă spunându-mi *Ce tip uluitor... Intr-o bună zi o să fie producător... Ar trebui să fiu uluit de veşnicia sufletului său uriaş, complicat şi nostim...* Marty Churchill, tânărul Blatberg... Ah, fără scăpare...
Marea Caraibilor
AM O AVENTURĂ CU O FATĂ DE CULOARE ca fata cu heroina din Frisco... muncesc într-un fel de brutărie, unde ea e un fel de supraveghetoare... lucrăm cu program prelungit... locul arată în parte ca o fabrică, în parte ca magazinul din subsolul liceului din Lowell, în parte ca fabricile din Rocky Mount... în parte mai seamănă şi cu un garaj dintr-un vis precum cel al lui Blagden unde parcam eu maşini... cenuşiu, mohorât, ca şcolile profesionale din Lowell în zilele de burniţă îngheţată... Ea stă pe aproape, pe strada 70 (în New York) de unde s-a aruncat Al la pământ ca s-o impresioneze pe Marguerite când am rupt-o eu la fugă... e înjur de 4 A.M. ... stabilim s-o punem de-un futai... dar ceva ne face să zăbovim, ca de la heroină, şi până când ajungem la uşa camerei cu bucurii ea tre să se ducă să deschidă brutăria, e deja 5 AM... şi nu că nu m-ar iubi, dar afacerile şi împrejurările o obligă să plece... (m-o iubi sau nu m-o iubi?)...

IRWIN GARDEN S-A DUS LA FRISCO din câte-am auzit, eu sunt prin Mexico City sau cam aşa ceva, mă duc să-l caut pe Bull Hubbard în noul Iui cuibuşor de apartament nou nouţ... Numele lui e scris greşit Jurroughs pe plăcuţele de metal... June trăieşte încă, e în New Orleans... canal uscat şi bulevard scânteietor din Florida asociat cu el... dar de fapt 92
nu atunci când sun eu, atunci nu e nimeni acasă, aşa că mă duc după colţ să iau prânzul şi sun de la un telefon de pe perete în timp ce-aştept să-mi fie adusă mâncarea, doi hipsteri chicotind răspund la telefon şi se pare că Bull nu-i acasă... Ei sunt „Don Johnson" şi „Philip Lavalina" sau Wagstrom din Mexico City... se hlizesc la telefon... eu mă enervez şi semăn cu vechiul prieten al lui Bull punând întrebări pe un ton nerăbdător - zic - *Aţi auzit cumva că Irwin G. s-arfi dus la Frisco?* şi ei răspund - *Aa, păi s-a întors deja...*
DINTR-ODATĂ, în acelaşi oraş, cu micul meu prieten Jimmy Lowlike, traversez strada ca s-o văd pe fata aia nebună.. . Care se întâmplă să fie fosta mea nevastă June şi care seamănă cu Paulina Cole... Se hlizeşte la uşă, îl împinge pe micul Jimmy în cameră, îi aud chicotind nebuneşte în timp ce s-ar zice că ea-l dezbracă şi-l gâdilă aşa cum face în fiecare zi... devin din ce în ce mai exasperat nu numai pentru că-i fosta mea nevastă ci şi pentru c-ar putea să aibă şi ea mai mult bun gust... Când iese o apuc serios de braţ şi-i zic - *De ce eşti aşa nebună?*
Are loc o schimbare... ea se topeşte, încuviinţează, pare normală la cap... tristă... *N-am ce face... sunt singură...* Spune ceva profund filozofic despre singurătate, ceva frumos ce nu-mi pot aduce aminte... E frumoasă... Mă trezesc pe vaporul de oţel dându-mi seama că încă o mai iubesc pe June.
CU O GAŞCĂ DE PRIETENI ÎN DOUĂ CADILLAC-uri, unul din '52 şi celălalt o limuzină din '47... şoferii sunt Jim Calabrese şi puştiul mexican... Mergem pe strada Lombard din Frisco, dar cumva în parte Lowell, o luăm în jos pe un deal foarte abrupt, ne oprim cu toţii să cumpărăm ţigări... Lousy, Al Green, o grămadă de fete... Jim zâmbeşte... Am trecut peste nu ştiu ce canal... Mai târziu sunt din nou în căsuţa de pe West Street cu mama întrebându-mă dacă orga mai e încă în şopron... Nu familia care a venit după noi „în 1931", ci cea care a venit după ea probabil că a vândut orga... „familia
93
Chalifoux!"... văd grădini din Montreal şi imagini de Rubens dincolo de curte, *atâta bucurie...* Savurez camerele spaţioase, curtea, veranda... albeţea căsuţei, vechea stradă Aiken prima stradă din visele despre Centerville... plimbări în amurguri line şi întunecate... pe lângă presbiteriu... seara pe veranda trandafirie... Doamne Sfinte,

unde-i tata?... Zi *tata,* zi *mama...* de-acum am uitat cum să zic *tata...* o să uit să zic şi *mama,* o să uit în franţuzeşte *mere,* totul o să fie un mare căcat... *grave merde...*
ÎNTR-O DUPĂ-AMIAZĂ LA O PETRECERE MARE ŞI VESELĂ în casa mătuşii mele din Lynn... facem limonada... pentru unchii & mătuşile mele o fac eu personal, un băieţel de 11 ani, pun sucul de grapefruit în piersici şi storc un suc de vis, incredibil de savuros, iar rodnicia şi curgerea lui n-are sfârşit... dă pe dinafară unei ceşti de cafea... intră mama cu nişte mătuşi, până atunci se bucuraseră de o proprie petrecere secundară plină de veselie... e şi Nin de faţă... e aceeaşi casă de cărămidă roşie din Lynn şi totodată din Brooklyn cu mama şi Evans din visul cu Mei Torme la pian la petrecerea bătrânelor...
EU ŞI MÂN ADMINISTRĂM un soi de pensiune mare în Frisco sau Lowell sau New York... Al Damlette are o cameră la ultimul etaj, mama spune *Dacă tot eşti acolo scoate cheia dinyală, că şi-aşa e stricată, iar el nu tre să-şi ţină camera încuiată...* dar ceea ce nu ştie mama e că el are o conservă de aproape patru litri de heroină pură, a luat-o de la Bull, prin mine... ne zguduim bine de tot acolo sus... Se face că e cumva şi clădirea fabricii de textile - cenuşie, întunecată, mohorâtă, dar mă face foarte fericit şi e plină de spaţii misterioase în care să citeşti, e plină de cărţi vechi, un vis de-al meu (cum are Watson la Saybrook, cu tot cu scaune regale vechi, în care să citeşti, şi busturi de bronz)... numai că ditamai căsoiul ăsta e în inima oraşelor cu dependenţi de droguri şi dorinţe ale inimii sălbatice şi pustiite iar cutia aia e o fostă cutie de patru litri de îngheţată! 94
TRAVERSEZ NU ŞTIU CE PARC, în care se joacă nişte copii, pe lângă fântâni... o fetiţă mă opreşte într-un tufiş şi zice - *Domnule îmi încheiaţi şi mie nasturii de sus?* - are vreo 7 ani dar s-ar zice că are sâni sau piept... eu sunt ticălos şi lasciv când mă uit la ea, la culoarea ei ca mierea, la trupşorul ei... încep să-i închei nasturii de sus în timp ce ea vorbeşte cu mine... o să-i pun inocenţa la încercare... simt o vină adâncă precum marea... mă întreb dacă n-or fi nişte mame prin jur... mă pregătesc s-o sărut sau s-o înşfac şi să-i sărut coapsele micuţe, cu blândeţe dar direct pe pizdă... o s-o fac cu grijă ca să n-o alertez... îmi bănuieşte cumva intenţiile şi-mi răspunde cu un zâmbet senin şi indiscret... nu mă clintesc... Sunt bătrân.
Cine sunt eu?
STAVROGHIN
Golful Mexico
LOCUIESC DIN NOU CU MAMA... la parter sunt nişte gangsteri, eu stau cu ochii pe unul dintre ei tot timpul... într-o zi l-am urmărit... în biblioteca Clubului Gangsterilor, ca să-mi păstrez acoperirea, înhaţ prima carte pe care-o văd pe un raft de deasupra uşii şi mă întorc către bibliotecar ca să i-o dau... Bibliotecarul e bucătarul secund sau brutarul de pe nava SS William Carruth... în cele din urmă... la început era gangster... Dintr-odată dau cu ochii de un raft care-mi place cu adevărat şi de un volum pe care-l vreau, e de Allen Ţaţe, „Invazia temperamentului latin", o carte nouă, galbenă şi enormă...
- Hei, pot să-mi arunc un ochi şi peste asta?
- Bineînţeles.
Dincolo îl văd pe gangster intrând la şeful lui... trec în dormitorul bucătarului secund... el tre să se îmbrace înainte să iau eu cărţile... între timp mama încă mă mai aşteaptă jos ca să mergem la biserică... Dincolo de dormitor văd că în spatele bibliotecii toţi gangsterii stau într-o cameră uriaşă cu
95
cărţi şi ziare, inclusiv victima mea care s-a arătat mereu bănuitor în privinţa vigilenţei mele dar acum nici măcar nu mă gândesc la el & mă uit fix prin el & îmi dau seama de asta... E casa din Kellostone de pe Hildreth cea din visul cu marea Maggie-Marguerite-Madeleine...
E CASA DIN PHEBE AVENUE, tata & mama & eu & unul dintre prietenii tatei facem ceva în bucătăria aia proaspăt zugrăvită dar cică e război exact ca atunci când i-am văzut pe soldaţii epuizaţi în curte şi dintr-odată a apărut primul dintre avioanele bombardiere şi a dat drumul unei bombe care a căzut doar la câteva străzi distanţă, zguduind casa... Eu ţip — *Hai să punem masa în pivniţă!* — şi înşfac repede faţa de

masă şi-o pun la subsoară şi tragem de masă cu toţii... Tata şi cu amicul lui o şterg în camera de alături ca să termine nu ştiu ce înainte să coboare în ascunzişul din pivniţă... Eu ţip - *Hai odată... în pivniţă!* - Mama e necăjită...
- îmi deranjezi toată masa şi tocmai o pusesem! Dar e ceva ce trebuie făcut... însă ea nu-i îngrijorată din cauza bombelor cât din cauza treburilor menajere...
JUNE OGILVIE E ÎNTR-UN TAXI pe Park Avenue cu cinci pisoi, nişte ţipi, portoricani, eu însumi sunt unul dintre ei... I-a agăţat unul câte unul prin tot soiul de şiretlicuri, toţi zâmbesc cu gândul la ceva ce-o să se întâmple dar la intersecţia cu strada 44 ea se dă jos şi opreşte alt taxi... Ei dezbat asta foarte neliniştiţi...
NU ŞTIU CE GUNOAIE SAU VASE care trebuie spălate pe furiş... ceşti, pahare într-o chiuvetă, apă maronie... întâmplări pe-un vapor...
ÎNTR-O SALĂ MARE DE BASCHET eu cu un tânăr amic dăm nişte teste la o masă... o grămadă de copii înjur... 96
Toată lumea se îmbulzeşte să vadă dar noi ne salvăm testele şi le luăm să le rezolvăm la altă masă... caiete & hârtie...
STĂM CU TOŢII pe o terasă de lemn de la etajul 2 pe o zăpadă cruntă... o noapte cu lună pe-o colină pustie la vest de Montana... eu, mama, o grămadă de alţi oameni care fie sunt ca Nine şi Luke fie ca alţi compuşi din viitor sau dintr-un trecut care nu se mai topeşte... stelele scânteiază peste piatra rece a unei terase stâncoase, aşa-i în vest... aşa-i încă... stăm cu hainele pe noi dar ne aşezăm să vorbim despre farfurii zburătoare, despre universul fantomatic... iar eu mă simt atât de încălzit şi fericit încât mă întind şi-o pup pe mama pe obraz... Se pare că ne mutăm cu toţii din casa asta... mâine... şi aşteptăm să vină maşina să ne ia... Mai devreme, tot soiul de drumuri şi alergături mai întâi cu Bull Lee Sălbaticul care apoi s-a transformat într-un fel de Julien atât de profund şi încurcat cu maşinile demarând în trombă din curtea noastră şi două fete înalte pe care nu le-am înţeles în toată pălăvrăgeala aia bolborosită ca-ntr-o eternitate cenuşie, difuză şi complicată dincolo de posibilităţile amintirii... aşa încât la sfârşit el dispare nostalgic, iar noi îl jelim şi ne e dor de el şi ne-amintim de figura lui subţire, drăgălaşă şi blondă... Şi noaptea senină din vest, însteiată... oamenii din farfuriile zburătoare poartă coifuri şi au arme care aruncă raze şi sunt mulţi şi întunecaţi ieşind din tufişuri...
SUNT PE TERENUL DE B ASEB ALL AL „TIGRILOR" DIN DRACUT într-o ploaie mocănească sau lapoviţă, mă duc pe partea dreaptă a careului scurt unde ţâşneşte apă dintr-un izvor, făcând bulbuci în zăpadă, şi aştept acolo să primesc un semn de la giulgiul veşniciei arabe care o să-mi dea secretul înghеţului, pe o tăbliţă de gheaţă... Sunt uimit să dau cu ochii de bătrânul meu copac de pe^partea dreaptă a careului în care Al Roberts înscria eseuri şi în care am reuşit şi eu o dată, după o alergătură de 150 de metri... La orizont, întregul Lowell e învelit într-un giulgiu de întuneric
97
cărţi şi zi nuitor în gândesc E casa di Maggie-
ECA unul dint pat zugră zut pe so dintre av care a că Eu ţip -faţa de ir ţii... Tata mine nu § Eu ţip -l
-îmi ceva ce bombeloi
JUNE cinci pisc ei... I-aaj zâmbesc tersecţia (bat asta fi
NUŞ late pe fiu tâmplari]
ÎNTR amic dărr 96
trist şi neted... Tocmai m-am întors din aventuri măreţ LA STADIOUL DE BASEBALL AL CELOR DE LA după ce-am navigat prin canalurile tropicale ale sudului.. 4EW YORK YANKEES, sunt plasator si mă plimb într-o ja-
•hetă albă... o mulţime de haimanale se uită la meci şi zbiară...
lin cer burniţează ceva... un novice mic şi atletic zice - *Plouă*
APOI ÎN JOS PE STRADA l DIN LOWELL îi văd *m^eodată în California?* - se pare că-s în California - Adorm gând pe June, Bull, Irwin şi alţii... fix pe lângă stracau cam aşa ceva căci mă trezesc în picioare şi meciul se Boisvert şi pe lângă vechea casă a familiei Dupuis şi zidP^{r}°P$^{ie\ de}$ sfârşit şi băieţii urlă şi mai tare dar ce gaşcă ieşi-*Uite-i*

cum trec vibrând de viaţă pe lângă simbolurile trec®* facem cu to-u' Până S[1] Jucătorii care-şi trag înjurături în-*tului lor şi nici nu-şi dau seama cât de mult îi îmbogăţe*^ reprize sunt IeneSÎ' moderni, nu-s bum de nimic... Nici *asta* - Chiar dacă ştiu că blocul mare, cenuşiu şi misterinăcar nu ?tiu ™*Q_{* scoru1' nu_mi mai Pasă-din colţul străzii nu mai există şi în locul lui văd o clădi modernă de apartamente din cărămidă roşie complet utila şi de fapt Bull locuieşte acolo... intrăm cu toţii... El e la p, MAI DEVREME ERAM PE MALUL RÂULUI, barca
mul etaj, norocos ticălosul ca întotdeauna...'Uşă moden,narea*asa la f"1' am CU mme °f fa ***•
° f& ™
n. r r t L j T i. .cunda şi una de culoare şi-ncerc să le dau gata pe toate... O cu o plăcuta neagra pe care sene cu alb *Hubbard...* In ba
,, ... -j. ipuc pe gagica de culoare şi-i zic - *Hai s-o ştergem m jos*
are scafe pentru lumina indirecta, chiuveta şi cada de c * " f
h
, ,.
je râu şi-ţi arat eu... Cumva se face ca acea casa din vise loarecrem, covoraşe pe i os, doze dei a pregătite pe raft... F ..._. , ,.
, înde a murit Gerard e pnn apropiere... Pasarela către vapor i-am adus un salam afumat sau ceva de genul asta şi mă d,. întinsă , mâlos . .^ de j n•Q fo• direct sa-l pun la locul lui intr-un fngider sau cămară, 1()sesc c§ to{ ^ jul ^ m şif indian ca ^ ^
Bull zice - *Ceva de băut? -* dar eu u răspund - *Mersi, d*^ daf ^ pe mal ş{ de•aco,o înapoi pg pi,onii de ,emn n *m-am lăsat...* şi apoi mă trimite jos să-l sun pe băiatul **bloiwunosc** pe membrii echipajului meu în parada de zombi... cu barca cu motor, îmi arată numele şi numărul de telef0:)oamne şi domni şi apoi uite•mă într•o curte scăldată în lu. le-a cam încurcat, îmi dă ATaburry 77 273 când de faptnina lunii într•Q iamă de demult de când eram în şcoală ATkinson 7-7273 şi pe când cobor îmi repet la nesfârţ,osjţe jjuze „Atkinson şapte şaptejdoi şaptejtrei"... trebuie să dau oc holului circular ca să ajung la telefonul foarte modern (
sub apartamentul lui Bull... formez numărul... îmi spun în s EU ŞI VÂNĂTORUL DE BALENE traversăm o insuliţă nea mea - *Bull nici n-a ajuns bine că s-a şijacut cu un* ci4in Caraibe care nu e departe de continent şi de un oraş mare *buşor de 100 $ pe lună şi nici nu-l încălzeşte asta plus* din nu ştiu ce ţinut, zărim luminile şi neoanele roşii prin întu-*are, ca pe vremuri, casa plină de prieteni şi distracţii şi* meric de parc-ar fi o parte din insulă, iar de fapt asta-mi şi spun *pune să dau telefon în locul lui, el stă acolo scoţând bătu,* dar vânătorul de balene zice că nu... am fost pe mare şi-am *cnote de un dolar nou-nouţe din buzunarele alea lungi* /ăzut balene colosale dormind în apă în timpul zilei... Acum *bucuria după-amiezii vieţii... Şi ăsta-i locul unde-amfost ct* noapte şi el poartă o pălărie şi dăm fuga către vaporul nostru *pil odinioară, bântuit de imaginea mormanelor cenuşii şitnn* întuneric, având în faţă luminile alea fantomatice ale ora-*coridoarelor întunecoase dar acum totu-i reconstruit şi* w^ului... stăm de vorbă... De fapt toate astea vin dintr-o poveste *dern în Veşnicia din Lowell..*
'e care-am citit-o într-o carte, o carte cu patru volume, iar asta
98
99
era în al 31ea volum, mă aflu într-o cameră de hotel sufocantă dintr-un cartier sordid din spatele magazinului de discuri al lui Bill Mink şi beau apă caldă şi whiskey iar ultima înghiţitură îmi face atâta greaţă că o scuip şi vărs paharul în chiuvetă... cică ar trebui să mă duc la Danny Richman, dar mă simt îngrozitor... Mă întreb dac-ar trebui să iau cortul de preiată cu mine în Franţa sau să-l las în cameră...
MAMA S-A DUS LA FRISCO înaintea mea şi stă în nu ştiu ce hotel învechit ca acel Cameo... mi-e groază să mă grăbesc şi s-o salvez, mi-e teamă că o să urască oraşul din cauza asta... Eu sunt în Lowell şi-s obligat să mă întorc la liceul de pe strada Kirk, ceea ce şi fac într-o dimineaţă însorită şi proaspătă de octombrie sau de mai, dar întârzii şi bat în lung şi-n lat coridoarele zâmbind şi *realizând pentru prima oară* că nu tre să merg deloc la liceu pentru că sunt un mare scriitor, de fapt mi-au fost de-ajuns 3 ani de liceu şi o să spun întotdeauna — *Nici măcar n-am terminat liceul*

— Nu, vânătoarea de balene în Caraibe şi călătoriile la Frisco sunt mai importante şi tre să mă grăbesc să ajung la mama înainte ca ea să rămână dezamăgită de locurile alea... în orice caz, parc-o şi văd bucurându-se de colinele albe şi de cerul albastru... MAI ÎNCOLO SUNT CU BULL şi-i spun că am plecat pe-un vapor şi am trecut prin Canalul Panama... îi zic c-ar trebui s-o facă şi el... dar nu pot să-mi închipui ce muncă ar face el pe bordul vasului, că doar nu se pune problema să servească la popotă... sau să fie spălător de vase... Afară e o movilă luminată de soarele cel mare, răscolită de vânturi sâmbătă dimineaţa, alături e un râu nocturn... şi m-am tot căţărat în imensitatea structurii sale în hoinăreli atât de elastice că râul se transformă într-o mare, cu valuri înalte... movila se transformă într-un şantier de construcţii uriaş în care eu alerg şi car ţevi legate între ele... iar chiulul meu de la şcoală devine o călătorie înot de-a lungul ţărmului, cu mâinile şi picioarele mele de orn, din nord, din Frisco până aici pe ţărmul fantomatic din sud, un tip se uită la mine... O, Oraş din 100
sud al Viselor Mele... şi Ţărm de Oceane... mă doare gâtul când fac drumul de întoarcere la locul unde sunt jelit şi nici măcar nu-mi amintesc unde vine asta... ARUNCAREA GREUTĂŢII CU O BILĂ DE 8 KILE într-o sală de forţă unde e şi un şanţ, un puştan chinez încearcă să doarmă pe podea, eu îi zic unui chinezoi solid - *Hei, ia-l de-acolo că încerc să fac aruncări de greutăţi...* Ca Parry O'Brien, stau cu spatele şi mă răsucesc pe loc... încearcă şi-un alt puştan, exclamă - *Hei, dar asta-mi îmbunătăţeşte distanţa!* - Mai e şi un morman uriaş cu manuscrise de-ale mele inclusiv ziare scrise tot de mine în care mă comemorez pe mine însumi plus romanele mele, cu bucăţi de articole lipite... o asemenea harababură jalnică de chestii scatologice că mi se face greaţă... O gaşcă de ţipi m-au vizitat la etajul al doilea al acestei case care zic eu că e pe litoral, e şi Nin acolo... acum mă aşteaptă toţi la parter, la maşină să plecăm în călătorie, iar eu îmi pun ordine în ultimele chestii cum ar fi să-mi iau căciula cu urechi în locul şepcii de baseball, jacheta kaki cu guler de blană... *Hai du-te numai în cămaşă şi respiră nişte aer proaspăt şi rece,* mă sfătuieşte Irwin Garden agitat... sunt în Mâine... mă spetesc scriind... Am atâtea lăzi de gunoi şi hârtii şi scrieri găsesc exemplarul dactilografiat al unui roman când am lucrat până acum pe copia la indigo, crezând că era originalul... biet derbedeu caraghios ce sunt.
FAC O ANCHETĂ ÎNTR-UN BORDEL din Mexico City sau din Paris, intru direct într-o curte şi trec printre nişte ferestre cu perdele, văd înăuntru bucile rotunde ale unor negrese aplecate peste nişte reviste, uneori opt curve într-o singură cămăruţă... Amicul meu chicoteşte la intrare... Apoi stau pe veranda bordelului cu Maggie Cassidy uitându-ne la două curve care privesc din spatele zăbrelelor şi aşteaptă să li se facă oferte, una dintre ele e o brunetă cu trăsături imperfecte, cealaltă e prietena ei grasă şi urâtă pe care
101
tre s-o plăteşti de asemenea, că vine la pachet cu prima... bruneta se dă cu ruj şi dintr-odată arată mult mai drăguţă, ochii şi sprâncenele îi ies în evidenţă ca la splendorile alea indiene de pe Oregano Street... Mă uit la Maggie, care-i incredibil de drăgălaşă cu pielea ei trandafirie, cu părul negru şi cu ochii ca nişte agate negre... *Maggie,* zic eu, iar curvele se prefac că nu trag cu urechea, *ăsta-i unul dintre momentele alea când ochii tăi par negri...* Maggie e mai interesată de cercetarea vieţii de curvă şi îşi mestecă mai departe guma, absentă şi cufundată în gânduri...
MĂ DUC CU JUNE OGILVIE LA MUNCĂ, mai devreme, lucrăm la o femeie într-un atelier unde te muncesc ca pe sclavi, ne aşezăm la aceeaşi masă şi ne apucăm de treabă, munca mea e mai uşoară decât a ei aşa că facem schimb... ea-i speriată şi tristă şi amărâtă că lucrăm aici şi că tre să lucrăm, eu sunt amuzat... Mă tot gândisem (ştiu că-i un vis) să mă duc să lucrez în Albany la căile ferate dar după aia mi-am zis că nu mi-ar mai rămâne timp să fac nimic... camera noastră mobiiată e jalnică, vieţile noastre sunt întunecate, dezagreabile... în locul unde lucrăm a fost un mare bairam azi noapte, e totodată locul unde s-au prăbuşit bombele din Liverpool... MĂ PLIMB PRIN MAHALALE MĂRGINAŞE din Mexico City şi sunt oprit de un trio

zâmbitor de cate care s-au desprins de strada destul de aglomerată la ceas de seară, cu lumini cafenii, standuri de coca, tortillas... Fără îndoială o să-mi fure geanta... Mă opintesc puţin, dar cedez... încep să comunic cu ele, să le transmit suferinţa mea, şi de fapt îmi reuşeşte atât de bine că în cele din urmă îmi fură numai o parte din lucruri, nu vreau să-mi ia calapodul de pantofi, una înşfacă o bucată de metal... Plecăm mai departe lăsând geanta cu altcineva... braţ la braţ ca o gaşcă, pornim către luminile centrale din Letran, peste un câmp... Mi se pare că e din cauză că l-am trădat pe Enrique Villanueva din Vera Cruz 102
care-mi dăduse un picior de iepure, ceea ce tre să însemne ceva pentru un indian... Indienii sunt blânzi, dar periculoşi... Mă linguşesc, mă simt împresurat, îmi pierd „calabalâcul" în lumea reală şi trebuie să mă implic decisiv în asta...
COBORÂM ÎN GROTELE SUBTERANE DE NISIP din India, eu cu două femei şi-un băiat... pe-acolo sunt şerpi birmanezi şi idoli... ne rătăcim şi nu mai găsim deschizătura ca să ieşim afară... Totul se petrece cumva pe lângă nişte bancuri de nisip ca în Lowell... afară, înserare violetă...
MAI TÂRZIU LOCUIESC DIN NOU PE STRADA West 20 şi stau la masa de scris după ce-au plecat nişte prieteni, scriu cu cerneală roşie, cu o caligrafie amplă şi cu înfloriturі, ultimele rânduri din *Doctor Sax* şi dintr-odată îmi dau seama că Irwin mai e încă aici, e încă treaz citind în patul lui din colţ...
PE UN VAPOR IN CARAIBE înaintăm huruind cu 100 km la oră pe o stradă principală dintr-un oraş... Georgie Polonezu spune că e Santa Rico, Porto Rico, dar eu nu pot să-l cred pentru că toate casele sunt americane, indicatoarele-s în engleză... Eu pretind că-i Gal veston dar dintr-odată vedem o firmă - *COMPANIA DE POMPIERI KEROUAC...* în afara oraşului, pe marea cea neagră pe o barcă mare pe care trag la vâsle cincizeci de negrotei, nişte tineri cântăreţi vân-joşi care vor să urce la bord... eu vreau să mă dau jos... Georgie zice - *I-am mai văzut înainte, sunt cu toţii tineri şi bine/acuţi...* Eu îmi spun *-Arşi trebui să fie la cât vâslesc... Cântecul sclavilor puşi la galeră...* Oraşul ăla era până la urmă Kansas City din Kansas...
DUPĂ UN CONCERT DE-AL LUI BOB CROSBY eu şi mama primim o slujbă, să facem curăţenie în holul care e toto-
103
dată şi apartamentul nostru... în timpul concertului, care include şi nişte solo-uri la tobe cu trei toboşari şi cântece de Helen O'Connell pe care le cânt în dormitor cu pisica mea şi cealaltă pisică pe care-o am e îngrozită scoasă din minţi şi tremură din cauza zgomotului şi sare catapultându-se de lângă toba mare... După ce se termină, mama dă cu o măturа pe podea, mai e o măturа şi pentru mine şi o cutie de carton... Mama are 20$ în mână... Un paznic care-a rămas după concert e în holul mare... E ca prima pagină din JENNY GERHARDT...
CAMERA DE LA ETAJ CU BECUL APRINS, în casa de pe Gershom sau de pe Sarah, scena din FRAŢII KARAMAZOV, un John MacDougald palid, plin de coşuri, slab şi bolnăvicios se ceartă cu tatăl lui înfofolit, au o carafa de doi litri de Tokay... Trăncănind cu viclenie, taică-su îl roagă să se apropie de pat şi să-i aranjeze cearşafurile şi dintr-odată scoate la iveală un fel de sabie pliantă şi începe, încet şi în joacă, să-i brăzdeze fruntea lui John până când chiar îi taie pielea de pe frunte niţel... *Karamazov, boşorog nebun şi prost!* îmi zic eu... La mânie, John pune mâna pe carafa de doi litri şi o aruncă prin cameră, nimerindu-l pe bătrân fix în figură şi moşul se prăbuşeşte din pat plin de sânge şi mort... La parter, în holul de la Gershom Hotel e mare agitaţie, mai întâi din cauza unui incendiu sau a nu ştiu cărei alte probleme, apoi din cauza crimei... Eu o tai spre casa mea de peste drum...
ÎN CLĂDIREA ÎNALTĂ DE PE STRADA 42, într-o duminică, sunt tocmai sus pe acoperiş şi mă gândesc dacă ar trebui să mă duc la Irene, fata de culoare, sau s-o sun... clădirea are douăzeci de etaje, e cenuşie, dintr-un giulgiu de beton cu rampe care urcă tot mai sus şi cu nişte porţiuni laterale cu nume sau cuvinte scrise care sunt de fapt nume... ca într-un puzzle...Mai devreme eram în frumoasa vale Santa Clara cu Cody şi cu alţii, trântori, scandalagii, încercând să ne hotărâm dacă să ne facem duş sau nu înainte să plecăm în 104
marea călătorie, arătându-le cele trei televizoare unor femei din Richmond Hill într-o dimineaţă...

BOISVERT MĂ INVITĂ pe la el în timpul weekendului liber de Ziua Recunoştinţei în nordul statului New York, sus pe râu, eu consimt... vine timpul să iau autobuzul dar tot nu reuşesc să-mi aduc aminte dacă el stă în localitatea Sf. Petru sau în nu ştiu ce alt sfânt şi dacă tre să iau autobuzul sau trenul şi oricum e prea târziu şi încep să merg printr-un parc uriaş şi înzăpezit din Chicago dar în Sân Jose şi sunt cam încurcat în ceea ce priveşte planurile mele... în cele din urmă aflu că e lângă Saratoga dar asta-i prea departe... între timp se pare c-am şi lipsit de la muncă sau n-am trecut să-mi iau salariul şi-mi petrec weekendul frecând menta de unul singur în apartamentul cuiva, probabil al lui Danny... mâncând îngheţată, cu Helen Buckle la un moment dat... Sunt un băiat de 32 de ani rătăcit şi cu mintea înceţoşată, cu părul vâlvoi... Trec pe lângă Royal Theater din Lowell în drum spre casa de amanet unde toată lu-mea-şi încasează cecurile cu primele de Ziua Recunoştinţei, pentru mine nu-i nici unul... cecurile sunt rozalii... îl văd pe Jack Spender în hol, îl salut, după ce trece de mine îl chem înapoi ca să-i spun că am o grămadă de iarbă subţiată din care tot fumez... *Păi am fi eu ceva,* îmi zice fără pic de interes, fără să zâmbească... *Aa, bine,* zic eu ruşinat... Câtă rătăcire în măreţia rece a lumii în care nu reuşesc să-mi împlinesc speranţele pierdute, remarcabila-mi inutilitate... dar nu-i doar asta, ci şi lumina cenuşie care cade nepăsătoare peste granitul roşiatic al iernii, întunecimea unor combinaţii precum scurta mânie din staţia de autobuz tocmai într-un îndepărtat parc înzăpezit în neant... cum se face că sufletele nu se întâlnesc, ci se lovesc sec, frunte de frunte, cu privirile îngheţate... bietul Peter Martin s-a întors... PETREC O DUPĂ-AMIAZĂ ÎNTREAGĂ ÎN GROTA AIA BIRMANEZĂ sau pivniţă sau ce-o fi, în cuibul ăla înfiorător de şobolani, cu ascunzişurile lui impenetrabile şi cu

capcanele lui, cu Marguerite, încercând să i-o pun... nu reuşesc... seara se face că începe vacanţa de Ziua Recunoştinţei, le spun mamei şi tatei că mă întâlnesc cu ei în Boston, la 12 AM.. Dar eu mă duc la Keresky în Village şi bat la uşa apartamentului lui, nu-i acolo încă pentru că - evident - e aproape ora 2 AM dar uite-l că vine din stradă cu ochii împă-ienjeniţi şi atât de obosit că nu vrea să vorbească cu mine mai deloc deşi el a fost cel care m-a chemat ca să ne reluăm prietenia după toţi anii ăştia... în apartamentul de alături stă un alt Horace Mann şi ne întâlnim cu el în holul cenuşiu... Afară se sărbătoreşte Ziua Recunoştinţei, cu lumini, oameni, tristeţe, în apropiere de 6th Avenue... Minetta Lane... Mă duc acasă să dorm şi să mă îmbrac... Mă duc la Al Green la cină, are nişte îngheţată roz în cupe de sticlă... eu le tot vărs... Al vrea să ştie dacă am ceva de făcut... *Nu, zic* eu, apoi îmi aduc brusc aminte de întâlnirea cu mama şi cu tata în Boston dar chiar se poate să fie ei?... exasperat, zic - *Ar trebui să mă întâlnesc cu cineva în Boston, dar n-am timp... şi oricum e prea târziu...* Mama lui Al pregăteşte cina şi dintr-odată un vagabond bătrân e în uşa bucătăriei şi încearcă s-o închidă peste pisică şi peste pisoiaşii ei... Mă reped furios la el... se pare că e un vecin şi chiar prieten de-al familiei Green dar mie nu-mi pasă, îl împing înapoi şi încerc să-l pocnesc dar el mă prinde de braţe cu nişte mâini puternice, plângându-se... de fiecare dată când îmi eliberez o mână îl pocnesc, ceea ce-l dezamăgeşte şi se retrage scoţând un „Aah" şi mârâind la mine dar îmi aruncă nişte priviri realmente inteligente de fiecare dată când îl pocnesc, de parc-ar fi tata cu ochii lui albaştri, înţelegând că-l lovesc din cauza problemei cu pisicile din casă şi ştim amândoi că io-s un plod inutil şi mare şi că m-ar putea ţine de mâini dar eu îi întorc toţi pumnii ăia lenţi, e o bătaie gelatinoasă... în cele din urmă se retrage la uşa lui... mă dau şi eu înapoi, vărs amândouă cupele de îngheţată de pe scaun şi încep să strig dar sar imediat cu o lingură ca să iau îngheţata de pe linoleu şi s-o pun la loc în cupe... Al mă ajută cu îndemânare să adun îngheţata de pe jos şi face glume cu mine... Sunt uimit de ce

tre să creadă maică-sa despre mine deja... O îngheţată nu s-a vărsat, cealaltă doar parţial şi oricum s-a putut recupera restul în afară de picătura care a atins podeaua... au aranjat masa mare şi rotundă pentru cină, se pare că nu prea e loc, eu zic *Cum? Noi primim două măsuţe? Un scăunel pentru noi, Al? - Oh, nu, stăm împreună cu toţii,* zice el zâmbind... Taică-su mă întreabă ceva şi nu prea-mi vine să-i răspund şi-mi doresc să stau doar cu Al în loc să fiu nevoit să socializez cu toţi la o singură masă...
grota era o

scenă pierdută în
lumea ascunsă
o scenă cu o barcă cu motor
în spintecătura
lacului.
o casă părăsită, rundul bărcii...
Apocaliptic? Apoca-nimic...
NE-AM ÎMPRĂŞTIAT PE STRADĂ vorbind, ne-am prostit pe culoare, eu, Irwin, Al Green, Bull, Ţâfnosul de pe nava SS William Carruth... Danny... la un moment dat, pe-un culoar, Irwin stătea pe scaunul din colţ şi se uita înjur... Venind pe o stradă largă şi însorită, am răsturnat fără să vreau o masă lungă de la nişte muncitori şi am împins-o şi-am tras-o după mine până în mijlocul străzii, muncitorii n-au observat la început iar când şi-au dat seama, masa lor era trântită pe-o parte în mijlocul drumului... Bull mi-a zis *Uite-i că vin acuma...* gaşca mea s-a împrăştiat imediat de frică... adun şi eu o mână de pietre şi-o rup la fugă, ajung şi mă ascund în magazinul lui Brockelman din Kearney Square în timp ce încerc să ies de-acolo printr-o deschizătură îngustă, tre să sar peste un gard de ţepuşe de fier şi mi-am pierdut deja pietrele, una câte una, mai ales pe şoseaua abruptă de beton dinainte de gard, Ţâfnosul e pregătit să dea cu pietre-n mine în timp ce mă chinui să ies clătinându-mă... S-a alăturat taberei vrăjmaşe... Sunt înfuriat la culme... Deschizătura nu-i destul de mare ca să arunc şi eu înapoi în el... Dar el mă ocoleşte şi

vine prin spate, de-acum urmat de băieţii din gaşca mea care încearcă să-l oprească... Ţâfnosul e un puştan slăbănog şi peltic... în timp ce se apropie, eu mă las jos brusc ca să mă feresc de-o piatră pe care-a aruncat-o, şi aştept, dar el se întoarce să se uite la Al şi la ceilalţi, îi vede venind iar eu întind mâna să-l înşfac cu o mişcare atât de rapidă că o lovitură zdravănă şi zgomotoasă mă trezeşte pe loc fix când dau cu mâna în geamul ferestrei de lângă pat şi aproape că trece prin el, de parcă mi-aş fi încleştat mâna de gura omului din vis ca să-i termin activitatea şi mă trezesc atât de repede şi de satisfăcut...
HUCK ŞI IRWIN stau cu noi în casa din Richmond Hill, sunt în camera mea cântând imnuri religioase evreieşti, Irwin cu o voce ascuţită şi tremurată de cor de sinagogă, Huck - un bas colosal... Irwin tocmai i-a găsit o slujbă de ospătar într-un azil al sinagogii... Huck îşi încheie cântecul cu un impresionant bas final, care răsună peste tot, îl aud în timp ce mă spăl pe dinţi în baie.. Aplauze... Tata e în sufragerie... O grămadă de oameni au trecut pe la noi în weekend, inclusiv - mai devreme - Vinny, GJ, Scotty şi Lousy ca pe vremuri dar totul se întâmplă ACUM şi eu le povestesc despre căile ferate, ca-ntr-un măreţ poem epic şi ei ascultă... Mai târziu chiar mă duc la muncă la depourile din Boston şi Main, ca să vezi!... Indieni zburliţi din nord, în haine jegoase cu dungi, adună resturile de lăptuci din mormane de gunoaie, femeile lor triste şi întunecate se îndepărtează cu toatele, ţinându-se una de alta în vântul prevestitor de iarnă, ce tristeţe!... şi tocmai dincolo de depou, peste mormanele de resturi, se află vagoanele de marfa, un frânar coboară, aşteptându-şi semnalul, eu tre să urc să întreb unde mi se formează trenul local... De asemenea, în mijloc nişte indieni adună gunoaie şi resturi... îmi spun în sinea *mea-Ah, nu numai indienii din California care lucrează la întreţinere, ci şi ciudaţii de acasă şi din nord şi deşeurile astea roşii de fier...* în weekendurile lungi de-acasă, în apartamentul de la 94-21 din Richmond Hill era şi Rachel, oameni, umbre lungi de copaci, la fel ca în Lynn, în New England, de-aia era şi tata 108
de faţă.... Of, mi-aş dori să vină omenirea să mă viziteze aşa, nii-aş dori ca visele mele să fie adevărate, mi-am dorit să pot lucra aşa la căile ferate... casa asta nu există, dar e aceeaşi casă de la Boston - la New Hampshire - la Lowell cea pe care-am visat-o dintotdeauna...
UN TIP ÎN CASA NOASTRĂ, înregistrează o piesă bebop, are un eufoniu foarte ciudat care uneori mi se pare că sună ca o voce dintr-o piesă bebop şi-mi ridic privirea şi văd cum cântă foarte prost a-la-ba-ba precum Cody la trombonul lui în Frisco şi apoi vine o secvenţă vocală repetată... *La dracu, până şi eu mă descurc mai bine,* îi zic lui şi inginerilor de sunet de la înregistrări după ce termină... el arată ca „Al Cohn"... ca să demonstrez ce spunea, mă apuc să repet secvenţa vocală... ei

ascultă... Nin poartă nişte ochelari negri cu ramă de baga şi zice *la lăsaţi-l pe fratele meu să facă o piesă ca asta* şi se apleacă fix lângă ventilator tocmai când elicea se întoarce către faţa lui, ca să-l vadă mai de aproape şi să-l convingă mai repede, urmărind mişcarea ventilatorului rotitor şi zicând - *Deci? Deci? Ce? îl lăsaţi?* El e de acord... Mai devreme încercasem să-i arăt lui George Polonezu cum să-şi folosească noul magnetofon la sediul YMCA din Lowell unde îl ascunseserăm dar eu nu prea sunt în stare să-l ţin pe un genunchi în timp ce mă joc cu butoane pe care nici nu le văd şi nici nu pot să citesc ce scrie pe ele... mai devreme eram într-o închisoare de pe un deal cu vedere la oraşe, am evadat...
O MĂREAŢĂ HEGIRĂ A OMENIRII ÎN AMERICA a traversat sălbăticia, e pe lângă Washington dar indienii răzbunători şi proaspăt martirizaţi sunt prin apropiere şi vin din urmă... Totul a început printr-un teatru pe undeva, eram şi eu acolo, pe un scaun, erau nişte fete care mâncau în separeuri.... Acum marea paradă trece podul peste râul Potomac şi intră în Washington tocmai când iadienii din amonte se aruncă în apă şi se pun pe înotat... *Or să ne împresoare pe*

partea cealaltă!... Unii dintre cei care traversează podul încep să tragă focuri de armă înspre indieni, nişte femei trag cu puşca... dintr-odată înotătorii nu mai sunt indieni, ci oameni obişnuiţi care încearcă să ajungă şi ei pe acelaşi mal... Chiar pot s-o recunosc pe-o fată care-a fost lângă mine pe câmpul de război... Văd pe cineva care o ţinteşte cu puşca dar se răzgândeşte pe urmă... Alţii chiar trag, iar înotătorii îşi lasă capetele moi în apă, plutind înecaţi... Dintr-odată la capătul sigur al podului, mulţimi mari de oameni se bulucesc în apa puţin adâncă de lângă mal, pare-se că-s alţi duşmani, un bărbat bine îmbrăcat îşi azvârle pumnalul de argint de pe pod în timp ce coboară dedesubt... pumnalul se ridică în aer şi cade în apă pe partea cealaltă chiar lângă el... mulţimile se contopesc, războiul e încurcat, ne bulucim cu toţii într-o nouă viaţă liniştită, râul a decis soarta războiului... Aşa că acum eu şi mama avem o mică băcănie pe o stradă ieşinată din vecinătate, iar într-o după-amiază mă duc la plimbare pe sub copacii umbroşi, cu frunzişul lor verde-auriu... Cinci sute de metri mai sus, în moleşeala ca de New Orleans o aud dintr-odată slab - *Deni Bleu!... Jack tocmai a ieşit la plimbare... o să se întoarcă repede!...* Am deja un salam de 2 metri pe umăr, e îndoit ca o creangă strâmbă, mă chinui să ajung înapoi la băcănie bucuros de povara asta mare... Trec pe lângă aceeaşi fată faţă de care-am fost aşa de ruşinos în vremurile demult apuse ale câmpului de război, fusesem lăsat un timp cu ea şi-mi aduc aminte că nu puteam să zic nimic şi nici sâ-mi ridic privirea către ea... intru în băcănie, Deni e slab, sare în sus când mă strâmb la el în semn de salut... *Da 'cine-ai crezut că era?,* strigă el dând mâna cu mine... *Vrei nişte salam?...* şi cum mama râde, Deni se apucă de salam, dar dintr-odată începe să-l stropească cu ulei de măsline şi oţet cu mişcări frenetice de parc-ar fi un puştan făcând laba şi varsă halbe întregi pe toată podeaua... *Doamne sfinte, nu chiar aşa de mult!* zice mama *-Ah, eu mă omor după uleiul de măsline!* râde el şi se mânjeşte la gură cu ulei, bucuros nevoie mare... Eu mă uit trist la tot uleiul meu de pe jos... Oricum, războiul s-a sfârşit 110
(am visat şi transcris asta pe 26 iulie 1953, în ziua semnării armistiţiului cu Coreea)...
ÎN CAMERA LUI HUCK din Times Square, eu şi Irwin luăm nişte cărţi şi nişte lucruri şi lăsăm altele pe pat... mergem în cealaltă cameră a lui din dormitorul comun din podul din Times Square care seamănă perfect cu cea de pe strada Sân Juan Letran din Mexico City unde dorm toţi copiii străzii şi iau benzedrină şi au relaţii serioase şi discuţii importante noaptea ca nişte adevăraţi cunoscători de jazz... *Unde-i Huck? -Păi, e la puşcărie - De când are camera asta-de ani întregi de-acum, nu? - Da, dar nu-i niciodată aici, nici măcar nu-l mai lasă să-şi scrie numele pe uşă...* Uşa e uşa de la baie, are o plăcuţă pe care sunt scrijelite foarte foarte foarte multe nume printre care şi-al lui Huck, cel mai mare dintre toate, scris iarăşi şi iarăşi de parc-ar fi marele ocupant al acestui fantomatic hotel al morţii în maroniul New York... Pare-se că eu şi Irwin tocmai ne-am întors de pe coasta Pacificului... JULIEN A MURIT... suntem la priveghi, în casa lui Julien de pe Fifth Avenue dar e

priveghiul nostru, s-a scris chiar în ziar şi chiar s-a pomenit cum camioneta veche a lui Dick Beck parcată mereu în faţă a avut o scurgere şi a inundat nu ştiu ce şi el a primit o citaţie... Julien nu e întins pe spate în sicriu, ci stă pe un scaun în colţ... totuşi toată lumea vorbeşte şi bea, ba chiar cu voioşie... E totodată casa mea şi-a lui Gerard pe strada Beaulieu, jalnic de maronie... îmi aduc aminte c-am intrat acolo „în a doua noapte" a „priveghiului" după ce văzusem un program la televizor care anunţa că Jack Kerouac avea să citească Poveşti pentru Copii şi după interminabile orori şi suferinţe pe culoarele gării din Pennsylvania aştepând sosirea trenurilor în nopţile fierbinţi din weekend, intrând în belele cu poliţaii, inexplicabil, trist... Văd maşina lui Beck parcată afară, mă duc la ea... Uşa laterală e deschisă dar şi cea mare, din faţă, cu luminile ei apocaliptice şi orbi-

toare şi intru pe acolo cu ochii strânşi şi cu umerii încovoiaţi de ruşine şi strecurându-mi mâinile cu stângăcie pe sub curea de parcă cineva ar putea să creadă că eu stau cu inima uşoară în cea de-a *doua* noapte de priveghi la Julien... Aşa că-mi târ-şesc picioarele, el e încă în colţul lui dar de data asta prefer să nu mă uit... copiii sunt împrăştiaţi înjur, mă aşez pe canapea lângă Roger Barnet care-mi arată o sticlă de ceramică, cu gin sau gips... GIN & GIPS... *Crezi c-ar trebui s-o bem? - Bineînţeles, eu aş bea-o.* Fata (nevasta lui Shelley Lisle) are deja un pahar cu cuburi de gheaţă în el... priveghiul fusese mai vesel în noaptea dinainte, acum publicitatea şi seriozitatea înmormântării iminente a lui Julien începe să ne apese... E şi Irwin pe aici pe undeva... Cât de neclintit e tânărul grav şi nemulţumit întru moarte pe scaunul lui ros din colţ, cât de solemn, cât de neînduplecat încă, încă în dezacord, mofturos îngâmfat, *mort...*

O FEMEIE A NĂSCUT UN COPIL într-o casă de lemn din suburbii şi dăm fuga cu toţii la etaj pentru botez sau ca să-l arătăm cuiva... dar nu e nou-născut, are cam un an, îmi dau eu seama când mă uit la el, e un băieţaş, frumuşel chiar... Suntem toţi pe palierul de la etaj... Locul ăsta seamănă cu casa mătuşilor mele din Winchendon şi Mâine şi oarecum cu clădirea în care stătea Joe, cea cu veranda dărâmată, când eram bolnav şi se afla şi Jeannette acolo, are elemente din casa aia dintre dealuri cu maşini de teren şi magazine şi poate din cea din Lakeview... rurală, plină de veselie, sănătoasă, tipică pentru New England, domestică... Tomnatică... fecundă... Apoi, într-o duminică roşie şi tristă m-am dus acolo trecând prin oraşul meu de provincie şi prin pieţe săteşti şi am vorbit cu copiii mătuşilor mele...

DIN NOU LA LICEUL DIN LOWELL, într-o dimineaţă însorită, sau poate că e cel din Bartlett, dar se pare că m-am întors dintr-o călătorie plină de aventuri pe mare, în jurul lu-l12

şi sparg cănile, mă gândesc să rup foile cu explicaţii... E doar o casă veche, mucegăită şi mică... Mi-e frică să mă duc să înot din acelaşi motiv pentru care apa potabilă a fost încărcată electric zilele trecute, de parcă radioacti-

[1] Actor american din perioada filmelor mute, supranumit „Omul cu o mie de feţe", celebru mai ales prin filmele de groază *Cocoţatul de la Notre Dame* şi *Fantoma de la operă.*

vitatea sau bolile... nu mi-e teamă de înec ci mai degrabă de vreun sediment sărat sau de vreo boală din mâlul de pe fundul apei... E ca fantomatica plajă din Lakeview unde am făcut insolaţie în zilele de baseball la WPA şi ca plaja străveche din Gray Glook Lake unde am refuzat 5$ pe care mi-i ofereau ca să mă bag în apă (la trei ani)... Danny Richman e cu mine în căsuţă, care seamănă şi cu baraca dărâmată în care eu şi mama am găsit pastrama, în New Jersey... atunci când cu „Van Johnson"... Mai târziu mănânc într-un restaurant (după o noapte de nedescris de lungă la familia Fortier, când mama zicea - *Niciodată nu ne pregătesc un loc să dormim şi noi aici,* dar adevărul era că doamna Fortier îmi făcuse patul în camera din mijloc a casei lor care semăna şi cu a noastră de pe Sarah Avenue, un pat mare şi dublu, dar Donnie era în el... Care imediat a sărit pe mine şi asta cu mama în camera din faţă şi cu soţii Fortier în cea din spate şi cu Nin şi cu toate becurile aprinse în casă, iar îngustimea pereţilor şi aversiunea şi groaza pe care o simţeam cu Donnie făcând tărăboi să ne-o tragem şi ţopăind şi semănând într-un mod ciudat cu Joe, am dat fuga să caut un alt pat în care să dorm, iar atunci decorul s-a schimbat şi m-am trezit în nişte camere de la etaj, goale şi mohorâte, ca odăile casei din Salem Street)... în restaurant (după ce i-am dat bucătarului resturile de carne de porc pentru pateu şi el le-a vărsat într-o oală mare şi le-a pregătit în timp ce eu aşteptam nerăbdător pe malul mării, în faţa bucătăriei)... Intru, nu mi-e foame, mă aşez la masă cu proprietarul (Johnny Barmanul) şi ne apucăm să discutăm (ca atunci când Johnny era în „Franţa" în celălalt vis cu restaurantul de pe malul mării) şi uite că intră frânarul ăla blond şi îngrozitor, cu nasul coroiat, de la căile ferate South Pacific din Frisco pe care Cody îl urăşte şi-l crede băgăcios, deci frânarul se aşează şi-şi comandă cafea iar de îndată ce prietenul meu, proprietarul, se duce să i-o aducă, el se apleacă spre mine şi încearcă să împrumute bani pe şest (dar io n-am bani) (şi proprietarul John observă şi se grăbeşte să se întoarcă lângă mine ca să mă scape de deranj), dar frânarul e serios, înverşunat, îmi vorbeşte în

şoaptă şi încearcă să mă facă să pricep... Totodată e ca restaurantul ăla - O Doamne - acelaşi restaurant din visele cu mătuşa Anna în Mâine şi totodată ca acela din Washington D.C. unde eram pe un bulevard puternic luminat noaptea ca un bulevard din New Hampshire cu scene triste în care cutreieram în căutarea lui Slim Gaillard în misterul catifelat şi imposibil, curţi, marmură în hoteluri fantomatice, stadioane gălăgioase, diguri pe râu, baruri la colţul străzii cu bărbaţi doar în cămaşă înghesuindu-se în uşă, New Orleans în aer şi zvonuri despre marea Americă alcoolică pe care am vă-zut-o scânteind şi în visul cu Pomerey şi cu salteaua furată şi cu fiul cu nas roşu al beţivanului... Carnea pentru pateul meu de porc era făcută bucăţi mari şi cenuşii... Când, pentru o secundă, mi-e teamă că frânarul o să comande pateu de porc sau Johnny o să-i ofere surâzător pentru că ştie că-i încă fierbinte şi tre să mai stea la rece în frigider, zăresc zâmbetul sigur al lui Johnny (oricine-o fi el) (Roland) care ştie asta perfect (povestea cu răcirea)... Ronnie Ryan, Buddy van Buder, întreaga lume se perindă, arhetipică precum intrigile...

VISUL LUI IRENE, 9 AUG., 1953

„Francesca... o fată de lut... eu o modelez, vrea să prindă viaţă... se zbate sub manipularea mea... încerc să le spun celorlalţi că respiră şi vrea să trăiască... Apoi Francesca moare când vin ei... Soră-mea Bessie se uită la ea, ea are altele pe cap... Eu duc forma modeiată în hol... încetează să se mai lupte să trăiască... e rece gheaţă şi ţeapănă... o las jos... Infirmiera vine să preia treaba... Cât stau acolo mai şlefuiesc puţin statuia... încep s-o modelez din nou şi ea se zbate... îi spun infirmierei şi ea-mi zice să plec... Ea crede în moartea statuii, dar pe când

mă îndrept spre uşă o văd pe fata de lut ridicându-se şi când merg pe hol mă uit înapoi aşteptându-mă s-o văd dar oamenii din faţă se comportă ca de obicei."
115
O SCENĂ ÎNGROZITOARE, în salonul maroniu, funebru, ca un sicriu, Gerard e mort în sicriul lui şi toate scrierile mele sunt risipite, ca nişte scântei de lumânări, într-o cutie de lângă canapea în întunericul sufocant, literalmente scrise în mormântul fratelui meu... dar e o tăcere îngrozitoare, ceremonia solemnă a hârtiilor mele toate vechi, dar unele dintre ele mototolite şi totuşi familiare şi acum văd obiecte dintr-un mormânt predestinat şi plin de sens, cu o însemnătate desprinsă pentru folosire şi studiu şi depunere în camera morţii... ca şi cum aş fi înlocuit viaţa şi sexul cu scrisul şi moartea... eu, antagonist, dual, condamnat... Rudele nici măcar nu tre să fie aici, sunt cumva singur cu Gerard în salon, jucându-mă cu hârtiile mele... Mai devreme am avut un vis despre un incest cu Nin, fără nici un act de incest de fapt dar cu senzaţia că toată noaptea avusese loc un incest şi că urma să fim pedepsiţi în curând... ca atunci când ne dădeam cu perna pe gheţuşul linoleului din apartamentul de pe strada Lilley la ora 11 PM, ce momente vinovate...
O ÎNTRUNIRE DE BĂIEŢI, unul e în pantaloni scurţi sau e în poziţie de pornire în cursă şi dintr-un anume motiv făcea o demonstraţie proastă şi voia să arate cum ar trebui s-o facă de fapt şi să-şi corecteze postura iar între timp eu... Puştiul ăsta enervant, nu ştiu cine m-a lovit, poate Fish sau poate vreun Nadeau Ladeau de pe stradă care mă tot lua în braţe şi se agăţa de mine din spate cu toată afecţiunea aşa că nu puteam să scap de el şi era tot mai enervant şi mai sinistru, în îmbulzeala mulţimii în cuşca aia cu rampa de lansare...
AM STABILIT CU MAMA ŞI CU NIN să ne întâlnim la Paramount în Times Square ca să le duc la spectacol dar în loc de asta m-am dus la teatrul Ştrand şi am ieşit târziu şi ele intraseră deja la Paramount sau plecaseră acasă şi nu m-am simţit deloc vinovat... am luat-o în sus pe 7th Avenue către Schraafs unde lucra Irene într-o uniformă albă 116
strâmbându-se la mine dezgustată că venisem la locul ei de muncă printre ciocolate şi nuci, sub privirea atentă a şefului ei ochelarist, de vârstă mijlocie... în timp ce-o aşteptam pe ea, un golan a trecut fugind ca din puşcă şi cu poliţaii după el, în sus şi-n jos pe scări în timp ce eu încercam să mă las în jos... dintr-odată eram pe strada Billerica din Lowell, la fratele lui Maggie Cassidy - Joe - rotiri... râu... cenuşiu... trist... străduţa eternă pe care m-am zbătut eu.
SUNT ÎNSURAT CU JOSEPHINE şi acum, cu toţi prietenii ei în bucătărie îşi râde de mine şi de „scrisul" meu, eu sunt acolo cu toate manuscrisele mele, ca un fraier... inventez poveşti slăbuţe şi încerc să le scriu sau să le interpretez în faţa unor prieteni dezinteresaţi... Mai târziu Ed Buckle sau Buddy Van Buder vine să încerce fereastra de la bucătărie, dă cu ochii de mine, spune că editorii vor să vadă un alt roman (o minciună, pentru că ceea ce vrea el de fapt e o altă doză de heroină şi eu ştiu asta)... o viaţă de apoi pustie, fără bucurie, fără mama, fără kerouacism, nimic altceva decât posibilităţile prezentului de a da roadele groazei absolute... fără pic din farmecul aparent al prezentului... Sunt ca bătrânul unchi Mike înlăcrimat de la cubeb într-o după-amiază sau beţivul ăla de canadian francez incredibil de plângăcios din Taverna Papineau din Montreal care s-a pus pe plâns când l-am luat pe sus şi am rămas uimit să aflu că prăpăditul ăla singuratic frânt şi smiorcăit era unul dintre cei mai bogaţi oameni din zonă... oamenii se fereau de apariţia lui plângăcioasă şi de ochii lui de breton, sinceri şi albaştri... el a fost cel care a zis că trebuia să beau sânge de caribu... Le sang du Caribou... ceva breton şi pierdut...
UN LIFT ÎNFRICOŞĂTOR DE LA METROUL DIN CHICAGO... e în acelaşi parc etern, vast, cenuşiu, ca o întinsă grădină botanică... oamenii din lift sunt tăcuţi... ştirile mohorâte ale zilei, sau ale serii, sufletul acestui Chicago - ceva atât
117
de pustiu ca holul de marmură al veşniciei, cu ecoul lui sec (oameni tuşind) sau ca

acel candelabru de cristal al veşniciei, unde se întâlnesc toate gândurile, mai mult sau mai puţin...
IMAGINEA COŞULUI DE NUIELE AL MAMEI, cu stofe, modele, cusături, atât de curat şi de încântător că mă face să-mi vină să urlu - *Niciodată n-o să văd ceva mai curat sau mai frumos!*
DOUĂ VIZIUNI SUCCESIVE DIN MONTANA... la volan, cu Irene alături, trecând peste zăpezi, peste munţi, pe o parte a drumului se văd conace enorme şi fantastice cu stâlpi înalţi şi faţade mari şi liniştite, aproape lipite ca în Veneţia, subţiri ca în tablourile lui Grant Wood sau ca în cele ale lui Burchfield dar totul e în această ciudată Montana... Apoi, ca prin minune, se face că stau într-o casă confortabilă, în genul unui ranch, în Montana... şed cu mama şi prin rama ferestrei văd munţi şi zăpadă şi zic — *Şi avem o şosea micuţă şi frumuşică, putem să mergem la magazin că nu-i departe de oraş,* etc., şi ea e încântată, e ca sufrageria din casa în care am stat pe veranda de lemn sau ca atunci când ne-am uitat după farfurii zburătoare în luna îngheţată de pe cerul din vest... fără îndoială că prispa şubredă care s-a prăbuşit cu mine în pat, e pe partea asta a casei... şi după aceeaşi regulă sunt în soarele roşu şi rece din Mâine cu mătuşile din Winchendon în apropiere şi o împrejurare fericită, legată nu doar de femeile cu copilul născut acum câteva zile dar şi cu bulevarde din Montreal pe care-am condus cu iubita mea cu pielea de culoarea mierii prin New Haven cu brumă din mare şi cu mocirle uscate, păianjeni, gropi, piedestaluri, grote, cravate chinuitoare, schiuri, elveţieni, giugiuleli, giulgiuri, iarbă, iaduri, ierni, prostioare, pastile, prăbuşiri, pasiuni, podoabe, Tim, Tyler, Tom, *citind Daily News,* găsindu-l pe străinul învelit în giulgiu, deşertul, săgeata, şobolanul căţărător... adevărata casă de lemn scăldată de soarele roşu din timpul

şcolii primare, în prima dimineaţă a lumii, când nici măcar la canal nu se întâmplase nimic, rouă se aşeza netulburată pretutindeni, nici o urmă de paşi nu brăzdase chipul acela al timpului, eu eram un copil înălţându-mă să intru în armonie cu paradisul. Sunt pe drumul spre rai (asta marchează primul an de vise, început în Easonburg pe 14 august 1952, iar acum e 14 august 1953, la New York).
RADARUL DE PE CER... pe care l-am văzut într-un vis din 1945 în cartierul Momingside Heights din New York, o noapte ceţoasă ca noaptea când stăteam la colţul străzii şi vindeam alune oamenilor în ceaţa moale şi tristă, ei se întrebau ce se întâmplă, la fel ca mine... Ca întotdeauna, barul din West End îşi proiectează lumina aurie caldă şi stranie pe trotuar la fel ca acum... epoci... la fel ca în epoca de acum cu barul Sân Remo pe cea mai îngrozitoare ceaţă nocturnă şi ploaie puternică şi valuri de apă îngheţată din mare şi corăbii bântuite cu timone tragic montate şi sinistre în golful înecat, dar vezi lumina barului strălucind la intersecţia dintre Bleecker & MacDougald şi e mereu un izvor de linişte şi siguranţă să ştiu în visul ăsta că îngerii maniaci chiar se adună cu toţii într-un singur loc luminat... dar acum sunt în cartierul Momingside Heights, aud un zumzăit ciudat în linişte şi un dinam în cer, ridic privirea, nişte nori palizi se împrăştie în briza care bate dinspre sud-vest, doar pentru o clipă văd acum contururile unei mari construcţii suspendate în aer, deşi n-are aripi vizibile sau elice, e doar atât de incredibil de uşor şi acoperă straturi de aer cu detaliile sale complicate din scheletul lucrat într-un fel de lemn de plută, pentru ca aerul să-i poată susţine greutatea uşoară, dar eu totuşi ştiu că e făcut din cel mai tare fier, greu ca o locomotivă şi ceea ce-l ţine suspendat acolo e energia aia electrică cenuşie pe care o aud zumzăind în noaptea ceţoasă... nava asta de călători cu destinaţia Chicago pentru emigranţi portoricani era pusă în mişcare de un motor atât de puternic şi atât de nemişcat (tremurai maşinăriei e pe o frecvenţă foarte joasă şi nu face zgomot, nici nu se observă din prima... fără interferenţe în transmisie... o

ditamai casa zburătoare fără geamuri şi fără flori... rânjesc la bărbat, biet bărbat... a venit de niciunde, de pretutindeni, cu mult înainte de atlantida... ne va distruge pe toţi, ne va lua pe toţi, ne va zbura dracului spre buddha... a fost inventată de oameni de ştiinţă... de om)... Am ştiut că omului i se promitea acum un nou sfârşit, poate că n-o să mai moară, ci o să stea în maşinăria asta şi o să zboare uşor în grozăvia de dirijabil din cer către... eprubete... dar toate astea-s absolut lipsite de sens pentru că

totul este, este, ceva a venit să ne privească şi să ne înregistreze fiecare mişcare din motive încă nepronunţate şi încă nespecificate aşa cum o terapie adevărată nu se termină niciodată, ci ţine măcar câţiva ani prosteşti până se poate alcătui vreo formulare (ha!), vreo speranţă (buuu) garantată... aşa că radarul negru e încă un mister dar eu l-am văzut... cu alte cuvinte - uf!, ştiu şi eu? - nebunesc, poate că dirijabilul de groază vine după „speranţă" (ah, nu, rahat) după aşa numita speranţă sângeroasă dureroasă capricioasă furioasă fastuoasă, explicaţie care oricum va fi de folos şi nu va salva pe nimeni de la crăparea ţestei proprii de pietrele cimitirului, zic eu. Aşa că agăţaţi-vă radarele de un cârlig mai de sus O Doamne Dumnezeule în numele lui Christos te implor stăruitor. Nu-i ni'c decât sunetul fermierilor din ceruri care-şi pocnesc bretelele în zorii unei zile deja încheiate, şi dintr-un singur motiv că prispele cu păianjeni negri mişunând să găsească momentul luminii. Dar asta nu-i nimic în comparaţie cu vise adevărate şi bine scrise, precum:
MARELE MECI DE FOTBAL, mergem cu toţii la docul plutitor al marinei ca nişte barosani pe care i-am văzut odată pe canalele înguste din Liverpool din New York într-o zi însorită cu tata plecând în larg şi toţii băieţii erau în sala de spectacole... pentru meci, e Columbia Univ. contra echipei din Rook, iar Micul Lou este antrenor... dar când ne grăbim spre teren din vestiarele alea de piatră veşnică şi duşuri de lângă vestiare cenuşii subterane ca clipocitul răsunător din latrinele din subsolul liceului din Lowell e foarte târziu, 120
ajungem după lovitura de începere, îi văd pe terenul în dungi, pălăria de pai... sunt în maşină cu patru sau cinci jucători inclusiv White care şi-a rupt piciorul cu mine în octombrie 1940 dar e bine acum din nou şi după toţii ani ăştia e din nou la Columbia ca mine pentru o revenire la vechile ratări şi încercări din motive doar de el ştiute cu chipul fioros ca un conductor de tren sau ca un general din timpul Războiului de Secesiune, e chiar acelaşi lucru... eu am un echipament secundar cu roşu, maro, ciucuri, cineva mi l-a dat, echipamentul lor e cel albastru al reprezentativei universităţii... mergem către râul Hudson sclipitor ajungem la docul plutitor care se leagănă uşor şi uriaş ca Jim pe East River într-o şalupă pe care-am văzut-o mai târziu azi, mergem cu maşina de-a lungul docului, vedem lovitura de începere, ne strecurăm repede prin mulţimea de oameni de la poartă (oh, visele de noaptea trecută cu casele de-a lungul şinelor, care-o fi semnificaţia lor?) şi mă uit să-i văd dacă sunt uimiţi să vadă maşina plină de mari jucători răposaţi... ca de Ziua Recunoştinţei în meciul dintre Lowell şi Lawrence mare nebunie la poartă, la linia de gol a celor din Lowell!... Eu tre să stau pe bancă şi nu pot să intru-n joc, de fapt Micul Lou, antrenorul, cei din şcoală, nimeni nu ştie că sunt în echipă, am venit direct dintr-un vis în realitatea asta, am atât de puţine şanse, e de-a dreptul imposibil să intru în joc şi nu-mi închipui asta în nici un moment, ci îi încurajez isteric şi... la pauză mă duc sub bănci, sub tribunele de beton se află o structură pe multe niveluri care e ca spitalul sau liceul sau pensiunea din spatele teatrului lumii poate chiar un castel, o barcă mare, ca interiorul casei-bărci de antrenament a marinei militare americane de la intersecţia dintre strada 28th şi East River din New York, aşa de mare, niveiată, ferestre, scânduri în stil vechi colonial pe un fuselaj de fier, ca şcoala de corecţie a lui Julien şi ca digul din Jersey în după-amiaza lungă veşnică incredibil de moieşită pe care probabil c-am petrecut-o acolo, printre arabi, fumat, spitalul şi enigma durerii lui... dar cenuşiu acum în construcţia de sub tribune, pietre, butoaie umede, vomă, urât, ca o latrină... în nivelurile de sus şi pe coridoarele zgomotoase
121
(petreceri de-ale frăţiei care îneacă în alcool eseurile înscrise) stau lângă un butoi şi o servantă... cu părul răvăşit, capul mare, hidrocefalic, cretin, un idiot nebun dintr-un balamuc nu ştiu ce să mai fac cu mâinile... gagica mea Judy Garland mă consolează... *Vei mai juca!...* ea face parte din marele weekend pe care l-a sărbătorit echipa şi de-asta am ajuns târziu în limuzina aia... Aşa că eu, care am venit cu un nod în gât şi lacrimi în gât gâdilându-mi nasul sper să joc în meci în echipamentul meu provizoriu fără ca antrenorul să ştie măcar de existenţa mea, am rămas acum în spatele tribunei de beton subterane şi meciul s-a terminat, s-a auzit fluierul şi

toată lumea a plecat, mai sunt săptămâni până o să se întoarcă Judy peste un Mexic cenuşiu şi să mă găsească într-o stare catatonică lipit de acelaşi butoi... pisicuţa mea tocmai s-a sinucis, a sărit de pe servantă în puţul liftului ca într-o gaură neagră şi lungă către o siguranţă ambiguă dincolo de peştera asta moartă în care sunt eu acum, în lumina zilei... catastrofa o consumase dar eu tot mai trebuie s-o iau după ea în pactul pe care l-am făcut referitor la puţul liftului, gura de scurgere către râul speranţei care îşi trece fluxul sumbru pe sub podurile uriaşe ale După-Amiezei Nemuritoare era totodată un vis strălucitor, pur şi imposibil pentru reînvierea orbilor, vindecarea leproşilor, aceeaşi mână fantastică, potolirea febrei şi a privirii nebunilor... Judy Ginger îmi aminteşte cu grijă că-i datorez 5$ din weekendul cu meciul... Eu nu-i am... Pisicuţele moarte sunt sărace...
IN MEXICO CITY cu mama... făcusem un drum lung din partea de sud a oraşului în nord, în capitala asta din vis care seamănă cu Montreal şi mi-a fost foarte uşor să trec prin trafic, n-a trebuit să fac altceva decât să ţopăi peste blocuri de beton abrupte cu picioarele în aer ca şi când aş fi zburat, uneori fără să ating măcar pământul, în timp ce roţile maşinilor scrâşneau... Straniu Mexico City... Sunt cu mama pe vârful unui deal înalt, ne ducem să facem cumpărături la brutărie, prin ceaţă şi frig - *Exact ca-n Frisco - îi* zic eu - *şi dealurile la fel!* - Brutăria e sumbră şi jalnică, mama intră prin uşa din faţă, eu o iau prin cealaltă care dă în altă clă-l22 dire... O sfătuiesc să cumpe aluaturi simple şi necongelate... Un şir lung de indience sau de oameni reprezintă coada din faţa tejghelei ieftine... în secret aproape că-mi doresc să n-o fi adus pe mama în Mexico City, îmi fac griji pentru că seamănă atât de mult cu Frisco... Ah, a început să-mi lipsească
LUCIUS BEEBE ÎMI FOLOSEŞTE CAMERA din apartamentul de la etajul întâi... îl are şi pe fi-su cu el, iar seara când eu mă pregătesc să ies din casă şi vreau să-mi iau nişte lucruri cu mine, cum ar fi aparatul de ras etc., în camera de alături, băiatul lui s-a retras deja la culcare şi Lucius care nu e deloc ca acela din viaţa reală dar se presupune că-i el, deşi e mai scund, mai prietenos, ca un demnitar din Colorado etc., e în maiou şi se bărbiereşte... Mă duc în cealaltă cameră care seamănă cu camera lui Huck din noaptea trecută şi-mi dau seama că tre să mă duc înapoi şi să bat la uşă pentru c-am uitat ceva, deşi detesc să fac asta... *Apropo, îl ştii pe Manley Mannerly din Colorado, zic* eu... la uşă... *Nu - Păi mi-a spus că atunci când tu eşti în Denver el îţi fine locul — Nu, nici vorbă, chiar nu-l cunosc...* arată ca Mannerly... Mai devreme călătoream pe apă şi prin New Orleans-urile Tristeţii şi de-a lungul zgomotosului şi solitarului Mississippi cu maluri populate... un fel de golfuleţ albastru, îmi fac mâinile streaşină la ochi ca să văd... Condamnat să călătoresc mereu prin America, la căile ferate şi pe apă...
SUNT CU MAMA ÎN CANADA sau Mâine şi căutăm o casă, umblăm prin suburbii, coborâm în salturi un deal abrupt, eu o iau înainte alunecând pe cur pe şoseaua de beton, încetişor... în faţa casei, în curte, piciorul mi se cufundă complet în gunoi, eu înjur - se întâmplă de două ori - Mama caută soneria la uşă... e cenuşiu şi ciudat de deprimant în suburbiile pâlpâinde din nordul îngheţat... Mai târziu suntem pe strada Crawford iar pisicuţa durdulie o rupe la fugă în traficul de pe stradă împreună cu pisica-mamă, am urlat la ele de o mie de ori să nu facă aşa ceva, iar mamei i-am

spus - *Uite-le acolo, sigur o să le calce!* - şi văd trei maşini care trec şi cât pe-aci să dea peste ele, bâzâitul şi huruitul maşinilor, pisica încă în plimbare, apoi în cele din urmă un bâ-zâit de motor o face terci pe una dintre ele, apoi le văd strivite pe alta şi pe maică-sa - *Uite-le acolo, eu nu pot să mă uit! Ce ţi-am zis?* - Mai târziu le ducem în casă şi ele se târăsc pe burtă, nu sunt moarte, dar sunt pe moarte... în curtea casei piciorul mi se scufundă aşa de repede de parcă ceva de dedesubt m-ar fi absorbit în pământ, ca un mormânt diabolic, asta m-a făcut pe mine să înjur!
O ÎNTÂMPLARE REALĂ ŞI ORIBILĂ de moarte fierbinte în flăcări, e sfârşitul lumii, vine cataclismul şi loveşte New York-ul dezintegrându-i toate clădirile şi eu stau în loc, aşteptând să se termine totul şi să văd cum o să mă simt când o să se întâmple... iar sfârşitul chiar vine, stau într-un curte din New York, întregul oraş şi toată lumea sunt prinse într-un vârtej, rotite spre dreapta şi strivite într-o vijelie care le azvârle

într-un morman dogoritor precum casa prăbuşită din Las Vegas... Pieirea e pretutindeni în aer şi e-ngrozitoare, oamenii vorbeau de zile întregi despre asta, iar acum tunetul bubuitor ajunge în New York şi toată lumea e-n extaz de la atâta aşteptare a loviturii finale a morţii... Totul dispare în marea dezintegrare, mă dizolv şi eu... dar conştiinţa mea nu prea pare să se dezintegreze...
MERGÂND PE CÂMPUL DIN MISSISSIPPI către vapor împreună cu Georgie Polonezu, Whitmore, Ofiţerul Şef, eu deja am fost concediat dar nu-mi pasă că-s înlocuit şi că înlocuitorul meu e pe undeva prin jur, eu mă simt bine şi mă matolesc cu băieţii... în străfulgerarea pieirii... Apoi dintr-odată casa lui Julien chiar pe câmpul ăla, iar eu şi Irwin intrăm să-i facem o vizită, întrebându-ne dacă o să meargă la Houston, dar el râde şi ne pofteşte să luăm loc, în casa lui, care-i ca o benzinărie şi e o după-amiază plăcută... 124
ÎN NU ŞTIU CE PUŞCĂRIE la început, toţi golanii trândăvesc pe lângă paturile lor din dormitorul comun uriaş cu ferestre care dau spre New York... am fost arestat pentru nu ştiu ce posesie de droguri... Mă uit la băieţii care-au stat şase luni aici, le înţeleg aşteptarea şi odihna şi boacănele pe care le fac între timp... nu tre să facă altceva decât să-şi aştepte porţia de mâncare... Mai târziu sunt într-un fel de spital, în altă secţie, rânduri de paturi albe, nu sunt făcute toate... stil chinezesc în toate părţile cu indicatoare ca în „puşcărie"... E un spital de nebuni acum... Au şi ace...
ÎNGROZITOARE GROPI DE GUNOI ÎN Pittsburgh sau Boston cu o movilă înaltă peste care trece trenul, iar pe drumul în sus cineva zice - *Ce ziceţi, reuşeşte drăcia asta?* -şi vagonul se târăşte mai încet şi tot mai încet şi aproape rostogolindu-se pe-o parte aşa-i de abrupt urcuşul... Mai devreme trenul căzuse în picaj pe un deal chinuit pe drumul dintre Boston şi Albany unde lucrez din nou cu o „echipă" de feroviari şi mergem fără bilet către Los Angeles ca să muncim acolo deşi nu ştiu cât timp şi acelaşi frânar sau impiegat cu ochelari e cu noi şi cică noi suntem prieteni la cataramă... când trenul ajunge la povârnişul abrupt din pădure, în apropiere de Albany, de-a lungul apei, cureaua de la toba de frână se strică şi tre s-o ducem în nisip şi s-o reparăm... Dar gropile alea de gunoi, un oraş masiv de gunoi, eu şi mama păşim peste câmpuri de cauciuc fierbinte cu nişte fragmente tari şi ciudate prin gropi fără fund... căutăm oraşul dar muntele de gunoi e aşa de mare că nu putem să-l învingem şi trenurile alea nebune... în sus şi-n jos ca într-un carusel de pe Coney Island, totul nu e decât gunoi topit, putrezit, adunat în mormane... Mai târziu suntem în casa din Richmond Hill, un vecin a fost arestat deoarece cultiva iarbă şi o vindea şi-o consuma, Buddy Van Buder îmi spune asta mie şi unei fete care se tot apleacă peste mine ca să-mi înşire nu ştiu ce poveşti deocheate când dorm în curtea din spatele casei, într-un pat de campanie, cu o gagică, destul de frumu-
125
sică totuşi... Rachel dă fuga pe rampa de grilaj către casă ca să urle la prietenii care o aşteaptă în maşină... Se pare că echipa mea de impiegaţi poposeşte aici în casa mamei dar eu stau în pat afară, în lumina roşie a zorilor, spunându-mi, spunându-i gagicii mele — *Nu vreau să muncesc* — Aranjamente neplăcute şi invadări ale liniştii de odinioară din Richmond Hill
MUNŢI URIAŞI DE NISIP la căile ferate, în apropiere e un spital sau un dispensar, soarele, o grotă căscându-se spre mine... îmi spun - *Ştiam că urma să lucrez din nou la căile ferate, dar mi-e frică mi-e foarte frică de toate staţiile alea, de urcuşuri şi coborâşuri, de maşini-unelte...* Şinele duc în frumosul Lowell care se întinde în faţa ochilor mei în soarele de martie, de fapt aici e schimbul de prânz pentru eliberarea liniei principale, îi văd pe vechii conductori şi pe tinerii frânări mândri din Lowell în uniforme albastre lovind roţile cu ciocanul pe lângă locomotivă... Eu văd toate astea de sus, de pe vârful falezei nisipoase, lucrez la încărcat... Mai târziu sunt aşezat la birou, am în faţă maşina de scris, hârtie, romane... desfac sulul de hârtie al lui Cannastra-Finistra din romanul cu Sal Paradise -Pe *drum...* Vorbesc cu o femeie şi un bărbat, ea se duce în Mexic, zice că de-acuma chiar o să trăiască la maxim şi-o să se bucure de sexul genital, are un aer uşor inutil de parcă toată viaţa ei ar fi luat decizii importante fix aşa... egoistă ca mine... inutilitatea tipului boem hotărât sau nehotărât care încearcă să găsească formule hedoniste de cucerire a fericirii într-o

sferă acoperită de nefericire... în gropile din nisip dau peste hegire de aventuri împreună cu duşmanul meu de moarte care încerca să mă facă să cad dar de fiecare dată l-am dat gata şi nu l-am mai văzut de-atunci, numai că-mi aduc aminte de faţa lui, o figură tristă pe-un deal, duşmănie îndepărtată precum ceva alungat de vânt, tristeţea sufletului lui dement mă loveşte ca o piatră aruncată din universul luminii... dar îmi spun că am reuşit cum să-l evit şi să ies la liman şi acum sunt bine mersi, a trebuit să mă zbat prin nişte grozăvii 126
incredibile ca să ajung în zona sigură a căilor ferate atât de liniştite... E străinul învelit în giulgiul ăla de cămaşă albă dintr-un film de serie B... în trăsăturile lui timpurii din Lowell e totodată ca puştiul ăla Fish, cel care m-a pocnit...
UN COŞMAR ÎNGROZITOR - James Watson mă aşteaptă în casa mea enormă, cu nenumărate camere, de pe Salem Street, a venit să mă vadă, ne iertăm reciproc pentru neînţelegerile şi certurile din trecut... Dar ce să vezi! Aoleo! S-a transformat într-un demon, vocea îi gâlgâie nebuneşte, sălbatic, deschide gura să vorbească şi scoate nişte urlete iresponsabile, ţipă ca Dr. Jekyll & Dl. Hyde... picioarele i s-au scurtat, n-au mai mult de cincizeci sau şaizeci de centimetri, parc-ar avea o coadă în pantaloni, are trupul alungit (aşa că per ansamblu rămâne la fel de înalt)... acum îmi dau seama cu o plăcere diabolică de ce a putut să vină în vizită la mine chiar dacă între noi nu mai era nimic... cu toate astea el încă mai scrie şi probabil că o face destul de bine... Mă copleşeşte amărăciunea... El stă în sufrageria mea, drăcuind şi înjurând şi aruncând scântei în timp ce poartă o conversaţie normală cu Madeleine care bineînţeles că e scârbită de el şi a venit să vadă dacă nu vreau să i-o pun, eu mă ling pe bot şi mă uit la sânii ei, iar pentru o clipă suntem singuri în bucătărie şi vreau s-o întind pe covor... Mi-e cam frică de Watson, dar ce-aş putea să fac?... Mai târziu Irene conduce un mic restaurant de peste drum în Richmond Hill unde feroviarii s-au obişnuit să meargă la câte o cafea 24 de ore din 24, e cumva ca Sân Luis Obispo dar în Richmond... vizavi de doamna Whiteheart... Prezenţa lui Irene anunţă şi sosirea altor negrotei în cartier şi dintr-odată îmi dau seama că feroviarii mei nu mai sunt clienţii obişnuiţi ai barului, ci numai nişte negrotei ieşinaţi... ceea ce reprezintă o nouă invazie şi schimbare... oamenii stau îmbufnaţi... ce ciudat, aşa cum stau eu la fereastra camerei mele, împreună cu Irwin Garden, aud din mijlocul pălăvrăgelii găştii de golani de pe stradă cuvintele *Cody Pomeray Rege* - ceea ce înseamnă că mi-au citit *Visions ofCody*|...
127
Deni Bleu a distribuit manuscrisul... Eu sunt îngrijorat, Irwin e mut de uimire... toată lumea citeşte *Visions ofCody* şi rămâne uluită de carte, e o mare comedie... încep să mă gândesc că poate ar trebui să i-o trimit lui Boisvert... Mă duc în noua staţie de taxi a negroteilor de peste drum, e în zorii zilei, dau peste beţivani şi vagabonzi de pe Third Street... de-acum e un cartier de negrotei dar eu rămân aici... Casa unde a venit în vizită malformatul amic-demon Watson e peste drum, tristă, cu toamna bătând la ferestre şi facându-le să scârţâie, mi-e şi frică să mă uit... Transformarea lui într-un demon nu mă surprinde, acum înţeleg tot ce s-a întâmplat precum şi motivul dependenţei lui furioase şi ciudate de mine...
SUNT ÎN RUSIA printre adolescenţi, într-un soi de magazinaş de dulciuri... Am făcut cale lungă, asta-i Rusia de-a binelea, dar nimeni nu ştie... *Wow! Ce-o să spună lumea când o auzi despre adolescenţii din Rusia!...* Văd un copil de culoare cu o şapcă de taxator de troleu, caraghioasă şi cu vizieră, parc-ar fi Raskolnikov şi părul lui vâlvoi de rus adevărat îi dă pe-afară, el e toxicomanul găştii... Mai văd şi-un puştan îngrijit şi roşcat, într-un pulover cu nasturi, fix la fel ca un puştan dintr-un Liceu American... Sunt şi două fete... E întuneric, frig, agitaţie afară pe colosala stradă nordică, oale aburinde pe vatră... Copiii sporovăiesc în ruseşte şi eu îi cercetez din veşnicia mea... Ies pe stradă, dau peste un cuţit frumos cioplit în fildeş şi-l bag cu mândrie în buzunar... O să le spun poliţailor că l-am găsit în Rusia... într-un autobuz din periferii stau lângă două cucoane rusoaice care vorbesc mai întâi în franţuzeşte, apoi în ruseşte

despre Subteran dar apoi observă privirile pe care li le arunc... în cele din urmă ajung şi mă întorc în Mâine la o mare reuniune de familie, soţii Bailey, mama, pinii din nordul statului Mâine, totul...
Tânărul toxicoman din Rusia, cu şapca aia de Raskolnikov e de fapt un negrotei ca La Negra din Mexico City, acum are 14 sau 16 ani... părul ca de paie îi dă pe dinafară de sub 128
şapca neagră de funingine... parc-ar fi „Mardou"[1] în Rusia, cu o stradă întreagă în spatele ei, dar nu-i decât un băiat agitat şi interesat de fete şi de iarba rusească... WOODY HERMAN are un mega concert în sala de baschet, Roy Eldridge e cu el şi în timp ce cineva cântă un solo de tenor, Roy îşi tot ţine respiraţia cu un căluş în gură, scoţând *câtewAaaaaaah...* aşa că tenorul îşi încetineşte teribil tempoul ca să-l facă pe Roy să se ţină şi mai mult şi toată lumea râde... E şi Seymour acolo, s-a întors din Anglia şi priveşte liniştit... Roy a revenit cu o altă gloată de-a lui Herman... peste drum locuieşte Spencer Tracy, tocmai am auzit o poveste cum c-ar fi tot timpul prăjit cu iarbă, că într-o noapte era cu gagica lui şi-a obligat-o să se dezbrace şi ea şi-a aruncat picioarele peste capul lui şi el era foarte „pus pe treabă" şi i-a zis ceva nostim... Stau în curtea şcolii cu Horace Mann, e şi Bob Whitmore cu nişte fete, mă duc la el... Toată noapte am simţit prezenţa clocită a râului Mississippi, mergeam cu pluta, urmau concerte vesele de jazz improvizate în susul şi-n josul râului, privelişti mari şi cenuşii... Iar apoi căsuţa lui Spencer Tracy unde a plâns ploaia, căsuţa din spatele casei unde mi-am ţinut bairamul de ziua mea, căsuţa mică şi frumoasă unde a murit Gerard şi unde cică mai trăieşte nevastă-mea iar acum Van Heflin e acolo în timp ce eu frec menta pe râuri şi la concerte de jazz...
MAREA CORABIE ŞI POD AL LUMII unde sunt eu cu toţi ceilalţi, suntem ca nişte copii în cămăşi de noapte albe... Locul meu e pe partea de sus a unei poliţe din care stinghiile vechi de lemn stau să cadă, dau fuga acolo să văd cu ce-am greşit... Prietenul meu Scotty a dispărut... şi a făcut nu ştiu ce greşeală... Stăm cu toţii într-un fel de sală de cursuri, în sa-couri... eu nu-nţeleg ce se-ntâmplă dar e ceva serios şi pierdut şi autorităţile par nepăsătoare şi nemiloase să ne lase aşa
' Alene Lee.
129
Deni Bleu a distribuit manuscrisul... Eu sunt îngrijorat, Irwin e mut de uimire... toată lumea citeşte *Visions ofCody* şi rămâne uluită de carte, e o mare comedie... încep să mă gândesc că poate ar trebui să i-o trimit lui Boisvert... Mă duc în noua staţie de taxi a negroteilor de peste drum, e în zorii zilei, dau peste beţivani şi vagabonzi de pe Third Street... de-acum e un cartier de negrotei dar eu rămân aici... Casa unde a venit în vizită malformatul amic-demon Watson e peste drum, tristă, cu toamna bătând la ferestre şi făcându-le să scârţâie, mi-e şi frică să mă uit... Transformarea lui într-un demon nu mă surprinde, acum înţeleg tot ce s-a întâmplat precum şi motivul dependenţei lui furioase şi ciudate de mine...
SUNT ÎN RUSIA printre adolescenţi, într-un soi de magazinaş de dulciuri... Am făcut cale lungă, asta-i Rusia de-a binelea, dar nimeni nu ştie... *Wow! Ce-o să spună lumea când o auzi despre adolescenţii din Rusia!...* Văd un copil de culoare cu o şapcă de taxator de troleu, caraghioasă şi cu vizieră, parc-ar fi Raskolnikov şi părul lui vâlvoi de rus adevărat îi dă pe-afară, el e toxicomanul găştii... Mai văd şi-un puştan îngrijit şi roşcat, într-un pulover cu nasturi, fix la fel ca un puştan dintr-un Liceu American... Sunt şi două fete... E întuneric, frig, agitaţie afară pe colosala stradă nordică, oale aburinde pe vatră... Copiii sporovăiesc în ruseşte şi eu îi cercetez din veşnicia mea... Ies pe stradă, dau peste un cuţit frumos cioplit în fildeş şi-l bag cu mândrie în buzunar... O să le spun poliţailor că l-am găsit în Rusia... într-un autobuz din periferii stau lângă două cucoane rusoaice care vorbesc mai întâi în franţuzeşte, apoi în ruseşte despre Subteran dar apoi observă privirile pe care li le arunc... In cele din urmă ajung şi mă întorc în Mâine la o mare reuniune de familie, soţii Bailey, mama,

pinii din nordul statului Mâine, totul...
Tânărul toxicoman din Rusia, cu şapca aia de Raskolnikov e de fapt un negrotei ca La Negra din Mexico City, acum are 14 sau 16 ani... părul ca de paie îi dă pe dinafară de sub 128
şapca neagră de funingine... parc-ar fi „Mardou"[1] în Rusia, cu o stradă întreagă în spatele ei, dar nu-i decât un băiat agitat şi interesat de fete şi de iarba rusească...
WOODY HERMAN are un mega concert în sala de baschet, Roy Eldridge e cu el şi în timp ce cineva cântă un solo de tenor, Roy îşi tot ţine respiraţia cu un căluş în gură, scoţând câte un *Aaaaaaah...* aşa că tenorul îşi încetineşte teribil tempoul ca să-l facă pe Roy să se ţină şi mai mult şi toată lumea râde... E şi Seymour acolo, s-a întors din Anglia şi priveşte liniştit... Roy a revenit cu o altă gloată de-a lui Herman... peste drum locuieşte Spencer Tracy, tocmai am auzit o poveste cum c-ar fi tot timpul prăjit cu iarbă, că într-o noapte era cu gagica lui şi-a obligat-o să se dezbrace şi ea şi-a aruncat picioarele peste capul lui şi el era foarte „pus pe treabă" şi i-a zis ceva nostim... Stau în curtea şcolii cu Horace Mann, e şi Bob Whitmore cu nişte fete, mă duc la el... Toată noapte am simţit prezenţa clocită a râului Mississippi, mergeam cu pluta, urmau concerte vesele de jazz improvizate în susul şi-n josul râului, privelişti mari şi cenuşii... Iar apoi căsuţa lui Spencer Tracy unde a plâns ploaia, căsuţa din spatele casei unde mi-am ţinut bairamul de ziua mea, căsuţa mică şi frumoasă unde a murit Gerard şi unde cică mai trăieşte nevastă-mea iar acum Van Heflin e acolo în timp ce eu frec menta pe râuri şi la concerte de jazz...
MAREA CORABIE ŞI POD AL LUMII unde sunt eu cu toţi ceilalţi, suntem ca nişte copii în cămăşi de noapte albe... Locul meu e pe partea de sus a unei poliţe din care stinghiile vechi de lemn stau să cadă, dau fuga acolo să văd cu ce-am greşit... Prietenul meu Scotty a dispărut... şi a făcut nu ştiu ce greşeală... Stăm cu toţii într-un fel de sală de cursuri, în sa-couri... eu nu-nţeleg ce se-ntâmpjă dar e ceva serios şi pierdut şi autorităţile par nepăsătoare şi nemiloase să ne lase aşa

[1] Alene Lee.

rătăcind în galera asta ciocnită şi nu e nimeni să ne certe sau să se plângă... Mie unul chiar nu-mi pasă şi nici nu vreau să ştiu ce anume era locul ăla dar noi... cineva...
CICĂ TREBUIE SĂ PLEC DIN NOU PE MARE, Deni Bleu vine să mă ia în casa aia cenuşie plină de lacrimi... Mă pun pe înfulecat cantităţi enorme de haleală dintr-un motiv sau altul, salate, maioneză... el o să mă ducă înapoi la Carruth, a făcut un aranjament cu Georgie Polonezu, dar când ajung pe stradă văd că vaporul e altul... Un tip uriaş, de culoare, lucrează în cămară, îi spun că eu am fost odinioară responsabil de cămară pe un vas şi apoi m-au făcut chelner, ceea ce n-ar fi trebuit să accept, şi i-am zis *Aş vrea să-mi iau munca din nou, de la capăt, în cămări,* iar el îmi răspunde (zâmbind) *Va trebui să te pui c-un negroteil...* Nici urmă încă de ospătarul mic şi cu capsa pusă...
MĂ PLIMB PRIN PAWTUCKETVILLE cu Irwin şi Bull, strada din Riverside s-a transformat în autostrada aia strălucitoare din Kansas care străbate Americile, trec tot soiul de maşini, înainte de marea mea călătorie cică mă plimb, intru pe Sarah Avenue... O luăm în sus pe Gershom (trecem pe lângă casa din vis a copilăriei mele) şi eu zic - *Iddyboy şi cu mine făceam asta când treceam pe lângă Social Club —* (adică să alergăm înapoi şi să ne izbim de gard, îndoindu-l) şi mă arunc înainte şi mă lovesc de gard cu o zdruncinătură & zgomot ceva de groază, uimind pe toată lumea şi chiar şi pe mine pentru c-am uitat să mă răsucesc şi m-am lovit cu spatele de gard... gardul se îndoaie trosnind şi el... un tip curios vine în fugă, noi trei o ştergem repede după colţ, am luat-o în sus pe strada Moody pe partea cu magazinul de dulciuri Destouches, dar eu sunt pe partea cu Fabrica de Textile, voios nevoie mare... Ne întâlnim la colţul de stradă uns cu smoală după o scurtă oprire în vechiul

magazin Destouches... Nimeni nu ne explică şi nouă marea călătorie a lumii dar uite o şosea fantomatică pornind din Riverside de parcă Dumnezeu ar fi fost 130
un creator răutăcios de zugravi şi suferinzi şi disperaţi sugrumaţi de gât în imposibila strălucire a inimii & în groaza întregului răvăşit... Doamne cât îmi mai doresc să găsesc portiţa de ieşire de visele astea... Moartea începe să-mi pună stăpânire pe gânduri din nou... Straniu!
MARI ÎNTÂMPLĂRI ŞI ÎNTRUNIRI DE FAMILIE în New York şi eu am primit 1000$ de la un editor şi în acelaşi timp mi-a fost oferită o slujbă să vând cărţi într-o maşină de la firmă şi încă o altă slujbă dar eu plec în Mexic să-mi „fac o fermă", mă duc cu autobuzul... în autobuz se află Halvar şi Peaches şi trei copii blonzi şi zdrenţăroşi care ţipă şi se joacă cu călătorii şi sunt neglijaţi de părinţii lor în timp ce eu moţăi pe undeva prin Kansas şi aud o mare agitaţie, autobuzul se opreşte, eu moţăi mai departe dar mă trezesc în cele din urmă fix la timp ca să-l văd pe băieţelul care şterge ceva de pe jos din autobuz lângă schimbătorul de viteze, şterge podeaua şi scoate un ţipăt ciudat şi impasibil de o disperare inumană reală, un ţipăt scurt, un singur ţipăt... se pare c-a vomitat şi din cauza asta s-a oprit autobuzul iar maică-sa care până atunci a stat pe o banchetă din spate pălăvrăgind şi cântând la chitară cu alţi oameni acum îl lasă pe el să cureţe şi nici nu-i dă prin cap să-! ajute... Eu îmi spun în sinea mea - *Nici nu-i de mirare c-a borât după toate murăturile alea de la prânz şi Dumnezeu ştie ce-ofi mâncat azi de dimineaţă (adică ce i-ofi dat să mănânce proasta aia de maică-sa)* — Cât stă autobuzul pe loc, Hal, care-i tatăl blond şi alb, s-a dat jos să se pişe, nici lui nu-i pasă, iar acum că autobuzul e gata de plecare se urcă la loc şi păşeşte pe culoarul dintre scaune cu un aer arogant şi dându-se la toate cucoanele când se vede clar că o are scuiată în pantalonii aia largi şi albaştri, ceea ce ştie şi el foarte bine... îl dispreţuiesc... Mă gândesc la cum şi-o spune el că mă duc din nou la Denver cu un alt plan sortit eşecului dar eu de fapt mă duc în Mexic, îmi zic eu mândru de mine şi nici măcar n-o să-i acord satisfacţia de a-i spune asta... Bineînţeles că n-am vorbit deloc pe autobuzul ăsta & dintr-odată mă apucă disperarea
131
şi vreau să mă întorc la New York şi să accept slujba aia de vânzător de cărţi şi să-mi parchez maşina pe Wall Street până îmi iau cărţile pe care le vând clienţilor mei de la şcoala de şoferi, dacă tot s-a nimerit, şi am grijă de copiii mei - dacă se întâmplă să am copii, dar cu atenţie şi nu ca răsfăţaţii şi inutilii ăştia de Hal şi Peaches, dar e prea târziu, autobuzul e deja în Kansas, suntem pe drum de zile întregi, a fost un drum greoi, plin de probleme şi belele... chiar dacă în Kansas mi-aş cere banii înapoi pe bilet tot voi fi pierdut 36$ şi drumul de întoarcere o să mă coste încă 36$ şi aşa o să-mi rămână doar 80 şi totul e un eşec idiot, dar uite-l pe Hal cu erecţia lui egomaniacă bălăngănindu-se pe culoarul dintre scaune... lumea e o jalnică repetiţie a ei înseşi...
ÎMI ASCUND PISTOLUL MICUŢ de poliţai, e un revolver cârn şi negru... Sunt într-un hotel ieftin, tocmai am vorbit cu fata şi cu copilul şi i-am trimis într-un loc umbros din Brooklynul de vis cu filmele lui vechi şi cu frica de prăbuşiri... Trenuri suspendate fantomatice duc la căsoaie, sunt cu Hubbard, New Yorkul ăsta metropolitan din cărămidă maronie, atât de întins... Acum sunt în hotelul ăla ieftin, stau pe jos şi-l văd pe poliţai venind să arunce un ochi la vagabonzi, la început îmi ascund pistolul sub cartonul de lângă lucrurile mele... dar mă hotărăsc să-l iau de acolo, că o să-l găsească din întâmplare şi tot din întâmplare, aproape ca prin somn, o să mă ducă frumuşel la puşcărie aşa că ascund arma într-un butoiaş cu gunoaie de sub o chiuvetă mică din camera mea, fix lângă salteaua mea de paie...
ÎNTR-O DUPĂ-AMIAZĂ ÎNSORITĂ ÎN LOWER EAST SIDE din New York, exact ca oraşul adevărat prin care-am hoinărit vara asta cu Irwin şi Irene, nu departe de însorita Şcoală de corecţie - Clădire - Corabie a lui Julien pe care până la urmă am văzut-o în viaţa reală, andocată la intersecţia dintre strada 27 şi East River (clădirea de antrenament a 132
Marinei Americane) (cu suprastructuri din lemn şi nenumărate ferestre ale veşniciei)... lângă toate astea, pe strada 9 sau 10 din apropiere de Bulevardul B, m-am dus la un doctor să mă trateze, avea un asistent cu el, la început într-un cabinet apoi într-altul de pe Bulevardul B sau de pe strada 10, mi-a făcut o injecţie cu

penicilină şi pe urmă a pregătit o seringă plină de morfină... *Să nu-mi bagi prea mult din aia, doctore...* El nici că se uită la mine, ci continuă să vorbească cu asistentul lui - *Am o bănuială în legătură cu cazul ăsta* (despre mine-i vorba), *o să-i dau cutare şi cutare granule...*
— Dar nu prea multe, doctore!
El umple toată seringa şi zice din nou - *Am o bănuială în legătură cu cazul ăsta* - şi-mi dau seama că vrea să spună că am deja o rezistenţă ridicată la morfină datorită unor injecţii ilegale pe care mi le-am administrat singur şi el realizează asta doar uitându-se la mine, la „cazul" lui... asistentul încuviinţează şi POC!, mă injectează dar spre mirarea mea zeflemitoare, e doar o margine de muşchi şi drept urmare n-o să-mi facă rău dacă e multă şi nu zic nimic...
PENTRU BINELE COPIILOR CARE FAC NOVENE, un autobuz de la căile ferate parcat în faţa bisericii Sf. Ioana d'Arc, mă urc şi-l întreb pe paznic dacă mă poate duce până înapoi în Boston cu autobuzul feroviar (e un autocar mare şi cenuşiu)... *Pot să merg fără bilet până la Boston în autobuzul ăsta?...* El vrea să ştie unde-am lucrat înainte, îmi ia o grămadă de timp să mă gândesc şi zic - *Watsonville...* El se arată cam sceptic... îi arăt documentele, vechi deplasări fără bilet... înăuntru copiii se roagă.
MĂ ÎNTORC DE LA LAKEVIEW, cu Irwin şi alţi copii, e noapte, trebuie să mergem pe jos, vreo două autobuze duioase trec şi nu vor să oprească să ne ia... în infantilismul visului mi-e teamă că n-o să putem face pe jos cei 8 km care parc-ar fi 80 şi erau ca 80 km pe când eram încă în leagăn şi

am auzit de Lakeview... o luăm pe imense autostrăzi smolite... către înzăpezitul Lowell, am mers cu barca cu motor prin misterul cenuşiu, culegând mărgele de pe mal...
în cele din urmă am rămas doar cu Hubbard şi cu un alt băiat care a fost implicat acum mult timp într-un vis în care stătea într-o casă enormă bând Nescafe şi vorbind cu nişte bătrâni care urmau să ne lase bani şi apoi aceleaşi crâmpeie dintr-un balamuc... acum suntem la căile ferate, avem un tren gata de plecare, eu încep numărătoarea din spate iar Bull de la capătul din faţă, Bull care a terminat de numărat zice *Zece!* în timp ce ajung şi eu acelaşi număr la vagonul de circ, e un tren cu 19 sau 20 de vagoane... avem un tip cu noi care se uită la ceas şi zice *Ce-oface suplinitorul ăla?...* un impiegat de la circ, un supraveghetor de locomotive dar care în vis o să aibă un scop şi o răspundere şi mai ciudată... Spre groaza mea, îmi dau seama că nu mi-am adus gentuţa şi nu pot să-mi împachetez aşadar cutia de Nescafe, paharele de whisky şi cărţile aşa că le bag în cămaşă şi Doamne, ce uşoară-i munca la căile ferate, deja ne facem planuri cu ce-o să facem când ajungem la Bayshore dar nici măcar n-avem locomotivă încă...
MARELE HOTEL CENUŞIU AL LUMII, toată noaptea, cu Bull, Irwin, Vicki, subterani, Gaines în blugi şi cu barbă... Gaines merge de-a lungul esplanadei în blugi şi are o barbă cât se poate de boemă dar totodată potrivită pentru un vagabond excentric din Third Street, e încă un junky, încă îşi mai dă toţi banii pe droguri... La un moment dat vedem o femeie într-un cartier sordid intrând din Canal Street cu el într-un hotel prăpădit... Marele hotel cenuşiu e totodată o şcoală, sunt cu toate lucrurile necesare după mine şi nu-mi găsesc clasa şi cutreier în pielea goală şi nevinovat pe terenul de baschet, printr-o mulţime care stă la ciondăneli... E un dormitor comun mare, cu elemente din camerele de cămin din Livingston Hali de la Univ. Columbia, în septembrie când a început semestrul, dar eu nici măcar nu sunt înscris... într-o cameră de pe colţ dau peste Vicki, ieşim împreună, la întoarcere ea mă 134
lasă baltă cu taximetristul... Mi se spune că a făcut o ditamai factura... Număr cele trei bancnote de l dolar din portofel şi mă hotărăsc că nu pot s-o fac... Băieţii din casă mă înjură de toţi cristoşii când plec *Ar fi trebuit să plăteşti cursa aia cu taxiu', băete, că ea tocmai a dat de bani şi o să-nceapă să iasă cu tipu 'celălaltfix la timp... ha ha ha!..* Băieţii de serviciu şi peştii veşniciei... mie nu-mi pasă... urc sus, la Bull şi Irwin care-s într-o cameră, peste noapte Bull descoperă că am un nerv sensibil în cap în partea dreaptă din

spate a craniului, pune degetul şi zice - *Acuma înţeleg de ce-ai ezitat şi de ce te-ai luat cu mâinile de cap azi noapte când oamenii ăia...* se referă la întâmplările de mai devreme... Eu îmi simt capul, nervul mă doare... Bull e mândru că sunt atât de sensibil dar mă avertizează asupra pericolului din nervul ăsta, cică pot să mor dintr-o lovitură... Ne plimbăm agale pe o rampă mare din ceaţa cenuşie a Atlanticului, doar noi trei, chiar în faţa ferestrelor de la etajul 10 sau 5 al camerei noastre... Bull vorbeşte cu glas tare, Irwin îi atrage atenţia să tacă, arătându-i ferestrele deschise de la hotel... *Hai nu zău,* zice Bull, *ş i ce dracu 'te-aş-tepţi săse-audă de-acolo, drăguţule?...* Mai târziu suntem cu nişte subterani într-o cameră, ei îmi citesc manuscrisele, sunt un geniu nou descoperit, Irwin le spune despre cum, în nopţile de sâmbătă, din trecutul meu eroic de scriitor *mi luam capul în mâini* din cauza invaziei imense de idei şi senzaţii, se pare că eu însumi i-am zis asta lui Irwin... Interlocutorul este Aur din Frisco, care face glume... Altul, puştiul blond care e şi el de faţă, Don Johnson, pe jumătate ascultând şi uneori comentând... e un stup colosal de conversaţii, camere, studii de toate soiurile, captivări ca a lui Vicki în a cărei cameră sunt elemente din visul cu liftul din blocul din Upper East Side, din visul cu ea din 1946 sau 1947... între timp Gaines a făcut ceva caraghios şi îl vedem din nou coborând pe esplanadă în blugi şi cu barba lui de Sf. Augustin, făcut praf...
TRE SĂ SCAP DIN NOU, Străinul în giulgiu a venit după mine să mă avertizeze c-o să fiu arestat, e un peisaj ce-
135
nuşiu şi mohorât din California care duce în nişte Africi imposibile şi în suburbii din afara oraşelor cu nişte copăcei negri... Tre să-mi dau demisia şi să fug... Băieţii au pus-o de propria lor revoluţie de hârtie, dar falsă, şi exersează la microfoanele de la radio sub panta şoselei de deasupra lor... Mă duc într-un New York sinistru care e ca portul trist în care am întrebat ce vapoare pleacă, de data asta nu mai sunt scandinavi acolo şi nici transporturi dar nişte oameni jalnici se tot muncesc de-a lungul şi de-a latul trotuarelor, răsturnându-mă şi apoi un depou uriaş ca în Montreal la poalele unui deal foarte abrupt... *O să sar într-un tren de marfă în seara asta, s-o tai către sud, s-o şterg pentru totdeauna... el o să stea cu ochii pe staţia de autobuze...* Totul e nespus de trist şi de neîntrerupt...
VISE DESPRE CĂLDURĂ... Cody a venit să mă ia din California, a rămas imediat dezamăgit de mine, că n-am vrut să mă întorc la slujba de la căile ferate împreună cu el... Eram în casa din Richmond Hill, el a venit dimineaţa devreme, s-a dus la culcare cât timp eu am tot făcut drumuri cu bacuri şi cu trenuri până la nu ştiu ce circ sau spectacol neînsemnat, pe o străduţă noroioasă din New Jersey unde mi-am dat seama de o grămadă de căcaturi într-o atmosferă sinistră cu oglinzi, încăperi ascunse cu ţigani din care ajungeam cumva în Manhattan în biroul ăla vechi de marmură de la metrou unde poliţaii îi ţineau în interogatoriu pe nişte drogaţi şi ca din întâmplare l-au luat la întrebări pe Bull despre semnele de pe braţul lui şi am fost şi eu programat la interogatoriu şi examinare la ora unu (după prânzul poliţistei) şi eu aveam patru sau cinci urme pe braţ proaspete nevoie mare de la injecţiile recente pe care mi le făcuseră doctorii şi altfel, pfui!... mă întorc la fântâna de apă minerală unde femeia de la tejghea mi-a spus că m-au căutat două fete diferite, pe strada aia veche din Brooklyn dar şi din Lynn şi în tot timpul ăsta Cody dormea la mine acasă şi se pregătea să plece din nou pe coasta Pacificului... Când l-am întrebat 136
cum a venit, pe tren, cât timp a făcut pe drum, mi-a zis - *Patru zile şi cinci nopţi,* pe un ton aspru şi amărât...
PISICUŢA PE CARE O AVEAM ÎN MÂNĂ avea o faţă nostimă, aşa de dulce şi tristă, cu ochişori cenuşii, şi mi-a vorbit în cele din urmă pe o voce compătimitoare, ca a lui Gerard, *Nu-miplace ziua de mâine—J'aimepas demain,* iar eu i-am răspuns că nici mie - *Moi too mon ange*| şi mi-a venit să plâng, ca ieri când am auzit vocea mamei la telefon, în restaurantul din New York, mi-a rupt inima singurătatea din vocea ei, o lăsasem singură în tot weekendul de Ziua Muncii şi o sunam în ultimul moment în noaptea de Ziua Muncii să-i spun că veneam... nuanţa aia jalnică din vocea lui Gerard, pe care o moştenise de la ea, şi care e şi în glasul meu când le spun cuvinte de alint pisicuţelor mele... pisicuţa asta era un înger şi grăise adevărul... De asemenea, mai fuseseră nişte parade, eu eram în pat cu Irene, June Evans şi Bull,

June îmi dădea o jumătate de sticlă de Tokay şi-mi punea în pahar şi vărsa vin în pat, iar Irwin umbla cu subteranii pe trotuarul din *Paradise Alley* în Rusia vorbind cu un Străbun Golem Cuşer, iar Raphael Urso se îmbrăţişa cu Irene de fiecare dată când îmi întorceam privirea în altă parte şi ea îi spunea, arătându-mă pe mine - *Băieţii ăştia bătrâni îţi dau destulă linişte ca să stai cu ei...* şi eu sunt îngrozitor de gelos, ea mi-a zis deja să plec, e ciudat de jalnic şi de sinistru şi-s pe punctul de a mă prăbuşi... în cele din urmă mă trezesc lovind-o pe Irene iar Raphael se întinde să mă prindă şi îl înşfac şi eu, e un coşmar la beţie iarăşi...
CA LA LIMA ÎN PERU, dar de fapt în Lowell pe Lilly Street, văd nişte părinţi spanioli indignaţi, scene pe o străduţă întunecoasă, un apartament, ceva în legătură cu o crimă sau cu un jaf, în ţara mohorâtă şi singuratică a nopţii, eu vin de acolo îndreptându-mă înapoi spre centru, urmat de un cârd de intelectuali plimbăreţi cu ochelari cu rame de
137
baga care s-au uitat cu mine la spectacol (acelaşi loc din Marele Vis Tolstoian), în faţă se văd luminile din fabricile Boott peste râu, şi podul... Dar la intersecţia dintre Lakeview şi Lilly zic *Futu-i o să mă întorc la vechile decoruri,* şi uite şi magazinul lui Scoop, iar la două sute de metri de el dau de casa pe care am uitat-o complet, cu atâta răceală, un mic bungalou în momentul de faţă, doi fii repară acoperişul şi zbiară la mama lor prin întuneric dar în trecut asta era negreşit scena în care eu şi mama vizitam pe cineva, pe când eram copil... elemente din bungaloul în care a murit Gerard şi din bungaloul lui John MacDougald şi din toate bungalourile... Cred cu atâta tărie că (nu) visez că mă aflu pe Sarah Avenue la nr. 35 şi sar prin zăpadă către ferestre întunecate şi un bebeluş începe să urle în casa de alături... *Cu siguranţă exact aşa cum visat* - sunt instalaţii cu beculeţe de Crăciun la ferestrele lui Alice, dar din cele albastre... Acel mic bungalou a fost o scenă a morţii, bucătărie maronie şi plină de fluturi de noapte, cuib fantomatic al unui bătrân Sax cu ochii umezi din vechiul Lowell mirosind a Cubeb şi a Durere...
ÎN CAROLINA AVEM NORI DE JOASĂ PRESIUNE, îmi zice fătuca asta în timp ce ne uităm la cer, la marea invazie de nori de furtună, negri şi uriaşi, umplând cerul albastru... cu puţin înainte, în timp ce lucram la căile ferate cu câţiva bărbaţi, m-am uitat cum unul dintre ei a dat un semnal şi apoi s-a urcat în locomotiva lui diesel şi s-a agăţat de platformă şi-a luat-o înainte, că doar trăsese macazul... Fata „încearcă să mi-o pună" dar eu nu-s interesat de ea şi nici de fetele din Kinston din Carolina de Nord... totul se petrece cu siguranţă în Kinston, e şi mama cu mine, avem o casă, mai sunt Nin şi Luke, căile ferate, tipul de pe locomotivă înaintând şi făcându-i semn să treacă cretinului care se află la un metru de el, în taxi, locomotiva e pe un viaduct şi eu urmăresc scena de pe şosea... mă simt nemulţumit, ca acum... Ăsta e oraşul sudist cu vechituri, desfrâuri, fete, nopţi ca-n 138
Henderson şi deja prevestite... Acum vin şi norii întunecaţi de joasă presiune...
NU-l NICI O PROBLEMĂ, POLIŢIŞTII NU MĂ CAUTĂ PE MINE, îi zic eu unei fete pe o stradă din Jamaica lângă gara din Long Island, stradă pe care Pat Fitzpatrick mi-a arătat stâlpul de prispă văruit pe jumătate între două case, *Ce să mai zici de frăţia omenească, măi Kerouacl... Nu vin după mine, a fost omorât un poponar mai încolo pe strada asta, înţelegi* - şi mă trezesc îngrozit ca să-mi dau seama că fata o să se întrebe acum de unde ştiam eu asta... un pui de somn pe canapeaua din vis după cină, în faţa televizorului... în dimineaţa asta tot în faţa televizorului am visat nişte războaie cu indienii în statul New York, în pădurile din Massachusetts, Randolph Scott, barăci, lacuri, cai şi trăsuri...
M-AM ÎNTORS ÎN SÂN JOSE şi în California şi mă întreb în cele din urmă ce dracu fac aici din moment ce m-am certat cu Cody şi cu Evelyn chiar din prima seară când am ajuns, nici măcar nu mi-am desfăcut bagajul, copiii nici măcar nu s-au trezit din somn... Ies supărat, nici măcar nu-i zic la revedere lui Evelyn... se pare că am

pierdut un vapor şi n-o să lucrez la căile ferate şi nu m-aşteaptă nimic decât călătorii triste înapoi în est aşa că acum când sunt pe stradă văd desfăşurarea babiloniană de acoperişuri algeriene de chirpici roşu din Chicago şi-mi dau seama şi-mi spun *Du-te în Mexic cu ultimii 100$... liniştea acoperişurilor la orele amiezii...* şi mă sui într-un taxi, fără motiv, merg mai adânc în inima oraşului ca un muncitor ambulant voios, până când ceasul taximetristului arată 35 de cenţi, iar arunci îmi dau seama că asta înseamnă 5$ în Mexic aşa că mă dau jos, întreb unde-i cea mai apropiată staţie... se pare că eram mai aproape de ea atunci când m-am urcat în taxi, aşa că va trebui să fac drumul întors oricum... Plec în Mexic în marea după-amiază nord americană... Mai târziu sunt la nişte repe-

tiţii colosale şi chinuite pentru o comedie muzicală cu studenţi sau oricum cu mulţi pianişti, cântăreţi, încurcături, eu sunt acolo într-un fel de dispoziţie sufletească pustiită de cărţi şi lucruri, în podul ăsta - totul e făcut, sunt frânt -dintr-odată mă iau la ceartă cu un pianist chinuit, într-o ţinută neglijentă, dar e o ceartă prostească aranjată dinainte sau premeditată... Acoperişurile alea roşii din Chicago-Me-xic în Sân Jose, pe care nu le-am văzut niciodată, imensitatea lor, tăcerea felahă, ca Italia, După-amiază, Ah, lumea însăşi te salvează în cele din urmă...
BULEVARDUL AMSTERDAM PE O NOAPTE FRIGUROASĂ ŞI PLINĂ DE ZĂPADĂ, sunt din nou în campusul de la Columbia Univ., dintr-odată văd fesurile unor vagabonzi lucind ca gheaţa în lumina proaspătă a lunii, o tăcere uriaşă acoperă totul... Amsterdam se transformă dintr-odată în strada Moody care şi-a avut şi ea facultăţile ei...
UN BĂRBAT LA O FEREASTRĂ, un bărbat gras, o fereastră de pe o stradă din Mexic, aceeaşi stradă unde s-au oprit haimanalele să-mi fure geanta, merg cu Hubbard să ne luăm prafurile iar într-un moment crucial îl văd pe poliţistul gras la fereastră şi strig o avertizare, iar după aia Bull şi cu mine ne facem nevăzuţi în nişte portaluri întunecoase şi ajungem în cele din urmă împreună la YMCA, posomorâtă şi pustie cum e, iar acolo în holul maro-cenuşiu se petrec scene cu dezbrăcări şi mistere nebănuite... Mai târziu, în baia din Richmond Hill, Bull îi arată mamei cicatricele lui şi „burta umflată", zice el, ridicându-şi cămaşa şi scoţându-şi la iveală nişte cicatrice de pe burtă, lungi ca nişte desene africane (precum cicatricea de la operaţia de apendicită a lui Irwin) şi-şi umflă burta în afară ca o minge enormă, trăgându-şi puţin curul înapoi... mama închide ochii, nu vrea să se uite... 140
UN DRUM ÎN AUTOBUZ CU IRENE pe strada Moody peste podul Moody, eu mă întorc să vorbesc cu tânărul călător frânar, acolo unde e râul e un depou enorm ajungând până departe în zare la White Bridge Falls... mai devreme a fost un potop... dar acum, după atâtea milenii scurse, albia râului e o vale brăzdată de calea ferată... aşa că-l întreb - *Se angajează cumva frânări acuma?*
- Nu, îmi răspunde el înţelegător şi eu îi zâmbesc imediat cu un zâmbet radios şi mă plâng — *Vai, dar cu siguranţă că angajează în Californial* şi e de la sine înţeles că se pregăteşte să-mi răspundă - *Dar aici nu suntem în California!* şi pretutindeni în aerul proaspăt al acestui Lowell pierdut simt ecoul palpitantelor căi ferate, aleile de cărămidă roşie din afara oraşului pe dealurile nisipoase, în albia râului... apoi oamenii trişti se adună sub nişte nori de fier în nopţile din Kearney Square, întunericul trist din holul ziarului Lowell Sun unde caut chipuri cunoscute şi merg pe bâjbâite şi-mi fac griji şi mă întreb dacă ştie cineva că sunt în oraş... şi misteriosul ziar chinezesc din colţ de la Schultes, vizitele mele din octombrie atât de eşuate... *Lapeine dans l 'aire noir,* suferinţa în aerul negru.
în timp ce eu vorbesc cu frânarul, Irene, care e de culoare şi se simte de culoare, se tot fâţâie pe scaun de parc-ar vrea să spună - *Dar de ce vorbeşti aşa? Ce cale ferată-i aia? Ce se pregăteşte aici în Lowell? Şi eu cine sunt totuşi?* şi toate vânzolelile ei felurite în vagonul public al lumii...
AM FOST ÎNTR-UN ORAŞ DIN SUD, prin pensiuni, prin întreaga lume... e din nou ca în Kinston şi totuşi eu lucrez cumva la căile ferate, suntem pe drum tot timpul, eu o tot frec pe lângă fochist şi ceilalţi oameni din tren habar n-au unde sunt dar cum sunt student nu-i deranjează... în cele din urmă mă urc în locomotivă şi trebuie să

fac un semnal de deviere dar îmi dau seama că pe drum mi-am pierdut - nu doar pălăria ci şi lanterna, lucru pe care refuz să-l cred din prima... locul e cumva şi Sân Luis Obispo fiindcă la gară bătrânul controlor îmi desenează o hartă ca să-mi arate cum să ajung
141
la pensiune şi să-i vând proprietăresei scuza asta de doi bani, cum că noi, întreaga echipă, mergem în nord, spre New York, şi controlorul nu vrea ca proprietăreasa să ne rezerve camere la întoarcere, iar pe hartă văd un orăşel ca Sân Luis Obispo... Când spun că n-am maşină se hotărăsc să nu mă mai trimită pe mine... Pe lângă noi trec trei călugăriţe, dar controlorul tot dă drumul la patru băşini zgomotoase, spunând *Păi eu sunt gata să mă retrag...* Mergem într-un club de noapte mexican să bem o bere şi eu mă aşez acolo cu frânării încolăciţi prieteneşte, pe o bancă sau pe un capac de ladă... o mexicancă este presată să se pună pe cântat de către un băiat care o pupă, un băiat aşezat la o masă cu o altă fată strigă ceva, primul băiat îi aruncă o privire tăioasă... Observ asta şi îi explic şi frânarului... în cele din urmă (frânarul e Crazy Fox) o paparudă barosană de la bar zice ceva drăguţ şi golanului nu-i place şi în tăcere îi aruncă paharu-n faţă, fix în cealaltă parte a barului, iar eu mă trezesc închipuindu-mi cum l-aş fi dat pe golan afară-n şuturi... Dar am zis pe un ton de jale - *Mi-am pierdut lanterna şi şapca,* însă ei mi-au zis - *Nu-ţi bate capul, puştiule* - Mă uit înjur după locomotivă acolo unde probabil c-am lăsat-o, ca în noaptea aia în Sân Luis Obispo când mi-am uitat o ditamai haleala de prânz în locomotivă şi m-am dus până la depou ca s-o recuperez... Sunt în Carolina, e o zi senină... Pensiunea era cumva şi a lui Nin, într-un oraş din sud, Irwin era şi el pe-acolo şi voia să plece în Europa, mama era îmbufnată din nu ştiu ce motiv... Clubul de noapte e precum cel de pe urmele maşinilor la Pacific unde eram eu cu Pedro Cruz, la Crăciun, în 1951, iar băieţii ăia mexicani-americani ne aduceau băuturi... Am avut o fată mai devreme la mine, în camera din pensiune, am pus-o de nişte jocuri intime cu ea, de fapt am avut? fete în total şi una m-a aşteptat în capul scărilor ca să-mi şoptească de aproape când o să ne mai jucăm din nou...?... înaltă, bine tăcută... Grătar de vită duminică seara, zăbrele în bucătărie...
Spitalul de Boli Nervoase John Kerouac
Ba mai degrabă Spitalul de Boli Nervoase Jean-Louis Kerouac... 142
****
ÎN AMERICA A IZBUCNIT UN MARE RĂZBOI şi destul de ciudat... vreo 400 sau 4000 de prizonieri de război evadează dintr-un lagăr şi-şi iau tălpăşiţa pe Mississippi spre New Orleans... întreaga ţară e în panică, se fac mobilizări, mie mi se pare cam prostesc, e din nou războiul ăla vechi şi cenuşiu numai că acum are loc în propria noastră ţară... Eu mă duc în New Orleans chiar în toiul agitaţiei războiului, ajung noaptea în colosalul oraş scânteietor şi fantomatic, mă duc la club să mă întâlnesc cu toată lumea şi uite-l şi pe CodyL. şi se pare că el şi-a părăsit brusc familia şi răspunderile şi are sufletul făcut praf şi a devenit un beţivan, are faţa roşie şi nasul rupt, e jalnic, jegos, tânăr şi îmbătrânit totodată... Sunt atât de uluit de transformarea lui şi totuşi îmi spun - *Cred că arată deja ca taică-su!...* Dave Sherman e acolo, alături de alte apariţii fantomatice... jocuri de cărţi... Noi trei mergem să stăm acasă la un tip, cam poponar, cam ca John Bottle... nu ne aştepta pe noi dar tocmai în noaptea aia dădea o mare petrecere de poponari şi eram şi noi bineveniţi.. La pian stătea unul dintre ei, înalt, întunecat, cu semne de vărsat de vânt, cu o mână diformă, căruia mă adresez cu numele *Mânuţă* cerându-i să cânte o melodie şi-mi răspunde uitându-se urât la mine... Suntem în blugi, tineri, poponarilor se pare că nu le place de noi dar, gândindu-mă retrospectiv, nici nu prea cred că avea cum să le placă... Şi asta în timp ce bieţii prizonieri se luptă să-şi continue drumul pe Mississippi, lăsându-şi morţii în urmă şi subţiindu-şi rândurile la fiecare ambuscadă, la fiecare nouă transmisiune... Mă simt scârbit de laşitatea şi de isteria Americii care a devenit atât de oarbă încât nu mai recunoaşte dreptul la libertate al întemniţaţilor, fie ei „comunişti" sau nu... plini de arme şi de ditamai propaganda... iar Cody e abătut, cu nasul rupt, concediat de la căile ferate, e un vagabond, Cody Pomeray în ultima sa noapte de whiskey în America Spaţiilor Deschise aşa cum am visat mereu că avea să se întâmple cu el şi cu mine... Nu mai vorbeşte pătimaş, ci e tăcut ca un ţărănoi... Mai târziu mă duc în sufrageria de acasă după un somn

lung şi o văd pe mama stând acolo cu toată mobila rearanjată, o parte din mobilă lipseşte, camera arată golaşă şi sumbră, eu zic - *Da 'ce faci ?* - Ea stă pe gânduri, de una singură, în mijlocul triunghiului format de scaun şi masă cu capul plecat într-o atitudine de văduvă disperată... ea, al cărei chip l-am văzut aplecându-se asupra mea azi-noapte cu o expresie al cărei înţeles mi-era de nepătruns, ştiu că ea e dragostea pe pământ... ea care îmi călca toate hainele pe când eu eram pierdut în toate visele astea jalnice...
BARBARA DALE ŞI SOŢUL EI sunt în noul lor apartament din Lowell, la primul etaj al casei din Hildreth-Lilly unde am locuit eu în copilărie până la 6 ani, mă duc cu Irwin să le facem o vizită... aceeaşi casă, sunt uimit, şi e Crăciunul... din curte, soţul lui B (din câte se pare, Marlon Brando) îi strigă - *Adu nişte gin şi apă* - dar când încearcă să ne dea bani îl asigurăm că avem deja... şi o tai repede cu Irwin la magazinul lui Ralph care mai e încă acolo (după 25 de ani, la acelaşi colţ!) şi nişte boşorogi canadieni francezi stau acolo cu familiile lor numeroase în lumina maronie... Eu intru şi zic - *O duzină de oo... de ouă,* amintindu-mi repede că tre să pronunţ corect, o duzină de ouă, iar bătrânul Crăcănam o şterge în spate ca să le-aducă şi lipseşte o bună bucată de vreme... între timp una dintre fetele lui, de parc-ar fi din cauză că, deşi-s politicos şi zâmbitor, nu mi-am dat jos şapca de baseball, se întinde şi-mi plesneşte breteaua de la sutien prin haine, peste spate, ceea ce nu mă descumpăneşte... Mai devreme eram în nu ştiu ce mănăstire de antrenament din Obispo cu camere pline de cărţi şi cu nişte antrenori - călugări care mă căutau... nici urmă de mine, eram imposibil de găsit, mă ascundeam şi-o ştergeam prin curţi, până afară pe locul unde se fac grătarele... etc.... ruşinos... Azi noapte Joe râdea, aplecându-se să mă bată uşor pe genunchi, spunând o glumă de canadian francez şi sărind în sus şi punându-şi căciula să plece., ca pe vremuri... dar se face cumva că sunt doi de Joe şi eu sunt bucuros că au făcut cunoştinţă (au ceva 144

din Cody sau din altcineva) şi văd brusc un bufet cu autoservire într-un spaţiu dintr-un Boston-Chicago ploios şi rece din Ceţurile Viselor, iar eu mă duc acolo cu Joe... maşina lui... revenirea lui Joe de pe Salem Street...
(din întâmplare B Dale şi soţul ei au avut o nepoţică ce cânta la o spinetă în spatele unui paravan din bucătărie)
CĂLĂTORESC CU TATA într-un tren printr-un ţinut luminos, trenul se opreşte ca să lase să treacă un tren mai important şi dintr-un anume motiv tata barosanu se ia după mine, care în prostia mea mă iau după conductor şi cobor pe o rampă să trag macazul aşa încât de îndată ce trece trenul mai important (care nu e decât un Vagon de Poştă al Morţii care se conduce singur, cenuşiu, sinistru) (tăind-o peste şine în linişte) îl ajut pe conductor să tragă macazul (şi să blocheze la loc linia principală) iar el şi ceilalţi feroviari se uită şi râd de mine, totuşi tata e serios, aşa că atunci când treaba-i terminată şi mă urc înapoi pe treptele de fier ale scării văd vagonul din spate (feroviarii aşteaptă zâmbitori) aşa că fac semnalul de pornire ca să arăt că ştiu şi eu ce-i aia viteză... printre râsete o rup la fugă prin zăpadă printre bolovani ca să prind din urmă trenul şi deja mi-e foarte greu să alerg şi tre să accelerez (iar ei mă încurajează) (şi cumva tata şi conductorul au rămas oricum în urmă)... alergând, cu genunchii zvâcnindu-mi, deştept nevoie mare vrând să prind din urmă un tren care dispare în zare... mă îmbujorez în frigul iernii când îmi dau seama că râd de mine, ce senzaţie veche veche de tot... Mai devreme trenul era un autobuz şi tata era mama... mă duceam cu mama undeva, stăteam pe o banchetă tare din spate şi oamenii coborau aşa că am prins un loc mai moale, amintindu-mi de vremea când preferam locurile moi de la fereastră pe drumul pe care-l făceam cu mama în autobuz în Broadway, la Radio City, când stăteam pe locurile din spate, tari şi încinse de la motor...
DIN NOU ÎNTR-UN LOWELL jalnic şi detestabil, eu şi mama avem un apartament nou în Pawtucketville, nu

departe de Crawford Street... G.J. se preface beat şi cască ochii, plus Raphael Urso

care se tot învârte căutând ceva de ronţăit, plus Julien beat, plus Steen beat, sunt toţi în casă cu mine, i-am zis unuia dintre ei că maică-mea pregătea pui la cină aşa că s-au invitat cu toţii şi mie mi-e groază, mama îi detestă tare de tot, mai ales pe G. J. şi ea nici măcar nu s-a întors acasă din vizita la nişte rude din Lowell... Căutând ceva să mă spăl pe dinţi găsesc un tub de pastă lăsat pe-acolo de foştii proprietari ai apartamentului... Când ajunge şi mama, se aşează în sufragerie cu Manda şi Pete (bunica vitregă şi soţul ei), iar eu mi-am pus sub perna canapelei (ca s-o „nivelez") pieptănul, peria şi alte lucruri după care am pus un pulover sau o zdreanţă ca să „nivelez" perna pe canapea... perniţa roşie de pene, eu mă tot joc cu ea... Mai târziu sunt la meciul de fotbal al celor de la UCLA, stau la poartă comentând emoţionat cu cineva în razele arămii şi ruginii ale înserării de toamnă din vis... umbre gigantice se ciocnesc pe teren... radiourile tot bat câmpii despre acest univers mohorât şi lipsit de dragoste, cu toate neplăcerile şi problemele lui, cu eventuala ruşine şi maltratare pe faţă de care ai parte în afaceri şi în dragoste uneori, dar eu n-am decât o singură mângâiere: braţele iubitei mele atunci când mă trezesc...
LA O MARE PETRECERE DE-A LUI SWENSON, în apartamentele lui imense şi complicate şi în care te pierzi aşa de uşor, un weekend, băutură... Am mers pe o stradă dintr-un oraş amestecat din California (Los Altos!) şi am văzut o fată de culoare peste drum, bine cunoscută, către care cineva din grupul nostru a strigat - *Iafa-te-ncoa 'Joo Jee!...* iar ea a zis în batjocură că nu, cu un mic semn, apoi şi-a văzut de drum singură, tipul de culoare din grupul meu spunându-mi apăsat *-Ar trebui s-o cunoşti pe Joo Jee, chiar ar trebui s-o cunoşti... e o bunăciune...* şi mai încolo ospăţul cel mare pentru toată lumea... meseni isterici... eu încep în bucătărie cu nişte delicatese de pe masă, e nişte pâine prăjită cu unt pe un platou de pe bufet, cu mai multe firimituri pe drumul până în sufragerie 146
şi ajung în salon unde oamenii stau în diferite poziţii de saturare, fără să zică mai nimic, scobindu-se în dinţi, bând cafea amară sau vin de porto, sau scotch... văd o minunată plăcintă cu nuci în mijlocul mesei din sufragerie şi iau un cuţit să-mi tai o felie, ceea ce atrage atenţia tuturora aşa că până mă trezesc eu şi-au ieşit toţi din moleşeală şi ne îndreptăm încetişor spre plăcintă, tăind, ridicând felii, scăpându-le, mâini ames-tecându-se şi lovindu-se şi transpirând de parc-ar umbla după aur, mâini tremurând de foame mare şi cu cât mai multe bucate sunt puse pe masa lui Swenson, cu atât mai bine, cu atât mai înfometaţi şi disperaţi se aruncă musafirii lacomi luptându-se acum să şterpelească ciudata plăcintă de nuci pe care „am descoperit-o" eu... dar întregul vis e invadat de deznădejdea cenuşie şi indisolubilă ca o piatră... un coşmar pe stomacul gol şi după 3 beri, pierdut în alcool, groaznic...
POLITICIANUL TRĂDĂTOR ESTE SPÂNZURAT în dulapul din camera mea din Phebe Avenue, mulţimea priveşte de lângă fereastră iar eu (cu un prieten) din colţul camerei... E un bătrân care seamănă cu actorul Ray Collins, nu e prea speriat, de fapt nu e deloc speriat... Călăul îi pune frânghia în jurul gâtului şi pentru o clipă zărim o privire dezgustată (de funie) (în sine) (nu de moarte) pe chipul bătrânului condamnat... Eu stau neclintit şi îngrozit să văd „dac-o să se întâmple cu adevărat"... călăul strânge nodul şi fără nici o tevatură împinge trupul masiv al bărbatului, n-aveam de gând să mă uit şi totuşi „văd" şi frânghia se întinde, chipul politicianului se schimonoseşte în timp ce se sufocă, trupul i se zbate, în tăcere... rară nici un vaiet... publicul nu comentează deloc... Eu îi „visez" gâtul mort răsucit într-o parte, nu sunt deloc mişcat ci doar curios., cobor pe scări cu Lionel, ne ducem în sufragerie unde dau drumul la televizor deşi e 5 AM şi mama e în bucătărie, îşi pregăteşte veselă pachetul de prânz pe care să şi-l ia la muncă şi stă de vorbă cu Nin - care e şi ea trează - iar eu îi zic lui Lionel - *Dar să ştii că chiar nu era Anti Fascist!* — şi e vorba despre tata, pe tata l-au spânzurat... Mama se uită la mine de parcă nu m-ar recunoaşte imediat sau n-ar înţelege ce
147
fac eu acolo... Mobila scârţâitoare din sufrageria roşie din apartamentul de pe Lilly Street, din 1929, e de vină pentru oroarea asta, pentru spânzurătoare, pentru vină, vechiul patefon e de-acum un televizor nou... sicriul care n-a fost niciodată urnit din salonul familiei Kerouac, mortul din salon... *Le mort dans salle des Kerouac...*
SĂLBĂTICIA DIN VIRGINIA după o vreme, autobuzul mă duce spre vest, spre „Oakland" şi până acum am dormit cu capul rezemat de spătarul din faţă încă de la

New York şi aşa de adânc că un tip înalt şi blond s-a urcat şi s-a strecurat pe locul meu de la geam crezându-se aranjat deja dar eu m-am prefăcut că mă prăvălesc peste el şi în cele din urmă s-a mutat pe alt loc... trecem prin pădurile dese din Virginia şi autobuzul traversează un orăşel cu case ca în Alpi, fiecare în sine ca un han fremătând de viaţă şi de voci de meseni, îmi spun eu - *Vm cu toţii în maşini vechi de teren de pe fiecare deal din zonă la cârciumile din oraş...* Ca în marea mea călătorie în est din 1952, prin Carolina către coasta Pacificului, cerul e sângeriu în amurg, prin ramurile copacilor de dincolo de mlaştină văd ultimele dâre de foc ale asfinţitului sub noaptea joasă, luminând contururi de mesteceni subţiri şi de buturugi ai copacilor pierduţi în America... în autobuz sunt doi feroviari tineri, unul poartă o şapcă de pasager, fac blatul ca să traverseze muntele şi să ajungă la un tren, la vreo haltă dintre brazii şterşi din zare... O să stau la taclale cu ei după un pui de somn... în puiul de somn din vis îmi închipui că autobuzul trece prin Santa Mărgărita şi-mi doresc să fiu acolo, am amintiri nostalgice din Obispo şi baraca micuţă de lângă şine în Mărgărita, aşa de minunată şi liniştită... America e atât de tristă, bântuită, memorabilă, e un vis în sine, ce poate să ştie Irwin Swenson despre amurgurile sângerii de deasupra copacilor din sălbăticie şi despre intenţiile unor feroviari tineri de pe dealuri, barăci vechi cu sobe, visul lung de odinioară... Mai văd şi imagini din războiul din Italia şi un camion plin de soldaţi americani dar în închipuirea naivă a italienilor despre americani, aceştia se 148
tânguiesc la unison într-un mare ansamblu de muzică bebop ca orchestrele lui Ted Heath sau Neal Hefti şi mă trezesc dându-mi seama de acest secol al jazzului în care trăiesc şi eu miile de dolari pe care le-a pierdut MCA[1] cu Generaţia Beat... cât de departe va ajunge jazzul şi cum a început deja Watson să profite din asta pe spinarea mea (folosindu-mi anecdotele, expresiile etc., şi de fapt prosperând de pe urma suferinţelor muzicienilor drogaţi)... Mă simt îngrozit şi mi-e teamă că umilinţele pe care le pot suporta vor deveni insuportabile dacă vor valora milioane în ochii unor hoţi ca Watson, de parcă Christos şi spinii lui s-ar putea compara cu un Graal de aur, Biblia cu un bestseller, rugăciunea din grădina Ghetsemani cu o piesă de mare succes! Scorpie! Impos-torule, leneşule, filfizonule & escrocule... mucegăit!
MĂ ÎNFRUPT DIN FRUMUSEŢEA LUI JUNE într-un dormitor de la etajul 2, undeva pe lângă strada Bunker Hill cea cu calul alb care gonea spre răsărit unde noaptea trecută căutaserăm locuri ascunse şi întunecate pe unde să ne-o tragem, în umbra din lumina lunii a unei case trăgând după noi un pat deja făcut sau o maşină dar o dată ce ne-am apucat ne-am dat seama că nu era aşa de întuneric şi că poate din casa cu ferestre triste, obscure şi roşii, ne-ar putea vedea cineva (o străfulgerare cu mine şi cu Pauline Cole râzând în întunericul molatec şi oral)... Nu sunt bogat, nu sunt sărac, sunt fericit în dragoste... Acum suntem într-o cameră pe timp de zi şi ea stă pe un taburet care seamănă cu taburetul roşu de fier al lui Irene şi eu îngenunchez scâncind după ea, care se arcuieşte pe spate în extaz, aşa că mă pun pe treabă... dintr-odată îmi dau seama că o grămadă de muncitori de pe acoperişul casei vecine ne văd dar fiecare dintre ei se preface că nu se uită tot timpul (pasiunea s-a consumat, orbirea s-a încheiat) Mă uit în sus, avem deasupra două ferestre duble uriaşe prin care se vede tot acoperişul... totodată, pe partea cealaltă a aleii, o fe-

[1] Music Corporation of America.

meie râde în dimineaţa asta, iar cumva în timp ce i-o puneam lui June mi-am zis că poate râde pentru că ne-a văzut dar nici că-mi păsa... Totuşi, mai râde şi acum când eu mă uit înjur ca prostul după posibili spectatori care să se fi uitat în camera aia eternă unde era frumoasa mea, dezgolită...
UN BAR DIN SÂN REMO, dintr-odată plin de grecotei bătrâni care l-au închiriat într-o noapte ploioasă de duminică, pentru o nuntă... Trec şi eu pe-acolo şi-i văd, beţi, unul arată exact ca Irwin Swenson şi face plecăciuni agitate şi de o mare suferinţă spirituală în faţa cuiva în febra comunicării lor... *Dar bineînţeles că ăla nu e Swenson,* îmi zic în sinea mea, *pentru că Swenson n-are nici o suferinţă ciudată şi nici o preocupare faţă de ceilalţi şi nici privirea aia lăcrimoasă ca a grecoteiului,*

Swenson are zâmbetul ăla si lipsa de griji faţă de câştiguri sau bogăţii, are somnul ăla lăuntric care-l face insensibil la lama de ras ascuţită a vieţii... Brusc mi se pune un nod în gât - *Vorbind de lup* - uite-l pe Swenson... Plecăm în hoinăreală amândoi la Fugazzy sau pur şi simplu pe Sixth Avenue şi eu îi spun (pentru că încă mai eram jenat în sinea mea) la ce mă gândeam (omiţând partea cu câştigurile şi bogăţiile) când am dat cu ochii de el... O noapte ceţoasă şi tristă în Village ca oricare dintre nopţile alea ceţoase din campusul de la Columbia şi radarul viselor...
FĂCÂND AUTOSTOPUL DE LABOSTON CU JULIEN şi cu Irwin, am fost la râul Charles, acum suntem pe lângă Arlington când tocmai opreşte un autobuz şi ne urcăm şi mergem o vreme şi cerem voie să coborâm... Irwin şi Julien fac asta înaintea mea dar eu mai zăbovesc în urmă şi până când sunt eu gata să cobor nebunul de şofer, cu ochelarii lui cu tot, a pornit deja... se întoarce către mine şi dă înapoi, îmi spune să dau rotiţele înapoi ca să vedem cât e de plătit (că n-a plătit nimeni până acum)... Se mai întoarce o dată... *Lă-saţi-mă aici, uite-i pe prietenii mei!* (amicii mei, pe stradă, mergând liniştiţi)... dar şoferul boşorog merge înainte...

I-am spus - *Nu vă vine să credeţi dacă vă uitaţi la ei* (m-a întrebat dacă eram studenţi la Harvard), *dar suntem cu toţii studenţi la Columbia, în afară de ăla blond care e editor de carte, ăla brunet e un reporter celebru* (sau cam aşa ceva)... oamenii din autobuz sunt răbdători... întind mâna plină de mărunţiş, iar şoferul se apucă să numere bănuţii unul câte unul şi până la urmă îi ia pe toţi...
WEEKEND ÎNTR-O STAŢIUNE DIN LOS ANGELES, am stat acolo aşteptându-i pe Bull şi pe alţii (ceva legat de un tren care s-a rupt în două şi a fost reasamblat, recuplat, toate patru piesele amestecate şi întoarse chiar din mers!) (s-au sucit şinele sau s-au rearanjat vagoanele)... acum plecăm şi Irwin sau altcineva îmi împachetează lucrurile pentru că eu sunt prea absent, le pune într-un geamantan tare... Mărie Fitzpatrick a venit într-o rochie sexy, de culoare închisă, mi-a dat prin cap să i-o pun... Buddy van Buder, un întreg weekend plin de încurcături în căsuţa mea de piatră de pe malul mării în sudul Californiei... Mă întorc aşadar la Los Angeles, în cui-buşorul lui Bull, unde îmi zice *Ger ard şi Rose Goldau trecut pe-aici ieri, voiam să iau o cameră la hotelul Alamein cu ei ca să cercetăm toate personajele de-acolo care dau buzna şi se holbează...* îmi spune o povestioară nostimă despre Alamein pe care n-o aud pentru că gândurile îmi zboară curioase la motivul vizitei lui Gerard şi Rose... *asta s-a întâmplat ceva mai devreme? zic* eu uimit... Cică eu sunt un personaj bogat dar nebun cu cravate cu buline, cam ca Lionel în L.A.

FAC ARUNCĂRI LUNGI CU MINGEA pe strada Bridge, pe terenurile de baseball din copilăria mea din Centreville... acolo e antrenorul Frank Leahy şi copiii (de 10 ani, mai mult sau mai puţin)... Eu sunt pe extrema stângă zbătându-mă să obţin un fault cu vreo minge aruncată prin buruienile înalte, verzi şi ascunse ca grădina sălbatică a lui Rousseau unde se rostogolesc mingile... De câteva ori recuperez mingea,

alteori o scap... Ideea e că vreau să dau tot ce am, dar meciul e nesistematic şi dezlânat şi chiar am senzaţia că nici n-o să dureze destul de mult ca să-mi vină şi mie rândul şi oricum nimeni nu-mi observă prezenţa pe teren, sunt inobservabil, pierdut şi chiar anonim acolo ca un băiat de mingi de 7 ani... Aşa că plec, trec prin curţi, terenuri de tenis, buruieni, etc. şi recuperez... şi în cele din urmă meciul se termină şi mai târziu mă plimb pe lângă şcoala de la capătul de pe strada Hildreth al terenului de fotbal (unde e şi veşnicul hambar roşu) şi uite-l pe GJ. care, ce ciudat, e cumva şi Irwin (Mouse a devenit Irwin?) şi zic amărât - *Evreii ăia de acolo m-au tot pus să alerg după minge şi dup-aia au renunţat, jidani nenorociţi* - şi lui Irwin Mouse nu-i place supărarea mea şi ostilitatea iraţională, paranoică, plină de înjurături faţă de orice şi pleacă plictisit de mine şi am senzaţia că toată lumea e la fel de sătulă de mine (până şi Lousy) şi mă simt rece gheaţă, părăsit, prost, şi mai enervat şi inflamat acum că prietenii mei mă lasă baltă din cauză că mi-am etalat furia, pe care am avut-o dintotdeauna şi pe care a avut-o şi tata, a devenit „demodată", asta e...
IRENE E CA MAMA, sau viceversa, suntem în pat sau pe pat şi trebuie să mergem la muncă dar am lăsat deşteptătorul să sune, iar în cele din urmă mama se scoală şi

mărturiseşte — *M-am îmbrăcat deja de 8 ori* (adică în mintea ei) şi am în mine o mare durere când vine vorba de trezitul de dimineaţă ca să merg la muncă, o pustiire şi o deznădejde până-n pânzele albe... Dintr-odată sunt pe vecie contopit cu ea în disperarea noastră comună... *N-o să mă duc nici mâine,* zice ea, ca o caricatură de-a lui Irene care brusc depăşeşte orice limită şi e aproape nebună, căci dacă mama chiar ar fi renunţat aşa la muncă vreodată cu siguranţă că ne-ar fi luat dracu pe toţi...
VISE LUNGI PRETUTINDENI... o casă care se pare că-i a mea şi ne ducem acolo să sărbătorim ceva, în camera 152
din spate dau din întâmplare peste Joe, care doarme cu o fată (la început nu-mi dau seama cine sunt ei, adică părinţii mei, de fapt) iar James Watson îşi face un sandviş în dormitor, cu o farfurie de cotlete şi porumb fiert pentru ei... eu le-o duc, având grijă să n-o pun pe masa proaspăt lăcuită de lângă pian în celălalt capăt al camerei, aşa că o pun aproape de pat, pe o măsuţă simplă cu faţă de masă...
O GRĂMADĂ DE BĂIEŢI cu mine într-un fel de cazarmă sau tabără militară din Newport... mi se spune că la popotă mă aşteaptă o compensaţie de 27$... o ştergem la bufet să halim nişte îngheţată cu fructe, iar în loc de născocirile mele fierbinţi de odinioară cer căpşuni cu bezea... în baraca din cazarma uriaşă comenzile sunt repetate la microfon de către un ofiţer mărunt... nişte ospătari cretini duc pe sus tăvi cu grilaj de fier... Nerăbdător, îmi imaginez mâinile grăbite grăbite agitate ale celor care fac îngheţata fluturând pe deasupra comenzii de şapte îngheţate diferite... mă uit după ospătarul cretin, vine un băiat cu o tavă... Comentez cu Irene şi ne uităm după el... dar tava-i goală... e doar un puştan cretin şi trist care vine şi apoi urlă din capul scării de lemn iar eu încă îmi imaginez mâinile grăbite, îngheţata, glazura, cireşele, nucile... îmi imaginez şi cronometrez totul în nerăbdarea mea de-a mânca şi la fel face şi Irene... între timp camarazii mei sunt nişte cizme fără pic de griji sau nişte animale care nu se prea dau în vânt după căcatul ăla de îngheţată... Nu-ţi poţi aminti decât o singură dată centrul interesului din vis şi prin urmare nu-l poţi scrie sau descrie decât o singură dată aşa că de acum încolo o să-mi amintesc visul doar în această carte de vise pentru că tot ce-am visat în noaptea asta s-a pierdut, inclusiv o secvenţă colosală şi înfiorătoare despre o bestie, un monstru târâtor... l-am uitat de prima dată când am deschis ochii pe pernă... căci în procesele de amintire şi consemnare mentală, creierul se înţepeneşte de tot şi nici o altă deschidere nu mai e cu putinţă... *merde!*
153
2.52 $ E PREŢUL pe care tre să-l plăteşti pentru noile filme bilingve în engleză şi franceză la cinematograful de peste drum, aflat probabil pe Bulevardul A... Casa de bilete e chiar vizavi, vânzătoarea îmi spune că publicul e de „clasa întâi"... *Vrei să spui că-s doar bine îmbrăcaţi,* mă hlizesc eu... între timp prietenul ei încearcă să-i vorbească prin ferestruica deschisă în cuşca ei... Asta nu-i casa de bilete, e doar un ghişeu de informaţii, deşi oamenii stau la coadă şi Irene citeşte un ziar şi ţine umbrela unei femei care stă la coadă în locul ei... Mă rog, ne ducem la casa de bilete din foaier şi dăm peste nişte preţuri înfiorătoare, filmul ăsta nou are generice în franceză, italiană, engleză, germană, tot tacâmul... arunc o privire scurtă în sală, e o scenă cu un bărbat blond care se uită prosteşte, ecranul în sine e neobişnuit de alb... Controloarea de bilete, care e cumva şi proprietara unui magazin de dulciuri din Richmond, s-a uitat atent la mine cu coada ochiului ca nu cumva să văd prea mult (poartă pantaloni largi)... Cinci dolari e prea mult pentru un film, eu şi Irene o tăiem...
MARY PALMER ceva mai devreme, într-un autobuz care face drumul „de laLowell laNew York via Worcester-Springfield" cu toţi portoricanii care trăiesc şi călătoresc acolo acum, Mary are un pat pliant şi se întinde şi se pune pe citit iar eu o văd sosirea la Worchester când alături de doi portoricani admiram asfinţitul de soare peste zidurile fantomatice de cărămidă roşie - americane... O să mă întind lângă Mary, am strigat-o *Mary!* dar ea nu se sinchiseşte, se dă mai încolo, însă prietenul ei roşcovan şi gelos se zgâieşte la ea aşa că o tai în spatele autobuzului ca să stau pe-un loc normal şi în cele din urmă prefer singurătatea şi întunecimea locului de la

fereastră pentru tot restul drumului către râul din New York... un bărbat moţăie pe scaun, lăsând locul de la fereastră liber, aşa că mă strecor...
UN MANIAC ÎNGROZITOR mă atacă, mă tot loveşte în vintre cu un pumn de fier, scrâşnind din dinţi, nu pot să-l 154
ţin la distanţă sau să-l înţeleg, nu mă ajută nimeni, mă trezesc cu o durere de burtă... Mai devreme Mickey Mantie a înscris un eseu pe Stadionul Viselor, unde eram şi eu după un drum lung la volan (500 km) de la Mâine la New York şi dintr-odată în lumina cenuşie văd întregul Lowell-Manhattan cu râul său Memmack-Hudson strălucind... Mary Palmer sau altcineva e cu mine... şi e ca şi când aş merge cu maşina înapoi de la Lawrence la Salisbury Beach în zilele din tinereţe şi în după-amiezile de duminică... acest Lowell de cărămidă roşie, neclintit, cu fabricile lui liniştite, cutiile de carton care zac în faţa bordelurilor de dincolo de canal se întind în umbra lungă şi întunecată a acelor coşuri de fum veşnice... Mantie înscrie cu o minge pe care o prind eu însumi lovindu-i şi dându-i la o parte pe ceilalţi candidaţi, dar un paznic o vrea înapoi... sunt tocmai sus în tribună, unde am mai fost înainte... Mai târziu, într-o cameră din spate, după nişte întâmplări în salon legate de chiuluri, nenorocitul ăla nebun începe să se lupte cu mine, să-mi facă nişte grozăvii de nedescris de parcă m-ar gâdila dar cu răutate, îmi aduc aminte că am început să strig - *Dacă e ceva ce nu suport, e tocmai unul care-ipoponar şi nebun în acelaşi timp.*
MĂ ÎNTORC ÎN MEXIC dar îl urăsc, sunt cu Irene... o iau la o plimbare lungă pe Sân Juan Letran în timpul zilei şi-i zic *Cunosc străzile astea foarte bine* şi mă gândesc s-o duc să luăm prânzul într-un loc de vis pe care l-am văzut cu Dave Sherman, dar pe care acum nu-l mai găsesc... Cumva se face că-s dintr-odată singur şi car un rucsac marinăresc alb şi văd doi, ba trei ţipi pe stradă şi-mi amintesc visul în care mi se fura rucsacul aşa că întind pasul... Sunt pe o stradă felahă lungă, tristă şi jegoasă, am apucat drumul greşit încercând să mă întorc în centru, îi zic asta unui tip dintr-o maşină care dă în marşarier dar e prea prost ca să-i pese deşi înţelege şi nu se oferă să mă ducă şi pe mine... Doamne ce oboseală, asta-i pustietatea greşelii mele veşnice... M-am întors în Mexicul Irealităţii... cu Irene - cred că o să locuim în clădirea asta dar
155
când o să pună rufele la uscat toată lumea o să se holbeze la ea mai ales soldaţii de la ferestrele alea mari, soldaţii americani... am o cămăruţă tristă şi provizorie pe lângă Medellin-Roebuck din vechiul vis din după-amiezile de iarbă din 1950... Mai devreme eram în California şi plănu-iam să muncesc la căile ferate acolo „de lângă Sân Diego" şi să ies la liman, mai era şi un conductor în vis... totul, totul atât de ireal, atâtea vise... călătoriile dintre vise... în cele din urmă singur, iau prânzul pe undeva, cu o grămadă de bărbaţi care vorbesc bine engleza, îmi consemnez în minte să aduc copilul aici... e o mâncare caraghioasă, nişte castronaşe cu cactuşi în ele, umezi... ca să ajungem acolo a trebuit să păşim uşurel prin apă organică încărcată, adâncă de cinci centimetri şi am fost avertizaţi să nu împroşcăm şi nici să nu călcăm prea apăsat... Asta e hrana din marea apă tristă şi periculoasă... Cactuşii peyote ca nişte plante mici, fierbinţi şi aburinde, varză de Bruxelles mică şi de un verde palid, iar ceea ce mănânc eu mi s-a zis că e cea mai bună mâncare din toate: o piele care seamănă cu o vânătă sau cu un caltaboş în sânge... Mănânc o farfurie mare cu de toate şi-mi spun *Ei bine, până la urmă am găsit un loc să mănânc la prânz deşi mă-ntreb dacă toată povestea cu apa n-o fi decât o momeală ca să-i atragă pe clienţi şi dacă nu cumva oamenii ăştia drăguţi n-orfi nişte proprietari de restaurant escroci...*
Pe când eram rătăcit pe şoseaua nisipoasă văzusem la orizont conturul oraşului pierdut răsucindu-se în altă direcţie ca atunci când m-am rătăcit şi n-am mai găsit centrul în Sân Luis Obispo când mă plimbam pe lângă muntele alungit... în Mexicul ăsta e prea multă pierdere şi singurătate...
BĂTĂI SERIOASE LA MECIUL DE FOTBAL... au început la petreceri dar de fapt pe un teren precum cel de lângă casa bântuită de pe strada Bridge vizavi de casa lui Joe unde mă duc cu mama să ne uităm la încăierarea fotografiată de Fred Dressler şi de un alt tip cu o cameră de filmat micuţă şi deodată (Charley Justice şi vreo

câţiva alţii în fundul careu-l56
lui) Justice e oprit şi doborât la centru, mingea îi scapă şi băieţii încep să se bată pe ea până în apropiere de tuşa... iar eu şi mama care am privit totul dintr-un tufiş - *Ai grijă, mamă!* -ne luăm de mână şi ne retragem... bătaia se întinde, trece de noi şi de careu şi ajunge în stradă şi urcă pe construcţiile de fier şi peste clădiri şi intră în ascensoare şi în holuri... Toată lumea cârpeşte pe toată lumea, mama se transformă într-un băieţel care vrea să facă pipi şi eu îl ţin pe sus în grindă în timp ce se fâţâie în pantalonaşi speriat şi trec oameni în fugă şi în luptă pocnindu-se cu pumnii pe toate părţile... în lift, patru bătăuşi adverşi se pun pe treabă, în liftul mic şi şubred, iar fata era nesimţită oricum aşa că ne strângem claie peste grămadă într-un hol, eu mă iau la bătaie cu pumnii. *..Are tot ce-i trebuie să se bată cu tipul ăla!* râd cei doi parteneri... începe un fel de balet dement, în mijlocul bătăii, iar trupurile se prăbuşesc... între timp mi-am dat seama că totul se petrecuse în Lowell şi trecusem strada să ajung acasă la G.J., iar el dormea, era înjur de 11 noaptea... îl văd bronzat ca un bob de cafea grecească (doarme cu toate luminile aprinse şi cu radioul pornit), cu faţa în jos pe un pat cu aşternuturi albe, bietul G.J., rupt de oboseală ca întotdeauna de la munca grea şi acum mai stă şi singur aşa că plâng şi eu după biata maică-sa în haine negre deşi ea stă totuşi în partea cealaltă a oraşului (adică pe lângă Crawford)... şi e o noapte fantomatică şi se ridică flăcări din şanţurile de la marginea oraşului... G.J. e ca Irwin, e un ziarist din Lowell şi deşi e un mare luptător ca Julien beţivul are responsabilităţi, e însurat, are o slujbă... Eu stau pe stradă în noaptea catifeiată şi mă uit înăuntru, amintindu-mi totul... Toate bătăile şi nebunia începuseră mai devreme la nişte petreceri unde eu fusesem demascat şi batjocorit de o fată (într-o staţie de marmură) ca fata din gara din Long Island, cu faţa rotundă, irlandeză, sarcastică cred eu... şi PLEOSC!
GJ. avea mobilă, o căsuţă de beton în stil californian, jalnică şi a lui"... totul într-un Lowell mic şi mizerabil.
Acum îmi aduc aminte că nu era departe de căsuţa surorilor Beland pe care le-am mai visat şi de fapt nu e departe
157
de femeia cu altarul Fecioarei Măria (de la intersecţia dintre Moody şi Lakeview)
UN FEL DE ECHIPAJ DE VAPOR format din bărbaţi adunaţi într-un bufet unde au stat la masă, vreo 50 sau 60... oameni eleganţi ca Hubbard, WH Auden, mulţi alţii, probabil şi Swenson.. Bufetul e precum cel din subsolul liceului din Lowell, la fel de vast, la fel de întunecos... După ce-am fost anunţat că a sosit momentul să trec la treabă, mă duc la bar să mănânc, stau alături de-un grup... alţii o şterg afară şi se îndreaptă spre următorul bar, iar cineva zice - *De ce oare se tot duc dincolo?...* Intră WH Auden şi „pentru prima dată" se aşează lângă mine şi observ că s-ar putea să şi vorbească cu mine... Tocmai am terminat de scris ceva genial... Ne-apu-căm să discutăm despre nu ştiu ce băutură de tot râsul... *Pişat de femeie,* aşa-i zicem până la urmă... *Numai că* (adaug eu râzând) (cu poftă) *o să-i spunem aşa dar cu alte cuvinte... urină de femeie...* facem căutări filologice...
14 OCT '53 - M-AM ÎNTORS ÎNTR-O NOAPTE cu la-poviţă pe strada Moody sau pe-o stradă acoperită de un strat de promoroacă albă... Am fost la Destouches unde oamenii râdeau cu poftă, apoi m-am gândid să scriu „colţul cătrănit" din *Dr Sax* şi mi-am spus - *O să văd eu că Scotty şi Lousy n-or să fie chiar aşa de surprinşi...* Dintr-odată îl văd pe fratele lui Duke Gringas apropiindu-se cu paşi apăsaţi, îi zăresc doar umbra în lumina melancolică a amurgului, a venit pe jos tocmai de la bibliotecă şi duce nişte cărţi la subsoară *aşa cum făceam şi eu* şi-mi spun - *O să-l întreb, hei Gringas! Unde-i frate-tău Duke, Menelaeus?...* îmi închipui că-i un mare învăţat, dar şi o vedetă de fotbal, fără îndoială un Gringas cu cizmele lui grele prin zăpadă şi cu bărbia lui de sfânt şi cu urechile de rus şi cu mersul ăla lăbărţat şi înclinat... Sunt foarte conştient de noile generaţii de puştani din Pawtucketville şi mă uit înjur, tocmai am mai văzut doi „ca nişte fraţi tineri" ai lui „cutare şi cutare"... Mă îndrept către magazinul lui Blezan, conştient că visez şi hotărât să duc vi-l58
sul la împlinire... Iar promoroaca albă îmi întăreşte credinţa în irealitatea vechiului „vis despre zăpadă" de pe Moody însă într-o realitate mai slabă (şi mai credibil aşadar)... Puştiul ăla Gringas din amurgul trist are aceeaşi pondere de realitate tăioasă şi tristă pe care-am zărit-o în căciulile vagabonzilor din bulevardul

Amsterdam şi din multe alte vise în care personajele păşesc ţanţoş şi apăsat printre nori mohorâţi după un biet pui de somn (S spaima)...
G.J. E ACASĂ ÎN LOWELL, la maică-sa, s-a maturizat şi a devenit un mare trântor cu talente de conversaţie nostimă... stă toată ziulica în bucătărie cu băieţii, unul dintre ei e Georgie Polonezu care-i înşiră raţia obişnuită de povestioare amuzante, fantastice şi ucigătoare (ca aia despre cei trei poliţişti omorâţi în raidul aerian din Marsilia) numai că G.J. nu crede nimic şi face mişto de el imediat - *Iar începe. ..ce mincinoşi* şi eu văd o mare pată de speranţă în ochii verzi ai lui Georgie, care capătă o nuanţă de verde deschis forsforescent şi el se uită la mine, mijindu-şi ochii de parc-ar vrea să-mi spună - *Poftim, vezi? Am găsit în sfârşit pe cineva care mă umple de bucurie pentru că ştie că sunt un mincinos şi că n-o să mă schimb niciodată şi nici n-o s-o recunosc... Poftim!...* un mare mincinos polonez spune poveşti şi toţi nătângii de pe Marea din Bucătărie îi cred braşoavele dar nu şi recent maturizatul G.J. din Groapa lui de Gunoi Eternă... Ce prieteni nebuni sunt cu toţii în viaţa asta înceţoşată din vis... Nişte pa-râme nedesluşite se zăresc în fundal, cape o navă mohorâtă... Stau cu toţii faţă în faţă pe scaune de demult în mijlocul camerei... Am senzaţia că a fost şi Scotcho pe aici mai devreme...
Am visat şi parcul, „ţărâna obişnuită sub tălpi" era o expresie profetică din visul ăsta, şi mai e o crimă de groază cu moarte cu tot, cadavre... câmp de porumb uscat... un bărbat, mort... aventuri în întunericul morţii... Larry Charity... Ba nu, nu Larry Charity, ci băiatul din taxi... i-am uitat numele... blocurile de pe strada Gershom, garajul din Omaha,
159
strada Riverside şi Uriaşul Copac de Fier... casele vechi, cimitirele de sub ele, întunericul Scufundat al Rătăcirii...
în care mă cufund din nou
Acum în singurătate
într-o cameră silenţioasă
cu gândurile senine
amintindu-mi
lumea
****
SE ÎNTÂMPLĂ CEVA ÎNTRE MINE ŞI TATA, în Centralville... în tristeţea trandafirie de pe palierul din căsuţa de pe West Street care avea Crăciunul în ochi pe vremuri... suntem mai apropiaţi ca oricând, el tocmai s-a întors din morţi, iar eu sunt un adult deja, însă acuma stăm pe West Street şi suntem cufundaţi amândoi în gânduri în timp ce alţii ne privesc cu interes... Din nu ştiu ce motiv sfânt, detaliile întregii poveşti mi se şterg din minte şi tot ce pot să spun *Q — L-am visat pe tata...*
ÎMI MĂNÂNC PRÂNZUL LA SECŢIA DE POLIŢIE cu Bull şi Raphael sau altcineva... Bull bea un surogat nou de cafea cu un nume caraghios ca CIUGULIT, n-are cofeină şi arată la fel ca orice cafea normală... iar el mestecă şi ia o gură şi eu mă uit la el şi aştept - *Aşadar?* - El se strâmbă la mine - *N-are nici un gust...* tocmai citisem un articol despre cum avea să se interzică fumatul în America şi asta cât de curând... pe o voce veselă şi puternică, eu zic *La fel ca în anii douăzeci când oamenii se duceaupână-n Europa să se cher-chelească... o să-nceapă să meargă în nordul Africii şi în cine ştie ce locuri ca să fumeze... şi ştii ce-o să fumeze - ha ha ha!...* şi zic asta cu glas tare, dar nici unul dintre poliţaii din camera de alături nu pare să mă observe sau să le pese, 160
sunt cu toţii într-o cameră obscură cu filmul ud, doar în cămăşi... Scena se schimbă uşor şi ajungem să mâncăm la o masă copioasă într-un bufet din Mexico City iar la desert am un castronaş de sticlă cu budincă arsă pe margini şi lipicioasă, din care tot înghit în scârbă în timp ce vorbim, iar Bull se ridică să ducă farfuriile înapoi la tejghea, fără să mă întrebe şi pe mine înainte, şi îmi ia farfuria din faţă cu un gest matern şi o duce de parcă n-ar fi vrut să mă mai vadă ciugulind din resturi ca un vultur ca să mă îngraş pe urmă, aşa că-i zâmbesc... Mai devreme eram pe trotuar, în

nu ştiu ce ţară străină... Nu mă gândesc decât la faptul că toată lumea se lasă de fumat din ce în ce mai mult şi tre să mă ascund tot mai tare cu pipa mea de opiu... asta-i doar 1% din problemă şi mai urmează încă 99%... Ai ai ai!
PILOTUL RESPONSABIL DE BOMBARDAMENTUL ÎN PICAJ e tocmai sus în cer, gata să se catapulteze şi să-şi deschidă paraşuta... de fapt sunt eu... intru într-o cădere lungă da' nu mi-e frică şi până la pământ se pare că mai drum lung aşa că atunci când îmi deschid paraşuta simt c-am făcut o greşeală şi că-mi voi petrece toată după-amiaza plutind către pământ... îmi ţin pisica-n braţe...
Mai târziu sunt deja pe pământ şi lucrez printre vagoanele de marfa şi hangare, în sud, un individ vopseşte două vagoane, unul în argintiu strălucitor şi celălalt în auriu orbitor, aşa că la soare te poţi uita da' la ele ba... individul e uriaşul Ned Ţesătoru din sud, cu faţa lui roşie... *Cum să mai lucrăm acum cu vagoanele alea!,* exclam eu ofticat... Alte întâmplări... pe lângă răscrucile din Easonburg... Mama...
AU CITIT CU TOŢII CĂRŢILE DIN BIBLIOTECA MEA în sala de clasă de la bufet şi acum mi le-au furat, cărţi pe care le aveam din biblioteca din Mexico City de pe bulevardul însorit din capătul celălalt al oraşului aşa că acum o să încasez o ditamai amenda din moment ce cărţile au dispărut
161
pentru totdeauna aşa că-mi spun - *în cele din urmă va trebui să plec din oraş, simplul gând că vreunul dintre drogaţii ăştia o să-mi aducă înapoi alea 4 cărţi e o nebunie...* sau cam aşa ceva, iar profesoara, baba din faţa clasei, a reuşit în sfârşit să-i potolească pe toţi pentru perioada de studiu de după-amiază şi înjur e linişte, nu pot să plec şi să uit de cărţile mele pierdute sau s-o frec pe bulevardul ăla însorit cu biblioteca pe unde erau o grămadă de gagici... Wig... Bull... alţii... Raphael stă lângă mine în banca de la şcoală, tocmai am fost adversari în dragoste dar de-acum totul s-a încheiat şi s-au liniştit apele între noi... Sunt tânăr, iresponsabil, nebun, de fapt sunt destul de fericit, deşi puţin năuc şi nepăsător... etc. Mai e ceva dar nu pot să-mi dau seama, un fel de tristeţe pustie şi însorită a bătrâneţii dar cu mistere şi profeţii şi senzaţia c-am greşit şi nu mai am chef să mă gândesc la asta...
UN MARE INCENDIU A DISTRUS străzi întregi din New York aşa că acum se fac excavaţii şi se toarnă fundaţii de ciment şi se sapă gropi pentru a pune stâlpii de rezistenţă în fundaţii şi eu sunt prizonier pe un banc de nisip şi pietriş mişcător şi încerc să ajung în spatele gardului dar mi-e teamă că e prea şubred şi periculos ca să mă apuc de el... sunt prea sus ca să mă uit în jos... Un supraveghetor bătrân vine şi-mi spune că nu-i periculos să mă prind de gard... Mă tot pipăie pe cur, cică mă caută de batista albastră de la căile ferate... Mai devreme stabilisem cu unchiul Joe să ne întâlnim la gară, în Pennsylvania, la ghişeul de informaţii... mergem împreună la Nashua... ştiu că o să plâng tot timpul şi tot drumul şi el la fel... Uite-l într-un ungher îndepărtat al gării, făcându-mi semn cu mâna de parcă i-ar fi ruşine sau n-ar fi sigur că face semn cui trebuie... Sunt la uşa trenului, el e la casa de bilete, nici unul dintre noi nu e la punctul de întâlnire stabilit... Mă duc la el... Am stabilit asta într-un weekend petrecut la mătuşa Clementine, iar casa ei era fix la fel ca a lui Fortier de azi noapte când am dormit în patul dublu cu Donnie... Stau în bucătărie cu toate rudele... Bietul şi tristul unchi Joe, cu umbrela 162
lui neagră, cât de mult îmi doresc acum să-l fi cunoscut mai bine când m-am făcut mare... ce pată de durere umple acum mormântul din Nashua... lângă cealaltă pată mare şi tristă de pe mormântul tatei... şi al micuţului moştenitor, Gerard...
ÎNTR-UN SPITAL ÎNSORIT cu multe niveluri şi cu soarele strălucind ca în luna mai, eu sunt într-o conferinţă cu Malcom Cowley şi cu şeful (Harold Garden) şi nu ajungem la nici un rezultat clar ci doar vorbim despre doamna... dar apoi când ies în anticameră, Phyllis Johnson e la un birou de parc-ar fi secretară şi-mi spune *-Ei bine, Jack, ţi-au acceptat romanul spre publicare azi* şi eu rămân mut de uimire căci Cowley nu mi-a zis nimic dar probabil că n-a pomenit despre asta pentru că păstra vestea, la modul nostim şi părintesc, să nu mi-o spună încă...
Aşa că ies în capul gol în curtea însorită care seamănă cu cea de la Spitalul

Kingsbridge, în căldura primăverii şi merg pluting prin lumină şi fericit de acest nou succes ca în ziua aia de mai când Boisvert mi-a zis c-o să-mi publice *Oraşul şi cetatea...* Mai târziu, nişte întâmplări pe lângă o gară centrală din Jersey, oameni, locomotive, case... la sfârşit mă uit în jos pe stradă, suntem cu toţii gata de pornire, puştiul se uită curios la mine... nu-mi amintesc... amănuntele erau prea multe şi au durat toată noaptea...
NOAPTE DE VARĂ PE PHEBE AVENUE, nemişcarea miezului de noapte pe cer, tocmai am fost acasă la Billy Hampshire şi acum mă întorc la mine, la cinci case distanţă, mă gândesc la familia mea adormită dincolo de ferestre, precum şi la somnul din ferestrele lui G.J. când deodată, după o bufnitură surdă, mă uit spre cer, peste bancul de nisip, peste Rosemont, şi deşi şi peste Dealul Şarpelui aflat mai încolo şi văd rămăşiţele unei comete care tocmai a explodat într-o revărsare de scântei galbene care se prăbuşesc în masă, în grupuri rapide ce cad ca nişte îngeri în întunericul neantului... Nu ştiu dacă sunt artificii sau comete... Bum!... alta, se întinde ca o explozie de artificii, se dizolvă în sclipiri galbene,

f

mănunchiul de stele înrudite se prăbuşeşte arzând într-o vijelie neagră, mie mi-e teamă ca de obicei că n-o să se consume înainte să atingă pământul şi c-o să zdrobească somnul ăsta tihnit din Phebe în Holocaust şi Armageddon... un vis de demult... Mai încolo e zi pe Phebe Avenue, eu m-am tot plimbat pe lângă pârâul cu pin şi prin pădure, vechile mele trasee, şi pe drumul de întoarcere în Sarah Avenue am luat o ladă pentru radioul meu şi lemne pentru foc din stiva unui tâmplar de lângă un gard în reparaţie (uite-i şi fierăstrăul) şi nici măcar nu-mi fac griji dacă el sau alţii s-ar putea plânge c-am luat lemnele astea, sunt din nou pe Phebe Avenue şi la 31 de ani sunt iarăşi un copil şi fur lemne... Pisica mea Rondu e în salonaş, pe scaunul cu radioul (scaunul tatălui meu)... nu chiar scaunul lui, ci cel din faţă, de la cealaltă fereastră (iar asta în aceeaşi casă din visul cu atacul cu bombe)... Văd pisica masturbându-se şi trăgând cu dinţii de cuvertură şi zgâriind scaunul şi mă grăbesc pe stradă cu fereastra pe care-am furat-o... *Gi-gon-du,* o salut eu aşa că la o secundă după ce-am ajuns în curte şi am dat drumul la lemne şi m-am apucat să vorbesc cu un câine (legat în curte) Rondu ţâşneşte în iarbă să mă salute... E seară în Pawtucketville... Mai devreme umblasem prin soarele de duminică dimineaţă şi dădusem de nişte vechi prieteni, Salvin... Mai târziu eram în New Orleans din nou, spunându-mi *Dacă găsesc o navă şi dau fuga cu documentele mele de la sindicat şi pierd acolo toată ziua, atunci noaptea când voi putea urca la bord n-o să mai fie nici un loc pe punte unde să stau şi eu şi să mă relaxez cu toţi stivuitorii şi docherii trântind şi trosnind pretutindeni... Ei pe dracu, mai bine mă întorc la New York şi-mi iau banii de avans pentru PE DRUM şi scriu de-acasă...* aceeaşi inutilitate a hoinărelilor fără nici o finalitate, m-am simţit ca în visele din California
AVIOANE MARI ÎN FLĂCĂRI ÎNCEARCĂ SĂ ATERIZEZE la aeroportul din New York - New Jersey în mijlocul dezastrului ziua în amiaza mare, două dintre ele înaintează greoi pe cer şi par c-o să se prăbuşească pe câmpul de gunoi... Eu mă uit de>pe câmp după un drum cu autobuzul 164
de undeva din nord în care am avut o valiză şi un sac de bile de joc (un sac mare) pe care le-am pus eu însumi în portbagajul autobuzului în încercarea de-a apăra bilele (pentru Micul Luke) dar apoi o frec prea mult şi mă plimb pe şoseaua pe care m-a lăsat autobuzul şi îmi dau seama că tre să mă întorc cât mai repede şi singura posibilitate de-a ajunge e la timp e să iau un taxi, care-i mult mai scump decât tot biletul de autobuz!... aşa de grăbit... iar acum sunt pe câmp şi avionul DC-6 se prăbuşeşte cu o dâră de flăcări portocalie în coadă...Mai târziu, conform intrucţiunilor din Almanahul Misterelor, marcate pe harta de Bayonne mă duc în Bayonne la Templul Otoman care e mai vechi decât Bizanţul din lemn al Americii cu

crăpăturile lui cenuşii, atât de vechi, ca şalupele de pe apele din Communipaw... Mă furişez pe nişte scânduri periculoase căutând altarul, zăresc New York-ul mare şi scânteietor de peste râu... la final sunt înăuntru, gol puşcă, cu micul Philip şi cu încă cineva, cică soră-mea mai mică, şi suntem goi-puşcă toţi, eu încerc să iau o decizie dar în acelaşi timp sunt îngrijorat de alte lucruri, precum avioanele şi semnificaţia templelor... Era un înveliş arăbesc pseudomorf peste rugina din Jersey pe care nici un istoric nu-l observase încă şi era aşa de straniu, avea nu ştiu ce legătură cu cuţitele alea şi cu grotele de groază din Birmania, ceva se afla în adâncuri, ritualuri ale Şarpelui şi secrete în sanscrita veche... Cine era acel bărbat care voia să se lupte cu mine? Eu unul eram cu siguranţă gata să mă pun cu el...
STAU ÎNTR-O CAMERA DE HOTEL care seamănă cu o sală de gară din marmură, singur, îmi aduc mormane de ziare, gunoaie, sticle (unele goale?), suveniruri... Mă uit la ceasul din gara din Jersey, îmi arată că am şapte ore ca să dorm şi o oră ca să ajung la trenul meu care porneşte singur din staţie... Am tot vorbit cu nişte amici, Walter Pidgeon îşi lua micul dejun în pat, nu se uita la mine decât cu coada ochiului... (paparudă bătrână)... Mai târziu sunt în „taxiul meu", iar „şoferul meu" mănâncă cu mine obişnuitul pui prăjit şi vorbeşte

voios în timp ce conduce rabla pe străzile din Frisco şi mi-e teamă c-o să mănânc tot puiul... tre să am grijă să nu mă-ngraş şi să mănânc o dată pe zi, din moment ce, câteodată, pentru câţiva dolari, şoferul mă duce la hipodrom unde dau imediat fuga la poarta de start şi-mi angajez pe loc un cal pentru cursă, mă *fac jocheu...* Sunt un bărbat singur şi independent, fără obligaţii, fără speranţe, apelez la tot soiul de subterfugii bizare ca să-mi duc traiul, sunt plin de moarte, nehotărâre, lene sedentară şi ce-ar trebui să fac ca să-mi potolesc nu doar orice poftă lăuntrică ci şi un fel de poftă din cer, din cerul cu nori rătăciţi... Sunt ca Lionel, sau Bull, care aşteaptă lângă ceasul ce nu stă pe loc şi ca T.S. Elliot „fără speranţă"... Camera mea e cenuşie, destul de confortabilă, cu un pat dublu, scaune bune, o comodă, o fereastră cu jaluzele ca la Hotelul Ross din Los Angeles, cu vedere la intersecţia dintre 4th Street şi South Main... Taximetristul meu jocheu e genul de om fericit şi norocos din Frisco, care-l ştie pe Charlie M. Low şi care-a stat duminica dimineaţa la standurile de pariuri din Market Street cu Deni Blue în zilele când Hank se întorsese din Singapore sau Marsilia cu bani de spart şi râzând -*Hi hi hi! Mă omorâţi!... Ha ha!*
AJUNG ÎNTR-O AŞEZARE DIN MUNŢI undeva prin California şi mi se spune că se construieşte o nouă linie de cale ferată... văd o gaşcă rnare de indivizi, cinci lucrează pe o linie secundară cu nişte vagoane... *Cinci? de ce-au nevoie de atâţia oameni într-o echipă de suport?...* Mai târziu, când chiar încep să muncesc la linia aia nouă de cale ferată, decuplăm o serie de vagoane cu nişte călători care merg fără bilete şi observ cât de periculos e unghiul şi cum ar putea să se răstoarne toată situaţia pentru că trenul se apleacă prea mult şi eu mă odihnesc pe treptele locomotivei şi aproape adorm acolo, cu un picior deasupra şinelor peste care trecem în goană... (Da, sunt locuri de muncă în orăşelul ăsta de munte, cu străzi de ţărână şi case de chirpici şi vecini prietenoşi)... când chiar îmi încep munca, băieţii îmi zic -*Ce-ai văzut tu a fost echipa*
de suport plus un macagiu din depou, de-aia eram cinci... alerg după vagonul de serviciu, am pierdut atâta vreme încercând să-mi ascund costumul de baie sub nişte mănuşi vechi pe treptele umede şi unsuroase ale locomotivei că acum băieţii s-au urcat şi eu sunt prea departe pe şine ca să-i mai prind din urmă şi într-un sfârşit iau viteză că poate reuşesc... iar băieţilor, chiar dacă mă observă, nu le mai pasă fiindcă s-au prins deja că sunt un feroviar tare fraier... se pare că n-o să fac carieră la linia de cale ferată din orăşelul de munte şi în nici un caz n-o să fac nimic remarcabil... Mary Palmer şi cei doi băieţi au venit să-mi facă o vizită aici, în casa mea în care mai sunt o grămadă de oameni, au avut parte de cine pregătite de mama şi discuţii lungi cu Cody... se pare că acum e puţin mai bătrân şi oamenii l-au băgat mai mult în seamă pe el decât pe Tommy din cauza tristeţii sale inferioare, Brucie Palmer a ajuns răsfăţat şi flecar, i-o taie scurt lui Tom şi se pare că chiar i-a luat-o înainte la răspunsuri ingenioase... Eu uit subiectul

discuţiei de la masa mare şi plină de mâncare, care e în casa de lemn din orăşelul de munte, e o casă pe care-am cumpărat-o cu nişte bani pe care-i aveam deja... e în vest... La un moment dat, o fetiţă spune că a auzit de o boală care se cheamă „Cioc", care constă în teama ca nu cumva să-ţi ia fos gura şi capul... Era şi tata pe acolo, râzând şi flecărind, îi văd gura umedă şi agitată, ţuguindu-se ca să vorbească şi nerăbdătoare şi inconştientă...
DROGAŢI ÎN FILM, vorbind pe un hol... Eu stau în partea din faţă a sălii, cu Irene, şi mă întorc s-o aduc pe mama să stea cu noi dar ea e prea în spate, unde stau bătrânii, şi ţine un colet (de fapt o plasă de cumpărături) la picioare şi e chiar satisfăcută că vede de acolo, însă se enervează când insist să vină lângă noi şi să stea pe un loc mai bun... îmi dau seama că mama vrea să fie lăsată în pace şi nu vrea o poziţie mai bună...
O SA FAC UN DESEN MARE PENTRU MARINA MILITARĂ în care să trasez linia de tren din Rock Island care

duce în Frisco pe un ecartament deasupra apei albastre şi cu o navă care se apropie, iar o jumătate din pagina din stânga a desenului color care se întinde pe 2 pagini o să înfăţişeze blocurile turn din oraş, apoi locomotiva Diesel care trage doar câteva vagoane de călători, apoi traficul pe apă... în orice caz, eu sunt pe debarcader şi desenez, iar la un moment dat stau pur şi simpu acolo aşteptând ca în Merrimack Square la colţul scânteietor dintre străzile 5 şi 10 dar în moleşeala după-amie-zii în care se strecoară dintr-odată nişte pescăruşi, stau cu Nin de vorbă, ceva în legătură cu marina militară, cu slujba, cu rampele de încărcare... Mai devreme şi probabil în legătură cu asta, eram la duşuri cu toţi puşcaşii marini şi mă vedeam gras, refuzam să mă iau la trântă cu ofiţerii, mai ales cu ăla roşcat *(ăia ştiu şmecherii cu cuţite)...* Desenul avea şi el o legătură cu ce se întâmplase mai devreme, când eram tot la marină sau la infanteria marină, iar Robert Whitmore, amicul meu de pe SS Carruth, îmi explica cum descrie el un bloc atunci când scrie, iar curgerea cuvintelor făcea o frumoasă rimă în proză... râdeam din toată inima... se întâmplaseră lucruri importante pe drum şi în cazarmă, care la un moment dat s-a transformat în casa lui Joe Fortier de pe Bridge Street şi în casa bântuită din visul colosal cu Doctor Sax...
CASA BÂNTUITĂ A LUI DR SAX... e noapte, sunt cu Bertha şi Phillip în casa lui Fortier, luminile sunt aprinse în casa (de-acum locuită şi care nu mai e o ruină bântuită de stafii) de pe cealaltă parte a străzii... In lumina focului din şemi-neu văd umbra unei siluete care merge prin sufragerie, e imensă... lumini la multe ferestre... *Incredibil!* fmi zic eu... *Dr Sax, adevăratul Dr Sax în carne şi oase sau un moştenitor de-al lui din visul ăla ciudat din Lowell se plimbă ţanţoş prin salon cu un cocteil ca nebunul de Hubbard la ora cocteilului sau ca un frenetic James Mason, o Doamne...* noaptea, lumina aurie de la geamurile casei strecurându-se printre pinii înghesuiţi din pajiştea în pantă abruptă care începe de la zidul de piatră de pe trotuarul din Bridge Street... *Philip, hai*

să ne furişăm prin iarbă şi să cercetăm... Ne furişăm vizavi, în lumina lunii, dar ce să vezi, un cuplaj de vagoane de serviciu învechite şi jalnice fix pe Bridge Street, unul ne stă în drum aşa că-l împing, îl urnesc cumva şi o ia la vale pe pajiştea casei bântuite şi merge aşa de repede că-mi fac griji c-o să lovească blocul din capăt sau c-o să intre în rambleu sau c-o să deraieze sau chiar să ricoşeze şi să vină înapoi peste noi aşa că, stând cu ochii pe luna înceţoşată din faţă aştept puţin înainte să încep să merg cu Philip în *zigzag* pe pajişte... Acum ne târâm, ajungem la un dâmb, sub un pin, dintr-odată apare şi proprietarul, însuşi nebunul de Sax păşind pe iarbă în lumina chioară a lunii cu o puşcă şi un revolver, noi ne ghe-muim şi privim... Cumva se face că el vine direct către noi din greşeală şi se apropie tot mai mult şi trece de dâmb şi în momentul ăla văd că poartă o insignă de şerif şi o să calce peste noi întâmplător sau ameninţător aşa că sar în picioare şi încep să urlu... nebunul de Sax, şerif acum, începe să ţipe „Poc! Poc!" dar armele lui sunt de jucărie şi totuşi e foarte enervant şi mă tot împinge înapoi şi râde sau mârâie sălbatic cu o intensitate maniacă de parc-ar fi domnul Hyde şi eu fac un salt înapoi, îngrozit, dar Sax nu-l urmăreşte pe Philip, mai e un şerif prin preajmă la care am de gând să cer ajutor în

timp ce sar şi ţopăi în iarba de-acum cenuşie a după-amiezii înainte de ameninţările şi pocniturile moşului nebun care-şi arată dinţii rânjind, cu armele lui şi cu insigna de jucărie, că tocmai din cauza lui ne-am furişat pe pajişte, ca să-l vedem plimbându-se prin căsoiul lui etern, în faţa şemineului, la ora de servit cocteiluri... urlă şi cotcodăceşte înspre mine ca maniacul ăla care mă gâdila săptămâna trecută...
O CURSĂ LUNGĂ CU BICICLETELE PÂNĂ ÎN LAWRENCE, pe care o câştig... mai e şi o zonă unde dai fuga să-ţi iei bicicleta de pe drumul nisipos, iar eu am mers cu bicicleta peste bancurile de nisip ca un campion pe motocicletă... starea de părăsire a terenurilor alea virane, cu pinii lor, drumul ăla nisipos şi concurentul singur lăsând nori de praf în urmă... Câştig întrecerea şi mă întorc în casa mare de pe Salem Street
169
unde mama şi June (s-au împăcat deja) mă aşteaptă pe mine, June e la poartă, frumoasă, ne şoptim promisiuni pentru noaptea care urmează... trupul ei e ferm, cald, mă încântă împunsătura sfârcurilor ei, e atât de albă şi deschisă... în casă, ea stă pe divanul din balconul închis şi brodează, iar mama e în bucătărie cu o grămadă de cratiţe şi oale într-o parte separată din mijlocul bucătăriei imense... Mai târziu sunt cu June şi plecăm pe un vapor, prin nişte prieteni de-ai mei „pentru că eu sunt prea nebun sau prea apucat sau prea nu ştiu cum ca să fiu un simplu marinar" aşa că o să fiu ospătar sau ofiţer şi uite-mă pe mine şi pe June, la popota ofiţerilor, mâncând cu ofiţerii de la departamentul de inginerie... la un moment dat un asistent îmi zice - *Darjară lapte... - O să-ţi aduc eu lapte* îi zic eu, *la urma urmelor dacă tot o să fiu ospătar...* vaporul e încă în port, dau o fugă la magazie şi caut înnebunit prin chesoane întunecoase şi prin cutii frigorifice caraghioase şi aşezate orizontal (pe punte)... în cele din urmă, într-o pânză de sac oribilă, ca desaga de groază din coşmarul cu personajul lui Kafka târându-şi traista mare ca un dragon verde sau omidă peste podeaua cenuşie veşnic plină de praf, găsesc mult lapte plus şosete noi şi tot soiul de efecte amestecate (dădusem la o parte nişte canistre de lapte pe jumătate goale dintr-o cutie frigorifică de lemn)... uite aici lapte proaspăt (pentru că am avut senzaţia c-am depistat o crustă de lapte acru prin capacul transparent de parafină)... uite numai lapte proaspăt şi dau să plec dar mi se înfăşurase sacul de pânză în jurul brâului, aproape strângându-mă deja, în timp ce scotoceam prin magazie, e o cutie frigorifică cu capcane pe nava asta, numai bună ca să prinzi nişte adevăraţi vinovaţi şi să-i pui să meargă în neştire pe punte, cu sacul mare atârnând după ei, ca o mantie a ruşinii dar o mare ruşine, o ruşine de groază... mă smucesc, e prins prea strâns de mine, insistent, sunt prins în capcană... Mai devreme cântaseră colosal cei de la Rigoletto Company, fusese mare veselie, eram şi eu acolo... şi cuvintele - „Conductor Pennsylvania Long Island Canada"
(Of şi cămaşa aia de forţă lunecoasă şi strânsă pe mine!) 170
CIOBURI SUBŢIRI DE STICLĂ, înfipte în buza mea la petrecerea din jurul sobei rotunde... sunt şi Evelyn şi Cody aici, dar Evelyn vrea atât de tare soba, încât în cele din urmă, în toiul petrecerii, îi văd ochii de un albastru spălăcit întorcându-se către sobă, pe care apoi o împinge pe uşă afară fără s-o întrebe nimeni nimic... însă proprietarul casei o vede... între timp eu am fost super prins cu nişte cioburi de sticlă şi de fiecare dată (să fi fost de la o sticlă spartă?) când încerc să mi le scot din buză mă trezesc cu ele înfipte în vârful degetului, ce chestie îngrozitoare... Tre să mă duc la doctor în tabăra de înrolare unde toţi soldaţii stau pe iarbă aşteptându-şi rândul, unul dintre ei e un puştan căruia i se spune Colonelul sau cam aşa ceva şi de care toţi fac mişto, e îmbrăcat în roşu, se duce în Peru... Aici ca şi în sala de mai devreme se face că cineva ne învaţă spaniolă şi „honduriană" care cică ne-ar fi de mare folos în viitor... în toiul acestei scene, decorul se schimbă brusc şi cică sunt în Lowell, Peaches şi cu mine ne jucăm cu o ţeava enormă în apă şi stăm pe ea şi o folosim drept plajă, iar doctorul tocmai i-a zis că are „menopauză" ceea ce înseamnă că putem să ne-o tragem cât vrem de mult, înotăm în pielea goală şi eu vreau s-o văd aşa goală în cizmele ei de cauciuc, hmmm... peste râu în locul ăla de rahat din Canada, în soarele jalnic şi roşu, se află Halnau pus pe nişte căutări lacome de-ale lui într-o realitate răvăşită... în cele din urmă, sunt iarăşi alături de soldaţii care aşteaptă, dar acum cică suntem pe Wall Street şi aşteptăm la uşă la localul Edison

sau Einstein ca nişte tineri proaspăt înrolaţi în marină, tipul din faţa mea e mexicanul scund şi chel care e hamal şi care mai încolo o să fie impiegatul Joe de la un depou dintr-un oraş din sud, acum bodogăneşte ca un soldat... doctorul chiar o să-mi scoată cioburile alea din buză?... văd într-un ziar o cronică despre ultimul film cu Rosalind Russel, cică sunt la Mamaia Evans (bunică vitregă) în Brooklyn şi mă uit la Roz care stă pe un trotuar cu coapsele ei mari la vedere, dulci ca mierea, cu o pizdă dulce ca mierea pe sub haine strâmte, o grămadă de muncitori şi un cal de curse, iar regizorul îngenunchează şi face semn spre cal, apoi urmează genericul - *în ce direcţie te*

171

duc banii... regizorul Franz Halz Newmann, marele fotograf din Europa franceză, ce mai căcat...

„MOTORUL EI LĂPTOS PORNEŞTE" e zicala sexy despre o frumuseţe ca Ava Gardner din film... Indienii Enguardiente, „locuitorii originari ai Californiei" şi prin urmare nişte grupuri de luptători crânceni şi organizaţi pornesc la un atac asupra unui fort în 1850, le vedem formele dezgolite strecurându-se pe acoperişuri, se explică şi cum dau ei foc fortului punând snopuri de mărăcini uscaţi sub stâlpii temeliei... Mai vedem şi încăperile cu cazane aburinde unde le e frică să intre, camera jilavă din subsol unde am crezut c-o să trăiesc dar m-am răzgândit... Nici ţipenie de albi prin preajmă... îi vedem pe măreţii Enguardientes făcând exerciţii de luptă pe un deal înverzit, cavaleria atacă în şarjă, grămezi de artilerişti îi ciuruie dintr-un foc aşa că se văd baloanele uriaşe explodând cu dâre lungi de fum... Mai devreme la toţi ne era teamă că bomba atomică o să cadă pe râul Merrimack şi de fapt eu chiar îmi imaginasem asta sau s-o fi întâmplat cumva, o mâhnire întunecată în sufletele noastre în timp ce aşteptăm în ascunziş, înghesuiţi pe strada Lakeview (vizavi de unde m-am născut)... dezastru şi Armageddon în atmosfera întunecată a naşterii mele, peste râul vieţii...

După marea tragedie „Camille", preoţii tineri încep să joace „touch footbali"[1] pe stradă, cu campionii scandinavi oaspeţi. .. sunt senzaţionali... trece o ceată mare de călugăriţe, pe drumul către patiserie, de unde să ia cafea... jocul e senzaţional, pase lungi, alergări lungi, mingi prinse cu vârful degetelor, strigăte, trolee care trec, e o mare comedie şi e ultima parte din tragedia lui Camille... Eu mă uit cu Nin... Locul arată ca zona metropolitană Merseyside cu al ei Liverpool cu tot...

ÎMI PUN PANTALONII SCURŢI ŞI MAIOUL pe hol şi bat la uşa doamnei Whiteheart, nu pot să mă schimb în casă

[1] Versiune de fotbal american în care, pentru preluarea balonului, nu se practică placajul, ci atingerea.

172

pentru că fi-su Jack e înăuntru şi stă de vorbă cu mama... Mă grăbesc nevoie mare să-mi trag ţoalele pe mine înainte să mi se răspundă la ciocănit dar degetele parcă-mi sunt de cârpă... Mai devreme eram la teatrul Rialto, se petreceau lucruri... Şi cică fusese un val de reflux aşa de puternic încât se spunea că toată Long Island era destinată pieirii sub furia apelor... Vedem case pe plajă... mergem nebuneşte cu maşina într-o după-amiază cenuşie şi catastrofală... Sunt cu un bărbat mai în vârstă, vedem colibe şi case dărâmate, o luăm cu maşina peste nişte câmpuri întinse de rogoz... Oamenii se mută de acolo... se pare că şi o parte din New York e condamnată să dispară... (am scris asta la mult timp după ce m-am trezit şi ca atare n-am putut să mai evoc atmosfera din vis, aşa că nu merită să fie în cartea asta)...

ÎN PACIFIC, PE O NAVĂ A UNIUNII MARITIME NAŢIONALE, la început sunt chelner, am un echipaj de 50 de oameni după care tre să spăl vase, e un cargobot pe care sunt totuşi şi călători, am obţinut slujba atât de repede c-am rămas uimit şi uite-mă deja, cu un şorţ pe mine la chiuveta unsuroasă, printre băieţii zgomotoşi, împleticindu-mă cu mormane de vase în braţe pe culoarul cenuşiu către cămara unde le adun pe toate... iar vaporul va ajunge în două zile la destinaţia sa din Orient... cu toate astea, o altă barcă trage lângă noi, într-un golfuleţ fantomatic, iar eu ies prin hublou şi mă întorc în America sfârşind ca un venetic asiatic pueril care stă la fereastra casei din Gershom Avenue în Lowell, în plină după-amiază, cu un

cearşaf sau giulgiu sau pătură pe cap, uitându-mă spre stradă prin pânza cenuşie şi întunecată... mă uit către clădirea mare din faţă şi văd un muncitor negrotei care se holbează la mine de pe cornişa lui încercând să-şi dea seama ce anume sunt... e vechea stare inutilă de a bântui prin casă fără să muncesc, bolnav, nevrotic, chiulangiu, agăţându-l pe Ti Jean ca să-i găsim fratele pierdut prin ceţurile din salon... La sfârşit văd începutul filmului *Doi ani lângă catarg* cu aceiaşi indivizi îmbrăţişându-se miraţi într-o grădină pe împletituri de nuiele în larg...
173

ÎN WATSONVILLE CALIFORNIA cu mama (în mlaştinile de lângă Elkhorn sau Moss Landing despre care a scris Steinbeck) vedem dintr-odată un stol de şerpi zburători, care-mi amintesc de căluţii de mare din filmul de ieri şi sunt verzi cu trupşoare care se mlădiază în zbor şi dau senzaţia că sunt nişte fluturi transparenţi şi zumzăitori şi îngrozitori de scârboşi... *C'est des cockrelles,* zice mama cu mare dispreţ şi dezgustată, *Sunt doar gândaci...* ea nu se lasă înşeiată... Sunt oameni - gândaci care iau forma unor şerpi zburători şi ea i-am mai văzut înainte... De îndată îmi aduc aminte de Irwin Garden (tata spunea că-i un gândac), de Hubbard, de toţi prietenii mei pe care mama-i detestă & se teme de ei şi de fapt unul dintre şerpi mă plesneşte brusc peste gât - *Ca Garden!* - îmi zic eu înnebunit şi sărind la o parte ca s-o zbughesc de-acolo, *ca toate ofertele de afecţiune atât de supărătoare de la prietenii mei dezgustători!* - stolul de şerpi zburători de deasupra mlaştinii se îndepărtează... Mai târziu, imediat după aceea, am o viziune cu un copil cu părul negru, cu o cămaşă în dungi, trage din ceruri o cutie de cadouri, pe o frânghie şi-un scripete şi se dovedeşte că era o mamă încărcată de cadouri...
PĂRINŢII ÎŞI APUCĂ FIII DE CEAFĂ şi-i târăsc afară din baruri resemnaţi şi ruşinaţi, pentru că au fost la băut şi la agăţat de fete... e o mare campanie Anti Adolescenţi, o tot văd noaptea-ntreagă în felurite vise... îmi spun în sinea mea - *Isteria a atins în America pragul dintre dragoste şi ură...* îi văd pe Julien şi pe Bob Piriams, în birouaşul din garaj al lui Lou... Piriams are un zâmbet
larg de ţărănoi pe faţă...
TELEVIZORUL COLOR DIN BIROUL LUI BOISVERT e deschis pe postul informativ din cauza viscolului... într-unul dintre programe îl văd şi pe Baruch care zice *-Nu-l*74 *mai pentru că cineva umblă cu cine nu trebuie, asta nu înseamnă că...* aşa că eu unul ştiu că Vânătorii de Vrăjitoare Roşii or să descopere faptul că Baruch umblă cu comuniştii şi dintr-odată realizez ce lucru mare o să se întâmple, Epurarea, şi nu-s de-acord cu aşa ceva... între timp m-am tot gândit să mă duc la Adele Norales pentru că am găsit o listă veche de lucruri de făcut şi acolo scrie la numărul 6 că tre să iau nişte reproduceri după acuarele de Adrian şi Mondrian... Adele stă la parter în căminul din Livingston Hali unde locuia înainte fiul primarului din Trenton... Când eu şi mama ne-am stabilit din nou în casa din strada Moody care e totodată clădirea fabricii de textile, am televizor în cameră şi-mi dau seama dintr-odată că nu-l vreau în camera mea, mama e în sufrageria mohorâtă... afară ninge, e o atmosferă sfântă, iar televizorul e color.
PLIMBĂRI LUNGI PRIN LOWELL, Pawtucketville, pe terenul fabricii de textile... Ajung pe podul de la calea ferată din Long Island, la bulevard, şine, căsuţe şubrede din lemn în spate, pe lângă strada Crawford, se transformă cu toatele în bulevarde mari, aglomerate şi luminate de felinare...
DEN NOU VISUL CU PODUL ACOPERIT DE ZĂPADĂ, podul Brooklyn, iar la câteva sute de metri mai jos e strada 48, iar acolo nu voi fi prea departe de celălalt pod, stelele strălucesc deasupra oraşului şi văd mereu căsuţe albe la est şi la vest şi podul ăla al Burghezilor pe care l-am văzut arzând în 1951... nişte copii dansau pe o scenă, cică învăţau paşi de dans în lumina reflectoarelor, majoritatea băieţilor aveau picioarele incredibil de lungi şi intenţionat se purtau ciudat, dansând foxtrot ca nişte tăntălăi... Asta se întâmpla în Sân Luis Obispo, tocmai ajunsesem acolo cu autobuzul, mergeam direct la Colonial Hotel şi l-am văzut pe individul ăla din

camera de pe colţ... cu toată „plictiseala lui sănătoasă" şi cu aerul acela neclar de crimă... Un poponar se
175
agaţă de mine când dau să cobor din autobuz, mă urmăreşte până într-un bufet în care mănâncă mii de oameni... e Oraşul Nou din vestul însorit şi înfloritor...
EU CU TATA, IMAGINI NECLARE, stăm pe banchete într-un tren de călători şi vorbim despre boala lui şi despre ce i-au spus cei de la sindicat, deşi nu vorbeşte prea clar despre asta... O să moară de tot dacă n-a făcut-o deja... Discut cu mama despre asta... Doamne, cât de greu îşi mişcă hoitul putred prin toate visele astea repetative, cu ce chip palid, deznădăjduit, aproape invizibil, atât de lipsit de bucurie... atât de îndepărtat de toate speranţele celor vii şi chiar de vaga recunoaştere a răutăţii existenţei (ceea ce nu-l mai deranjează pe el, de aia e aşa de apatic) (de fapt tocmai s-a întors din mormânt)... Ăsta-i scumpul nostru tată din nopţile înstelate din trecut, noi creştem şi îmbătrânim într-o lume despre care cel puţin poţi să spui că-ţi lasă un gust amar, ca fierul... Fălci încleştate în dimineţi fără speranţă, căcat pe rămurica păcii... Am visat toate astea azi noapte şi de-acum mi s-au şters din memorie... în noaptea dinainte cică mă întorceam în casa lui Nin din Carolina, Luke mă ducea cu maşina pe şoseaua plină de băltoace, iar Nin fără să mă salute măcar îmi cere din prima s-o ajut cu valiza şi pe urmă când chiar se apucă să vorbească o face pe un ton glacial şi mă întreabă de ce-am venit şi de ce nu-mi pun viaţa în ordine... o căsuţă albă din lemn, nedesluşită, pe câmpia întinsă de lângă şosea, visată şi văzută în trecut, şi o curte plină cu noroi mocirlit de iarnă şi cu iarbă cenuşie şi înaltă... iar Luke Barosanu[1] nu comentează deloc, Micul Luke e nepăsător... mai e şi un câine pe-aici...
UN FILM CU HENRY FONDA despre piraţi în largul mării, dar el joacă rolul unei femei şi-l vedem cum îşi face isteric bagajele să plece de pe corabie, smulgându-şi lucrurile din
[1] Paul Blake, soţul lui Caroline şi cumnatul lui Jack Kerouac.
176
dulap, inclusiv nişte eşarfe din mătase unduitoare, dintre care unele sunt albastre ca noaptea şi auzim femei din public spunând - *Oh, tot n-a terminat-o cu furturile...* iar la sfârşitul filmului (care-i destul de ciudat deja) n-are farduri şi-l vezi coborând treptele pe punte cu chipul despuiat, cenuşiu, şi ştii că filmul va lua din nou o întorsătură romantică pirateresc ă atunci când *adevăratul* Henry se va întoarce de la căpitanul corăbiei de piraţi cu tot cu farduri şi bine pieptănat şi va sta drept, arătos şi indignat în mijlocul odăii fetei şi denunţându-l pe celălalt Henry... cei care dau filmul ăsta la televizor au început deja să primească scrisori de la telespectatorii din Greenwich Village care le spun că nici măcar nu auziseră de filmul ăsta superb, deşi e vechi, e de-acum 12 sau 15 ani... vor să ştie numele tuturor actorilor din distribuţie... un film vechi şi uitat, o capodoperă de la începutul carierei lui Henry Fonda...
MAMA SE ÎNTREŢINE CU AMIRALII din flotă pe micul debarcader din faţa casei... ei stau şi mănâncă pastă de crab, o conservă micuţă de pastă de şuncă, biscuiţi Ritz, sunt în uniforme albastre şi stau de vorbă cu mama şi cu Alma Horan şi cu alţii care sunt acolo... E aceeaşi casă de pe debarcaderul din golful din Frisco, acolo unde am desenat eu imaginea cu podul feroviar luna trecută, numai uitându-mă în depărtare peste apele albastre... Stau ca un prost şi probabil pe jumătate gol în faţa grămezii de mâncare şi de biscuiţi şi-i aud pe amirali mulţumindu-i mamei pentru ospitalitate dar că acum vor s-o şteargă la propria lor plajă pentru niţică odihnă masculină şi ulterioare conversaţii... La uşa bărcii lor cu motor deja pornite, o tânără (care e mama) le oferă o serenadă finală la chitară, flirtând cu cel mai tânăr dintre ofiţeri...
Mai devreme, nişte drame cenuşii cu drogaţi tot în Frisco, cu Bull, cu Huck... Huck şi cu mine o luăm după Bull şi după altcineva către „tunel" (acum nu e la New York) la vreo cincizeci de metri în faţă iar după ce-i prindem din urmă o luăm la pas uşor şi discutăm... mai târziu sunt pe un deal înalt în zăpadă şi când Huck o ia în jos eu zic - *Şi cum*
177
o să reuşim fără să alunecăm? - dar el îmi zice - *Nu-ţiface griji,* cică e chiar după colţ, lângă casa lui Henry Fonda... Mai târziu Bull şi cu mine mai avem nişte prafuri

puternice în apartamentul lui cenuşiu de la parter, vedem un poliţai dând târcoale prin curte şi ne furişăm pe uşa din dos, Bull aruncă un pachet într-un cazan de gunoi şi ne grăbim, răsu-flând uşuraţi c-a fost cât pe-aci... Bull dă peste nişte uşi uriaşe de fier şi le deschide cu un brânci - *Poftim, acum n-au cum să ne mai prindă...* uşile alea arată ca porţile iadului... au 7 metri înălţime... (strada pe care am alergat cu Huck era un bulevard ca din Chicago, cu magazine de delicatese, ca pe Kingsbridge Road din Bronx)...
MAI ÎNCOLO, PE ARŞIŢĂ CU BULL, mergem pe lângă Sân Remo şi el are un cuţit cu care se joacă şi trecem pe lângă doi poliţai zdraveni care văzând asta mai aruncă o privire şi se iau după noi, cineva strigă uite-i că vin! iar eu şi Bull o rupem la fugă... Rup şi culc la pământ gardul de sârmă ghimpată, sfâşiindu-mi hainele şi pantofii... e vizavi de Fugazzy dar în Centerville şi Lupine Road din visul anterior unde erau dealuri, amurg roşu de iarnă, case, o mare tristeţe indescriptibilă în legătură cu trecutul şi naşterea mea, iar în timp ce merg pe Lakeview către Lupine şi se întunecă tot mai mult şi se aprind luminile şi dau de un zid de piatră... sar gardul şi mă strecor în casă, poliţaii m-au ratat... dar când se crapă de ziuă în lumină văd un bărbat care doarme pe spate pe o pătură aruncată pe podea, cu băieţelul lui de 6 ani tolănit pe pieptul lui... mă văd amândoi în acelaşi timp... sunt cu pantalonii şi cu chiloţii în vine de parcă m-aş caca în intimitate (or aşa credeam eu) şi m-apuc de îndată să-mi explic bunele intenţii... *Eram cu un prieten care avea un pistol... nu chiar un prieten, o cunoştinţă oarecare, vedeţi... poliţiştii s-au luat după noi...* Ei se arată prietenoşi, tipul chiar mă duce acasă la familia lui, unde zace tatăl meu pe patul de moarte şi el e, de fapt, eu, la bătrâneţe, cu părul negru, încruntat, sunt în pat cu el... o grămadă de rude în jurul patului... casa e pe Lakeview Avenue în acelaşi Lowell cu amurgul lui tragic de fier... 178
MERGÂND PRINTR-UN VISCOL DINTR-O SEARA FRUMOASĂ pe trotuarul cu o pârtie îngustă din Centralville cu cei Patru Fraţi, unul dintre ei e Allen Eager, muzicieni de jazz şi tenori... eu tot vreau să merg alături de cel mai mare dintre ei şi să-i pun întrebări despre muzică şi despre acorduri „atonale" dar el e cufundat într-o discuţie cu un alt muzician şi nu mă observă... La un moment dat mergem pe o stradă lăturalnică din New York, apoi pe străzi cu case de lemn şi copaci goi ca în Buffalo, din spatele lor eu arunc în aer un bulgăre de zăpadă oval şi jucăuş care cade lângă ei ca dintr-un copac... e frumos... Până la urmă tot apuc să vorbesc cu tenorul ăla super tare care pare interesat până când folosesc un cuvânt la modă dar foarte ne-muzicienesc - *atonal* - iar atunci chipul lui şi chipurile celorlalţi se albesc... N-am ce căuta cu ei, încerc să fiu poet într-un mediu nepotrivit...
DE PE BLOCURILE ÎNALTE ŞI ORIBILE de pe strada Aiken, parcul Laurier şi Hoboken în acel New Jersey cu avioanele prăbuşite şi cu rugina lui - într-o zi senină, mă uit cum zboară avioanele şi mă gândesc la poveştile piloţilor... apoi plec şi găsesc o parte inferioară, umedă şi întinsă din Hambarul Lumii Fantomatice sau o Sală de Dans şi intru acolo cu un copil care seamănă cu maică-mea sau cu Philip Fortier şi mă târăsc peste o stâncă mare şi ovală ca să găsesc mobilă veche şi scule de tâmplărie lângă puţul spart, din care curge apă... Acum vreau să concep o poveste misterioasă în pivniţa asta plină de vechituri şi dintr-odată încep să aud nişte lovituri înfundate... *Bătăile inimii unui uriaş... Aici se ascunde un monstru!... Pentru el se ridică întregi construcţii!...* Departe în întunericul tencuit, pe Marele Perete al Pivniţei văd Crabul Uriaş al Lumii dar nu-s sigur că nu e cumva doar o umbră sau poate altceva şi mai îngrozitor... nu e real, dar eu vreau ca Monstrul Crab să existe aşa că scriu povestea... Văd familii întregi aventurându-se printre dărâmături... 179
RĂZBOI - RĂZBOI ORIBIL LA INFANTERIE care m-a făcut să mă trezesc în toiul nopţii şi să vreau s-o şterg în pădure ca Thoreau... Sunt singur într-un soi de şcoală împresurată din toate părţile de orientali care trag acum de la 100 de metri peste câmp şi din pădurile din spate, îşi descarcă armele, puştile, e un tărăboi constant şi toţi ţintesc spre mine care sunt aşa de nevinovat şi de pueril în vis n-am decât o armă de jucărie şi o voce bubuitoare, asta-i singura mea armă cu care să trag din fereastră şi chiar arunci când geamurile se sparg iar duşmanii îşi îndreapă

pistoalele către mine, eu ţintesc cu pistolul de jucărie... îmi tot închipui ploaia de gloanţe care o să-mi străpungă trupul, durerea, dar nu se întâmplă încă... şi totuşi se trag atâtea gloanţe către clădirea mică a şcolii, care e în parte Liceul Bartlett, dar numai la etajul l, dar e totodată ca acea casă bântuită de vizavi de Joe... curg atâtea gloanţe că n-am cum să mă feresc de ele... într-un sfârşit, nişte zori luminaţi încă de lună, iar eu habar n-am cum să ies din încurcătura asta pentru că am găsit pe neaşteptate nişte gloanţe adevărate şi un pistol adevărat şi am încărcat un cartuş dar nu reuşesc să găsesc piedica iar un inamic îşi bagă pistolul pe fereastră să mă omoare şi tot ce fac eu e să-l ţintesc cu pistolul adevărat şi să zic „bum"... Sperasem să mă furişez pe întuneric dar în lumina lunii care se transformă-n zori de zi zăresc tot mai multe siluete care se strecoară tot mai aproape, ca nişte indieni... şi n-aş fi avut cum să trec de ei şi să ajung în siguranţă, dincolo de pădure... Mă trezesc, dându-mi seama că-mi doresc să fi murit şi gândindu-mă deja la următorul război, că n-o să prea pot să-i supravieţuiesc şi gândindu-mă la soldaţii americani din Coreea cu mâinile legate la spate şi ţintuiţi cu baioneta la pământ în frigul adevărat al iernii morţii şi uf, nu văd de ce Vestul trebuie să suporte înjosirea de a trăi pe acelaşi glob cu toţi mongolii ăia idioţi din Est, care-au venit sinucigându-se cu miile în atacuri nocturne şi le-a plăcut la nebunie... Pearl Harbor n-a fost decât începutul... Ei i-au dat cuirasate lui Attila... Cred că ar mai trebui să fie şi alţi morţi, cu mine în 180 sala de clasă... Nu-i văd sau nu-i observ în strania atmosferă aurie a culorii acestei grozăvii şi ultim vis de disperare...
AUTOBUZUL MARE CU ETAJ MERGE CĂTRE PICNIC în parcul de pe malul râului care seamănă cu Merrimack River, toţi copiii merg şi trecem pe şoseaua de acces (venind dinspre Christian Hill) şi vedem oameni, carusele (mintea asta mică e una dintre cele 2 miliarde de azi şi cele 100 de miliarde din istorie) (pfuii)... ne transformăm cu toţii în hipsteri şi ne părăsim profesorul şi începem să fumăm iarbă şi să ne băgăm droguri în venă, puştani de 15 anî unii dintre ei, iar în cele din urmă, la petrecerea noastră nebună din apartamentul din parc vine un poliţai în uniformă albastră dar nu bănuieşte nimic, ci doar îl caută pe Jimmy Johnson care a fugit de la orfelinat... şi-a luat şi actele cu el... Jimmy tocmai şi-a băgat droguri în venă, se plânge... Wig e aici, suntem cu toţii hippie... în cele din urmă e precum casa familiei Fortier şi după petreceri interminabile vreau să i-o pun păpuşii hippy nr. l ca Georgia sau Vicki, ea e pe canapea cu mine şi nu am făcut încă prima mişcare...
DUPĂ-AMIAZĂ MOIEŞITĂ ÎN DEPOURILE STRANII din Sân Jose, eu şi Cody locuim într-un vagon de serviciu sau într-o rulotă, parcată în capătul din est, departe de calea ferată... dar curios, ceva mă trimite cu gândul la după-amiaza aia din Şcoala de corecţie a lui Julien din estul New York-ului despre care ştiu acum că e totodată marea Navă Colonială Fantomatică de pe strada 22... după-amiaza, băieţii, munca, dormitoarele comune... şi e totodată magazia de bagaje de pe Third Street şi Townsend de la Southern Pacific şi toţi suntem la muncă, în vreme ce alte trenuri trec la timp, iar Cody şi cu mine suntem nişte feroviari tare stranii... De fapt, mai devreme a fost nu ştiu ce accident ciudat cu un tren de marfă într-un orăşel de la mijlocul distanţei, am văzut vagoanele deformate la o răscruce, m-am urcat să

evaluez pagubele... în cele din urmă, după ce mă trezesc în vagonul de serviciu şi dau fuga la muncă printre vagoanele din depou, trenul porneşte şi în apropiere de Perry (care arată ca Perry dar e de fapt în Colorado) pământul e gol şi uscat şi crăpat de la o secetă groaznică, ceea ce mă mâhneşte pentru că m-am gândit recent să mă apuc de agricultură în valea asta prin care trece trenul...
MAI TÂRZIU NIN ŞI LUKE au moştenit casa lui John din Saybrook, dar Luke a renunţat la ea şi s-a dus să stea într-o căsuţă nouă şi albă cu mobilă şi aparate „moderne" aşa că eu mă pun pe urlat în curtea vechii case aristocratice zicând - *Atunci o s-o cumpăr eu!...* Mama e în casă, care-i plină de mobilă victoriană cafenie ca la Joe pe Salem Street, iar în spate se vede un lan de grâu auriu şi frumos, iar ăsta e un alt loc secret de pe harta mea mentală, legat de vise din trecut, visate pe strada Hildreth în casa din Kellostone, pădurea stufoasă din spatele casei şi visele din casa mătuşii din Dudley, Mâine... gardul din spatele casei, câmpul, jocurile

misterioase... curtea din spatele vilei din Salem Street... gardul de scânduri şubrede şi buruienile înalte şi fiorul din mintea unui băieţel...
SUNT ÎNTR-O ŢARA DIN CARAIBE trecând în viteză pe apa din golf într-o bărcuţă în care îmi împing picioarele şi trag mai tare şi mai mult şi zboară pe deasupra apei... mai sunt şi alte bărci, eu sunt turist... mă apropii şi mă opresc fix la mal şi apoi plutesc mai departe pe străzi şi pe plajă, observând însă că fundul de pai al bărcii se uzează... Mă plimb pe străzile înguste şi colorate din sătucul caraib, vreau o femeie... Văd una bătrână, ciudat de interesantă dar cu faţa marcată de boală, stă la un balcon şi-i fac cu ochiul, la început se preface că nu-mi răspunde dar pe urmă vine după mine... Traversăm străzi tăcute şi misterioase ca în visul cu oraşul Victoria din Mexic şi cu femeia felahă care cânta la chitară pe vârful dealului... Sunt încântat de faptul 182
că orice bărbat face rost de-o partidă de sex într-o ţară la-tino-americană...
Ajungem pe strada principală a satului care e ca strada principală din „Sân Obispo", pentru că traversează oraşul exact la fel... deluros, plin de întâmplări... se transformă dintr-odată în locul unde eu şi Julien şi probabil Irwin (sau Bull) ne-am petrecut vacanţa în oraşul ăsta şi ne-am parcat maşina în faţa Instituţiei Monahale sau a Şcolii pentru săraci, în faţa zidului roz-portocaliu... directorul se încruntă în faţa porţii zicând că n-avem voie să parcăm acolo dar eu găsesc un indicator semi-ascuns care arată că putem, iar Julien nu-i prea îngrijorat şi-şi face de lucru cu bagajul, înjurând...
Din moment ce tot plecăm de aici, ajung în apartament la Russell Jurgin sau Gene Dexter sau Charley Williams unde ne adunăm lucrurile care s-au amestecat pe acolo, proprietarul nu-i acasă... Eu fur agrafe de birou, caut articole de pape-tărie inutile dar las intenţionat cămăşi pe care nu le mai vreau, şosete (cele roşii), pantaloni dubioşi (sunt ai mei sau ai lui? călătoria a fost lungă) şi mai las trei imagini valoroase, dintre care una îl înfăţişează pe Julien Love drept Christos pe cruce zbătându-se dar bătut în cuie în chinuri atât de groaznice şi atârnă auriu şi mustăcios de peretele unei catedrale iar motivul pentru care poza e atât de „valoroasă pentru Garden" e că i se vede penisul mare prin pânza de pe coapsă şi văzut de jos e chiar foarte erotic... imaginea e subintituiată „De gaşca din Liceul Elmont, 19~) şi e semnată J. Kerouac dedesubt ca să se înţeleagă cine a desenat-o... un lucru aşa de însemnat şi eu îl las în grija locatarului... (demonstrând spiritualitatea vizitatorilor lui doar aparent hrăpăreţi)... Scotocesc printre vechituri şi pantaloni şi cărţi de peste tot în salon, încercând să adun cele din urmă lucruri pe care vreau să le iau cu mine până la cel din urmă capăt al lumii... Sfârşesc într-o grămadă de hipsteri cu Dick Beck şi pornim dintr-un apartament într-altul pentru nişte combinaţii şi ca să luăm verzişori şi o droaie de televizoare şi ajung într-un final acasă la mama, pe Phebe Avenue, de Crăciun, ea se duce pe canapea, doarme, iar eu scot din priză televizorul micuţ şi portabil din camera alăturată şi-l duc în salon în 183
faţa canapelei ei dar din greşeală bag în priză uriaşul ceas electric de birou... sunt în pijamale, casa e o harababură absolută de lucruri (ceasul de birou e îmbrăcat în piele scumpă)... totul a început de la o plimbare nevinovată pe lac într-o barcă furată... (forma bărcii era ca una dintre bărcuţele alea de hârtie pe care le azvârli spre tavan... şi ce-a mai zburat!)
MERG PE LÂNGĂ ŞINE în apropiere de Sân Jose cu Philip Fortier şi eu mă uit înapoi cu responsabilitate să văd dacă vine trenul ca să le impresionez pe femeile grase (una dintre ele e imensă) care merg şi ele pe terasament cu toată seriozitatea... Philip se duce să aştepte, ţinându-se de stinghie dintre linia principală şi cea secundară, dar eu îi zic *Nu, să nu faci asta niciodată, să te dai mereu la o parte că altfel trenul o să te zboare de-acolo numai cu suflul lui...* Ne îndreptăm către un gard de sârmă care împrejmuieşte o piroagă şi ne băgăm degetele prin ochiurile sârmei, aici suntem „în siguranţă", numai să nu luăm în considerare riscul redus ca gardul să cedeze...
Mai târziu sunt în biroul depoului din Sân Jose, care e cumva şi sediul sindicatului, intru peste Al Damlette şi Charlie Low în camera lui Al şi ei nu-s prea bucuroşi să dea cu ochii de mine, membru de sindicat în S.I.U. (Sindicatul Internaţional al Marinarilor) din cauza grevei... în cele din urmă ajung pe-un vas care pluteşte pe marea albastră şi eu nu vreau acolo - *Hei! Io ar trebui să fiu la muncă la căile ferate în Sân Jose!...* Dar vasul pluteşte mai departe, şi mai departe... într-un final ajunge într-un oraş din nord, eu sunt cu mama în avion când aterizăm, mă uit pe Main Street după indicatoare ca să-mi dau seama unde

suntem - *Tre să fie Portland, Oregon!...* Pornim într-o plimbare pe nişte trotuare suspendate, cu platforme de grilaj, şi ne vin ameţelile când ne uităm în jos şi ni se face frică... dar suntem în nord, dealuri, frig pătrunzător, zăpadă... în timpul aterizării stau la coada avionului uitându-mă mulţumit la picioarele fetelor ca să-mi abat atenţia & să mor satisfăcut în cazul în care ne prăbuşim... mă şi văd trântit pe burtă în coada de aluminiu a avionului... Din 184
nou în Sân Jose, am o maşină de scris şi o cutie pentru maşina de scris portabilă pe care o bag înăuntru... o las într-un autobuz că nu reuşesc s-o scot pe fereastră şi merg cu autobuzul agăţat pe dinafară, înjurând... în cele din urmă o scot de acolo dar e făcută praf... o şoricioaică şi şoricelul ei se strecuraseră mulţumiţi din cutia mea, în timp ce stăteam pe o bancă din Santa Clara spunându-mi - *Şoarecele ăsta din est o să aibă o casă în vest...* Toate eforturile epuizante, ciondănelile şi tocmelile alea enervante!... îmi doresc să fi visat Pura Sălbăticie...
ÎN TOIUL GUSTĂRII DE DUPĂ-AMIAZĂ ÎNTR-O ATMOSFERA JALNICĂ şi cenuşie la Zsa Zsa Gabor, care are loc de fapt altundeva, într-o casă tristă de la începutul străzii Boisvert, unde mergea Nin pe vremuri la lecţiile ei triste de piano în lungile după-amiezi roşii din iernile din New England şi eu jucam pe terenul celor de la Devils cu ghetele mele scrâş-nitoare... Sunt la toaletă, mă ascund şi totodată mă cac, iar un tip bine îmbrăcat, un monden precum Kyle Elgins, dar posomorât, intră sau e deja acolo şi mă deranjează din reveria mea... Eu încerc să mă ascund de sporovăială de roman rusesc a cucoanelor din sufrageria aia cu dantelă cenuşie şi-mi imaginez că-i o situaţie la fel de jalnică precum cea a unui copil care se teme de mătuşile lui, de hoardele de mătuşi... La un moment dat al farsei şi forţei visării aflu că Zsa Zsa sau mondenul, unul dintre ei e bolnav şi doctorul i-a impus să meargă în fiecare zi în New Jersey şi să mănânce îngheţată făcută numai din frişca adevărată, cel puţin câte un litru şi de îndată vreau să merg şi eu sau să-mi iau şi eu nişte îngheţată sau să fiu şi eu bolnav... Puteam să mă scol de la 8:30 şi totuşi am dormit până la prânz, de teamă că n-aveam ce să fac întreaga dimineaţă...
NEDESLUŞIT, INTR-UN VIS BOLNAV, sunt cu o gaşcă de băieţi într-un spaţiu deschis împrejmuit de mulţimi care ne privesc, jucăm un rol colosal de spirit de echipă
185
şi de respect faţă de aproapele suferind, iar când îi vine rândul, fiecare dintre noi (deşi totul se desfăşoară în toiul unor discuţii neîntrerupte şi aproape voioase) se aşează în mijloc pentru a primi şocul unei paraşute care cade din cer, ca un berbec de luptă al spiritului şi al vinei deşi e cât se poate de real, material, aşa că atunci când îmi vine şi mie rândul fix în ultima clipă unul dintre amicii mei mă strigă *Jack Jack* iar eu stau acolo şi dintr-odată se pogoară fluturând, albă, mare şi-mi face capul ţăndări într-un moment şi-mi încremeneşte visul iar după ce-şi îndeplineşte menirea veşnică de berbec lent, se ridică, sare în sus şi se urcă în văzduh, aproape că se pierde în zare, dar apoi începe să coboare iarăşi spre pământ (pe care nu tre să-l atingă *niciodată),* căci acolo vom fi noi s-o primim direct pe ţestele noastre de sacrificiu... Privitorii nu zic nimic, noi vorbim şi pierdem timpul şi râdem, tovărăşeşte, uniţi nebuneşte ca o trupă de şoferi de raliuri în ceruri...
AM UN HAMBAR ÎN SÂN JOSE, o „fermă" cu două raţe albe şi sunt gata să m-apuc să le dau de mâncare şi din moment ce e prima mea zi ca fermier şi n-am încă tot echipamentul necesar, mă duc la magazinul din Santa Clara şi cumpăr câteva pungi de alune sărate şi de nuci şi pe urmă mă întorc să le presar prin hambar pentru păsăretul meu ciuguli-tor, simţindu-mă totodată atât de mândru şi de fericit că pot să le hrănesc, ca pe pisica mea... dar nu le mai găsesc, au dispărut temporar, poate or fi ieşit pe uşa hambarului şi n-o să le regăsesc niciodată dar trag speranţă şi am încredere că sunt doar în podul hambarului şi dorm... Evelyn mă surprinde din prag, e blondă şi radioasă şi ne încleştăm într-o îmbrăţişare înfocată... Cody e mort dar fantoma lui trăieşte ca să mă sperie în îmbrăţişarea ei... O să accept sfatul lui Buddha despre femeia altui bărbat şi o să

rămân la raţele mele şi la patul meu pufos din Sân Jose... care sunt daruri primite de la Cody pe când era în viaţă... 186
BUZE LIVIDE LA TELEVIZOR unde gangsterii îl înconjoară pe Jack Garson şi mârâie la el... pe pasarelă, cu prietena lui... *A, da? Şi ce-o să faci tu mă rog?...* eu privesc din visele obosite de după-amiază târzie... Mai devreme eram pe un bulevard spălat de flux şi aşezat fantomatic la gura istmului, cenuşiu, pe undeva, cu o omenire de pe malul mării îngrijorată de inundaţii... în cazul ăsta nu vine nici un val uriaş, ci doar o infiltraţie domoală şi se văd străzile de lângă Newsreel inundate, nu departe de barăcile alea unde am găsit căni vechi şi aluat de prăjituri... Un loc şi o întâmplare cenuşie şi misterioasă în univers... alături de mine nişte copii se veseleau în faţa buzelor livide de la televizor... Cred că tocmai mă despărţisem de cei doi copii ai lui Mary Palmer şi mă plimbam pe stradă lângă o altă femeie şi cei doi copii ai ei şi m-am obişnuit imediat cu ei, ca prin minune, accidental, şi ne-am apucat să facem un număr dintr-o comedie cu Jack Garson... E ca şi cum Copacul & Roata, sau Roata Copac din Vise ar fi o imagine cenuşie, fantomatică şi dincolo de cea reală în spaţiu care e neantul minţii ce visează în somn, un Alt Univers şi Referire la lumi viitoare...
MĂ UIT LA UN FEROVIAR ÎN PASAJUL SUBTERAN de pe linia de legătură dintre NY şi Long Island, la intersecţia dintre străzile 40 şi 11, un nou loc din Manhattan nevisat până acum şi pe care mi l-am amintit nu după ce m-am trezit ci la două zile după aceea în timp ce priveam acolo, numai că în vis era mai spre centrul oraşului, mai sus pe malul râului Hudson în apropiere de Columbia sau mai jos dar fără legătură cu locul lui Julien... era zăpadă, o grămadă de zăpadă, se vedea New Jersey peste râu (asta era marea senzaţie care mă copleşea)... era frig, iar eu eram singur în întuneric cu lanterna mea şi făceam o manevră în locul ăla cu zăpada şi cu şinele din marele NY fantomatic cu căsuţele lui albe în sus şi-n jos la est şi vest... ideea de muncă la căile ferate, zăpada funestă, pământul, noaptea în vest... mănuşile de lucru mari, umflate şi jalnice în noaptea de muncă tare ca fierul,
187
aburii de pe gură în lumina lanternei... ăsta-i locul în care-am văzut zăpadă în visele de acum 10, 13 ani însă pe-atunci nu era nici o cale ferată... Pe-un mal stâncos, care are nu ştiu ce legătură cu şoseaua din Riverside pe care se afla casa Zsa Zsei Gabor din visul de noaptea trecută...
AL BINGHAM E LA PUŞCĂRIE, dar e un deţinut cu comportare bună şi în timpul zilei i se dă voie să umble creanga prin închisoare în costumul de puşcăriaş sau în pijamale cu numărul lui trecut pe ele... Mă duc să-l vizitez, urcăm treptele către celulele de fier şi către curtea cu gazon verde... *îh,* zic eu când dau cu ochii de zăbrelele de fier în timp ce urcăm împreună treptele alea mohorâte... El râde radios şi senin... *Exact asta a zis şi Wellington săptămâna trecută când le-a văzut...* Al e resemnat, aduce mai degrabă cu Buddha decât cu Christos, e ca un personaj de-al lui Genet care se bucură de închisoare în linişte şi aproape fără pic de ironie, nu vrea să se plângă de nimica, de parcă nu s-ar putea abţine să stea la puşcărie iar aici oricum ar înceta chinurile minţii lui... Aşa că-i văd seninătatea şi mă minunez de el... ajungem în curte unde sunt toţi deţinuţii şi vizitatorii lor, unii stau pe pajiştea noroioasă, alţii se plimbă pur şi simplu pe-acolo ca într-o grădină ginsbergiană cu păpuşi, cumva sunt nişte deţinuţi blânzi, cu toţii în costume cenuşii cu bună purtare, iar Bingham e cel mai blajin dintre ei, cel mai frumos, cel mai radios dintre ei, ca un sfânt... totul e atât de frumos aici încât mă surprind dorindu-mi să fiu şi eu în puşcăria asta paşnică...
LAMASADIN BUCĂTĂRIE CU FAMILIAFORTIER, mai devreme, la o mare întrunire de familie, bătrânul Joe e mare şi are faţa roşie dar de-acum e atât de bătrân că a uitat pe toată lumea şi stă pur şi simplu la masă cu ochii umflaţi dar fără să fie antipatic... la un moment dat propriul meu tată, care nu e deloc decrepit şi stă la birou în camera lui din casa cenuşie, cu un singur etaj, răspunde la telefon şi cică
188
mă caută pe mine, e Joe şi eu îi zic - *Stai aşa că tata-i aici şi-o să vorbească el cu tine* iar tata, la auzul cuvintelor mele, pune mâna pe telefonul de pe biroul lui ca să vorbească cu vechiul său prieten dar bătrânul Joe e aşa de dus că nici măcar nu m-

aude sau nu-nţelege sau poate că nu-i pasă şi îl văd pe tata zicând *Bună Joe* în receptor dar se pare că nu primeşte nici un răspuns şi închide molcom, năucit, de parcă nu l-ar mai mira că bătrânul Joe e bolnav şi nepăsător... (am avut o străfulgerare acolo, amintindu-mi de depozitul de pe Bridge Street, însă de partea din faţă, aşa cum se vedea ea de pe pod în apropiere de punctul de încrucişare a căii ferate şi de canal şi de vise despre nopţi ploioase cu ceaţă când plecam în plimbări lungi de la Kearney Square până în Centralville, întotdeauna pe aceeaşi rută, cu pantofii plescăind de apă pe trotuarul din Lowell în vis... ah...)
Mai devreme îl văzusem şi pe Joe, mult prea tânăr, a plecat la fel de grav ca întotdeauna, ce palid şi eroic e scumpul meu Joe din vise, fratele zilelor mele şi tatăl lui Cody în dragostea mea faţă de Lume... în chip ciudat, întrunirea familiilor Kerouac şi Fortier avea loc de fapt în Mexico City, în „vile cenuşii de chirpici cu un singur etaj"... mama era pe-acolo... Când a răspuns la telefonul ăla, tata era aşa de plin de speranţă de viaţă, de ne-moarte, renaştere a neamului Kerouacilor pentru prima oară căci de obicei tata e mort în visele mele... (şi când te gândeşti că i-au dat un telefon în Ceruri!)
ACEL NEW YORK SĂLBATIC ŞI CUMVA CA CHICAGO sau „oraşul ploilor" Pittsburgh de pe prima pagină din *Cartea viselor...* ies din apartamentul meu de pe 450 West 20th Street să iau o gustare într-un bufet cafeniu la umbră, ca în visul vechi în care îl vedeam pe Joe pe Henry Street când ne plimbam printre lăzi jalnice de gunoi şi printre tencuielile dărâmăturilor din oraş, un vis la fel de vechi ca acela cu Russia şi cu Joe mergând înainte prin acea negură din Grădina Crimei... acum sunt în celălalt capăt al oraşului, dar acelaşi întuneric ca o umbră şi după masă, care-mi ia două ore şi nişte gânduri atât de ample în timp ce mănânc

aşa încât atunci când mă trezesc şi-mi dau seama că mintea mi-a umblat prin două sute de Finnegan's Wake deprimante şi obositoare, pe jumătate treaz şi pe jumătate cufundat într-un somn sedat... ceva legat de o chelneriţă, arde... Plec şi mă îndrept spre casă, spre First Avenue deşi geografic e în West End, pe 11 th Avenue.... o iau în jos pe nişte pietre de pavaj negricioase ca în Boston ca pietrele văzute înainte într-un vis de după-amiază din Sheridan Square, în care eram cu Danny Richman şi Bev Watson, iar eu spionam 4 fete de culoare care treceau aiurite pe sub un felinar (ca felinarele din visul cu căsuţa colonială grecească de pe 59th Street din New York unde se sărbătorea Ziua Armistiţiului) (unde mă duc să-l văd pe misteriosul Jack Anderson[1])... Când încep să mă ţin după ele din interes sexual, observ patru fete albe care le urmează la fel de aiurite dar toate sunt tunse scurt şi au pantaloni şi sunt Lesbiene... o iau după ele... mai sunt şi alţi greci care dau târcoale ca mine... (în dimineaţa citadină proaspătă şi roşie din New York-ul cu cărămizi brune şi greci în căutare de sex)... e ca Boston şi ca Fabricile de bumbac Boott din Lowell... dintr-odată îmi dau seama că tre s-o tai printr-un restaurant ca să ajung pe strada mea şi înapoi în camera mea mobiiată... O iau printr-un bufet auriu plin de zarvă unde un bărbat se apropie precipitat de mine şi-mi spune o poveste despre o chelneriţă blondă de pe nu ştiu unde care era aşa de neglijentă că îi cădeau bubele în timp ce te servea... *Coşuri,* zice el... Eu îi răspund politicos dar indiferent şi el o taie, aşa că dacă m-aş fi uitat la el serios, aşa cum chiar aş fi vrut, ar fi insistat cu altceva (ah, amărăciunea podului din Lowell peste canal, plimbarea îndrăgostiţilor pe canalul închis, nopţile când săream de acolo în vis şi în viaţa reală pe când eram copil şi colindam cu Dicky şi Nu Mai Ştiu Cine şi visul cu inundaţia care-l îneca)... Merg mai departe prin bucătărie şi ies prin spate cu instrucţiuni de la băieţii de bucătărie portoricani întorşi de pe mare... încep să urc un rând de scări circulare de fier ca scările de la

[1] Jurnalist american, câştigător al Premiului Pulitzer în 1972, considerat unul dintre părinţii jurnalismului de investigaţii de azi.

Staţia de tratare a apei cu ştergători în maiouri pe lângă supape, citind Ziarul Sindicatului Orăşenesc... mai urc un rând de scări, mă uit lung la al treilea, la fiecare nivel uşa de fier e încuiată, îmi spun în continuare că la un moment dat voi da peste o uşă descuiată şi voi putea să cobor pe aleea mea prin exterior... dar nu găsesc nici o uşă de fier descuiată, cu cât urc mai sus cu atât mai inutilă devine căutarea drumului meu spre casă... Sunt prins în mecanismul nebunesc de oţel al oraşului... tre să cobor din

nou, să încep din spate... să găsesc un mod de-a descuia nivelurile minţii mele & de a reuşi să pătrund... m-am trezit în zorii roşii de fier ai unei zile de muncă (la poştă), spunându-mi: *Nu vreau să merg în nici o Californie şi în zorii obosiţi şi roşii locomotiva mea aşteaptă să pornească spre Watsonville care-i la trei ore distanţă...*
TRĂNCĂNIND CA DE OBICEI, în piaţa primăriei din Lowell, pare-se cu Cody, mi-a scăpat din vedere care era motivul călătoriei importante a micului Timmy, a mai crescut, are 5 ani, e îmbrăcat într-un costumaş albatru, maică-sa Evelyn îl dichiseşte şi-l împopoţonează pentru ziua cea mare în timp ce eu trăncănesc mai departe, aşa că de abia în ultima clipă, când se urcă în maşină să plece, mă uit şi eu peste planul lor de călătorie & îmi dau seama, cu o senzaţie ca cea de vină tardivă indusă de iarbă, că văd „Religie" & nume de locuri în broşură şi realizez că micuţul Tim (şi Gaby la fel) o să treacă printr-o *confirmare,* asta-i ziua cea mare, etc. O, Doamne, mă plictisesc până şi pe mine însumi cu atâtea detalii inutile... mi-a scăpat din vedere ce era marea excursie a copilului în noul lui costumaş albastru, căci trăncănind la primărie am văzut-o pe Evelyn pe care n-o interesează decât copiii ei, aşa cum se cuvine, şi mă trezesc zicând *N-are nici un sens să mă mai duc şi io să-i deranjez acolo,* adică să le întrerup micuţele seninătăţi trăncănind despre mine... micuţele seninătăţi ale tinerilor părinţi şi ale noilor copii şi toate liniştile & micuţele bucurii ale ţărânii... Pentru mine e ca nemurirea într-o baracă...
191
ÎN TEATRUL PARAMOUNT, eu cu G. J. şi Scotty ne uităm la un balet cu oameni negri, un fel de negrotei sau poli-nezieni, musculoşi & graţioşi, amintindu-mi iarăşi de amicul indian hamal din Sân Jose (de fapt un portughez uriaş din Frisco)... muşchi tari, umeri rotunzi, zvelţi, vene încordate, dansuri ne-efeminate ci masculine & frumoase, pe scenă... E acelaşi fantomatic Teatru Paramount unde le-am dus pe mama şi pe Nin în noaptea cu Irene şi cu dulciurile... Mă duc în culise & într-o zonă de scări circulare exact la fel ca-n spatele restaurantului în care-am fost ieri cu G.J. şi Scotty, aşa că zic *Hai la o cafea, hai să ne întâlnim undeva, voi pe unde-o să fiţi? .. Ce ziceţi de bufetul de la Ritz?...* îl întrerupt pe G.J. care încearcă să sugereze bufetul „X" care e de fapt numele corect şi eu ştiu asta dar tot insist, spunând *Păi oricum Hotelul Ritz e deasupra,* de fapt e fantomaticul Astor... astralul astor... aşa că G.J. şi Scotty încuviinţează din cap, par să fie nesiguri (ca în visele cu revenirea în cârciuma tristă din Lowell) în ceea ce mă priveşte şi se uită unul la altul într-un mod ciudat... *în juma de oră,* sugerez eu... de fapt lăsându-i acolo şi ştergând-o până să mai apuce să spună nu... o şterg la lift ca să mă duc în culise să împrumut bani de cafea & gogoşi, dacă nu reuşesc să obţin un împrumut atunci G.J. şi Scotty or să trebuiască să plătească şi pentru mine... Sunt în culisele Culiselor şi din moment ce Perfecţiunea Repetativă de la Paramount e totodată acea Casă Eternă cu Camere Imense şi scenă de mari tulburări & încurcături & întâmplări e fără doar şi poate încredinţată activităţii întregii lumi... Mai târziu sunt un tânăr scriitor din New York, genial şi plin de succes, zâmbitor ca Damon Runyon (vreau să spun ca mine în 1949) în Central Park cu prietenii mei bine îmbrăcaţi şi cu pălării în cap, toţi zâmbitori şi vorbăreţi, spunând *Ei ş i-acuma încotro o luăm, ce facem?...* ca Lionel, prieteni cu care-am stat până noaptea târziu prin bufete, la discuţii & pofte de megalopolitani relaxaţi şi cu portofelele pline, singurul gen care m-ar interesa şi pe mine dacă m-aş mai întoarce vreodată în oraş pentru eventuale şederi (din cauză de $)... E o după-amiază de iarnă şi stăm cu toţii degeaba 192
în parc & doar uşor desfrânaţi (ce suflete responsabile) şi ară-toşi, ca o echipă de scenarişti frecând menta... ca o grămadă de Sigmund Rombergi... mi-e teamă că G.J. & Scotty nu s-au dus niciodată acolo să se întâlnească cu mine...
PE RÂNDUL DIN FAŢĂ LA UN SPECTACOL ÎN AER LIBER, pe al doilea rând stă Watson cu „oamenii mei" & cu maică-sa & soră-sa... se aud prosteli & glume despre pisici şi despre o minge care tot sare pe loc... Mai târziu grupul de poeţi o şterge de la intersecţia dintre străzile 5 & 10 către strada 42 pe trotuare udate de ploaie, eu merg cu „Louis Simpson" tot împungându-l şi întărâtându-l în legătură cu ideile lui literare... îi zic - *N-am văzut nimic de valoare în noua literatură în afară de Genet, restul sunt cu toţii nişte imitatori groaznici & jenanţi ai aşa-zisului stil modern...* El îmi zâmbeşte senin & spune ceva abstract despre ceea ce-şi propune el, dar eu îi

răspund - *Hai s-o luăm la fugă şi să-i prindem din urmă pe ceilalţi* (Garden, Lionel, Lawrence) şi o rup la fugă & alunec mult şi bine pe trotuarul cu dale umede (ca în Mexico City), alunec câte 5 metri odată, sperând ca Louis Simpson să rămână uimit...
UN GÂNDAC TÂRÂNDU-SE PE UN BUTOI ROTUND ca în vis, mâncând „cârniţă de piersică" îmi zic eu în timp ce gândacul se mişcă mai departe şi de fapt e un om... eram cufundat într-un somn profund şi-am fost trezit de-o pisică şi s-a dovedit că visele cele mai profunde sunt imposibil de recuperat de către mintea trează în starea ei matinală obişnuită... Gândacul eram eu probabil şi fiind atât de cufundat în problema hranei nu mi-a dat prin cap că era ceva ciudat la mijloc... Mai târziu era un vis lung şi fericit care se petrecea în curtea din spate de pe Phebe Avenue, iar Jack Elliot Cowboyul Cântăreţ a scos un disc care s-a vândut într-un milion de exemplare & suntem adunaţi cu toţii în curtea fericită, acolo se află o nouă casă, la un moment dat văd trei
193
saltele subţiri pe podeaua unei cocioabe friguroase & o în-şfac fericit pe-a mea (care-i mai îngustă dar mai groasă) fără a le mai da de ales celorlalţi doi ţipi, Jack & Altcineva... Totul e deja uitat acum, e după-amiază, am aşteptat cică să scriu „mai în întregime" şi ăsta e tristul rezultat.
Mintea mea, singura Minte, e prea Vastă ca să ţin pasul cu ea.
Gândacul mânca dovleac de culoarea piersicii dar parcă era carne ceea ce mi s-a părut foarte normal în vis & ca atare o fi deja ceva normal în vreo lume viitoare...
TRAVERSEZ BULEVARDUL VAN WYCK ÎMPREUNĂ CU DOI ŢIPI MAI TINERI care-şi fac griji din cauza poliţailor dar eu sunt mai bătrân la faza asta şi nu-s deloc îngrijorat, ceea ce le spun şi lor, ba până şi atunci când maşina de poliţie se apropie eu le dau asigurări, sunt liniştit şi liber în sinea mea... şi bineînţeles că poliţaii nici nu ne-au observat...
Nu te feri De mânia Iepurelui.
UN VIS SEXUAL... Mărie Fitzpatrick sau altcineva, cu mine, înfierbântaţi, coborâm treptele în pivniţă fiecare cu mâinile pe organele celuilalt... Eu pe-al ei şi ea pe-al meu şi aşa coborâm treptele uşurel... O să căutăm un loc să ne punem pe treabă... Suntem la subsolul casei imense a lui Fortier din Salem... Eu aleg încăperea unde se depozitează cărbunii, e înnegrită de la cenuşă, funingine şi o lipesc de perete fix când ne trezim... Doar o jinduire dulce şi imediată... Ea-şi trage răsuflarea sâsâind printre dinţii fierbinţi... Eu scrâşnesc din molari ţinând-o mai strâns în braţe... O să găsim un loc în care să ne scrâşnim în dinţi trupurile fierbinţi şi zemoase într-un ungher ascuns al pivniţei uriaşe, nimeni n-o să afle, o să avem coapsele dezgolite şi-o să scriem cu creta pe perete, cu 194
carnea tremurândă pe noi şi seva arzând şi tresăltând în noi în groapa extatică din pivniţă, cu buze linse, limbi supte, buze muşcate... O să-i înşfac coapsele goale şi-o să le strâng şi-o să mă descarc între ele, în picioare, prin crăpătura ei rătăcită, adânc, ea o să-şi întoarcă într-o parte răsuflarea caldă să gâfâie... mă vărs înăuntrul pântecelui ei... îmi tremură genunchii... din greşeală mă prăbuşesc, O Doamne!
ODIOSUL VAPOR PE ODIOSUL MISSISSIPPI, mă întorc târziu în port şi pe deasupra nici măcar nu-i vaporul meu şi mă împleticesc pe punte în lumina zorilor... Cabina mea e în camarotul de pe castelul de la prova... după întâmplări triste şi urâte, în New Orleans pesemne, starea de beţie... adevăratul meu vapor a luat-o în susul râului...
VIS FERICIT DIN CANADA, ţinutul luminat din nord... La început sunt acolo pe Sainte Catherine sau pe vreun alt bulevard cu o gaşcă de fraţi canadieni francezi şi printre rude, la un moment dat, se află Nat King Cole vorbind cu mama (nu e închis la culoare, ci chiar deschis, prietenos, eu îi zic „Nat")... Mergem cu toţii la Şcoala Severă din Nord şi ne aşezăm în bănci (ca în sala cenuşie de lemn de la cursul de desen tehnic din baraca de la Liceul Bartlett) iar profesorul e un scoţian roşcat şi pistruiat care se arată plin de dispreţ faţă de franţuji, are şi un elev preferat în primul rând care e şi el un canadian britanic roşcat şi pistruiat... m-am arătat deschis şi vorbăreţ ca piosul Ti Jean faţă de toată lumea aşa că acum mă aplec

gânditor în faţă şi analizez situaţia, mă uit la profesor şi la prototipul lui pupincurist şi sarcastic şi uşor, în franceză, dând din cap, pentru că eu înţeleg totul aşa cum numai un străin genial, un canadian francez american, poate înţelege, *Ca-na-da,* zic eu, *Ca-na-do...* şi fraţii mei cu părul negru, canadieni francezi mânioşi îmi dau consimţământul lor vehement... *întotdeauna ei!...* strigă camarazii mei şi eu văd zâmbetul superior non-francez de pe chipurile roşcaţilor,
195
chipuri fragile, ceva odios ce-oi fi văzut probabil pe Sainte Catherine în martie 1953, privirea aia arogantă şi britanizată... sau mi-o fi venit din memoria strămoşilor mei franco-indieni... Dacă m-aş fi dus înapoi în Canada n-aş fi permis să mă calce-n picioare nici un non-francez din Canada... am luat totul de la Fratele Noe"! şi am jelit... însă Doamne!, ce faţă bună de zdrobit cu pumnii avea duşmanul meu roşcat englez canadian...
Ce vis fericit a fost ăsta, m-am trezit la 5 AM din senzaţia lui de prietenie şi satisfacţie... nici urmă de mânie (ca acum, la ceas de după-amiază)... ar fi trebuit să scriu visul în zori... La urma urmei, Ti Jean era sfântul ăla fericit printre fraţii lui devotaţi... Uite de-asta...
TRUCURI VECHI CA SĂ NE DISTRĂM, eu, G.J., Lousy şi Scotty în anii nemuritori ai adolescenţei, dar în New York, în zona aia (strada Thompson) în care am cutreierat eu & G.J. & Scot în după-amiaza aia de duminică în 1940, când ei s-au dus să viziteze învălmăşeala din căminul Hartley Hali de la Columbia Univ., şi ne-am plimbat... raze de soare lungi şi roşii pe pavajul din sudul Manhattanului, ne-am plimbat printre clădirile fantomatice ale lui Wolfe' şi ferestre cu lumini albastre dincolo de clădirile de birouri, de fabricile şi şantierele de pe canal, am văzut roabe pe strada Bleecker şi apoi pe strada Vesey a lui Skippy[2], dintr-un New York inocent pe atunci... la final am făcut poze pe treptele de la căminul Avery Hali, plini de îngheţată şi filme din magazinul Walgreen din Times Square... ultimele glume sârguincioase ale lui G.J. cu Scotty şi jocul de zaruri în camerele de cămin, ultima bere tristă la Lion's Den înainte ca ei să se urce în maşină şi s-o taie înapoi către ceea ce ei luau drept „destinele lor sumbre" din Lowell... Vai ce carte colosală tre să scriu acum despre în-

[1] Nero Wolfe, detectiv din romanele lui Rex Stout, publicate începând din anii 30 până în anii 70.
[2] Joseph Roberge, coleg de liceu cu Kerouac şi totodată coechipier în formaţia de baseball a liceului din Lowell.
196
treaga mea viaţă!... New York-ul acela din plimbarea aceea din 1940, numai că acum e dintr-odată noapte în vis, suntem într-un bar, afluxul de portoricani e aşa de mare în New York încât barul e plin de portoricane care dansează singure în ringul ticsit, pe muzica din tonomat, noi ne strecurăm înainte din camera din spate (care arată ca Clubul Pionierilor) (cel pentru băieţi), fetele aruncă ocheade dulci şi se unduiesc, eu o împing pe prima, încercând să le ignor după învăţăturile lui Buddha... sunt nişte brunete felahe nepieptănate... înjur, nişte bărbaţi stau la mese şi râd, cică suntem în partea de sud din Village, NY, aşa cum arată e azi, plină de portoricani veseli, ca azi... Aşa că eu cad pe gânduri şi-i văd pe Lousy, G.J. & Scotty lipindu-se fiecare de câte o gagică şi îmi fac în minte un film de dragoste frumos şi trist, în franceză, în care mi-i imaginez pe ei a doua zi, separat, flecare cu fata lui în câte o cameră, viitorul amant serios şi tragic e Scotty cel cu obrajii plini de coşuri, îndrăgostit lulea... Lousy şi gagica lui nostimă reprezintă pauza comică a dramei din închipuirea mea... şi apoi G.J. cu purtarea lui neruşinată şi cu fătuca lui sălbatică... *Pe mine n-o să mă includ în cartea asta,* îmi zic eu serios, *o să fie mai bine aşa...* mi le imaginez pe fete...
O CASĂ CU BRAZI, cu o sufragerie verde ca acele de brad, iar pe fereastră se văd peisaje din Mâine şi camera din faţă e cea din casa de pe Phebe Avenue unde mama stătea în pat şi eu îi aduceam un prăjitor de pâine... întâmplări de o anumită intensitate, aşa că atunci când Evelyn îşi face apariţia în bucătărie radioasă ca un înger, într-o rochie albă de mătase cu bretele subţiri exact ca un veşmânt de înger şi are copiii cu ea, îi dezbracă, şi-mi zice - *Mi-am petrecut sărbătorile cu ai mei,* iar eu

îi răspund neglijent *Aha* dar de fapt sunt uimit că a fost plecată atâta vreme şi cum a mai zburat timpul în căsuţa cu brazi... probabil Cody...
PE JAMAICA AVENUE, cu băieţii, ne luăm salariile într-o zi cenuşie... podele de marmură, radiatoare fierbinţi în
197
faţa geamurilor ghişeului micuţ ca o cuşcă aşa că nu-i prea plăcut să te apleci şi să te interesezi de banii tăi... Eu deja mi-am încasat lovelele, dar dau fuga înapoi să mai scot 165$, ceea ce-nseamnă că o să-mi mai rămână 40$ în cont... Mă dau pe partea cu radiatorul ca să-l văd mai bine pe casier... băieţii se înghesuie din toate părţile... Casierul are cu siguranţă o personalitate glumeaţă şi-şi aminteşte de mine dar zice ceva despre cât de mult mă aplec aşa că mă dau în spate şi-mi cer scuze tipului care se înghesuie lângă mine - *lo-s mai mic* -...ne zgâim cu toţii pe ferestruica ghişeului în timp ce casierul numără banii... Negroteii care au muncit, şi-au încasat deja salariile şi probabil le-au şi cheltuit, stau tolăniţi prin sală, privind... Intru la bănuieli în privinţa motivelor lor... Aşa că atunci când mai primesc cei 165$, îi împăturesc de patru ori şi-i îndes cu degetul în buzunăraşul de ceas de la pantaloni, dar apoi îmi scot portofelul şi-l ţin în mână în timp ce ies, ca să-l fac pe orice hoţ privitor să creadă că bani-s în portofel... De fapt, un negrotei se ia după mine... Exact ca individul alb care se împingea în mine la geamul ghişeului cu o pălărie de ploaie cu boruri rotunde şi arăta ca un vânător sau pescar dar şi ca un deţinător de maşină şi familie, negroteiul ăsta avea o înfăţişare destul de individualizată, era cafeniu deschis, îmbrăcat într-un pardesiu de tweed şi mă urmărea cu o vizibilă nelinişte pe stradă, însă înaintea mea... Dintr-odată s-a întors pe călcâie (în mijlocul trotuarului aglomerat) şi a dat să vină spre mine, tocmai când eu, ca să-l păcălesc mai tare, mi-am băgat portofelul în buzunarul de pe coapsă cu un gest amplu... Apoi am zbierat la el *Graaahaa!* sau vreun urlet răsunător şi ameninţător, iar el a trecut fix pe lângă mine, cu chipul plin de nelinişte şi de o tulburare simţitoare de parcă n-ar fi avut de gând decât să-mi scoată un bănuţ de 10 centi sau să-mi spună ceva preliminar (pentru orice alt fel de furt) dar acum urletul meu îl face să înţeleagă nu doar că mi-e frică şi că n-am bani, ci şi c-am stat cu ochii pe el în tot timpul ăsta şi că i-am anticipat mişcarea, aşa că se dă uşor în spate, albit la faţă... 198
MĂ UIT LA O MAŞINĂ MG de peste piaţa publică însorită din Lowell, de lângă Primărie, la început într-o atmosferă aproape la fel ca piaţa de la poalele dealului însorit din Frisco (dintr-un vis mai vechi) (visul cu străzile înclinate Van Ness sau Fillmore, la fel de vechi ca şi visele iniţiale cu Cody în Marin City)... maşina mea rapidă mă duce aproape şi mă uit în sus la soarele şters şi văd că are înjur câteva stele umflate, un fel de sori mai mici, care sunt totuşi destul de măricei (rotunzi ca nişte globuri), sunt ca nişte luni umflate şi crescute intrate dintr-odată în descreştere la sosirea zilei sau şterse la alunecarea către orizont... mă uit printr-un geam în timp ce-mi conduc repede maşina, mă uit & meditez... îmi dau seama că steaua e enormă datorită unei cauze recente şi totodată datorită descreşterii lunii la orizont, iar soarele e şters, neclar, portocaliu... ajungem la o casă veche ca Imperiul Otoman din Hackensack dar afiată vizavi de Biblioteca orăşenească din Lowell şi acolo mă dau jos din maşină şi încep să mă plimb, urmează nişte întâmplări cu cineva, o senzaţie apăsată că în apropiere e magazinul ăla de discuri... Mă uit la bilele clocotitoare ale lumii-stea, ca nişte bacterii portocalii...
PROPRIETARUL ŞI ASISTENTUL SĂU vin la clădirea fabricii de textile unde luăm prânzul şi unde ne-am mutat eu şi mama, stăm la etajul 2 în loc de 4, aşa că privind din casa de pe Gershom a lui Iddyboy (am locuit şi acolo) măsor distanţa dintre bărbatul cu melon care trece pe stradă şi ferestrele apartamentului nostru din clădire şi mai rămân mai puţini câţiva centrimetri decât m-aş fi aşteptat, nu suntem deloc chiar aşa de sus... Sunt singur în bucătărie, trândăvind, proprietarul, care-i canadian francez, şi tânărul lui asistent tocmai au terminat nu ştiu ce reparaţii şi-mi lasă o hârtie pe care cică tre s-o duc la Banca de împrumuturi care nu-i prea departe de magazinul de discuri... încep să-mi dea explicaţii plictisitoare despre străzile din Lowell... cică pentru repatriatul risipitor... Mă cuprinde pe moment disperarea şi posomorârea întoarcerii, legată din nou de „legile din Lowell", de care m-am desprins cu atâta timp în
199
urmă... Hotărât lucru, asistentul e un puştan curios şi hlizit din Pawtucketville pe care o

să-l văd în noaptea asta pe aleile de la Social Club cu Pete Plouffe şi cu alţii şi o să fie exact la fel ca în cârciumile de pe strada Sainte Catherine, bere, ţigări, vorbărie, străzi îngheţate şi pustii din Lowell care s-a transformat în Canada... nu-i un vis fericit şi nici măcar interesant... Aşa că mi-a fost cam silă să-l scriu, cu tot cu soarele-stea, şi o fac doar dintr-un simţ al datoriei a cărui existenţă n-are nici un sens în acest stadiu înaintat al căutării mele de tihnă dincolo de soartă şi de odihnă dincolo de rai...
SCRIU VISE, CONSEMNEZ MODUL IN CARE CREEAZĂ MINTEA ÎN VIS
PENSIUNEA DE PE STRADA AGLOMERATĂ ŞI PLINĂ DE FUM din staţiunea de pe litoral din Sunland, mi s-a dat voie să dorm pe prispă şi nu mi-a plăcut deloc şi atunci când m-am trezit dimineaţa dintr-un somn îngrozitor, traficul era infernal pe bulevard iar unul dintre locatari, care se întorcea după o beţie de o noapte întreagă, mi-a zis: *Stai aici mai multe zile? Că ea nu ţi-arfi dat niciodată patu 'ăsta de pe verandă dac-arfi crezut că... dac-arfi crezut că mata 'stai numa o noapte* (de parc-aş fi putut să i-o trag unei gagici pe-o verandă de la bulevard în noaptea aia luminată de stele)... Se apropie un alt beţiv să stea de vorbă... personalităţile lor diferite sunt enervante, credule, colţoase, sunt nişte semi-vaga-bonzi care-o freacă prin pensiuni în aglomeratul Univers Pustiu şi mi se face greaţă... Mai târziu lucrez pe o punte de pe Carruth cu şefu' scandinav şi mă uit în zadar după cutia de vaselină după ce, aşa mi-a zis un marinar, creşte zarva pe punte şi dintr-odată sunt într-un val înspumat şi împroşcat cu vopsea şi totuşi unul dintre marinari mă recunoaşte - *Salve, Jack* -sunt nemulţumit, „prins în capcană", enervat de tot ce-i înjur şi, ceea ce-i şi mai rău, nesigur... vaporul nu e departe de pensiunea însorită, limba de pământ anonimă care-ar putea fi Flo-200
rida alias Cape Cod cu patul ei veşnic în noaptea blândă... Toate astea-s întâmplări deja uitate, lucruri mărunte pe care le spunea şeful de echipaj, etc. Astea-s creaţiile unei minţi care încearcă să scape de muncă & chirie prin metode inevitabile... Semn prevestitor al viitorului şi al faptului că *Eşti prins în capcană atâta vreme cât nutreşti vreo dorinţă* şi acum îmi doresc s-o „căpătuiesc" pe mama în California...
ANALELE LUIJACKKEROUAC... într-adevăr anale... rectale de-a dreptul... Mintea şi-a dorit şi s-a visat ca un torent în Sân Jose unde sunt dus în parcarea de la muncă, într-un loc pe care nu l-am mai văzut niciodată, pe şoseaua aia care duce la nord de Santa Clara, către depouri şi aeroport... şi cum nu beau şi nici nu fumez iarbă, mintea mi-e clară şi-s foarte prietenos şi sincer cu toată lumea şi mă joc cu copiii cu o senzaţie de seninătate etc.... scene cenuşii dar fericite, în parcare, unde mă duce Evelyn, iar eu văd maşinile, angajatul din parcare îndepărtându-se, şeful, etc.... doar că Mintea îşi pierde controlul într-o scenă dintr-o toaletă de vizavi de casa lui Cody, unde eu şi Cody ne căcăm unul lângă altul într-un veceu dublu, Cody vorbeşte despre un actor în timp ce eu mă şterg cu hârtie igienică, îmi zice - *Dar ştii că-ipoponar, şi o suge la greu* iar eu îmi ţin mădularu-n poală, gol-goluţ, în timp ce mă şterg, iar când aud toate chestiile astea erotice încep să-l simt umflându-se aşa că mă pun mai tare pe şters şi pe frecat dar e deja scuiată şi mă încurc în şters şi îmi bag cumva căcat în gură, o bucată, din nu ştiu ce motiv cu tot cu nişte hârtie şi bag mâna după bucăţile care s-au blocat printre dinţi... uite-mă încercând pe furiş să-mi scot bucata de căcat visat din gura care mai e plină şi de hârtie igienică (mă ştersesem la gură în loc să mă şterg acolo jos) iar vorbăria lui Cody despre muiţe e o comedie, apar şi eu şi încerc să mă grăbesc... Am visat până şi gustul căcatului din vis, iar asta-i o senzaţie pe care reuşesc să mi-o aduc aminte doar în legătură cu posibilitatea de a înghiţi unt de arahide fără gust, ca acea „cărniţă de piersică" pe care-o clefăia gândacul în drumul
201
lui de pe butoi din visul de săptămâna trecută... între timp Cody nu-mi observă impasul şi cum nu mai lucrez la căile ferate nu tre să-mi mai fac griji că-ntârzii...
ÎN MAŞINĂ PE DRUM CĂTRE PICNIC cu domnul Calabrese, micul Luke şi mama şi alţii, eu scot mâna din maşină şi mă-ntind şi înşfac nişte nucă de cocos maronie sau gălbuie şi mănânc un pumn plin, în joacă... e greţos de dulce... plus că paznicii din parc m-au văzut şi mă iau la întrebări (îmi fac observaţie cică), iar domnul Calabrese care deja se supărase c-am luat „ceva ce nu-mi aparţinea" stă acum tăcut, cu faţa roşie, din cauză că m-am autoservit din mormanul de nuci de cocos din parc... primul poliţai din parc (în civil) e un ţărănoi de vârstă mijlocie, înalt şi cu faţă de

şerif... *De ce-ai fâcut-o?* - Eu stau singur în maşină, care-i parcată lângă voli-eră sau între volieră şi alte clădiri, ceilalţi s-au dus să se joace, aşa că ascult răbdător şi niţel sarcastic „observaţiile" care mi se fac... Prin urmare şeriful pleacă şi vine alt Dojenitor, ăsta-i un bărbat cu părul negru şi mustaţă, într-un costum albastru... Pe faţa lui văd succesiv când expresii isteţe, când duritate (e politicos şi totodată dur) în timp ce-mi vorbeşte -*De ce?* — şi încearcă să-şi dea seama dacă ar trebui să mă trateze ca pe un membru al familiilor politicoase care vin aici duminica (of, îmi aduc aminte de data aia când m-a muşcat un câine în timpul drumeţiei de duminică) (1930)... Mă uit la el cu băgare de seamă, mă gândesc că dacă m-ar pocni acuma n-aş prea avea cum să mă apăr de el, c-o să fie periculos de brutal, dar sunt pregătit şi aştept, simţind doar o mică împunsătură de îndoială în privinţa capacităţii & siguranţei persoanei mele... Mai devreme, Mintea îşi plimba personajele pe-un bulevard de vacanţă ca bulevardul de la Garver Farver Hotel, iar şi mai devreme, eram cu mama într-un avion şi mi-era aşa de frică c-o să se prăbuşească (ba chiar se prăbuşeşte, iar pilotul le-a spus tuturor să se ţină bine) şi e ca pe terenul ăla din Lilley - Lakeview (parcul Laurier) şi totodată ca pe podul peste canalul din Boston în New England şi cu acoperişuri ca 202
la Charley în Mattapan, luminile străzii sub mine, noaptea... Mama şi cu mine suntem prinşi de braţ pe podea, eu urlu că mi-e frică de moarte, ea-i senină şi întinde un picior rozaliu într-o poziţie sexuală peste mine şi eu îmi spun - *Chiar şi la un pas de moarte femeile tot la dragoste & la afecţiuni perfide se gândesc?* - Femeile? cine visează chestia asta?
SEURAT... bărci nori de furtună junghiuri bubiţe...
SE FACE CĂ PEACHES, FRUMOASĂ, MACHIATĂ, PROASPĂTĂ ŞI BRUNETĂ iese dintr-o cameră de cămin cu uşă înaltă şi traversă şi cu ea e o lesbiană, probabil Ricky, şi e atât de splendidă & seamănă atât de mult cu Maggie & atât de frumoasă că-mi deschid imediat braţele ca s-o îmbrăţişez mă opresc, iar Peaches spune - *Hmmm, dacă tot ai de gând să faci ce-ţiplace atunci de ce n-ofaci niciodată?* şi apoi se îndepărtează cu aroganţă sau poate-o fi indiferenţă alături de lesbiană... Am stat toată noaptea în camera aia, o grămadă de timp, nelinişte cenuşie, e pe undeva în oraş, dar ce oraş cenuşiu şi linguşitor e, cu mătuşa Anna^Gerard mort, veranda dispărută... şi cât de pierdut pentru totdeauna din amintirea mea şi-am uitat până şi... de parcă m-aş fi dus până în Rai să-mi iau pantofii vechi... doar examinarea finală va scoate la suprafaţă detaliile acelei vieţi pierdute pe care o scriu acum...
SUNT DIN NOU PE VAPOR ŞI-MI SPUN - *M-am visat aici & uite-mă aici...* crezând că sunt de-adevăratelea în pustiul ăla, cu toată truda lui şi cu cretini peste tot... Am făcut ceva de emoţie sau am dormit prea mult şi n-am ajuns să spăl vasele de la micul dejun şi toată lumea e al dracului de înfuriată... sunt într-o teugă sau într-o cabină de lux cenuşie cu un marinar supraveghetor... dau fuga la chiuvetă şi promit c-o să spăl în plus... „camarorul bine îmbrăcat" o să mă certe mai târziu...
NOAPTEA TRECUTĂ... excitat deodată în vis în timp ce citeam dialogul despre poziţia Minţii în Surangama
203
Sutra... aceeaşi scenă într-o sală enormă şi plină de sfinţi & arhaţi & călugări bhikku, absorbiţi şi stând la masă, dar înDenver...
Mii de nelinişti în vis, viziuni mistuitoare ale minţii agitate şi prea mult adormite într-o cameră dintr-o casă...
ÎNTR-O GHERETĂ cu haleală, tocmai m-am certat de mama focului cu nişte oameni din spatele tejghelei... *îmi îm-prăştii lacrimile peste tot* îmi zic eu încercând să-mi amintesc detalii şi adormind cu gândul la asta... în orice caz, mă simt trist şi distrus şi, dintr-odată, la două scaune de mine stă un client, o apariţie neaşteptată în mijlocul tragediei noastre odioase, o apariţie comică totuşi un client în carne şi oase la cina din viaţa noastră reală... Şi e tocmai W.C. Fields!!! Sunt mut de uimire, uite-l cu nasul lui roşu şi cu pălăria de pai, e Fields însuşi ca în viaţa reală şi s-a nimerit să intre tocmai aici... E ceva atât de neaşteptat, care deschide nişte.sfere de umor purificator şi izbăvitor încât îmi scapă fără să vreau un suspin fremătător de bucurie, iar W.C., auzindu-mă, se uită cu coada ochiului şi politicos, de parcă s-ar uita pe meniu cu tristeţe doar din respect pentru că crede că lângă el plânge un

băiat dintr-un motiv sau altul... iar respectul şi suferinţa asta sunt atât de nostime, n-a scos nici măcar o vorbă încă dar ştii c-o s-o facă... era ca şi cum s-ar fi materializat Old Bull Balloon[1], Fields însuşi, sosit fix la timp pentru întâlnirea cu Suferinţa... dar dacă aş fi scris visul ăsta imediat, ţi-aş fi adus un mesaj din rai despre W.C. Fields căci în rai se petrecea totul... aşa de nostim că el crede că plâng de necaz şi durere, de fapt îşi drege glasul de mai multe ori, se aşează (de abia a intrat) văzându-şi de treaba lui, e prins cu totul în aventura propriei sale personalităţi, iar aici e dus de nas de soartă până la umila noastră gheretă... incredibilele necazuri şi glume care l-or fi mânat aici!

[1] Personaj creat anterior de Kerouac inspirându-se din două figuri: actorul american W.C. Fields şi prietenul său, William S. Burroughs.

...Tocmai atunci m-a trezit din visul ăsta pisica mea, care m-a atins de două ori cu lăbuţa, ca lupii în poveştile indienilor, şi era prima dată când Rondidindu îmi făcea aşa ceva, deşi i-o făcea mamei tot timpul ca să-l lase să iasă afară... în cazul ăsta poate că voia doar să doarmă cu mine (sau să mă facă să mă opresc din sforăit?)...

UN CRÂNG ÎNSORIT CU COPACI PLINI DE STUPI DE ALBINE pe care-l creează mintea adormită pe lângă şinele de cale ferată la o amiază din Mattapan sau Boston, alături de nişte şanţuri, nişte şanţuri vechi care-mi evocă imaginea şanţurilor de la castelul lui Duke Gringas[1] din Lowell şi toată iarba verde, unduitoare şi leneşă din suburbia moieşită şi uite-ne aici pe micul Luke şi pe mine, mergând pe lângă şină într-o mare călătorie, care e totodată doar o joacă de copii... Micul Luke se arată nepăsător la toate cererile mele, se descurcă şi singur, iar eu sunt nebun şi merg cu paşi apăsaţi pe şine dar el nu vrea să vină după mine şi eu sunt mai pueril decât el etc.... Şinele alea din Boston şi Mexic, care-mi amintesc de intersecţiile prăfuite din Lowell... dar uite c-am ajuns, ultimii copaci din crâng nu-s prea departe de *Mare!*

ÎMI AMINTESC DOAR SCENE... în acel Albany fantomatic din nordul New York-ului, am venit cu maşina pe şosele strălucitoare ca să-i vizitez pe Pat şi Mărie Fitzpatrick, uite şi casa lor, seamănă cu casa aia din vis, casa aia tristă şi friguroasă din nord unde fusesem cu June într-o iarnă îngheţată... (strada Russia)...

Următoarea scenă se petrece într-o casă veche şi friguroasă cam ca a lui Watson cu copaci îngheţaţi şi lună bântuită

[1] De fapt, Duke Chungas, prieten al lui Kerouac din echipa de fotbal a liceului din Lowell, care se regăseşte ca personaj în *Dr Sax, în Vanity ofDuluoz* şi în *Visions ofCody.*

de figurile pelerinilor şi copaci care gem şi trosnesc în cimitirul puritan şi maniac din New England... casa e complet mobiiată, iar eu zic cu mândrie - *Stai să vezi ce-o să zică mama când o vedea ce casă i-am luat...* Stau într-o cameră întunecată şi rece, e noiembrie în suflet (în sufletul meu)...

în decembrie o să dezgroape un sicriu din cenuşa aia din faţă...

O SALĂ DE GIMNASTICĂ, un tip roşcat, o crimă la care sunt martor şi apoi mă laud cu asta toată noaptea... cică sunt în campusul de la Univ. Columbia şi Guy Green e pe-aici... Adevărul e că voiam să fiu absolvent de facultate şi încercam să-mi dau seama unde şi ce beneficii aş fi avut de pe urma unei diplome... aş scăpa de armată, aş fugi din oraş, n-aş mai da onorul la drapel, m-aş ascunde în subsol, aş face dragoste cu nişte păpuşi de culoare, aş practica meditaţii *dhyana* într-o peşteră din Birmania... Şi mă tot învârt şi fac glume tăioase despre crima roşcatului la care am fost martor printre săgeţi şi buruieni şi cuţite pe-un câmp de luptă însorit de lângă Parcul Filipinezilor unde 3 soldaţi l-au văzut pe Snodgrass lingând o pizdă şi Regii Filipinezi au venit aducând rogojini de paie pentru Eroii Faustieni răniţi de pe strada Moody şi din barul din West End... noaptea a venit după soare... L-am văzut pe Guy, poate Carlo Eroul portorican, poate Garden de la care lăzi de gunoi de pe strada Henry Afghanistan au trecut în faţă către frontul de vest cu crimele din dormitor de la malul mării... viziunea sălii de gimnastică şi a parcului însorit roşu-ruginiu, toate desfăşurate în mem o rie... scrise pe limba lor potrivită...

(Dacă e să vorbim de „Marii" şi să ne întoarcem la cel de-al doilea vis din noaptea trecută, atunci tre să spun că a fost spintecătura aia fierbinte şi moale şi umedă a lui

Mărie Desmarais pe care în cele din urmă a venit şi mi-a trântit-o pe canapeaua din Richmond Hill (în sufragerie) şi întind mâna şi uite-o deja pregătită, lubrifiată... dar mai întâi tre să mă duc la baie să trag o pişare şi e 6 AM şi oricum mă tre-206 zesc... e graalul întunecos şi împuţit ascuns sus în nivelul jos al patului de la malul mării sau poate că vreau să zic că Prinţul Selznick e agent de schimb monetar la Templul Oogoo[1]... Nu-mi place umezeala rece din canalizări şi graalul e salvat de Scaramouche... ca toţi copiii şi copii sunteţi cu toţii... Revelaţii ale minţii slobode în legătura-i cu Esenţa...)

^LA MUNCĂ ÎN AFARA ORAŞULUI PE MALUL RÂULUI, sunt un docher straniu şi stau pe marginea unui debarcader controlând braţul macaralei în jos către rezervorul unde se bate untul de alune, iar pentru asta sunt nevoit să fac acrobaţii pe marginea unei şine şi apoi pe deasupra apei şi e aceeaşi apă ca aceea din visul din 1943 cu nava de la debarcaderul dintre Brooklyn şi Liberty pe care am visat-o pentru că mă gândisem şi mă temusem c-o să plec din nou pe mare, eram înşelat de Irealităţi de Fier în întunericul Lumii sau mi-era frică să nu sar de pe vas, să mă sinucid, şi totodată ca şi cum aş fi fost cu Julien în ultima noastră zi... apele alea, dar pe sufocantul Mississippi în sud... Mulţimi de stivuitori de pe partea cealaltă râd şi se uită la mine în timp ce mă bălăngăn şi încerc să-mi menţin echilibrul şi fac semne către barca cu vâsle de jos s-o îndrum...

M-AM ÎNTORS DE LA SPITAL CU EDDY MACARTHUR (!) (micul meu coleg de cameră irlandez, care pe deasupra era de la divizia de artilerie Gen. MacArthur), venim la mine acasă pe West Street şi eu mă furişez prin spate să văd dacă-i cineva înăuntru, mă apuc neglijent să arunc un ochi din iarba înaltă, uscată şi sfărâmicioasă de sub ferestre dar de fapt mă opintesc într-o semi-încercare de a mă apleca cu capul sub nivelul fereastrei şi fără să mă

[1] Referire la David O. Selznick (1902 - 1965), unul dintre marii producători de la Hollywood în epoca de aur a cinematografiei hollywoodiene.

aplec şi fără să mă grăbesc prea tare şi făcând mult zgomot... mă uit prin ferestrele închise ca fereastra de la sufragerie (neagră, ca o apă neagră) cu linoleul ei şi cu mobila de lemn tare şi cu radioul de mahon... Trăncănesc aşa prin curte de-a lungul gardului de lemn care e ca gardul de la Joe Fortier din visul când mă jucam cu apă în jurul casei lui şi el lucra la nişte reparaţii ca un om în toată firea... văd cuşca mică şi albă a câinelui... o magazie mică de lemne în curte (acum seamănă cu cea din Phebe Avenue) şi văd că are prea multe ferestre şi găuri ca să fie un bun adăpost de iama pentru mine şi oricum e prea mică... îi dau ocol, sun la uşă şi zgrepţăn la uşa cu plasa de ţânţari, în faţă, dar pe un eşafodaj la stânga, mai sus... îl văd pe Eddy MacArthur aşteptându-mă afară şi pe Jeanne Demarais cu încă o fată care răspund la chemările mele (Mărie e în pantaloni scurţi)... Ei îmi zic - *Taică-tu s-a dus să-şi ia servieta* - dar cum eu nu m-am gândit până acuma decât la mama, presupun că-i în casă din moment ce ăştia nu-mi zic nimic de ea, poate o fi în dormitor, bolnavă... Eram prea letargic ca să mă strecor ca un adevărat indian, oricum nimic nu era prea adevărat... iar spitalul era ca un balamuc...

Moartea, proprietar de oase

VISE IN CARE MĂ DOARE IN GÂT, cică ar fi un virus care mă face să înghit şi să tot înghit şi torul se înrăutăţeşte pentru că nu-mi simt deloc gâtul, de parcă mi-ar fi fost retezat, aşa că înghit în gol şi cu cât încerc să înghit mai mult, cu atât mai rău e... visele care-l însoţesc pe ăsta vin din infinita şi neîntrerupta şi dureroasa activitate karmică a minţii discriminatoare care îşi culege materia aspră şi îşi chinuie supuşii (chestie pe care ne încăpăţânăm s-o numim viaţă)... scene dintr-un cartier sărăcăcios care seamănă cu Brooklyn, de fiecare dată când înghit se face mai mare, mai complicat, mai dureros... golani, o grămadă de mişculaţii în zorii zilei de duminică... în faţa unui club de biliard, noaptea, peste stradă e un copac mare, îmi amintesc unele detalii (sunt dintr-un vis 208

de tip „Sân Luis Obispo")... sus pe un eşafodaj cu Hal Hayes şi micul Hal Hayes unde suntem depistaţi de poliţai şi ne-apu-căm să sărim către un loc mai sigur dar micul Hal sare drept în jos, spre sol, care se află la treizeci de metri sub noi... *Nu*

Nu! urlu eu văzându-l cum cade cu picioarele înainte... dar cumva se face că aterizează fără nici o grijă şi nevătămat, în nisip, în mijlocul unei mulţimi... Eu tot vreau să fiu lucid şi liniştit dar karma îmi tot bagă pe gât imaginile şi acţiunile astea neliniştitoare, înghit cu o durere care se dublează ca o celulă cufundată tot mai mult în umbră, întunericul creşte, acum înţeleg cum ar trebui să fie mintea (şi cum e) şi cum tre să se termine karma... Mai târziu Eisenhower sau altcineva are mare nevoie de apă fierbinte la etaj, pe holul unei şcoli din Carolina şi eu cobor la subsol unde Deni Bleu a tot spălat până acum şi iau o găleată de apă... Vreau să cumpăr un lot de teren pentru rulota mamei în câmpul însorit şi verde de dincolo de clădirea de cărămidă roşie a şcolii, îl întreb pe un fermier care trece cu maşina, se dovedeşte că-i şerif... Timpul e în ceasul de cărămidă roşie... Noaptea, pe străzile lăturalnice uluitor de aglomerate din micul oraş Rocky Mount, trec pe lângă camionul vânzătorului angrosist de mături, e tânăr, iar doi detai-lişti bătrâni se ceartă cu el de pe stradă, văd un mănunchi de mături, 7 la 29 de cenţi... înecându-mă cu viaţa văd că toată povestea cu karma se cheamă GHAT în chineză... se multiplică de una singură, în durere & suferinţă... Unde-i toată lumea?... După ce sare micul Hal, cad eu, iar în cădere îmi dau seama că înălţimea-i mare şi realizez că totuşi căderea asta o să mă omoare... înainte să merg la culcare, mă gândisem cum ar fi să cad lat direct în bot & pe burtă, într-o cădere fatală de la înălţime, am visat cu ochii deschişi la craniul plesnit crăpându-se... GHAT-ul devine amorf dar e totuşi din ce în ce mai chinuitor... Mă încurc în încâlceli de-ale GHAT-ului din fundurile iadului şi mă trezesc bolnav, suferind, iau un antihistaminic pentru că îmi dau seama că de la înghiţit îmi vine să înghit şi mai mult, îmi dă o senzaţie puternică de nevoie, cum că trebuie să înghit iarăşi şi iarăşi... în cele din urmă, după ce pastilele îşi fac efectul, pe la ora 2 PM, stau

209

cu ferestrele deschise să intre aerul proaspăt în visul cu „surorile Gabor"... una o invită pe cealaltă să vină la ea în Australia câtă vreme ea e în divorţ... îmi dau seama c-o să refuze să-şi recunoască declinul, ca să nu mai zic de soarta aia GHAT înfiorătoare, şi-o să fie 2 blonde zâmbitoare şi vorbăreţe şi ocupate şi active până or să îmbătrânească şi-or să se îngraşe şi chiar şi atunci or să se prefacă în continuare că nu se întâmplă nimic şi or să zâmbească mai departe şi-or să facă zgomot pe tocurile lor de cucoane ocupate, dând iama prin magazine şi în cele din urmă or să fie bătrâne şi tot n-or să creadă că le-a măcinat o chestie care se cheamă amărăciune, viaţă în continuă amăgire cu zâmbete şi cosmeticale ca să-şi ascundă spaimele... căsătorii, divorţuri, recăsătoriri... statutul de cele mai faimoase surori vesele din lume... Zsa Zsa şi Eva... nu-şi recunosc niciodată durerea, groaza, suferinţa, disperarea, povara îmbătrânirii, bolile şi moartea... roadele Karmei, putregaiul din GHAT... pretinzând că totul e la fel... fiind arhetipuri româno-slave ca la Cehov, adică „plângând" în loc să înţeleagă... asta nu-i o viaţă care merită trăită şi ele n-ar fi trebuit să se nască niciodată, iar ăsta va fi ultimul lor gând tainic în momentul singurei mântuiri posibile pentru asemenea oameni, adică în clipa morţii... biete fătarnice grase cu feţele trase şi sufletele roase... rătăcind prin Lumea asta de Oase...

Am dat cenuşă pe original Şi a dispărut.

****

ŞASE LUNI MAI TÂRZIU28 IUNIE, 1954

SUNT CU BRUE MORE pe strada 59 la Clubul de Jazz
al Băieţilor şi apoi o luăm în jos către Bowery ca să aprindem
focuri pe alei şi el o să cânte la tubă... dar e o noapte tristă de
octombrie... frig, pierdere...

210

LA SCURTĂ VREME DUPĂ CE AM FOST CU JOE MCCARTHY în casa aia de pe strada Riverside, pregătin-du-ne să mergem la liceul Bartlett împreună şi eu am simţit loialitatea aia filială faţă de el, suntem în sala de şedinţe cică în Washington şi el e supărat pe mine fiindcă mi-am ciocnit paharul de bere în timp ce vorbeam cu el la telefon... *Ai/acut asta intenţionat, n-ai nici o scuză...* dar eu vreau să pricep de ce

mai contează... alţii se uită la noi... Mac spune ceva în încheiere, dar eu nu înţeleg deşi îmi dau seama că unul dintre argumentele lui dure... *Ce-aţi zis... domnule?...* întreb eu, vrând să fiu respectuos, iar el pare să se mai înmoaie, vrea să-mi explice, ceilalţi sunt atât de impresionaţi că un tip înalt mă şi invită la petrecerea de la liceul lui mâine seară, gândindu-se că eu oi fi deja un oponent înverşunat de-al lui McCarthy dacă l-am făcut să-mi explice... la uşa sălii de audienţe într-un fel de oraş din Arizona plin de pieţe publice, un muncitor micuţ strigă după Joe - *Hei, Joe, cân' telmini cu munca?* - şi e un *muncitol* beţivan de-ai zice că i-ar strica imaginea lui Joe numai să-i răspundă la întrebare, cu toate Cucoanele alea americane uitându-se la noi... McCarthy mi-l trânteşte mie *-O să te ajute puştiul ăstafranţuz...* Sunt în maşină cu senatorul Jackson şi cu alţii pe bancheta din spate a unei decapotabile, îl aud pe Joe spunând asta... Fluier cu degetele... *Muncitolul* dă fuga pe cealaltă stradă să mă găsească tocmai când sar din maşină şi îl pierd prin mulţime (în Piaţa Mare) şi asta înseamnă că mi-am pierdut cursa cu maşina, dar mă simt mândru că Joe încă mă consideră mâna lui dreaptă...
AM PIERDUT BICICLETELE, AM PIERDUT LUNILE DE PE CERUL DIN LOWELL... Cluburile de noapte de pe strada Lupine... fete toată noaptea, de toate soiurile... Am fost trimis s-o văd pe fata cu care o să mă însor, e în orăşelul cu vrăjitoarele din Salem, ea stă peste drum de piaţa oraşului, bat la uşă, o ţipă masivă, bine făcută şi urâtă îmi deschide uşa şi eu îmi spun de îndată *-Asta e... cel puţin e bine făcută... destul de frumos...* dar cică nu e ea, e proprietara
211
„ei"... Acea „ea" a mea e în spate, în propria ei cameră, modestă, e palidă, mai slabă, n-apuc să mă uit bine la ea pentru că proprietara mă tot pisează cu distanţa la care ar trebui să stau în cameră, cât de mult să stau, deşi amândouă-s tinere... Fata mea are o personalitate puternică totuşi, îi văd profilul feţei frumuşele dar palide, cu ceva coşuri şi-mi zic - *Şi e foarte tristă şi retrasă, ca o învăţătoare, aproape ca Beverly Watson* (stăm pe canapele la ceas de după-amiază într-o cameră dintr-o casă de la ţară)...
Totul se transformă într-o petrecere colosală pe strada Lupine... Am mai fost aici, i-am pus întrebări mamei despre copilăria mea... acum, pe strada Lakeview, e o mega-orgie în hotelul ăla mare, se văd cupluri intrând şi ieşind, dansează pe terasa acoperită de la etajul 2, fumând iarbă... o grămadă de huligani o freacă pe lângă uşa de la intrare... Dispărusem o vreme la debarcaderul din Brooklyn unde eu şi Joe aveam câte o navă comercială fiecare şi dormiserăm la o aruncătură de băţ distanţă deşi la un moment dat, în timpul nopţii petrecute pe barca mea înfricoşătoare, am avut senzaţia că cineva a urcat la bord, poate Joe... acum m-am întors la casa de pe Lakeview unde murise bătrânul... Urc în fugă scările hotelului cu orgia şi bat la o uşă, înăuntru e o frumuseţe de fată de culoare, înaltă şi în pielea goală, cu un bărbat, dar se grăbeşte să iasă pe hol să vorbească cu mine şi eu o înşfac şi-i bag mâna la păsăroi, ţinând-o de bucile fragede şi frumoase, iar ea nu se opune şi aproape c-o facem acolo dar nu e timp... Are şi ea temperament, e înaltă, mă cunoaşte, îmi dă nume de alint... Dau fuga jos în vis şi împrumut o bicicletă şi mă pun pe pedalat prin California ca s-ajung acasă... Evelyn a fost plecată şi n-a pregătit cina pentru Cody şi pentru copii... Cody e Joe, iar eu am împrumutat bicicleta prietenului lui... în staţie mă răţoiesc la vânzătorul de bilete pentru că mi se pare că m-a înşelat cu restul... *Ah, am crezut că biletul era 45 de cenţi!...* da de unde, e l .65$ până-n oraş... Râd şi dau fuga afară înainte să primesc restul şi biletul ca să verific dacă bicicleta mea mai e acolo însă îmi dau seama că n-o s-o mai găsesc, că mi-au furat-o... Caut pe întuneric, caut şi caut, din 212
când în când dau peste nişte biciclete vechi fără roţi, schelete de biciclete, dar a mea nu e... Caut şi prin buruieni... Sunt în spatele unui loc trist pe care-l cunoşteam... Mă întorc la casa de bilete, luminile sunt stinse, când mă întorc pe străduţă văd picioare în papuci ieşind de sub perdele, tre să am grijă... Sus în apartamentul de cărămidă roşie văd lumină la geamurile altor prietene... Ce-or să spună când or auzi c-am pierdut bicicleta! Mă uit după lumina de la casa de

bilete, orbecăi prin întuneric, văd o lumină în spate şi-mi zic că probabil acolo e vânzătorul care mă aşteaptă cu biletul şi cu restul pregătit, la datorie, făcând glume cu alţi bărbaţi...
Până când ajung în bibliotecă şi dau cu ochii de curul alb al fetei de culoare care se şterge la cur în veceul din baracă, mi-am găsit prafurile pe care le lăsasem sub raftul de beletristică... semi-benzi elastice şi semi-alimente anonime... toate formele pe care le ia Dharmakaya Esenţa Unică în visele astea omeneşti delirante... Visul ăsta omenesc delirant e Lumea... în timp ce-mi căutam bicicleta prin buruieni, o pietricică umedă, cam ca o albină, mi-a intrat în pantof şi-am mers aşa mai departe, zicându-mi *E umedă, sper să nu fie o albină vie* şi n-am mai scos-o din pantof... şi s-a încălzit...
BOISVERT ÎNTR-0 CLĂDIRE DE PE 3rd Avenue în Upper Eastside, când plec mă uit înapoi şi văd că lipsesc jaluzelele acolo unde-am fost eu... în Richmond Hill dau peste un omuleţ care împinge o grămadă de scaune şi canapele pe care cică le-a găsit pe stradă, şi fluieră în timp ce munceşte... face asta în fiecare zi, asta-i munca lui... găsesc şi eu câte ceva, două scaune adică şi le împing până acasă, dar când ajung mama nu e acolo, doar Mărie Desmarais şi eu am pierdut deja un scaun... Sunt în Frisco, trec pe lângă hotelul ăla mare şi, spre mirarea mea, văd fum, apă, furtunuri, geamuri sparte şi mă grăbesc spunându-mi - *Hmm, credea a fost un incendiu...*
213
ÎNTR-O GARSONIERĂ MOHORÂTĂ din New York, cu întreaga mea familie - mama, tata & Nin, avem cu toţii slujbe de-acum, iar aici e noapte, avem un bec chior în cameră, stăm de vorbă dar e o discuţie ciudată, pare-se că nu-mi dau seama ce fac, şi involuntar sau din nepăsare (pentru că nu mi-e frică de furia rudelor de sex feminin şi am uitat-o pe-a tatei pentru că el a murit de mult) m-apuc să-mi pregătesc o ţigară de iarbă şi le trântesc verde-n faţă nişte gogomănii (născute din iarbă) pe care ei nici nu le-ascultă, mai degrabă vorbesc despre mine pe un ton grav şi tata se ridică şi zice *Nu-şi bate capul cu marijuana? Ha?* şi pe urmă vine lângă mine... eu îl văd venind şi orbesc pe loc, întunericul ia locul întregii scene, cu toate astea simt atingerea lui pe mână, ar putea să aibă un topor, ar putea să aibă orice că eu tot nu văd... Mă prăbuşesc în întuneric, pierzându-mi cunoştinţa, mort, cu un geamăt care mă trezeşte şi mă împiedică să visez că eram găsit mort (dacă moartea chiar există) în patul meu, de dimineaţă... căci inima a încetat să-mi bată când acel Călător în Giulgiu şi-a pus mâna pe mine... Se apropie din ce în ce mai mult... De-acum ştiu însă cum să fiu dincolo de el... adică să nu-mi bat capul şi să nu cred nici în viaţă şi nici în moarte, dacă aşa ceva ar mai fi cu putinţă în acest moment într-o umilă viaţă de fiecare pentru sine...
O VERSIUNE DE MAI TÂRZIU... într-o garsonieră mohorâtă, cu un singur bec chior, probabil din New York, stau şi-mi pregătesc o ţigară de iarbă, sunt ameţit oricum, vorbesc cu tata, mama & soră-mea şi se pare că eu sunt un tembel insolent şi ciudat căruia nu-i pasă de rudele lui de sex feminin şi nici de ceea ce cred ele pentru că nu-i e frică de ele şi a uitat ce-nseamnă să-i fie frică de propriul tată care a murit de mult... în timp ce-mi ţin ţigara în palmă, tata se ridică şi se apropie de mine... se pare că au vorbit despre mine şi că eu care sunt o bestie inumană am vorbit întărâtat, în golul lor de bănuieli, şi că subiectul era demenţa mea cu iarba: tata vine lângă mine şi eu orbesc, totul dispare, totul cade într-o beznă cumplită dar dintr-o dată simt mâna tatei atingându-mă (a tatei) şi o să mă 214
bată cu cureaua, deşi sunt orb... fac ceva, el rânjea în ultimele clipe când încă mai vedeam... când mă atinge cad în întuneric, pierzându-mi cunoştinţa, mort şi mă trezesc ţipând în toiul nopţii, scâncind, că dacă n-aş fi facut-o ca să-mi bată inima mai departe n-aş mai fi în viaţă ca să scriu toate astea de dimineaţă... Călătorul în Giulgiu e tata! Şi Călătorul în Giulgiu e moartea.
DUPĂ CE-AM CITIT DESPRE TRAGEDIA AMANŢILOR care s-au pierdut pe un aisberg la Islip în Long Island pentru că aisbergul a plutit în larg, iar mai apoi au fost salvaţi sau găsiţi când s-au lovit de-un iaht, citesc despre marea echipă de fotbal din Michigan unde joacă şi Keith Jennison, iar ultimul paragraf din articolul despre fotbal din revista Liberty, savurat doar de cei care aşteaptă la cabinetele de stomatologie şi au dureri de ascuns, povesteşte despre marele joc defensiv al fundaşului Jacky McGee, iar eu mă

trezesc zburând cu echipa de la New York la Detroit, într-un avion cu reacţie... Mai citesc şi un articol clar şi bine ilustrat despre in-jectoare arătând poze cu injectoare care scuipă lichid... întreaga echipă e frumos îmbrăcată şi aşezată pe scaunele cu învelitori de pluş, iar când ajungem la Chicago şi încep să văd dedesubt monumente cunoscute şi bulevarde întinse şi cenuşii şi locuri bine ştiute din vis exclam şi eu - *Chicago! Hei, ia uitaţi-vă, am ajuns deja la Chicago doar într-o oră!* — dar toată lumea-i aşa blazată în privinţa avioanelor, iar eu încerc să-i spun pilotului secund care spală culoarul dintre scaune, dar el e prea ocupat cu căldarea lui... Aterizăm pe pistă, care dintr-odată nu mai e o pistă şi nimeni n-a zis că tre să aterizăm la Chicago *(Călătoriile cu avionul ar fi mult mai sigure dacă n-am mai ateriza aşa peste tot!* îmi zic eu bosumflat)... O şosea din afara oraşului, într-un parc enorm, o şosea dreaptă dar uite că vine un autobuz... deviază câţiva metri din cauza noastră... facem o aterizare perfectă, fără nici o bufnitură la contactul cu pământul, dar mergem cu 300 km pe oră pe şoseaua aia nenorocită, o şosea dreaptă totuşi... autobuzul îşi vede de drum nepăsător, e un fel de maşină maronie de livrare de la
215
supermarketele Macy's... Uite că vine o maşină... pilotul cu faţa lui cinică de parcă ar fi un comunist care a aterizat intenţionat la Chicago ca să ne încurce, deviază brusc din cauza maşinii şi îmi imaginez cum ne-am răsturna, dar nu se întâmplă aşa... Eu am centura prinsă dar ceilalţi nu-şi fac griji, cu atât mai puţin cel care spală pe culoar şi stă acolo zâmbitor... *Va trebui să faceţi o escală de 3 ore în după-amiaza asta şi să luaţi un avion către Detroit, via Puerto Rico,* aud eu şi mă scoate din minţi ideea că asta-i o încurcătură făcută înadins de angajaţii de la sindicatul companiei aeriene... Am aterizat.
ÎMI UD GRĂDINA în care era o plantă pe care-am smuls-o şi o scutur acum, avea un smoc de iarbă *săditâ de micul Luke...* acum curge apă din ea şi are un miez greu de cedru care, când l-am curăţat de noroi şi l-am golit de apă, e de fapt o cutie de lemn cu o crăpătură şi scoate un zgomot de tobă africană... Mătuşa Loretta vrea şi ea una...
VOLANŢI SUB VAGOANELE DE MARFĂ, iar bătrânul conductor îmi arată cum să „domin şinele" şi să mă târăsc printre volanţi în timpul mersului... Suntem la Depoul din portul Brooklyn şi eu am tăiat parâmele de la balize cu un ditamai cuţit-macetă care mi-a fost împrumutat (aşa cum ai împrumuta o lanternă) de la căile ferate... Le-am spus când mi l-au dat - *Luni o să-mi aduc propria mea macetă -...* parâmele nu sunt parâme de baliză, ci frânghii sau frânghii de frână pe mărfare, iar eu le retez şi le fac ciopârţele... Mă duc în camera conductorului, într-o clădire de cărămidă, şi-i văd pe toţi marinarii intrând pe uşa cealaltă şi-mi aduc aminte de uşa aia de pe vremurile de odinioară când eram şi eu marinar... Mă uit cu indiferenţă la aleea de cărămidă, întunecată şi pustie, la uşa de fier, la negroteii sindicalişti şi-mi spun *-Ah, ceata aia odioasă de bărbaţi la unison, nici nu-i de mirare că am detestat ieşirile în larg.* 216
ECHIPA DE BASEBALL A LUI LEO DUROCHER şi-a aşezat tabăra lângă râu, Iddyboy stă la primire precum Campanella, iar eu sunt pe extrema dreaptă, înjurându-l de mama focului pentru că aruncă aiurea în baza 2 fără nici un motiv, dar mă dojenesc pe urmă pentru că-mi pierd cumpătul... Durocher ne-o taie la mii şi mii dintre noi, inclusiv mie, care vorbesc cu el şi cu secundul lui despre cât de leneş am fost şi cum nu m-am chinuit deloc, într-un vestiar de piatră precum cel din visele despre fotbal şi vorbind cu Leo care-i cumva ca Lou... Apoi nişte drumuri printr-un câmp maroniu, care seamănă cu tabăra militară... *Ia mai du-te dracului* îi zic eu lui Durocher şi aproape că ne luăm la bătaie...
O PĂCĂLESC PE MAMA TOATĂ NOAPTEA cu poveşti despre un negrotei tânăr şi bine îmbrăcat care stârneşte mari incendii, îl vezi urcându-se pe lângă ieşiri de incendiu în timpul nopţii, cu o pipă în bot, cu o pălărie cu boruri îndoite, calm... Mama e neliniştită şi speriată... Vin dimineaţa în casa noastră, cică pe strada Crawford, şi strig la *mama-Auzi sirenele alea de pompieri? — E negroteiul tău din nou? —Nu, te-am păcălit eu, nici vorbă să facă aşa ceva...* dar ea refuză să înceteze să mai creadă asta acum... O iau în jos pe stradă în lumina dimineţii, e pustie, tăcută

şi rece şi roşie în soarele de iarnă, cu dinţi, frumos şi foarte real în vis, ca un cântec pe care-l ştiam pe vremuri şi pe care-l uitasem, dar mi-l aminteam acum sfâşietor de pătrunzător, în mintea mea... (aici voiam să scriu proză clarvăzătoare direct din subconştient dar am tot tras cu ochiul la meciul dintre Giants şi Dodgers la televizor... pffîh)
VISE IN ROCKYMOUNT Vara anului 1954 STAU ÎN CURTEA PIETRUITĂ a unui apartament de pe bulevardul Van Wyck, e seară, văd o încăierare nasoală pe stradă, o mulţime de oameni, şi ca de obicei mă fac că plouă, de parcă nu s-ar întâmpla cu adevărat... dar bătaia se dezlănţuie pe stradă & tot mai aproape, aud strigăte şi dintr-odată
217
văd că e o gaşcă de golani care încearcă să-l controleze pe un mocofan ţicnit în cămaşă albă care a sărit la toată lumea din jur... Ca într-un vis, îl văd alergând în amurg către mine... Observ că are un cuţit... îl privesc cu o detaşare demnă de vis... Vine la mine, îşi înalţă cuţitul ca să mă înjunghie şi eu tot detaşat stau, împotriva cursului evenimentelor, dar groaza îmi inundă mintea conştientă, frica mă ţine pe loc înlemnit şi sceptic... Fix în ultimul moment îl văd pe Jack izbindu-l în faţă, eu mi-am părăsit corpul şi mă uit cum totul se trezeşte... Poate c-am reacţionat prea târziu... Mai devreme eram într-o cameră de hotel de 4.40$ pe săptămână, pe 3rd Street în Frisco, „mai ieftin decât la Cameo" îmi zic şi intru, urc pe nişte scări cu covoare îmbâcsite, trec prin nişte uşi care par nişte gândaci solitari, dar dintr-odată ajung în uriaşa sală de lectură din mahon de la clubul universităţii cu pereţi înalţi de 30 de metri şi toată lumea citeşte, joacă o partidă de cărţi, fumează, deşi în capăt se văd câteva paturi cu nişte oameni dormind în ele într-o lumină strălucitoare, dar lor nu le pasă de intimitate şi probabil că plătesc 3$ pe săptămână...
ÎMI CONSTRUIESC O BARACĂ în Richmond - New York, cu zeci de prieteni înjur... ce ridicol... N-am lemn potrivit pentru construcţie şi un prieten a încercat să facă o uşă din bucăţi de lemn aduse de apă... Mă simt inutil şi tre să fac rost de bani pentru lemn... Toată lumea s-a îmbătat... de fapt asta se petrece pe terenul comunal din Lowell...
ADOLESCENŢI FUTURIŞTI PE LÂNGĂ O GHERETĂ de haleală pe undeva printr-o cameră din Lower Centralville, în Lowell, în apropiere de intersecţia dintre Aiken şi Lakeview unde am tot visat în ultima vreme întâmplări futuriste şi palpitante (cei Patru Fraţi, tatăl înfuriat din Peru), nişte structuri mari ca nişte piramide din lemn pe o câmpie suprarealistă a lumilor... Deni îmi arată o carte poştală pe care tocmai a primit-o de la maică-mea care-l ceartă pentru că 218

m-a tot criticat în ultima vreme... E scrisă cu ilustraţii, înfăţişează nişte aranjări vehiculare de oameni care stau sau conduc şi iau poziţii diferite printre simbolurile şi semnele pe care le-a desenat ea... Mai sunt două persoane, un cuplu... însă dintr-odată îmi vine o idee uluitoare şi tăios de clară: *Deni, eu mă duc pe strada Lupine ca să văd casa în care m-am născut...* Deni, mereu imprevizibil în gama aia uriaşă de reacţii, de parcă ar fi ceva inocent între răutate şi drăgălăşenie, e foarte impresionat şi se uită la mine cu nişte ochi aproape înfricoşaţi... *casa în care te-ai născut? l-aţi auzit?* zice către cuplul ăla de alături... Şi, pentru că tocmai mi-am dat seama că sunt în oraşul meu natal Lowell, mă şi văd mergând pe strada Lilley şi trecând pe lângă cimitirul de pe Hildreth apoi spre misterul felah al clădirilor de lemn, spre Aiken şi Lakeview către dealul împădurit Lupine atât de îmbibat de sânge în soarele din mintea mea... în acelaşi timp, mă surprind bănuind că n-o să mă duc niciodată, ci o s-o frec la taclale cu oamenii ăştia... Locuiesc în Pawtucketville peste râu şi plimbarea asta o să fie pe drumul spre casă... Afară e soare, e 4 PM... Dintr-odată e noapte şi n-am făcut-o...
DOUĂ VISE DIN APRILIE ÎNTR-O CĂLĂTORIE PRIN ŢARĂ CU AUTOBUZUL
DOUĂ PĂSĂRI ÎNCEP SĂ SE CIOROVĂIASCĂ la urechea mea pe Bridge Street, dincolo de râu, îşi înteţesc furia şi ţipă şi se muşcă şi se zgârie cu sminteală furioasă şi sinistră... or să ajungă să-mi ciugulească creierul prin ureche...
PE CULOAR LA TEXTILE LUNCH, a venit Călătorul în Giulgiu care m-a urmărit prin

deşert în 1945... stă în picioare, într-o cămaşă albă obişnuită, privindu-mă fără nici o expresie... e noaptea târziu şi lumina e aprinsă pe holul clădirii de lemn... Vrea să-şi întindă mâna să m-atingă...
Visele astea 2 sunt pură nebunie & moarte
219
ORIBIL! Mătuşa Jeanne din Lynn stă la mine acasă la Textile Lunch, tocmai când ajung acasă şi încep să mă dezbrac cu Maggie Zimmerman ca să ne-o tragem... suntem în bucătărie într-o harababură de haine şi cutii... *Da'de ce nu pleci odată!* urlu eu la bătrâna intrusă care se uită la noi... *N-o s-o fad...* Stau dezbrăcat în faţa ei, apoi o conduc pe fată în dormitorul meu... acolo ne punem pe treabă... O aud pe mătuşa Jeanne încă trăncănind şi amenînţând din bucătărie... *Dacă intră în camera asta ne vedem de-ale noastre şi nici n-o băgăm în seamă...* Dar dintr-odată simt că aşa o jignesc pe mătuşa J, şi când ne mai adresează o nemulţumire (iar fetei nici că-i pasă) eu îi zic *Nu sunt Jack-* deşi nu-i aşa - *sunt Noel* (fiul ei)... *A, Noel, zău aşa,* zice ea amenînţător -*Mai vedem noi,* şi se duce la telefon s-o sune pe maică-mea la magazinul de pantofi - *N-ai decât, babă proastă şi băgă-cioasăl* urlu eu... Când o să vină mama acasă eu o să am deja bagajul făcut şi o s-o întind... fix după ce termin cu fata...
UNDE SE DUC SPIRITELE CELOR VII? Visez că o iau în sus pe 2nd Avenue în New York într-o noapte răcoroasă de vară, printre luminile scânteietoare, pe lângă baruri în care mulţimi de oameni se uită în sus cu berea în mână la lupta de la TV, unde băieţi se joacă pe stradă şi se ciocnesc de mine în timp ce merg mai departe cu umerii gârboviţi, ca să le arăt ce dur sunt... încotro mă îndrept? care-i luminiţa de la capătul tunelului?
UN BĂRBAT LEGAT DE-UN STÂLP, urmează să fie executat, călăul îi înfige două aşchii mici de oţel în burtă, dar asta nu-l doare pe bărbat la fel de tare precum credea aşa că aşteaptă nerăbdător, fără durere, doar curios şi tăcut... dar nenorocitul de călău are un zâmbet fals, scoate un aparat ce seamănă cu un storcător de legume sau o plită de tinichea din cele pe care le pui pe maşina de gătit, deasupra focului, cu patru felii de pâine... e un cârlig gândit dinainte pentru cele 2 aşchii de oţel, o invenţie ingenioasă, îngrozitoare şi 220
criminală a bestiei înseşi... în timp ce victima priveşte, tot cu acea curiozitate nerăbdătoare şi sfâşietoare ca a unui miel sacrificat, călăul urcă, agaţă cele două aşchii de interiorul plitei şi trage... Se întâmplă ceva ca să-i scoată ca într-un hara-kiri toate măruntaiele bietului om, care sloboade un gâlgâit de durere îngrozită şi se contorsionează, legat, şi moare... capul i se prăbuşeşte...
UN LOCAL DE ADOLESCENŢI sau club de noapte din Village pe 14th Street sau 5th Avenue în noaptea stranie din New York, sunt cu mama, care a vrut să vină şi ea... Dar e un local sinistru şi întunecos, plin de huligani, iar mama nu-şi are locul aici, dar e curioasă... O roşcată frumoasă stă cu mine într-un separeu cu încă doi ţipi, unul dintre ei seamănă cu Tod din Easonburg, masiv, îndesat, tăcut... Fata aruncă două monede de 25 de cenţi pe masă, zicând - *Vrea cineva să sef-tă?...* Eu mă arunc la o aşa ocazie, dar se pare că e nu ştiu ce înţelegere că tre s-o facă Tod (cei 50 de cenţi) însă el nici că se clinteşte, aşa că, fără să mă uit la el şi fără să fi cumpărat vreo bere, pun mâna pe cea mai apropiată sticlă, o beau pe toată şi mă strecor din separeu trăgând-o şi pe fată după mine... Mergem pe jos pe 14th Street la ora 3 AM către apartamentul lui Deni Bleu, mama e cu noi, obosită... vrea să doarmă... Dintr-odată îmi dau seama că n-am nici un drept să aduc oameni la Deni în puterea nopţii... *Mai bine să mergem acasă cu metroul până în Queens,* îi zic eu mamei... ea e prea somnoroasă, n-are chef... roşcata e de-acum o nonşalantă Maggie Zimmerman, care merge în linişte lângă mine... Imediat dup-aia sunt singur în trenul suspendat, într-un Brooklyn mare şi dispărut, car după mine o grămadă de chestii şi vechituri şi o învălmăşeală de îngheţată cu saiată de fructe - saiată de legume - ulei aruncate una peste alta şi topindu-se într-o cutie de carton, dar este totuşi bună... îmi vărs puţină pe cămaşă şi tocmai mă şterg (acum sunt deja într-un autobuz) când autobuzul porneşte din staţia de la intersecţia din Richmond... eu mă tot şterg în timp ce un bărbat de lângă mine se tot zbate să iasă, printre genunchii mei... Apoi îmi adun toate catrafusele, biletul de
221

transfer de camionagiu şi dau fuga în faţă, fix când ultima fetiţă se dă jos... *Hei, mă dau şi eu jos aici!* - ţip, dar şoferul vrea să mi-o tragă şi merge mai departe, repede, trântind uşile... Urlu şi mă zbat pe culoar... El îmi refuză biletul de transfer dintr-un motiv pe care nu pot să-l aud... Călătorii par să fie de partea mea şi-mi strigă tot soiul de sfaturi... Şoferul autobuzului urlă ca un dement *Te-am auzit zicând cutare şi cutare chestie, încercai să mă mituieşti, o să te bag după gratii la poliţie...*
Opreşte dracului autobuzul! urlu eu văzând cât de tembel e... Şoferul se înroşeşte de furie... *O să am grijă să te amendeze şi să te bage la răcoare...* Pe moment mă sperie cu ameninţările lui juridice impresionante şi cu autoritatea lui de şofer de autobuz... Dar îi zic - *Opreşte ca să mă dau jos aicil* - şi n-am timp să-i spun că am prea multe chestii după mine ca să mă chinui să fac un kilometru înapoi dar el merge chiar şi mai repede... Aşa că mă ridic şi-mi înfig tocul de la pantof în faţa lui şi toată lumea se pune pe urlat, iar autobuzul e cât pe-aci să se răstoarne pe-o parte... şi mă trezesc, lovind cu călcâiul prin aer, din pat...
EPOPEE CU TATĂ & FIU, în cele din urmă (eu) tatăl face transporturi de marfă în est şi se întâlneşte cu fiul lui de 10 ani care face acelaşi lucru... *Are faţa aşa deplină de funingine că tatăl nici nu-l recunoaşte* - eu sunt băieţelul şi totodată tatăl... E un loc ca Santa Mărgărita, în munţi, o pădurice peste şine... Un mărfar intră pe o linie secundară şi eu încerc să mă hotărăsc cum ar fi mai bine să mă urc ca să nu fie prea repede pentru copil... Am luat-o la pas uşor tocmai ca să-i fie mai bine lui, aproape la trap cu încetinitorul... Am aşteptat prea mult pentru că mărfarul, după schimbarea macazului, a trecut în viteză... dar uite, vine un alt mărfar pe linia principală, în spatele unui tren de călători, aşa că o s-avem destul timp să ne urcăm iar eu aleg penultimul vagon, care e la doi paşi de noi acum, cu uşile deschise... Nu e nici un vagon de serviciu la coada trenului ăsta fantomatic... în momentul ăsta, când mă-ndrept cu încetinitorul către vagonul deschis cu copilul, aud strigăte şi văd doi vagabonzi jegosi şi zburliţi 222
tetrăgându-se în mare grabă din pădure cu vădita intenţie să mă bată pentru ce-am în buzunar şi-n geantă... am nişte bancnote împăturite în buzunarul din spate şi nişte chestii de valoare în geanta mea grea, alături de periuţa de dinţi albastră pe care-am repartizat-o cu mândrie lângă pantaloni... *N-am nici un cuţit!*, îmi zic îngrozit, n-am cu ce să mă apăr, n-am nici măcar nişte bolovani... De parc-aş fi singur, bolborosind într-o lume bântuită, o rup la fugă pe o costişă pietroasă dar mă opresc când îmi dau seama c-o să mă prindă cu gentoiul ăla greu... mă gândesc să arunc cu pietre în ei, dar ar putea să le arunce înapoi spre mine... mă gândesc să dau fuga spre vagonul deschis, dar mărfarul e oprit acum şi oricum toate astea se vor întâmpla în timp ce alături va trece un alt mărfar, aşa că nimeni din lumea asta n-ar putea auzi crima şi mă gândesc cu groază ce urme va lăsa asta în inima băieţelului... sunt prins în încâl-ceala de melasă a visului... mă trezesc dorindu-mi să fiu Buddha şi să nu-mi fie frică de mine însumi, de dezintegrarea sinelui, de durere şi de insulte şi de moarte
Dacă Dumnezeu ar fi adevărat totul ar fi numai miere
Aşa că totul e cu adevărat numai miere
UN RĂZBOI ORIBIL cu toţi infanteriştii americani trăgând cu puşca dar eu sunt bufonul imbecil al companiei care-şi pierde mereu arma şi caută alta în toiul bătăliei (pe metereze, pe dealuri, prin crânguri, în faţa inamicilor din tranşee) când mă pun eu pe urlat - *Unde mi-e arma, băi?* - şi toţi sunt prea ocupaţi ca să-mi acorde atenţie sau cel mult să râdă... Rolul meu trist de soldat... Dar la un moment dat îmi ridic privirea şi-mi dau seama în ce ruină uriaşă a unui oraş european ne aflăm, arhitectura oraşului se observă clar printre dărâmături... M-am rătăcit şi nu reuşesc să-mi găsesc compania, nimănui nu-i pasă de mine, e un război nou şi imens...
AVIOANE PRĂBUŞITE (în acelaşi război), totul a fost filmat cu un aparat care înregistrează imaginile oamenilor în
223
timp ce se prăbuşesc le vezi agonia şi chiar vezi un bărbat care se rostogoleşte prin fum... (la prăbuşire)... aparatul nu se strică... Ne uităm la o serie de imagini... Eu sunt absolut îngrozit pentru că mă identific şi uit că-i (un vis) un aparat care înregistrează imaginile... Călătorii civili sunt conduşi într-unitate contorsionată şi chinuită din avionul maroniu care se năpusteşte în jos în noapte urmând să se prăbuşească şi să-i omoare pe toţi... Vezi oameni uitându-se unul la altul cu expresii de regret insuportabile... îl privesc pe-un bărbat care se uită la podea în tăcere... în timp ce ceilalţi suspină şi se roagă şi se zvârcolesc... El o să se lase în voia prăbuşirii, să-l ucidă în linişte... Dar când filmul

progresează, apropiindu-se tot mai mult de momentul contactului devastator cu pământul, eroul nostru ţâşneşte de la locul lui şi se pune pe urlat... Indiferent la cine te uiţi, chipul lui (copii, bărbaţi, femei) afişează ceva ce nimeni n-a mai văzut niciodată pe chipul ăla şi nici n-o să mai vadă vreodată... Un regret insuportabil şi o înţelegere năucă, brăzdată de o frică atât de mare încât eu însumi sunt chinuit de imaginea ei... Se văd cadre cu muribunzii în fum şi flăcări, eroi celebri în chinurile agoniei singuri, fără să ştie că sunt filmaţi sau că cineva va vedea vreodată toate astea sau că se va mai întâmpla ceva vreodată... E Singurătatea Morţii, individualitatea morţii... roadele sinelui în cele din urmă şi durerea, groaza conştientizării... încleştarea era aşa de mare, desprinderea de imaginile alea era o sforţare înfiorătoare... O, dacă măcar aş putea să descriu chipurile lor, ochii privind în cele din urmă cu *o* înţelegere nouă şi ultimă a unui lucru neştiut... Nodurile care li se pun în gât când încearcă să aştepte liniştiţi, unii hohotind cu capul în mâini în timp ce biata lume se prăbuşeşte urlând către propria-i distrugere... Oooo...mmmm! Eliberează toate fiinţele astea simţitoare cu sceptrul Tău de diamant!
O FAC IATĂ, GĂSESC O FOIŢĂ LUNGĂ DE ARGINT care valorează o avere, dar o rup şi o scurtez fără să-mi pese, iar soră-mea se chinuie s-o facă la loc acuma, ca să ia banii pe ea, aşa că acum vreau şi eu banii... O lipeşte pe perete, e în
224
pantaloni scurţi şi suntem în casa de pe Sarah Avenue... e o bandă lungă de „folie de argint" găsită şi recoltată în mine...
Mai târziu sunt pe Crawford Street şi nu-s aşa de fericit că m-am întors aici, în sânul familiei, pentru că asta a fost scena problemelor din adolescenţă, mai triste, pe când casa din Sarah Avenue era pură fericire... văd o gaşcă de băieţi care joacă un baseball inventat de ei pe străduţa lungă de lângă parc, îi văd pe toţi stând unul lângă altul într-un cerc cu baza l baza 2 baza 3 la care pot ajunge cu mâinile fără să alerge, iar aruncătorul mingii stă drept în faţa liniei de aruncare de unde face nişte lansări minuscule de minge, care e apoi lovită şi transferată infim în baza l cu mâna şi jocul e atât de *mic,* meci de oraş, nu e loc de mai mult...
Ceva în legătură cu Mike Pouffle... care cică e noul erou intelectual din Pawtucketville... Duminică dimineaţa la sala de biliard şi nu ştiu de ce, dar sunt recalcitrant... Ah, acea măreaţă Veneţie - Oraş al războiului!... aridă, spulberată... Cel mai rapid alergător din lume e un puştan de culoare cu părul creţ, i se pomeneşte numele, îi învinge aproape pe toţi, face 100 în 9.2, la numai 17 ani... sau 16...
O lucru care a fost ţinut curat şi lustruit toată noaptea în visele astea acum e deja ruginit şi mă trezesc, mă scol din pat... e un fel de cufăr, lustruit de mama, de-acum roşu şi ruginit...
ÎNTR-O CURTE FOARTE ÎNTINSĂ sunt eu cu Joe şi eu plec să iau ceva din casă, care e la mare distanţă, tre să traversez pajiştea pe care nişte găşti risipite de băieţi exersează aruncări de baseball... strigând în depărtare... Eu şi Joe stăteam sprijiniţi de gardul de sârmă când şi-a făcut apariţia un străin în costum şi am amândoi zis într-un glas - *Ăla nu-i Dicky Hampshire?* Dar cum el a căzut pe câmpul de luptă din Bataan nu ne luăm în serios bănuiala... Dar chiar e Dicky, mai masiv şi mai închis la culoare... *Mi-am dat seama că erai tu după ceafă...* Nu e nici o euforie a reîntâlnirii sau a regăsirii, ci doar nişte strângeri de mână serioase, un calm grav de călugăr bhikku şi răceală... Joe e deja adult, e pieptănat şi
225
masiv... Mai târziu eram în curtea mea din Sarah Avenue şi apoi ceva se întâmplă cu visul astfel încât eu urnesc din loc un perete din casa mamei şi-l mut tocmai pe partea cealaltă a străzii „ca să fac mai mult loc" dar acum strada trece prin mijlocul casei şi n-ai vrea niciodată să te duci după apă (în bucătărie) traversând tot traficul... în băcănie sunt 4 pisicuţe roz, eu le strâng înjurând... Vreau să reamenajez peretele şi mobila şi toată casa înainte ca mama să se întoarcă de la muncă... pajiştea aia întinsă, aridă şi obosită...
UN NEGROTEI PE O STRADĂ din sud îmi oferă Ikg de iarbă la 200$... îi spun că-i un preţ bun... Poartă o cămaşă albă, stăm pe marginea drumului... Mai târziu sunt într-o ruină inexplicabilă din Mexic, cu nişte obiecte mişcătoare, imense şi stranii, ca nişte bărci intrând şi ieşind din canalul piramidei... Venisem în Mexic într-un avion

cu mama &Nin, m-am uitat în jos şi-am văzut măgari albi şi tauri albi pe păşune şi mi-am zis *E Mexic,* dar când am început să zburăm foarte, foarte jos, peste aşezări care arătau ca nişte oraşe americane cunoscute, am început să mă îngrijorez că pierdeam din altitudine, mi-am zis că eram deja la o distanţă nu mai mare decât înălţimea unui tren... Apoi eram în magazinul de haine al lui Danny Richmond şi Bill Wolf, ei sunt în spate vorbind cu nişte oameni în timp ce eu mă uit la o bluză de trening pe care vreau s-o cumpăr imediat, sau s-o fur şi s-o am pe mine când intru să-i salut pe ei doi... Wolfe mă vede studiind hainele... Sunt dezbrăcat de la brâu în sus... E în desfăşurare nu ştiu ce anchetă despre o crimă şi poliţaii tot vin acasă la mama în căutare de probe, eu sunt în camera mea când intră poliţaiul cu cartea mea şi-mi zice - *Ia uite la pagina 7, aici* - şi se apucă să rupă primele 7 pagini dar eu încep să ţip la el furios -*Nu le ntpeţi! -...Nu vă faceţi griji că nu le rup, vreau doar să verific ceva* - şi-mi arată numele meu în registrul poliţiei, John Louis Detul şi apoi în actele mele, John Louis Detail... Eu *zic-Dar nu daţi vina pe mine, sergentul a uitat să pună un I... vedeţi punctul de la I acolo?* - Mama 226
zice - *Eu nu merg în Mexic, nu vreau să se uite oamenii la actele mele tot timpul...* Eu mă înfurii şi zic - *Of, dar nu-i aşa, nu dai decât peste poliţai bătrâni şi le arăţi viza de turist şi nu te mai deranjează!...* Poliţaiul pleacă şi în tot timpul cât am discutat şi verificat acte, eu am ţinut în palmă un joint de iarbă super lung, tocmai mi-l pregătisem în camera mea... ba chiar am şi gesticulat cu el în mână şi poliţaiul l-a văzut dar nu era sigur ce fel de drăcovenie albă mai era şi aia... Aşa că acum ascund jointul sub un colţ din acelaşi linoleum pe care îl ridicam când eram copil ca să-mi fac ochelarii să alunece ca pe o pantă... *Acelaşi linoleum şi aceeaşi cameră a fanteziilor din copilărie,* îmi spun eu, *iar acest loc e acum scena activităţii mele de scriitor şi a preocupărilor mele de adult...*
Podurile alea basculante mari şi gelatinoase de pe râul mexican cu piramide cenuşii, nu-mi aduc aminte sau nu-mi dau seama cum să le descriu... dar eram acolo, zâmbind...
AM UN PULOVER MARE, ALB CU ROŞU, cu sigla celor de la Notre Dame[1], dar îmi fac griji că nimeni de pe stradă n-o să-şi dea seama că e de la Notre Dame şi îmi fac planuri să mă duc acolo şi să joc fotbal în toamna asta, chiar dacă am 31 de ani... *O să fiu obosit, dar mă duc s-ofac doar pentru un sezon...* Locuiesc pe strada Crawford sau Phebe şi-mi spun în sinea mea: *E duminică dimineaţa şi sunt în Lowell... n-are nici un rost să mă duc în Kearney Square sau... am încercat toate astea... şi duminica n-are sens să mă duc nici la Kresge 's la supermarket... maşinile triste din parcare, fetiţele de la film... iar cu G. J. pot să mă întâlnesc şi mai încolo...* Vizavi e casa lui G.J., arată absolut la fel... *O să mă duc la biserică, iar după aia o să mă uit la băieţii din faţa magazinului Blezan, ca în Doctor Sax...*
Un amic de-al meu e aşa de obosit că nu poate să meargă cu mine la magazin, dar când află că tocmai am jucat fotbal pe teren, vrea să încerce totuşi, oricând de obosit ar fi...
[1] Echipă de fotbal american de la Universitatea Notre Dame, afiată în localitatea cu acelaşi nume, din statul Indiana.
227
O văd pe Peaches, frumoasă şi îmbujorată, îşi reia călătoria cu trenul, pe penultimul loc de pe rând... pantalonii mei sunt agăţaţi de-un cârlig din spatele ei... vreau să stau lângă ea, dar nu reuşesc să-i atrag atenţia pentru că discută foarte aprins cu nişte oameni de pe partea cealaltă a culoarului... *Arată mult mai bine acum după ce s-a odihnit... era palidă înainte...*
UN CASTEL PE UNDEVA, întâmplări întunecate şi fericite, legate de o călătorie cu avionul peste şoseaua dintre Frisco şi Portland, şoferul face viraje uimitoare, dacă e să ţinem cont de aripile lui uriaşe... ba chiar se dă politicos la o parte ca să facă loc maşinilor care vin pe şosea, deşi merge cu 320 de km la oră şi uneori am impresia c-o să decoleze totuşi, dar ajungem în cele din urmă pe şoseaua dintre Portland şi Oregon, îi vedem numele scris cu litere uriaşe pe un indicator... Călătoria asta face parte din marea mea „călătorie dus-întors în California într-o zi"... Zborul către vest e rapid şi plăcut, sunt cu Hubbard şi vorbim despre asta... Ajungem la Sân Jose, iar

acolo sunt Evelyn şi June Evans, îi pomenesc ceva de iarbă lui Cody, care încearcă să-şi ascundă interesul... în mod curios, June se poartă ca o soră, e la fel de hazlie ca întotdeauna, dar acum pare să mă respecte... Caut ceva şi nu găsesc printre lucrurile aruncate pe podea în camera de oaspeţi... Mă duc în depou, clădirea de birouri e totodată un castel şi mă angajez acolo şi fac o cursă scurtă în zorii războinici şi după cum îi zic lui Cody mai târziu *Nu puteam să-mi ţin ochii deschişi deci Conductorul Devlin m-a lăsat să-i închid şi am făcut drumul până la Watsonville muncind numai cu URECHILE* (şi zgomotul trenului de la Western Pacific) mă gândesc eu să adaug mai târziu când îmi recapitulez visul... încă o dată silozul sau construcţia aia ciudată afiată la margine de „Sân Jose lângă Coyote", ca un jgheab de cărbune, e a doua oară când o văd, se afla pe lângă câmpul ăla încâlcit şi uscat, lângă Eden sau pe traseu, oricum... June Evans, se pare că acum sunt îndrăgostit de ea, cică e iubita mea acum... Ajung în Watsonville care e cumva 228
ca Sân Luis Obispo şi ca oraşele de război... Trec peste terenul întunecat cu trenuri, semnez în condică, mă întorc înapoi la Sân Jose, unde cică sunt în metrou cu Cody şi cu încă doi frânări, iar eu şi Cody ne ţinem de gât într-o mare tandreţe profetică şi mă trezesc în vis cu senzaţia asta de bucurie... o să ne luăm iarba, eu o s-o iau pe June a mea, Cody o are pe Evelyn a lui, vine şi Bull Hubbard, *Am făcut drumul la Watsonville numai ascultând,* le zic celor doi frânări uluiţi, care acum cică sunt noi prieteni apropiaţi de-ai lui Cody, din Frisco, aşa că o să mă împrietenesc şi eu cu ei acum, în noaptea veselă din Sân Jose... Şi totuşi sunt într-un avion şi mă întorc în est imediat! Numai ca să mă visez după profunda stare Samadhi în „Neantul Infinit"... O CĂSUŢĂ NOUĂ pe locul casei actuale a lui Nin în sud, eu & mama & Nin ne stabilim acolo şi acum mutăm voioşi mobila şi aranjăm puţin casa... Eu mă duc în curte, dau peste un morman de resturi lăsat de familia care a stat înainte aici, dar oricum e făcut din tot soiul de lucruri bune şi scumpe, precum oglinjoare, cărţi, ventilatoare electrice vechi, linoleumuri, scrumiere, ghivece de flori, ba chiar şi ceasuri, cutii de chibrituri, perne, haine, căni, prosoape, huse de mobilă... Mă duc acolo de fiecare dată când tre să aranjez câte un colţişor de casă... Am propria mea cameră, plus o cameră unde să scriu (!) şi o s-o aranjez ca un fel de birou cu o măsuţă de scris în mijloc, pe care să cadă toată lumina de la ferestrele enorme, să stau la biroul ăsta ca un director, făcând un lucru sau altul, ca în vremurile cenuşii şi goale de la căile ferate Atlantic... Casa are ferestre din alea anonime, umbrite şi triste, aurii, galbene, stranii, mi-am dorit-o dintotdeauna...
MAMA A CUMPĂRAT O MAŞINĂ NOUĂ, e un model break din 1949, Cody o con luce în locul nostru, o probează, fără nici o obligaţie, în Frisco... Dar mai târziu se face că e o rablă galbenă şi micuţă cu două uşi, eu sunt la volan şi o duc
229
pe mama în vest, planşetele podelei ard... Trecem printr-un orăşel cu străzi înguste, ca străzile din centrul oraşului Nashua, o mulţime de oameni adunaţi pe trepte cică din cauza cuplului îmbrăţişat şi adormit pe scările bisericii, dar la o privire mai atentă a vânzătorului înalt de la magazin s-a dovedit că sunt morţi, el scoate o crevetă din lada în care acum cică s-au înecat, sunt scufundaţi complet, miroase crevetă şi se strâmbă, iar toată lumea îşi dă seama că sunt morţi... Mintea mea a mai spus şi „înecaţi în scoici"... sau „stridii", ca în baia de stridii a lui Ricky... între timp, suntem pe un tren cu o platformă specială în spate, pusă cu mare artă pe şine, o să facem un mare picnic şi chiar am pus mici discuri luminoase pe şine ca să avem lumină, ca să nu cădem... trenul e oprit, pe ruta către California... Mama a pregătit deja masa de prânz, e şi Nin, etc., facem un grătar vesel afară... E un tren foarte lat, ca pupa unui vapor, iar şinele sunt ca acelea de la căile ferate din docul din New York... Mama se duce să aducă ceva şi se pare că între timp s-a produs o crimă, trec nişte oameni, glumesc cu noi, inclusiv o femeie furioasă pe care dintr-un anume motiv o citez inexact cu o exclamaţie de beţie odioasă - *Porc nenorocit* - dar spre mirarea mea impiegatul de la gară spune tot lucruri dezavantajoase despre ea (anchetatorilor), care-şi face caraghioasă numărul, sprijinindu-se de gratii, iar el devine dintr-odată o femeie respectabilă care imită aşa de bine o curvă încât te pune pe gânduri... Se adună lumea, aşa că atunci când mama se întoarce, din cale afară

de bucuroasă şi voioasă, nevinovată şi pregătită să ne reluăm mica petrecere, eu tre să-i spun ce s-a întâmplat... Mai târziu îi dau de mâncare lui Pinky Lee, dar nu-i găsesc conserva de peşte şi-mi aduc aminte că am aruncat-o în coşul de pe hol care din întâmplare s-a umplut ochi de apă, înecând astfel mâncarea pisicii... dar eu tot mă duc şi învii peştele din apă... Pe hol e o grămadă de gunoi şi resturi, cică sunt într-un soi de hotel de rahat...
Eram la volanul maşinii cu două uşi, bucuros nevoie mare, conducând în viteză peste şosele bune, cu asfalt de un cenuşiu şters, cu o grămadă de curbe, dar cu două benzi destul de late, cu o linie albă între ele şi cu o suprafaţă destul de 230 aspră încât să ţină cauciucurile... *Mă duc la Lowell prin Hartford şi Worcester,* îmi zic eu...
O RULOTĂ DUBLĂ pe care o aveau nişte oameni (o dubită) care de fapt e o rulotă mare şi inutilă, cu bare de lemn şi fără capotă, au vrut să ne-o vândă mamei şi mie... S-au oprit la casa noastră de pe marginea drumului, pe şoseaua prăfuită şi bătută de soare din vechiul vis cu arabul învelit în giulgiu... Eu am sfatuit-o pe mama să nu o cumpere... Dar oamenii ăştia erau nişte ţărănoi şi aveau cu ei un bătrân de care m-am simţit obligat să-mi fie milă aşa că i-am amestecat nişte gheaţă cu apă într-o cană din bucătărie, dar se pare că gheaţa e acoperită de o crustă de vin sau îmbibată cu vin, iar cana de sticlă e plină de vin roşu de porto, aşa că am de gând să le spun drumeţilor că le-am pregătit o cofă de vin cu apă şi gheaţă, să bea un pahar mare şi dispăreau ca prin minune toate caznele lor de pe drumul ăla prăfuit... îmi fac griji pentru bătrânul cu părul alb, mă chinui să scot vinul din gheaţă fiindcă chiar vreau să-l ajut, să-l răcoresc şi să-i fac un bine... soarele fierbinte dogoreşte, e vară în Vis...
FUG PE PISTA ÎN AER LIBER într-o zi friguroasă şi cenuşie, mi-au mai rămas 120 de metri sau cam aşa ceva din ultimul tur, pe o pistă în lanul de porumb, încerc să sar peste acest obstacol şi bag viteză cât de tare pot, sunt cel mai mic tip din formaţie şi am un echipament mic şi roşu... Antrenorul nu ne lasă să ne ducem înapoi la linia de start direct peste câmp sau pe pistă, ci insistă s-o luăm pe rampele subterane de beton aşa că mă plâng unui coleg de pe pistă că nu mai am aer... îl văd pe Big Paul Franco, al treilea bucătar de pe Carruth, încercând să se strecoare şi să iasă de acolo ca să ajungă la linia de finiş, transpirat, fără să se plângă... Antrenorul face nişte semne ca la căile ferate şi nu reuşesc să-l înţeleg, un coechipier înalt şi blond îi răspunde tot în semne... îşi desprind mâinile de pe şolduri, etc.,

eu mă plâng - *Ce dracu vor să spună cu asta?* - îmi imaginez că o să câştig cursa şi c-o să-i înving pe băieţii înalţi...
UN APARTAMENT DE TIP PENTHOUSE în mijlocul unui câmp de moloz dintr-un mare oraş, e cenuşiul Chicago, amanta blondă a lui Deni Bleu stă acolo şi tot acolo mă întâlnesc şi eu cu Hank... în apartament sunt paturi, batoane de ciocoiată, rampe arhitectonice suprarealiste în afara ferestrelor, ca în scenele din filmele franţuzeşti, la un moment dat noaptea cea mare coboară peste mormanul de gunoi metropolitan care seamănă cu câmpul de cluburi de noapte din tinichea ale lui Hubbard, stele pe cer, felinare chioare, zone de huligani în care găştile cu căciuli de lână hoinăresc pe nişte terenuri de pucioasă sfărâmată, personaje ca Jackie Cooper şi Jackie Coogan[1] şi găşti de copii, grilaje de protecţie împotriva şobolanilor şi poate chiar rampe pietonale subterane, iar după cum spune Bull, casele atârnă suspendate de cabluri... Deni îşi proiectează râsul fericit şi uriaş printre blocurile turn - *Kerouac, gata că mă omori* - Ceva despre o jumătate de Almond Joy[2] şi pe o jumătate de 5th Avenue[3]...
Mai târziu sunt în centrul sinistru, printre mulţimi de oameni cenuşii din Pittsburgh, mă plimb cu mama şi cu Hank care tre să se întâlnească cu blonda lui înaltă... Intră într-o cabină şi dă un telefon, noi îl aşteptăm vreo 15 minute în stradă, iar el arde gazul cu prietena lui...
BANCHETE, GĂŞTI, la o petrecere din cartier ca bairamul lui Mei Torme din Chicago (fac tot timpul asocierea asta, nu ştiu din ce motiv Mei Torme, micuţul cântăreţ blond din Chicago)... dar un tip mă intimidează într-o cameră cu un cuţit de tăiat pâinea şi, intrând în panică, pe jumătate

[1] Actori americani care s-au remarcat în anii '30, în roluri de copii din diferite găşti.
[2] Prăjitură cu miezul din nucă de cocos, învelită în glazură de ciocoiată şi migdale.
[3] Baton de ciocoiată cu unt de arahide.

treaz, dau fuga şi înşfac cuţitul direct de lamă şi nu simt nici o durere pentru o clipă după ce mă trezesc şi nu mă crispez deloc, aşa că îmi reiau visul şi am în mână un cuţit pe care-l ţin de lamă. Ca într-un comando, îi înfig cuţitul în piept dar nu-l doare şi toată lumea e şocată ca de o gafa vulgară... mai ales eu... însă mi se pare că *mi-am învins teama de cuţite* şi mă trezesc ca o fantomă, nici învingător şi nici sfânt în acest mister insuportabil de pustiu...
MERE FRUMOASE ŞI PROASPETE, tari, zemoase şi roşii, căzute pe trotuarul de pe bulevardul Van Wyck, iar eu merg şi mi le tot îndes în buzunarele de la pantaloni, apoi în cele de la cămaşă, iar în cele din urmă nu mai am unde să le bag aşa că pun mâna pe o cutie găsită în pragul unei farmacii şi o folosesc... Mai sunt şi alte mere roşii, care s-ar zice că au căzut din acelaşi copac, dar sunt moi şi seci şi fără nici un gust, aşa că le las acolo... Mănânc unul dintre merele bune şi, ca prin minune, se face moale şi ofilit înainte să apuc să-l termin, plus că are un gust de prună veche şi stricată... Mă târăsc pe prispă cu prada mea şi acolo dau de doamna Whiteheart, mama, Nin, Luke şi încă alţii... Doamna W vrea să ştie ce aduc cu mine, apoi vrea şi ea nişte mere, eu dau buzna în casă zicând - *Am găsit nişte mere (şi le păstrez)* (la nasul meu) *N-am decât câteva... zic* eu cu glas tare, dar Nin a luat-o după mine şi îi spun—*N-am decât pentru tine şi pentru micul Luke... când intră şi mama în casă, îi dau partea ei...* pe verandă sunt mulţimi de oameni... Nin ia două...
NOI, COPIII, PLONJAM SĂ ÎNOTĂM de pe un dig cenuşiu, eu o iau în jos pe stradă după ce-mi golesc buzunarele de chiştoace vechi şi-mi zic *-Arfi bine să-mi iau la puricat toate lucrurile...* Stau în pivniţa casei Fortier, într-o cameră umedă şi întunecată, mobiiată ca un castel de vampir... Vin nişte oameni în vizită la mine... Eu mă duc în magazinul lui Danny Richmond şi Bill Wolfe, iar ei se ceartă nevoie mare

din cauza unei chestii pe care o repară sau încearcă s-o vândă... O tăiem şi o măsurăm, e o acadea enormă, o gustăm... Apoi dau cu ochii de un raft plin de ciocolate fine şi de mirodenii din toată lumea, praf de scorţişoară, nuci, cafea şi fructe, iar ei le amestecă pe toate într-un aluat mare şi apoi îl bagă la cuptor, iar după aia scot prăjitura de cafea, care e cel mai delicios lucru din lume... *Aia-i prăjitura neproaspătă de ieri,* zic eu, *nu mi-o daţi mie?...* ei nici măcar nu comentează, adică îmi dau de înţeles că ei nu mănâncă decât prăjitură de cafea de-abia scoasă de la cuptor... Bill zice despre o nucă scăpată pe jos — *O s-o mănânc eu, că îţi cer o grămadă de bani pe ea* şi apoi şi-o aruncă în gură în timp ce Danny prepară amestecul... Eu gust o bucată de ciocoiată dulce-amă-ruie în formă de sobă, am găsit-o într-o cutie de pe raft... Prăjitura iese perfect pătrată, cu dungi colorate de parc-ar fi o prăjitură de marmură, scăldată în arome exotice africane şi braziliene, crocantă, cu nuci de cocos şi nucşoară şi bucăţi de nucă măcinată... e formidabilă... sper c-o să-mi dea şi mie o bucată, dar ei nici măcar nu mă prea bagă-n seamă...
MAI DEVREME AM FOST ÎNTR-O călătorie cu vaporul în Africa, de-a lungul ţărmului vestic cenuşiu al statelor berbere, apoi drumeţii pe continent, războaie pretutindeni... prelunga Africă siberiana...
DORMITOARE COMUNE URIAŞE în afara Parisului pentru orfanii evrei, dar ei sunt atât de numeroşi... ghidul îmi zice - *Toţi fugar ii s-au ascuns în locurile astea în timpul războiului...* clădirile au 15 etaje, sunt mari cât cartierul Knickerbocker Village, negre cu rame albe la ferestre şi dispuse în şiruri nesfârşite, ar putea trăi milioane de oameni aici... *Sunt atât de mulţi evrei?* mă întreb eu... Am venit la centrul comercial din zonă şi pe partea cealaltă se văd o mulţime de alte clădiri asemănătoare... Eram în Franţa, în aceeaşi suburbie din afara Parisului, dar nici vorbă de peisaj parizian... Mai de-234 vreme fuseserăm pe strada piezişă a lui Pauline în Lowell şi acolo era un şofer de autobuz, cu o bâtă de baseball... mergea până la garajele înzăpezite din centrul oraşului, iar rabla noastră era reparată de nişte mecanici, însă fata voia „cheia de întors" căreia eu îi spun „de pornire", sau „cheia dinăuntru"... gagica spună c-o s-o repare singură, ambalează motorul... gaşca mea a fost pe Lilly Street, unde-i foarte

aglomerat de sănii şi de soare şi de bucurie şi de aceleaşi clădiri din război pe care le-am văzut dărâmate noaptea trecută, dar acum lumea se deschide voioasă pretutindeni... *Hai la Frisco!* le zic eu celor din gaşcă. *Chiar acum!* - sunt cu rabla verde, o conduce Gold... *înainte hai să-l luăm şi pe Freddy* (care se dă pe gheaţă)... Pornim de la garaj prin piaţa veselă...
MĂ UIT ÎN OGLINDĂ la molarii din spate şi reuşesc să-mi mut din loc toată arcada dentară ca să-mi fac o idee cum va arăta viitorul meu schelet: o ocheadă aruncată dinţilor mei înfipţi în os... molarii sunt imenşi şi au o singură linie verticală şi murdară care îi străbate până jos şi-mi face greaţă şi mă cutremur la gândul că am ajuns aşa de bătrân & putregăit & sunt redus la un asemenea schelet... îmi pun din nou maxilarul la l)c cu un clănţănit...
TOATĂ LUMEA SE MIŞCĂ rupând-o zgomotos la goană când vine clipa ca toţi să se ducă în masă la marea premieră mondială, prin ploaie, dar nu e decât un singur vagon, un vagon de călători, la uşă, iar acolo încap doar o parte & vagonul e plin ochi în curând, adevărul e că nu văd unde-ar mai intra cineva când se aude în difuzor *-Destul, ăsta-i primul transport* şi crainicul a dus pe toată lumea pe culmile turbării ca să ajungă la premieră şi acum o să-i ia toată noaptea ca să ducă oamenii acolo, ca să nu mai zic când o să apuce să ridice cortina de pe prima mască cu privirea împăienjenită şi cafenie ca un fluture de noapte... Văd teatrul, noaptea, marchiza, strada pustie, acel vehicul unic venind ca
235
un vierme prin întunericul nopţii ştiinţifico-fantastice sau nebunesc de comice ca să-şi descarce călătorii marţieni liliputani, primii pe noaptea asta... *O să mergem cu toţii!* se aude în cor de pe sala chinuită... M-am strecurat toată noaptea ca să străpung şirul şi să sosesc aici... Scrie!
SUNT LA O MASĂ DE LUCRU ÎNTR-O DIMINEAŢĂ PLOIOASĂ în acel Manhattan funerar şi mă uit la docuri şi văd navele marinei militare ancorate în port şi mulţimile de marinari mergând pe apă către uscat... Zic eu - *Toată lumea a învăţat deja şmecheria asta... pare să fie foarte uşor... prea uşor... fără îndoială că e vreo păcăleală foarte simplă...*
SLĂBESC UŞOR SUPAPA DE ADMISIE în ideea greşită din vis că de fapt tăiam contactul şi las rabla veche a lui Cody să meargă în gol pe autostrada prea abruptă, mă duc să-mi iau îngheţată & numai când ajung la poalele dealului îmi dau seama că rabla n-o să ajungă niciodată înapoi, poate pentru că nu mai are benzină să pornească, iar eu îi voi fi an-crasat lui Cody maşinuţa de rezervă...
PLEC ÎNTR-O CĂLĂTORIE ÎN New England cu mama, pe un autobuz, o călătorie lentă şi lungă, chinuită pe dealurile înăbuşite de trafic... o blondă slabă şi aproape de vârstă mijlocie se tot aruncă în poala mea, aşa că în cele din urmă mă aşez lângă ea şi încerc s-o pipăi, dar nu vrea să mă lase să pun mâna pe ea, însă mă tot chinuie cu falsa ei sexualitate... autobuzul e aşa de ticsit că pe locul mamei mai stau încă 2, dintre care unul sade cocoţat pe o pernă de pe braţul scaunului... Mama vrea să stau cu ea, am fost despărţiţi cumva în cursul acestei călătorii lungi... Mă uit pe fereastră şi văd clădirile de lemn mohorâte din New England şi semafoarele... *Când ajungem la Boston?...* Unşpe ore de cursă lentă... în cele din urmă, mama stă în faţă, înţepenită şi nemulţumită de lume şi eu am pus mâna pe 236
blonda aia în kimono şi încerc s-o pipăi şi mi se face scârbă de mine că sunt ca un animal în lumea asta jalnică...
MICKEY MANILE e la televizor, ţine bâta de baseball în mână tocmai când începe bătaia şi atunci îl vezi pe tânărul Erou al Americii, bine făcut, răsucindu-şi bâta fix la picioarele băieţilor, secerându-i pe loc, vezi cum cad jucătorii de baseball în echipament alb, explozii de violenţă pe ecran...
VIS VECHI ŞI FOARTE AFECTUOS cu Hal Hayes, romane de Kafka, Raphael Urso pus pe studiu, în bibliotecă, şiruri de cărţi... Hal are un raft mare plin de cărţi de toate felurile, plus însemnări personale voluminoase legate de muzică şi scrijelite de el cu cerneală, printr-un mare efort, în cărţi uriaşe pe care le frunzăresc nişte intruşi golani sau şefi sau nedesluşiţi, care se miră cu glas tare în timp ce Hal & gagica lui se uită... *Vai, da 'ce mai studiază bietu 'Hal!,* fmi zic eu... între timp Raphael citeşte şi el o carte

lângă un alt raft, cu capul plecat... Zăresc coperţile captivante de *la Procesul* sau de la *Castelul* lui Kafka, vreau să iau şi eu acasă *Procesul* şi să încep un nou an interesant de lecturi & studiu... Mă simt foarte fericit... Când mă trezesc, aerul e rece, ca de toamnă... SAR ÎN TROLEU într-o noapte ploioasă din Frisco, apoi merg pe jos pe Broadway către debarcader, e acelaşi loc pe care l-am visat înainte, însă în soarele strălucitor din ziua când plecam pe mare, iar acum e în burniţa de pe vârful dealului în Frisco la fel ca Russian Hill[1] din visul când m-am oprit pe culme în timpul unei lungi plimbări şi am simţit dintr-odată îngrozitorul caracter fantomatic al nostru, al tuturora, stând acolo pe Russian Hill... Mă urc în autobuz în spatele unui ma-

[1] Cartier rezidenţial din Sân Francisco (Frisco), cu nenumărate restaurante şi magazine.

rinar fix când şoferul a dat cinci paşi înapoi ca să glumească cu bărbatul din spate, eu mă aşez (normal, fără să trişez) dintr-odată în spatele siluetei marinarului şi chiar atunci se întoarce şi şoferul şi-l vede doar pe marinar urcându-se, pe mine nici nu mă observă, aşa c-am mai economisit 10 cenţi... şi mă gândesc că n-am de ce să n-o fac, aducându-mi aminte de alte economii făcute în trecut la fel... Muncesc, pentru că mai târziu sunt în camera mea, haine de lucru aruncate peste tot, cică am lucrat cu Joe McCarthy dincolo de câmpul de infanterie dogoritor şi prăfuit, cărând raniţe enorme... Când ni se termină ziua de muncă, dăm cu ochii de un alt grup de soldaţi care stau întinşi pe tufuri lângă bariera care delimitează formal terenul armatei şi clădirile mari... *Voi sunteţi băieţii din Crawfordpe care i-am chemat?* zice Mac... *Da, domnule... Să vă prezentaţi aici la ora 10 mâine dimineaţă...* Eu îmi dau seama că se duc la o petrecere în seara asta, dar McCarthy, care s-a chinuit toată ziua, la cazne imposibile în soarele dogoritor, o să-şi acorde doar 2 ore de somn în plus şi o să se întoarcă aici mâine dimineaţă... Acum, mai târziu, merg cu trenul de serviciu prin câmpia încinsă şi prăfuită, bălăngănindu-mi jucăuş un picior deasupra pământului, în timp ce-mi spun - *Oare mi-am uitat banii şi catalogul Hinayana[1] în cameră?* - şi mă tot gândesc - *încă o săptămână în ritmul ăsta şi mai prind 55$ şi mă întorc la căile ferate din Sân Jose...* dar mă trezesc pe canapeaua mea în poziţie de repaus Tao, dându-mi seama că nu-mi doresc decât o viaţă de letargie şi aventuri zilnice...

O STÂNCĂ URIAŞĂ SUSŢINE ENORMA ŞI FRUMOASA CATEDRALĂ a lumii la Notre Dame în Montreal - Lowell, lângă South Common, iar eu şi mama şi încă cineva (Hal Hayes?) căutăm un restaurant chinezesc pe strada

[1] Nume generic dat şcolilor budiste conservatoare. Numele e de fapt un cuvânt sanscrit care înseamnă „vehicul mic" pentru că se ocupă de „mântuirea individuală".

Sainte Catherine ca să halim o cină mare şi veselă după cumpărături, e în preajma Crăciunului şi scenele din amurg sunt scânteietoare, munţii stâncoşi, vârful abrupt pe care am fost într-un vis de demult şi m-am temut să nu cad înspre câmpiile de jos (visul în care lucram la căile ferate pe o creastă stâncoasă deasupra unui oraş de cărămidă roşie, un fel de Montreal care ducea totodată prin şosele prăfuite spre Mexic... & totodată am urcat până acolo trecând printr-un gard şubred şi stricat, exact pe creştet, iar clădirile văzute în lumina lunii semănau cu clădirile lui Joe McCarthy din tabăra militară şi cu cele de la spitalul Gen. MacArthur, toate scenele astea într-o Lume Completă căreia încerc să-i dau un nume muritor)... Foarte fericit la trezire, mi-am pus pantofii de zi... şi m-am apucat să citesc Chuangse

ÎNTR-O SALĂ DE BILIARD, AM SABIE ADEVĂRATĂ... sunt pe undeva printr-un Lowell macabru şi sumbru unde nu vreau să fiu, iar pe podea zace maceta mea, nefolosită şi ruginită... Bucătarul negrotei de la sala de biliard zice *-O să mă tai singur cu chestia aia,* referindu-se la cuţitoiul meu vechi & vrând să fie nostim (pentru că e plictisitor) dar din motive sentimentale eu vreau să păstrez maceta şi să o smulg de la el... El nu vrea să-i dea drumul... El e Bucătarul Şef Atoateştiutor de pe S.S. Dorchester care m-a făcut să mă scol şi să spăl din nou cambuza, negroteiul uriaş cu cuţitele lui de bucătărie uriaşe căruia i-am spus -

la-fi labele de pe mine - când a încercat să mă împingă în gang... E tipul ăla, iar zâmbitorii se uită din nou... Mă trezesc îngrozit de vapoare, războaie, puşcării, orori amestecate ale acestei lumi amestecate şi oribile... Nu-mi dă prin cap să-mi folosesc sabia...
ACTORUL JERRY LEWIS e bolnav, la pat, în apartamentul meu, adică în garsoniera mea din New York, unde e şi June, când eu ies din casă să rezolv repede ceva, în timp
239
ce June e şi ea prin oraş, mă întorc şi o găsesc pe jumătate adormită într-o îmbrăţişare gelatinoasă cu Jerry, i se văd bu-zişoarele, capetele aplecate, dar de abia când dau peste paharul pe care l-am lăsat pe birou când am plecat, îmi dau seama că June l-a băut şi „a înghiţit tot" (tocmai cheltuise ultimii noştri 50$ pe nişte prostii inutile cumpărate pentru ea)... acum realizez pe deplin trădarea ei, indiferenţa şi lipsa ei de grijă faţă de mine aşa că o scot din vis... Nici măcar n-am atins-o cât am avut-o acolo...
îl PLACE SĂ ZBURDE, zice sora invidioasă pe sora ei mai mare, o fetişcană frumoasă de 15 ani (sau 16) şi eu mă uit la ea, poartă o salopetă albă şi strânsă pe picioarele ei bronzate şi fuge, cu cămaşa atâmându-i... mă grăbesc spre casă pentru că vreau s-o privesc mai mult, casa e într-o aşezare dintr-o pădure de brazi, parcă prin Mâine, prin preajmă sunt frăţiori şi triciclete şi alte case... cum mă uit eu aşa la Salopeţica, acum că şi-a băgat bine cămaşa în salopetă, e frumuşică... Io nu-s George Sokolsky (când vine vorba de fete în salopete)
TREC PRINTR-O CASĂ PLUTITOARE părăsită sau printr-un apartament plin de noroi de pe malul râului, cu Danny Richman, fur un patefon vechi şi-l iau cu mine în oraş, unde îl pun în funcţiune dar nu merge prea bine şi trebuie să-i dau la manetă... trece neobservat în nebunia generală a freamătului citadin... Mă duc cu mama la film... Eu stau pe jos şi un tip se holbează curios la mine dar apoi dă cu ochii de mama şi se pun amândoi pe saluturi... el poartă ochelari... Mă întorc la râu cu Danny, iar în timp ce mergem de-a lungul malului eu mă gândesc la cum atunci când râul Yang Tse se revarsă şi provoacă inundaţii poţi să deosebeşti un cal de o vacă pe o insuliţă şi mă uit spre ostroavele de pe Mississippi... nişte punctuleţe... e cald, iarba şi malul e cald, gândaci, mă preocupă ticurile, o luăm prin iarba de pe dig, ne întoarcem în America... trecem din nou pe la casa pluti-240

toare şi-mi dă prin cap să fur patefonul dar am făcut asta deja... Razele soarelui de după-amiază se revarsă aurii prin ferestrele dărăpănate...
DIN NOU IN LO WELL dar deprimat, încerc să lucrez la ziar, acolo munceşte şi Boisvert, care-mi promite că în curând „cineva" o să publice Generaţia Beat şi eu mă duc la Sân Jose şi-i spun asta bucuros lui Nin şi lui Irwin Garden şi lui Evelyn, dar Cody doarme şi oricum nu-i pasă... Tot în Lowell, îl văd pe G.J., dar intervine o senzaţie de disperare, e acel Lowell cald şi radios în care m-am întors şi am fost peste tot şi mă folosesc de Lowell pentru a-mi hrăni visele, dar nu ăsta-i rostul lui... o senzaţie de neajutorare, de alegeri greşite... Nin se pare că citeşte primele rânduri din Generaţia Beat în salonul din Sân Jose care e totodată salonul în care se aflau Watson şi pianul pe care nu voiam eu să-l murdărească nimeni, iar el e pe undeva pe aici, nemulţumit... Asta pentru că eu m-am dus la culcare înainte să fiu obosit de-a binelea... M-am trezit simţindu-mă îngrozitor şi cu junghiuri peste tot... Am băgat un pahar mare de gin tonic şi cum l-am băut pe nerăsuflate, am început să mă îmbăt şi dintr-odată uite-mă singur în camera din faţă şi vreau mai mult...
CIONDĂNELI TOATĂ NOAPTEA din cauza unei frumuseţi cu părul castaniu-roşcat care cică stă în aceeaşi casă cu mine & Mary Palmer & Irwin & Bull, e o puştoaică atât de aiurită că suntem cu toţii îndrăgostiţi de ea şi ne tot păcălim unul pe altul... Eu sunt un beţiv, cică ies din casă şi fac diverse lucruri pentru alţii şi dau

telefoane... Mama & Nin sunt şi ele pe-aici, le-am văzut mai devreme, totul se petrece în New Jersey dar în tot timpul ăsta se presupune că ar trebui să ne pregătim să mergem la New York şi parcă nu mai pornim odată la drum... în cele din urmă, eu şi Mary suntem gata îmbrăcaţi, mergem la NY cu Frumuşica la profesorul ei rus de artă dramatică (şi să facem şi alte chestii, pentru Mary,
241
pentru mine) dar în ultimul moment Roşcata stă în pat cu ochii aţintiţi pe New Jersey (care arată ca suburbia de blocuri cenuşii a lui Deni Bleu, acel desen a la Chirico cu case strălucind în soarele amiezii)... zice că nu suportă să-l vadă pe bătrânul profesor de artă dramatică, o zice de parc-ar fi Josephine, bosumfiată, extravagantă, egocentrică... între timp, Bull e deja obosit în miezul zilei şi s-a trântit pe patul din camera lui ca de obicei, iar eu intru peste el să-mi iau din cuier pantalonii de New York... Mary e în pat cu fata, îmbrăcată până-n dinţi, încearcă s-o ia cu uşurelul şi s-o convingă, ca o dădacă bătrână, iar mie mi se face scârbă pentru că voiam şi eu să stau la taclale cu fata iar acum o să rămân singur cu hoaşca aia cu ochii umflaţi şi cu neliniştile în legătură cu Frumuşica... *Ah, ce-aş mai vrea ca Frumuşica să facă asta...* şi *ailaltă...* nici pic de distracţie... *Furişează-te înapoi şi urcă-te pe şemineu şi vezi ce-o să facă atunci,* îmi zic eu mai târziu, amintindu-mi că Bull e în camera de alături... Dar e un grup posomorât, un cămin posomorât... a fost şi Julien pe aici mai devreme, m-a îmbătat... Apartamentul are o sufragerie şi două dormitoare şi e la etajul 2 şi are scări de lemn pe dinafară... Străzile sunt înguste şi întortocheate, ca Pawtucketville şi Gershom Avenue, apoi mai e un triunghi de căsuţe şi guri de incendiu şi tăcere, foarte sinistru. .. Fata avea părul castaniu-roşcat, un nas niţel cam ciudat, cârn ca un bulb, ochi negri, o personalitate capricioasă, un trup tânăr şi extravagant... Irwin Garden e cel pe care-l iubeşte ea şi noi suntem geloşi cu toţii...
MĂ DUC LA CĂSUŢA LUI LOU ca să-mi cureţe şi să-mi panseze piciorul rănit, are o casă drăguţă, ca un italian bogat la a doua generaţie din suburbii, multe fete, piane... Sunt din nou în Lowell şi am o minge roşie de cauciuc şi am de gând să mă duc în curte şi s-o lovesc aruncând-o către panoul de baschet din dreptul ferestrei mele şi ca să văd dacă mai e încă acolo mă uit pe fereastră şi e prea întuneric ca să-mi dau seama... Dar mai târziu puştiul ăla gras vrea să 242
joace cu mine şi îi zic - *Hai pe stradă, e o minge de softball şi am putea sparge vreun geam...* El se plânge de vecinii care stau la Desilets... Eu visez la vechiul parc şi mă gândesc să mă duc până acolo...
MONTREAL, RUSIA. Imagini cu părinţi într-o clădire, legate de leneşul cumnat Eddy Jones, care e un taximetrist beţivan în oraşul ăsta întunecat şi straniu din nord... Totul e cenuşiu şi umed de la burniţă, iar Eddy şi cu mine, care am 18 ani şi încă mai sunt copilăros, plecăm cu taxiul lui ca să ne ducem nu ştiu unde... Eddy e ca un W.C. Fields mai slab... *Băiete,* zice el, *ia aşteaptă tu aici până mi-aduc eu o duşcă de whiskey... Problema cu rudele e că întotdeauna te bat la cap să faci una sau alta... Ce-mi place mie e libertatea, înţelegi?...* Se apucă să conducă prin tot oraşul, iar în final, în nişte zori plini de burniţă, pe o stradă din Câmpiile Ruseşti şi în districtul bordeielor din afara oraşului ajunge la o maşinărie enormă de pavat străzile, iar chestia aia ocupă toată şoseaua şi e înaltă de un metru douăzeci şi are grilaje speciale pentru asfalt, iar la volan e un muncitor bătrân... Eddy intră cu taxiul direct în maşinărie, o izbeşte, iar măgăoaia se cutremură şi se scutură şi se mişcă înainte, se pare că nu-i aşa de grea... Eddy se distrează de minune şi râde, e beat & nebun... Apoi dă cu maşina peste o camionetă pe care-o tot împinge în spate (e goală) către un pieton care încearcă să meargă pe stradă... iar pentru că roata e întoarsă, camioneta îl urmăreşte ca într-un arc pe bietul om... dintr-o altă camionetă sau taxi împins mai devreme iese acum un şofer cu chipul acoperit care scoate un revolver păcătos cu mâner de lemn... *Hei,* zic eu de pe bancheta din spate a taxiului, *sunt şi io aicea, ia-o mai moale...* el ţine pistolul de ţeava de parcă ar vrea să-l folosească să ne cârpească cu el, iar pietonul s-a grăbit deja şi l-a smuls pe Eddy din maşină şi acuma îi cară pumni la greu şi la modul profesionist, direct în barbă, aşa că dau fuga să pun capăt bătăii şi fac asta smulgându-l pe Eddy din iureşul

loviturilor şi ţinându-l lângă mine...Tocmai când
243
şoferul de taxi e pe punctul de a-şi depune plângerea, pietonul, spre mirarea mea, scoate un pistol din buzunar şi-l împuşcă liniştit pe Eddy în piept... Eddy e surprins şi simte durerea de abia pe urmă, apoi cade... dintr-odată sunt singur cu el pe strada măturată de vânt şi bătută de ploaie în zorii zilei, nu e o stradă în lucru şi nu se vede nici ţipenie de om în profunzimile cenuşii ale întunericului ei... Eddy se zvârcoleşte şi ţipă - *Adu-mi o duşcă de whiskey...* - *Dar unde? Cum?* - mă trezesc singur cu un bărbat a cărui rană ar putea fi gravă dar nu-i pot spune şi el vrea whiskey şi zace pe stradă doborât de durere, sentimental, unchiul meu vitreg nebun şi beat... Mi-e atâta jenă că aş vrea să plec... (Dar la colţul străzii e un bordel şi salon de cocteiluri şi de jocuri de noroc deschis toată noaptea, cu perdele albastre la uşa de pluş)... *Mă duc acolo să-ţi aduc un păhărel de whiskey, Eddy?... — Da, da, dar adu-mi toată sticla, o să verşi jumătate de pahar pe drumul de întoarcere...* Mă caut prin buzunare, am doar o bancnotă de 5$ şi-mi zic în sinea mea - *Pentru bietul de Eddy, aşa rănit cum e, pot să cheltui ăştia cinci dolari,* dar mă cuprind nişte mustrări de conştiinţă şi vină şi frică şi nelinişte lacomă şi mă aud întrebând *-N-ai cumva 5$? -...Ba da, ba da, în buzunar, ia-i de acolo...* şi trebuie să-l caut prin buzunare pentru că el nu poate să se răsucească şi mă uit în jur să văd dacă mă observă cineva, spunându-mi - *O să creadă că sunt un bandit care-l răsuceşte pe stradă pe un tip...* bancnotele îi cad din buzunare, iau una de 5 dolari şi dau fuga la colţ prin ceaţa cenuşie, mă duc la bar... Nu vor să-mi vândă o sticlă... *E prea târziu, ce dracu', nu ştii şi tu atâta lucru?...* E întuneric înăuntru, pluş, beculeţe albastre şi aurii la bar printre sticle, un pian slab luminat în spate şi câteva glasuri de oameni care au băut toată noaptea, până-n zori... Vreau să le zic de ce am nevoie de sticla aia... Discută între ei... *Tre să aştepţi până la 8, decret municipal...* Mă înfurii pe lume şi pe regulile ei de rahat şi comentez regulile unchiul meu moare în ploaia de afară după ceva de băut, cu un glonţ în piept... înşfac o sticlă de pe raftul din celălalt capăt al barului şi o rup la fugă... *N-au decât să mă urmă-*244
rească! Eddy o să-şiprimească băutura!, dar când ajung la perdelele de la intrare, nu aud nici o agitaţie în spate, ei încă mai fac comentarii despre decretul municipal şi cineva chiar chicoteşte aşa că, în loc să fiu urmărit, în loc să se strige după mine şi să fiu împuşcat, eu sunt bine mersi în siguranţă şi am cu mine sticla de un sfert de whiskey şi bancnota de 5$ a lui Eddy!... fug afară în tăcere şi o iau pe stradă către Eddy... dar a murit deja... încremenit pe loc, cu sticla şi bancnota lui de cinci dolari în mână, lângă Eddy care a devenit deja curat pe veci, plâng de ruşine şi amărăciune...
TOT FELUL DE DETALII... Scene pe care nu mi le mai amintesc, curţi, străzi, case, cu iubiri de toate felurile, fete, mame, oameni... m-am trezit cu bine.
ÎN ORAŞ A FOST FĂCUT UN TURN ca să indice locul unde o să fie pusă bomba atomică atunci când va veni vremea să fie spulberat oraşul... s-a făcut deja anunţul pentru luna viitoare, iar evacuarea a început... Acum se vede oraşul noaptea, întunecat, în lumina slabă a lunii, becuri slabe peste tot în timp ce populaţia se micşorează şi dispare... Uite-mă şi pe mine, sunt pe balconul unei clădiri jalnice, plănuindu-mi plecarea în susul râului din nord şi la dreapta... Toţi portoricanii mai zăbovesc încă prin New York-ul condamnat, încercând să mai valorifice o lună de degustare a resturilor bogate într-un oraş care a fost bogat odinioară... încearcă să-şi înghită toată dragostea pentru Manhattan, Manhattanana lor, înainte să plece pentru totdeauna... Mă uit la turn în lumina lunii, arată aşa de sinistru, de apărat, de parcă ar fi învelit într-un giulgiu, pe moarte...
CĂLĂRIND EXACT PE ACEEAŞI MUZICĂ precum la începutul filmului (zice reclama la film), Turban Bei este văzut intrând în suprapopulatul oraş Havalah (se văd imagini
245
cu grupuri enorme de călăreţi cu turbane invadând oraşul şi câmpia pe care se află acesta; apoi, la sfârşitul filmului, se luptă cu săbiile, cu dinţii şi cu unghiile, caii şchioapătă pe aleile înguste din Havalah)... Luptele sunt narate de comentatori evrei

(spune crainicul)... Apoi se prezintă o scenă de după bătălie, cu prizonieri de război atârnaţi de mâini pe verandele publice şi se aude o bufnitură puternică în vreme ce crainicul anunţă că în întunericul şi agitaţia de pe străzile din jur, *un grup de călăi a devenit nerăbdător pentru că rămăsese în urmă cu munca şi s-au apucat să taie capete chiar pe trotuar* dar eu am ratat scena asta, am auzit doar... oraşul laş şi coroziv al lui Turban Bei chiar s-a emancipat... Turbanele se adună să caşte gura prin Gaza...
ÎNCERC SĂ SCRIU TOATĂ NOAPTEA în separeul de la bufet, dar port un pulover roşu de la cursa din Liceul din Lowell şi apărătoarele de umăr de la echipamentul de fotbal, în cele din urmă îmi dau totul jos de pe mine şi mama, care vorbeşte cu nişte prietene în apropiere, vrea să ştie dacă mă simt bine.. *Mra ald* (mi-era cald)... Mai devreme Joe era în casa de pe Salem Street în duminica aia, stând pe-acolo cu nişte picioare lungi, arhaic, ca o santinelă din pozele vechi...
UNUL DINTRE TIPII DRĂGUŢI DIN DRAGOSTE, MUSELLE, e un cântec pe care-l cântă cineva într-un vis profund...
UN FUM GROS SE RIDICĂ din mormanul de praf de peste autostradă unde cu câteva săptămâni înainte am aruncat o parte din gunoiul nostru să-i dăm foc şi nu numai că n-a ars, dar mai e şi un câine care latră lângă el... Eu & mama & Nin & tata traversăm şoseaua, de pe veranda casei noastre mari şi cenuşii, să aruncăm o privire... suntem prin sud pe undeva... pe mine mă 246
enervează traficul şi încerc să mă strecor printre maşini ca să traversez, dar maşinile se revarsă în continare, indiferente...
Nişte vagoane de serviciu scuipă un rum dulce şi tihnit într-o dimineaţă de iarnă... Preşedintele Clubului Lions stă între băieţi la balcon în timp ce la orgă se aude muzica din „Hold That Lion"[1] şi el are o ninsoare cazonă acum, iar dinţii cu strungăreaţă i se văd şi mai tare, el e Bill, preşedintele popular, şi-ţi dai imediat seama că e conştient de noua lui frizură şi se întreabă ce-o să creadă despre ea poporul american... Camera de filmat se întoarce către tavan şi apoi tocmai în închisoarea unde prizonierii aud muzica şi zgomotul manifestaţiei de afară, în imagine se văd cuşti de sârmă şi lumină cenuşie...
SCĂRI CARE DAU ÎN SPATE, cu trepte de numai 7 centimetri lăţime... Cu mare efort le cobor ţinându-mă de bară, încetinel, după ce m-am întors de la sala de spectacole a negroteilor... E o noapte scăldată în lumina lunii, sunt pe undeva şi sunt marinar... O cunoştinţă de-a mea de culoare se plimbă cu o fată de culoare, mă văd amândoi... Eu le zic -*Scările astea or să mă omoare -...* Mergem împreună către marea sală de spectacole unde locuiesc eu, unde am fost prins în capcană mai devreme din cauză că furasem bijuterii, iar tipul vrea să i-o pună fetei numai că ea merge la un bairam aşa că el îşi ia tălpăşiţa când ajungem la o străduţă lăturalnică şi eu merg mai departe cu ea... în curând ne plimbăm mână de mână, iar eu îi fac semne cu degetul în palmă... Ea zice că se duce la un bairam cu şase persoane, acasă la un poliţai... *Tu eşti a şaptea?, zic* eu... *îmi place să pipăi mâini,* zice ea... nu e frumoasă, e cam grăsuţă, urâţică, dar e sexy... Sunt în New Britain... Atunci când fusesem prins mai devreme eram sus de tot pe scările uriaşe, ascunzându-mă acolo unde tipul ăla blond m-a pus alături de un bărbat în haine simple, eu am aruncat o privire printre treptele scărilor din sala afiată în umbră şi printre ecourile spectacolului, nu

[1] Film din 1947 cu nişte faimoşi actori de comedie americani.

247
era vina mea pentru că prietenul meu stârnise totul... furturi gelatinoase... Acum mă plimb în lumina lunii, sala de spectacole s-a transformat în camera mea şi eu vreau s-o iau pe fată cu mine acasă dar se duce la bairamul ei...
MĂ CLOROFORMIZEZ, încercând să mă sinucid în pat cu June sau cu nu ştiu ce fată, care tocmai a făcut-o pe mamă să juiseze prin masturbare... această mamă... Mă ia cu ameţeli şi inhalez mai mult, dar nu mor, sunt îngrozit de moarte şi totuşi m-am hotărât să mă sinucid... Nu mă omoară... Chiar m-aş sinucide, ea e pe pat, masturbată de June sau de mine, şi juisează, e ca o izbăvire bruscă şi facem comentarii cu toţii şi râdem şi suntem tineri cu toţii...

MARE EPOPEE PE RÂU, venim cu toţii pe torentul tulbure, înotând cu tot cu echipament, cu tot cu cai...
Sunt din nou un tânăr scriitor faimos, în Lowell, nu tre să merg la şcoală, cobor pe treptele alea verzi de lemn de la casa pustnicului de pe Riverside Street, unde s-au construit blocuri de ciment şi o ditamai căsoaia de ciment, cel care prepară cimentul e băgat până la gât într-o cadă, la un pas de înec, amestecând compoziţia cu un bătător automat în formă de ou de categoria întâi, ca o maşinărie de pisat cu forţa unui pumn, o pagodă... e şi şeful acolo, în cămaşă, cu nimic pe deasupra... Mai devreme dormisem într-un pod şi era şi tata pe acolo... Boisvert e prin preajmă, e un vis fericit despre succesul meu din tinereţe, mă gândesc să mă duc la Liceul Bartlett ca s-o caut pe domnişoara Dinneen... Am scris *Pe drum,* asta e (Ray Smith[1] adică)... Mai devreme eram la antrenamentul de baseball pe Yankee Stadium unde exersam aruncări cu puştanii mai mici... Acum sunt sus în podul meu, într-o casă mare,

[1] Kerouac a scris mai multe versiuni ale romanului *Pe drum* înainte să publice cartea, iar în prima dintre ele, începută în 1948, personajul principal, modelat în stil autobiografic, se numea Ray Smith.

toate mătuşile şi rudele au venit în vizită... visul cu bătrâna mătuşă Jeanne din Lynn şi visul trist cu unchiul Joe sunt transformate acum într-un singur vis fericit, printr-o nouă atmosferă proaspătă şi voioasă... Acceptând această dragoste, încerc să dorm şi să tot dorm, până când clopotele mării vor bate peste pleoapele mele cufundate în uitare... Mă gândesc că după profilul ăsta mortuar cizelat, probabil că sunt Gerard... orăşelul vesel Lowell, Richmond Hill... faima visătorului, nefericita notorietate a beţivanului...
Râul se revarsă, e cenuşiu, iar noi înotăm în şir şi uneori ne odihnim pe mal... e un lung drum înot din Lowell până în Mexic, sub cerul plumburiu & de-a lungul malurilor fumurii...
SUNT ÎN NASHUA cu Joe şi cu Philip, m-am întors la fermă, sunt f. fericit şi mergem de-a lungul şinelor de cale ferată incredibil de vechi şi vedem un mărfar oprindu-se lângă nişte vagoane de marfă învechite şi cenuşii, bătute de vreme şi făcute din lemn ca nişte hambare, vechi vagoane coloniale... de toate formele şi mărimile... locomotiva bineînţeles că e o veche oală cu aburi & noi copiii *(copii,* am 32 de ani) ne apropiem şi ne uităm la frânarul şef cum decuplează locomotiva de tren, dându-mă uşor la o parte când mă aplec prea tare... o treabă complicată de ciocănit şi smuls, de răsturnat şi lovit cu mâna, care-l face să simuleze un fior de durere... se dă înapoi ca să se uite printre tăciuni după semnalul lui... Eu îl împing pe Philip înapoi pentru că s-a apropiat prea mult... O să cer o slujbă la căile astea ferate... *Aveţi vreo slujbă disponibilă?* strig eu după negroteiul fochist, iar el îmi răspunde că da, iar în toiul zgomotului îmi zice ceva şi unde să mă duc şi eu sar în sus de bucurie şi-i zic - *Mulţumesc frumos, domnule!...* Hoinărim de-a lungul şinelor către Nashua, fericiţi... dar mai târziu cică sunt dus cu maşina de Văru' Ovila să muncesc în nu ştiu ce fabrică de ceasuri din capătul unei străzi, lângă un morman de nisip cu felinare... Dar sunt în voiosul Nashua şi în curând va veni iarna rece şi sănătoasă... Mai devreme, într-un vis intermediar, anonim şi în-

grozitor, suflam sau storceam sau oricum îmi scoteam fâşii lungi de viermi din nas, în geamul de la magazin şi era 6 dimineaţa, într-o duminică, şi poate că m-au văzut cei care mergeau devreme la biserică...
GAŞCA MARE DE traficanţi de droguri a lui Bull a trecut pe aici, acum vine gaşca de cumpărători, intră pe uşa din spate, e o bandă ameninţătoare de pistolari, îi ştiu pe toţi... oricum, toată ziua a fost forfotă în casă, sunt în casa de pe Sarah Avenue din Lowell, e o zi senină şi nebună... Mai devreme eram în casa din sud a lui Nin şi aveam un ditamai chiştocul de iarbă pe birou şi mă chinuiam să-l ascund de ea, pe sub hârtii sau în palmă, dar ea tot mă bănuia şi mă străpungea cu privirea încercând să mă prindă de mână - *Ha? Ha? Ce-ncerci să ascunzi? - Nimic, nimic,* ziceam eu ascunzând nervos chiştocul... *Voiam creionul ăsta...* Ea vine după mine în bucătărie, urmărindu-mi fiecare mişcare... E o casă frumoasă, cumva ca aceea de pe Sarah

Avenue, dar nu sunt mai fericit aici decât am fost în casa aia unde sunt însurat cu Dusty, în vechiul vis în care eram cuplat cu o lesbiană... Mai bine s-o tai în Mexic, să stau într-o baracă din Sinaloa... (să stau în aceeaşi casă ca bătrânul Ţin Ţin şi să mă aştept să fiu liber să-mi ascund chiştoacele)
INTR-UN APARTAMENT din Chicago, fac un salt disperat după o sticlă goală de jumătate de litru de vin pentru că pe celelalte sticle de un sfert goale le-a umplut ochi Hubbard cu pişat mai devreme... îmi dau seama cu groază în visul cenuşiu şi fără haz că de fapt îmi folosesc vechea mea halbă... Nu vreau să mă piş pe podea şi să fac o băltoacă vizibilă în apartamentul fetei, dar o fac, iar urina ţâşneşte şi umple repede sticla până la gât şi dă pe dinafară din belşug, îmi udă mâinile şi se scurge pe pereţii sticlei până pe podeaua din lemn de esenţă tare fără covor... 250
UN TREN VECHI, URÂT ŞI PLIN DE PRAF, pe nume Zipper, e gata să pornească spre nodul de cale ferată din Watsonville, aşa că mă urc şi cutreier prin vagoanele de călători (!), iar trenul porneşte la drum, numai că nu în direcţia potrivită, ci spre oraş, aşa că, încercând să mă dau jos, cobor pe scări, dar mănunchiul mare de chei mă împiedică, îmi tot atârnă din mână şi când încerc să mă descotorosesc de ele, băgându-le în buzunar (cât încă sunt pe scări), nu vor să intre, ci încă atârnă pe jumătate afară din buzunar şi bineînţeles că nu pot să le pierd aşa că mă apuc, în mod riscant, doar cu trei degete de bara de fier, iar trenul accelerează groaznic... Ajung la locomotiva cenuşie şi cobor, desprinzându-mă de tren în timp ce mă destind liniştit, cu braţul în exterior sărutând barele de fier de la revedere, cu piciorul ridicat în aer ca într-un exerciţiu de echilibristică al unui feroviar, mişcările mele sunt ca un dans stilizat... gata, am sărit & sunt teafăr.
ÎNTR-UN FRISCO STRANIU ŞI ÎNZĂPEZIT, o iau pe o scurtătură din spatele pieţei, dar într-un final ajung la ţară, pe lângă ferme acoperite de zăpadă, deşi sunt „paralele" cu piaţa, dar acum un tunel închis îmi blochează revenirea, aşa că eu şi încă un tip trecem prin uşa cu drug de lemn şi nimerim în nişte grote subterane pline de prizonieri de război orientali evadaţi, care se ascund acolo... parcurgem diferite niveluri, pătrundem tot mai adânc şi ne rătăcim, printre stânci chinuite, praf, resturi, hârtii, excremente, umezeală, stropi din infiltraţii şi scurgeri din oraşul de deasupra noastră... în cele din urmă îi găsesc pe cei doi orientali pe care îi căutam, uite-i adunaţi lângă un foc într-un colţ al marii peşteri veşnice şi dacă nu am grijă, or să mă prăjească să mă halească la cină, pentru că aici nu-i pic de mâncare... Of, ce s-a întâmplat cu casele din fermele înzăpezite?
IRWIN e nerăbdător să asculte nişte înregistrări în sufrageria închisă din clădirea Textile Lunch şi-i aduc asta în atenţie lui
251
Danny Richman, dar el nu e interesat... Mă duc la uşă şi trag cu urechea, aş vrea ca Irwin să dea mai tare, dar îi recunosc seriozitatea şi modestia lui în privinţa volumului, „liniştea" lui... Tre să cobor treptele cenuşii şi umede unde l-am văzut pe Călătorul în Giulgiu în cămaşă iară nimic pe deasupra... jos pe stradă mă opresc şi atunci mă copleşeşte amintirea întregii mele vieţi din vis, năpădindu-mă ca un val puternic, trist, cenuşiu, uriaş... pretutindeni, scene cenuşii şi posomorâte... ăsta-i preţul simţirii, fluxul de morţi şi renaşteri... Ah, cale a permanenţei dulci, prin ce pădure, în ce strop de ploaie?
ÎN LOWELL, probabil cu Jimmy Santos, am aplicat pentru o slujbă la revista Comentarii şi am primit înapoi o scrisoare mare şi înflăcărată, în care mi se oferă slujba, dar mama are îndoieli şi-mi zice că ar fi trebuit să stau în banca mea pentru că acuma că o să câştig bani şi o să mă fac cunoscut, or să vrea şi alţii slujba... aşa că socotesc c-ar fi mai bine să nu fac nimic, *svaha*[1]*...* între timp a fost nu ştiu ce piesă ori eu am scris sau interpretat o piesă, iar scena finală e cu tatăl - erou la un picnic, ţinând în mână un pahar de apă plin cu vin roşu, bine îmbrăcat, cu o soţie care spune - *Bei prea mult* - iar eu mă uit la Nin şi ea zice - *Bineînţeles că bea prea mult...* Bărbatul ăsta are un fiu care se ceartă cu el tot timpul pe nişte chestiuni filosofice... bărbatul e îmbrăcat cu o haină de tweed... Acum sunt cu Joanna şi urcăm în camera ei, o cameră nouă, pe un hol mic şi îngust, intru cu ea, iar când se apleacă să ia ceva, eu o ţintuiesc din spate şi ne împingem niţel dar cum nu vreau să creadă că sunt vulgar, ci că îi apreciez gingăşia, îi aplic repede un sărut pe rochie, aplecându-mă înainte şi în jos... Apoi ne prindem într-o

îmbrăţişare slobodă, ca într-un vis... E foarte frumoasă şi o iubesc...
Viaţa unei furnici e foarte scurtă şi biata de ea nu învaţă decât că învăţătura înseamnă neştiinţă...
[1] Interjecţie cu o semnificaţie de salut în hinduism şi budism şi care se pronunţă la sfârşitul unei rugăciuni.
252
Intru în Lowell, întorcându-mă din nordul unde am stat înstrăinat prea mult, nu departe de stânca aia cu circul din vise recente şi dintr-odată trec printr-o piaţă care mi se pare cunoscută de parc-ar fi un loc vechi şi uitat din Lowell de care mă simt străin şi pe care niciodată n-am încercat să-l redescopăr în gândurile mele... pe undeva prin amestecul de catedrale, clădiri de lemn, şine de cale ferată şi trafic aglomerat în spatele străzii North Woburn şi în spate cartierului South Common, în sus spre zona de sud din Lowell, apoi către est, ce straniu... străfulgerările amintirilor mele sunt în vis şi datorită visului, căci acum îmi dau seama că nu există un asemenea loc în Lowell sau în minte, ci că l-am creat eu pentru a se potrivi în vis, demonstrând cum minţii adormite nu-i pasă deloc de asemenea concepţii arbitrare, fantastice sau ne-fantastice... chiar dacă s-au întâmplat sau nu, toate amintirile gândite de ea sunt active şi pornesc din atmosfera albastră şi absentă de imagini pustii ale lumii unui visător...
ARTICOL PRINCIPAL DESPRE UN DRAGON în ziarul Lowell Sun pe care îl citesc eu în scaunul din Richmond Hill, în tăcerea visului meu... E un articol de pe prima pagină, scris de „unul dintre nenumăraţii scriitori de la Sun", ăsta-i un grec - îmi zic eu, vorbeşte despre război dar o dă cu poveşti cu dragoni şi îl completează ca să facă din asta un articol principal (deşi eu îmi dau seama imediat cum stau lucrurile)... însă mă simt imposibil de trist citind povestea şi mă gândesc la cariera mea ratată de scriitor & Lowell....
CINEVA MI-A DAT 7 BILETE la marea piesă britanică nouă, dar eu nu-s prea interesat şi totuşi au insistat să mă duc... Bineînţeles că tre să le şi plătesc... Nin (ea să fi fost?) îmi dă 5$ să le cumpere, dar dintr-un motiv prostesc eu cumpăr două în loc de unul când ajung la casa de bilete, la teatrul îndepărtat, aflat la mare distanţă de Mexico City, ceea ce înseamnă încă 2.20$ ca să ajung acolo cu taxiul... Pisica mea,
253
pisicuţa mea preferată şi frumuşică e afară, doarme la curbă, lângă taxi, aşteptându-mă când îmi dau seama că unul dintre locurile mele e tocmai sus de tot, în balconul ăla îngrozitor & că piesa nu e decât un film tehnicolor & o înşelătorie... Uite, cealaltă pisică a mea îşi face apariţia & le ţin pe amândouă în mână în timp ce chem un taxi în marea piaţă tristă... nu stau să mă gândesc dacă am destui bani să plătesc drumul de întors în oraş, care face 2.20$, şi cu siguranţă nu destul ca să mă întorc acasă, acolo unde stă mama & tata & nin & alţii... La început pisicile erau ţepene, dar apoi s-au recunoscut şi acum se hârjonesc în braţele mele în timp ce eu îi fac semn unui tânăr taximetrist cu faţă de american... *Cât face până în oraş?... - 50 de cenţi... - Incredibil... şi cât face dacă mai mergem puţin până la mine acasă?... - 75 de cenţi... -După cum vedeţi, trebuie să mă urc în taxi cu pisicile astea...* Mă urc în camionul lui înalt şi aştept o bună bucată de vreme în timp ce el s-ar zice că se pregăteşte de plecare sau vorbeşte cu alţi taximetrişti şi durează atât de mult că până la urmă pisicile adorm pe piesele de lemn... Mai devreme eram cu tata şi urcaserăm treptele dărâmate ale unei legendare arene antice... Nu-mi pare rău deloc c-am văzut doar 30 de secunde din „piesa" aia măreaţă & c-am cheltuit cei 5$...
UN COŞMAR CU CRIME ÎNGROZITOARE care erau înfăptuite în parte în casa mea de pe Phebe Avenue, dar totodată într-un district cu o fabrică de cărămidă roşie, măcelul şi bătaia erau atât de înfiorătoare că victima sau altcineva a umplut podeaua de vomă, care se vede amestecată cu sânge şi, s-ar mai zice, cu bucăţi de carne rupte din bietul om... e aşa de înfiorător că mă trezesc, în vis, în toiul unei nopţi fantomatice şi mult prea liniştite (dintr-odată mi se face frică de tăcerea sinistră din Richmond Hill) şi presimt că s-au întors criminalii şi că mi-a venit rândul

şi parcă văd rumeguşul roşu din 1946 de la înmormântarea tatei în Nashua!... dar sunt îngrozit de-a binelea, la fel cum am fost de speriat de tata în visul recent în care orbeam, iar criminalii sunt pe 254
aproape (Bull şi Julien în New York astă seară!)... şi vreau să mă apăr, mă ridic şi orbecăi prin întuneric după cele două suporturi de cărţi, amândouă din fier, moştenire veche şi pierdută din familia Kerouac, de pe biroul meu verde de la Gerard... înşfac unul şi-l strâng bine în pumn... mai sunt şi îngrijorat pentru mama, care e în dormitorul ei din faţă, dormind sau probabil trează şi înspăimântată... rămân nemişcat în timp ce Stafiile trec prin întuneric... poliţia şi-a făcut ancheta, interogatoriile, a curăţat dezastrul de la faţa locului dar frate!, zău dacă a folosit la ceva, cu asta te-ai ales în întunericul care ucide & coşmaruri în tăcerea spartă de sunetul voios al cocoşului dezmăţat şi salvator din zori... Drag...
CAUT UN LOC unde să mă aşez şi să scriu în linişte, pe lângă terenul de baseball şi ocolesc o fântână şi dau cu bâta într-o cuşcă de sârmă de pe o bancă din partea unde se află o maşină de scris veche & pupitre, sub un copac, şi eu mă transform în „Malcolm Cawley'" şi mă pun pe scris... însă maşina e aşa de veche, încât, dacă vrei să imprimi o literă, tre să apeşi cu câte un singur deget şi *tare,* ceea ce şi fac... & văd un tânăr trist pe-aici, are vreo 18 ani, cu părul castaniu şi creţ, căzut pe gânduri, iar eu, ca un Om de Litere bătrân şi interesat, încep să-i iau un interviu cu o abordare înţelegătoare şi aflu că e un poet tânăr şi delicat, atât de întristat încât nu prea mai scrie, sau ceva de genul ăsta... am mers 4 km până am scris asta, aşa că am uitat o parte... Deci în visul meu tânărul e cu privirea pierdută în spaţiu şi-mi fac griji pentru el... Cine-i subiectiv? Cine-i obiectiv?
O EPOPEE CRUDĂ ŞI JALNICĂ A UNEI FAMILII care trăieşte în nordul îndepărtat, pe un fel de ţărm de mare înalt şi straniu ale cărui ape se umflă şi bălteşte în pragul uşii în timpul refluxului, iar pe vreme de furtună loveşte întreaga
' Critic literar şi istoric social american, a trăit între 1898 - 1989.
255
casă, zgâlţâind-o... e ca în Alaska, zilele sunt scurte, predomină întunericul... sunt acolo cu mama & Nin şi când ajungem e o scurtă vară însorită, destul de caldă şi plăcută... *Mi-a plăcut atât de mult când am sosit, cam pe neaşteptate într-o după-amiază, acum şase săptămâni,* zice bătrâna bunică din casă într-un amurg răcoros şi subit, *dar acum e iarnă din nou...* Pentru o vreme ne şi jucaserăm pe pajiştea de peste drumul de unde începe întreaga Sălbăticie din Noua Scoţie care se întinde până departe şi tot mai departe, masivă, peste tot Nordul îndepărtat & Deznădăjduit... jocurile din curte erau nebuneşti, cu cai albi şi giumbuşlucuri, eu mă urc pe al meu şi-i urmăresc pe băieţii care au aruncat cu bâta după mine şi-i plachez din spate... e un joc dar e brutal... Acum a venit iarăşi iarna, casa se cutremură din cauza vijeliei şi a mugetelor mării învolburate, apele dau năvală şi se retrag apoi, le vezi lingând flămânde uşa de la bucătărie înainte să se întoarcă în imensitatea cenuşie ca mările nordice din Groenlanda la Cape Farewell... tatăl din casă e un zgârcit bătrân şi nebun, are un servitor care-l urăşte, îi văd pe amândoi mâncând împreună o mâncare groaznică într-un hambar, la lumina aiurită a unei lumânări, în oraşul din Alaska... servitorul *zice-Prost nenorocit ce eşti, ţi-ai irosit toată viaţa în pustiul ăsta nordic cu ţipetele tale idioate despre sfârşitul lumii şi cu Biblia ta,jacându-ipe ceilalţi să tremure ca varga pentru că eşti tu nebun...* Dintr-odată, servitorul nu mai stă pe scaunul lui, lângă Stăpânul Nebun care îl priveşte fioros, ci pe scaunul meu, căci eu devin servitorul, între timp am şi fost în oraşul din Alaska, cu gagica mea, singura fată potrivită pentru mine din tot ţinutul... Am căutat magazine de dulciuri ca să fiu sigur că am de unde să iau destulă gumă... restaurante vesele cu bere şi familii întregi şi separeuri şi jachete de lână, un bărbat stă pe un scaun înalt la bar cu o ţelină înfiptă în el de către un copil... Eu şi gagica mea (Maggie Zimmerman) colindăm printre hambarele de pe Strada Principală, cerul e plumburiu... Acum Stăpânul e jupuit de către un servitor la Cina cea de Taină din hambarul din oraş şi apoi vine furtuna cea mare şi mătură întreaga căsuţă şi o scutură din ţâţâni noaptea şi ştii 256
că acum casa o să fie distrusă şi Stăpânul sare pe un camion înalt şi-şi urlă în beznă profeţia - *în ziua când ferestrele se vor întuneca şi fiicele muzicii vor fi trase în jos...*

şi or să se înece în reflux cu tot cu sclavul său şi o să se audă glasul Vorbitorului din epopee spunând - *Aşa că s-au înecat împreună, cel care a slujit acolo şi cel care a trăit pe spinarea lui, s-au înecat în apele morţii* (stăpânul, la urmă, şi se vede o imagine cu marea plină de rămăşiţe) dar eu am de gând să mă ridic şi să ţin un discurs propriu în folosul inimilor tuturora - tot soiul de bunici, prietene, mătuşi pe care le-am cunoscut în această căsuţă atât de dragă mie, care e în nordul mohorât... O să spun - *Ferestre întunecate-condamnate, tot ce avea de făcut era să-şi construiască şi el căsuţa pe un teren mai înalt!...* orice îşi dă seama de asta...
Mai devreme, încercam să fur nişte caiete galbene cu foi detaşabile, de pe biroul de la Western Union din holul subteran de marmură, dar am tot şovăit neştiind câte să iau şi până la urmă m-am hotărât să le fur pe toate, dar atunci frumuşelele de secretare au început să treacă dintr-o cameră în alta, deşi mie nu mi-au acordat nici o atenţie deosebită şi chiar nu m-au observat...
ÎN CASAMARE ŞI CIUDATĂ ALUI JAMES WATSON DIN NEW JERSEY, la două ore sau mai mult cu trenul şi cu autobuzul de casa mea, sunt un musafir nepoftit şi lăsat singur în sufrageria lungă şi joasă cu şemineu, în timp ce becurile sunt aprinse în dormitorul lui Watson, iar el e acolo cu ne-vastă-sa... un „afront intenţionat", dar eu nu plec pentru că tre să fac 2 ore până acasă şi n-o să ajung acolo până la l AM şi sunt obosit, aşa că mă plimb prin sufrageria mare ca un hambar, uitându-mă la caietele de notiţe ale lui Watson (sunt ca ale mele, ca astea mici, cu numere) şi pe perete văd o reproducere din „Harper's Magazine Column" în care scrie despre copilăria lui în New Hampshire cu multe poze mari de copaci şi tufişuri şi pârâiaşe, strecurând la mijloc proza lui... Şi nici n-are de gând să iasă din dormitor... mi se

mai pare şi că am fost sau am locuit dincolo de curte, în alt loc, iar aici am venit doar pentru că era aproape, dar oricum nu-s binevenit... un vis posomorât... Acum îmi dau seama câţi bani face el, iar eu nu strâng nimic... Ah, sfidarea asta!
ÎN ORAŞUL ĂLA NORDIC FATAL ŞI FRIGUROS, mă duc de la staţia de marmură cu întâmplări la fel de sumbre ca o pânză de păianjen, în casa lui Pat Fitzpatrick, în timpul zilei, ca s-o văd pe nevastă-sa Mărie, pentru un futai, sper eu... nu-i nimeni acasă, mănânc o felie de brânză americană de pe un bufet din dormitor şi apoi îmi dă prin cap să strig - *Mărie?* - şi zău dacă n-o aud răspunzându-mi din fundul dormitorului şi nu mai e interesată de mine când îi zic cine sunt... Aşa că suntem afară, pe şinele de cale ferată, încercăm să ne facem o îmbinare care o să facă să crape drăcovenia asta de lemn care ne susţine şi motanul meu Pinky stă întins pe tera-sament şi se uită la noi, iar când facem o încercare se apropie şi miroase balamaua pe care o punem... *O să-l calce!* - dar garnitura se mişcă din nou, iar Pinky stă întins în siguranţă între şine, privindu-ne, cel mai tare motan care a existat vreodată... Facem îmbinarea şi Pinky clipeşte, în moţăiala lui, când aude zgomotul îmbinării... Ne îndeplinim obiectivul, o ştergem, eu dau semnalul, bate un vânt puternic şi tomnatic de zi senină, Mărie F. nu mă mai iubeşte, dar eu am motanul şi echipa mea de feroviari şi lucrările Minţii mele...
Mai târziu, în trenul de călători, ţip de bucurie şi uimire când îi văd pe feroviarii dintr-un tren local ducând un vagon pe o interlinie până-l fac să deraieze şi apoi să se prăbuşească dramatic într-o scobitură în nisip, pentru că nu mai e de nici un folos... *Au răsturnat vagonul ăla!...* Frânarul râde şi zice - *Asta pentru că are laturile uzate... Şipcile sunt roase...* Suntem în Wobum... lângă Lowell... mormane de nisip şi construcţii noi şi un freamăt nebun în ziua biciuită de vânt cu nori pufoşi perindându-se pe cerul albastru... Mă gândesc la trupul lasciv şi întunecat al lui Mărie în dormitor şi la vocea ei fierbinte şi uşuratică... în curând vom fi în 258
Lowell şi o să văd cu ochii mei imaginile pe placul inimii... o întreagă carte în sine, Doamne... Când toamna îmi cucereşte inima din nou şi mă face să-mi pierd dragostea, copacii or să-mi ia visele, şoselele, căile ferate cu *dharma* lor şi spuma mării minţii şi o să le zdrobească de-a pururi...
FRANKLIN ROOSEVELT JR LA TELEVIZOR, înmânând ouă... şi drogul împroşcat dintr-o seringă ciudată... Roosevelt scoate mâna din televizor direct în casa mea

şi eu mă întind şi înşfac ceea ce-mi oferă, adică nişte ouă sparte, o sticlă mare de tip clondir, sare cu aromă de usturoi, iar eu şi mama le luăm agitaţi, dar mie îmi scapă de vreo câteva ori când FDR întinde un lucru, pe care dacă nu-l iei, se evaporă... Regret lucrurile care mi-au scăpat, dar nu-mi mai încap în piele de bucurie când le văd pe cele pe care le-am luat...
Puştiul voia să fim prieteni, ne-am dus la spital, am luat nişte morfină din seringa asistentei, iar eu am rămas acolo, devenind din ce în ce mai moieşit şi nebun în faţa celorlalţi pacienţi care se uită la asistentă în timp ce administrează... De abia mai târziu marinarul devine sinistru (după şederea noastră în spitalul de pe Sarah Avenue) şi cu prietenii lui, de sub trenul suspendat din cartierul Jamaica, (iar focul de lemne era în trenul suspendat) îmi sugerează prin semne o bătaie, cum o să mă rupă ei pe mine în bătaie, cu el în frunte şi eu deja mi-am pus la punct un plan de evadare...
PANTELE CARE URCĂ ŞI COBOARĂ pe un mal incredibil din portul Brooklyn, cu bucăţi care se ridică precum nişte poduri mobile cu traverse şi cu muncitori (am o slujbă, ca la căile ferate, deconectând plutele de la C.F. din Portul New York, dar e o muncă stranie şi sumbră căci comunicăm prin găuri enorme făcute în rampele superioare şi uneori e greu să te cocoţi aşa de sus pentru că sunt foarte abrupte, de fapt eşti plătit în funcţie de cât de abrupte sunt)... noaptea hoinăresc, într-un tricou alb, căutându-mi
259
colegii de echipă şi găsind clădiri fantomatice precum sediul Squibb sau hotelul St. George, dar numai vile de lemn pline de oameni adormiţi, de dulapuri, sexe, cearşafuri, camere umede şi părăsite... Şeful de echipă nu dă de mine... în cele din urmă o găsesc pe June Evans şi ea vrea de îndată s-o punem, pe treapta de jos a marii rampe împuţite din Turnul Babei... noi, ea începe... zâmbim, ne grăbim... O pierd în casa aia mare deşi ea mi-a spus în ce cameră o să fie... Mă duc un etaj mai jos, îmi scapă, dar o găsesc în cele din urmă, mult mai târziu, după nişte întâmplări ca pe vapor şi după singurătatea din labirintul de coridoare pierdute în casa minţii întunecate... Ea e în pat, dar un copil se joacă în cameră şi tre să-l scoatem de-acolo... June zâmbeşte ca un înger, cu toată strălucirea raiului ei întunecat... Mă trezesc dându-mi seama că n-a fost decât un vis, mai ales trezirea de dimineaţă...
VISEZ CĂ MĂ URMĂREŞTE UN ADULT, eu sunt un băieţel prin nu ştiu ce oraş, n-am casă, am făcut vreo poznă sau un act de vandalism, iar el e furios şi vrea să mă prindă, poartă o cămaşă albă precum Călătorul în Giulgiu de pe culoar... începe să mă urmărească pe Strada Principală, în apropiere de liceu, iar eu o rup la fugă peste gazonul din curtea şcolii şi peste gardul cu ţăruşi de fier şi apoi o iau pe o stradă lăturalnică, spre nişte case ca acelea de pe strada Gershom, cu nişte curţi înfrunzite şi misterioase... Mai departe văd un banc de nisip pe care pun ochii... El e în continuare pe urmele mele, mereu cu două sute de metri în spate, dar persistent şi îndârjit... Deja sunt îngrozit de-a binelea şi trebuie să folosesc fiecare şmecherie copilărească pentru a mă furişa şi a scăpa de el de tot, căci altfel... e nebun... intru în holul unei case, mă ascund, ca în visele de odinioară, oamenii dinăuntru nu mă aud, mă furişez pe sub prispă, în camerele unor complet necunoscuţi... adultul furios e afară, se uită după mine, se uită şi se tot uită, ştie că-s pe aproape... Mă strecor afară prin nişte tufişuri către alte curţi şi 260
alte case umede şi moarte, şi ajung în spaţiul deschis cu movilele de nisip iar acolo o iau printr-o cavernă lungă şi ies în partea cealaltă... e un ţinut bine delimitat, dar sunt sigur că apa se întinde mult mai departe, căci am văzut deja ceea ce era „mai aproape"... un ţinut cenuşiu din nord... bărbatul e pe urmele mele, m-a văzut şi se grăbeşte să mă prindă, e din ce în ce mai aproape, ştie că am de gând s-o tai într-un spaţiu deschis de teama caselor şi a curţilor... Dar ce-am făcut?***** Mă ascund cu grijă în celălalt capăt al cavernei, dar văzându-l cum se apropie (el însuşi ascunzându-se) pur şi simplu ştiu c-o să mă depisteze... să dau înapoi ar fi ridicol, s-o iau înainte ar putea fi inutil, cumpănesc şi respir greoi... La poalele dealului e o căsuţă veche, dau năvală acolo şi mă ascund printre stinghii şi sunete umede... Apare şi Giulgiul meu... Ştiu c-o să mă prindă, până şi

el ştie, nenorocitul, că mai devreme sau mai târziu o să pună laba pe mine, dar fiind copil, am o posibilitate mai mare şi întreaga lume la dispoziţie ca să mă ascund şi să-mi acopăr urmele... Să merg oare spre misterioasa pădure Chalifoux dincolo de buştenii căreia m-am născut în văile roşii ale dimineţii speranţei vieţii? Sau să mă furişez înapoi în oraş? (Cine-i băiatul? Cine-i urmăritorul? Cine-i obiectiv? Cine-i subiectiv? Cine-i real? Ce e real? Toată fantomăraia lichidă din visul minţii mele, ca viaţa... Ha!
(închide ochii în faţa oricărui pericol & să nu-ţi fie frică de moarte... totul e o închipuire goală & mare...)
CU CREIOANELE am desenat o imagine minunat de frumoasă cu nişte clădiri în lumina după-amiezii, probabil nişte biserici sau magazine, dar cu roz şi albastru intens din belşug şi apăsând greu cu mâna am pus o culoare de groază şi mister pe piatra veche, care-i aşa de frumoasă, ca o imagine nemaivăzută de ochii oamenilor, o operă de artă demnă de un Da Vinci sau chiar de-un Rembrandt... Sunt doar puţin uimit să văd că-s un artist aşa de mar'... Din păcate am desenat tabloul pe ecranul televizorului „în timpul unei transmisiuni color" şi acum când tocmai mă pregătesc să i-l arăt mamei se termină 261
transmisiunea color şi toată capodopera mea s-a dus pe apa sâmbetei... *Nenorociţii dracului au schimbat!* urlu eu... era o imagine ca din Veneţia în lumina după-amiezii de toamnă târzie, cu nuanţele de albastru & roz & roz-portocaliu cenuşiu & un strop de suferinţă întunecată care te făcea să te gândeşti la Isus şi la Măria Magdalena... Mai devreme Nin conducea o maşină nouă, nu ştia cum, am intrat pe nisip, am ajuns la un bar unde eu am băut nişte amestecuri cu coniac şi apoi am condus maşina tot restul drumului până la casa noastră din Carolina...
DE CE STAU OAMENII LA NEW YORK? mă întreb eu în timp ce aştept autobuzul pe 14th Street pe o stradă din West Side, după ce-am văzut unul venind pe bulevard, însă era autobuzul de pe 31 st Street... Mă uit la o stradă pustie de lângă chei, privesc peste apă, peste cerul atlantic, îi văd pe portoricanii care lucrează pe camionul de gunoi, oamenii sunt fusiformi şi pierduţi în zare, pe bulevardul nesfârşit... deşi nu e aglomerat acum, la ora cinei, îmi spun că e din cauza „unei bande de nebuni"...
CÎND TE URCI PE STÂLPI... Era un oraş de la malul mării, o epopee cu familii, eu m-am urcat într-un copac sau stâlp pentru propriul amuzament dar tatăl (un bărbat cam ca Mannerly pe care tocmai l-am insultat în sala de clasă din pod) strigă *-Foc! Nu vedeţi focul care e acolo? Când te urci pe stâlpi... când oricare dintre membrii găştii mele se urcă pe stâlpi e ca să depisteze incendii şi uragane...* dar dintr-odată el şi neamul lui de puştani ştrengari îşi dau seama că incendiul e aproape de propria lor casă şi o rup la fugă într-acolo şi de unde sunt eu, chiar le văd casa arzând... în cele din urmă, când soseşte uraganul, ei trimit un vagon de marfa silenţios pe şinele lungi din peninsulă, ca să blocheze ceva... grijile imaginare din întreaga mea viaţă au înotat cu toatele pe lângă peninsula cenuşie... 262
ÎN ZORI (după iniţierea de ieri în schema occidental-bu-distă O masă pe zi - Fără băutură - Fără prieteni) o bucurie de nedescris a minţii mele din vis, legată de Gustul Unic al tuturor lucrurilor, o senzaţie transcedentală de Unitate în Univers, un Extaz Solitar... întrerupt de obiceiul vulgar din fiecare dimineaţă al polonezului de alături de a-şi drege glasul, şi totuşi l-am binecuvântat în fericirea mea şi toată furia a dispărut... Mai târziu mintea mi-a adormit profund & s-a consumat cu imagini de pe mări îngheţate şi vijelioase, cu marinari chinuindu-se pe o barcă de salvare pusă pe o parte laterală a unui mărfar & dintr-odată totul dispare, înecându-se, şi nu se mai vede nimic pe mare preţ de un minut, când apare o ditamai barca cu vâsle, la 300 de metri în faţă la tribord, oamenii au dispărut şi a rămas spuma mânjită a mării... Mai devreme fusesem în vechea clădire a ziarului Sun din Lowell, dormi-sem la etaj & un bărbat, crezându-mă beat, m-a cărat jos în piaţa Kearney & eu m-am prefăcut ieşinat, o scenă tandră, m-a luat în braţe ca pe un bebeluş... apoi merg pe jos către o gheretă de lângă strada Y şi o iau în sus pe Merrimack şi-i relatez povestea mea cuiva în acea zi mohorâtă şi ploioasă... ciutăţenia nefastă a pieţii Kearney, toate astea nu sunt decât o ciondăneală cerebrală diferită, iar asta aş putea s-o spun despre toată cartea viselor şi imaginilor ca să-i tulbur inutila seninătate & preocupările cu o lipsă absolută de imagini deşi cum se face asta nu pot explica în cuvinte, care sunt în sine nişte ciondăneli diferite între concepţii arbitrare...

După cum ziceam, cuvintele, imaginile & visele sunt degetele falsei imaginaţii îndreptate spre realitatea Sfântului Vid... însă cuvintele mele sunt încă multe & imaginile se întind către sfântul vid ca un drum ce are capăt... cartea asta este DRUMUL SFÂNTULUI VID, al acestei vieţi, al acestei imagini a regretelor....
PENTRU PRIMA OARA... am visat că m-am cocoţat pe o stâncă înaltă dintr-un povârniş spre altul şi am ajuns pe culme şi m-am aşezat dar dintr-odată, privind în jos, mi-am dat seama că nu era un urcuş gradual, ci unul drept... în vis
263
nu-mi dă prin cap să cobor pe partea cealaltă... în vis, ca întotdeauna în visele cu locuri mai înalte, mă gândesc doar la cum să cobor sau la cum să-mi repar greşelile... şi chiar dacă ştiu că e un vis, în vis mă încăpăţânez că trebuie să cobor de pe stânca înaltă în acelaşi fel în care am urcat... vechea frică dintotdeauna mă chinuie îngrozitor... *Dar dacă ăsta-i un vis atunci stânca nu e adevărată,* îmi spun în sinea mea, *aşa că mai bine trezeşte-te şi stânca o să dispară...* Nici mie nu-mi vine să cred c-ar fi cu putinţă aşa ceva, dar, tremurând, deschid ochii & visul a dispărut & stânca a dispărut & frica a dispărut... Acesta-i semnul Compasiunii lui Buddha, în cele din urmă... Cu alte cuvinte, pentru prima pară am visat că eram într-un loc înalt & mi-era frică să cobor dar ştiam că era un vis & ceva îmi spunea să mă trezesc & locul înalt avea să dispară & am deschis ochii & totul dispăruse...
SALVAT!
Buddha a reparat greşeala în locul meu... M-AM TREZIT DIN VIS
Pentru un moment, m-am şi gândit să sar ca să ajung jos... Oh, realitate jalnică! (însă asta însemna durere de moarte, cădere, groază de moarte sau chiar moarte)...
Totodată, în multe alte locuri înalte din vis mi-am dat seama că visam, dar am insistat în vis *să mă dau jos...* activităţi din vis în lumea din vis... activităţi din vis la coborârea de pe stânca din vis...
Stânca mi se părea că este, iar acum stânca nu mai pare c-ar fi...
Analiza viselor e doar o explicaţie de cauze-şi-condiţii (cum ar fi că stânca e un simbol în timpul zilei, când un criminal pune mâna pe cuţit pentru că fereastra a rămas descuiată)... analiza viselor e doar o măsurătoare a puterilor *maya*[1] şi n-are nici o valoare... singura valoare constă în dispersia viselor... Freudianismul este o mare greşeală stupidă pentru că tratează totul în relaţii de cauze & condiţii în loc să abor-
[1] In hinduism, *maya* e o forţă puternică ce creează iluzia cosmică potrivit căreia lumea aparentă ar fi reală.
264
deze realitatea misterioasă, esenţială şi permanentă a Esenţei Minţii... (singura mea problemă e cum să practic Calea cu opt braţe[1] tot timpul, din moment ce nu trăiesc în sihăstrie)... Nu e doar stânca înaltă de noaptea trecută când îl citeam pe Dante... e stânca înaltă a neliniştii de moarte...
DINTR-ODATĂ SUNT ÎNTR-O PIAŢĂ MARE DIN LOWELL, cu mâncăruri delicioase pe nenumărate tejghele de pe Strada Şcolii, în apropiere de North Common, acolo unde era şi garajul lui Mike, iar înăuntru se află Jim Bloodworth şi Taffy Truman, mâncând, iar eu mă duc la ei şi le zic - *Băieţi, eu am lucrat cafrânar, ceva noutăţi pe la B & M?,* iar ei se uită la mine chiorâş şi apoi mă recunosc.
SUNT ÎN COLIBA LUI THOREAU LA WALDEN POND în Concord, e seară şi de-abia mai văd când încerc să mă uit la lucrurile rămase de pe urma lui, inclusiv o cutiuţă de ţigări, făcută dintr-un carton moale, care se rupe uşor, ca straturile de protecţie de pe un ou... o gagică nebunatică, într-o decapotabilă nouă, opreşte şi trage frâna de urgenţă cu farurile aprinse luminând peretele lui Thoreau, iar eu strig -*Ţine farurile aprinse, tre 'să văd asta* pentru că o miros imediat drept o gagică maleabilă şi mişto, iar eu chiar nu mai văd... în timp ce ea se uită peste umărul meu, deschid cutia şi înăuntru dau de un degetar întreg de seminţe de marijuana... o pulbere de tutun de marijuana, sau cel puţin aşa se pare şi eu îmi zic - *Thoreau era prăjit* (ceea

ce-i cu siguranţă ADEVĂRAT) şi îi zic fetei ce se-ntâmplă, iar ea îmi răspunde - *Chestia aia e greu de obţinut... - Ba nu, deloc,* îi zic eu cu competenţa unui mare drogat, *poţi s-o obţii oriunde,*

' Doctrină budistă, referitoare la modul potrivit de abordare a înţelegerii, gândirii, vorbirii, acţiunii, mijloacelor de trai, efortului mental, conştiinţei şi concentrării. Urmarea acestei căi îl eliberează pe om de suferinţă şi-l conduce în Nirvana.

265

chiar de pe stradă (de la orice gagică ce face contrabandă) mă gândesc eu să adaug, iar mintea mea strada e un drum greu din Chicago în afara localităţilor Concord & Lowell... Gagica frumuşică e uluită de mine... desface uşor cutiuţa de carton în căutarea unui suvenir, dar o rulează până o transformă într-o biluţă...

(Am visat asta într-un hotel sordid din Lowell, „Depot Chambers")

MĂ PLIMB PRIN TIMES SQUARE CU IRWIN şi cu Bull, la ceas de seară... urmează să ne întâlnim şi cu Huck, dar Irwin se plânge că Huck e un infractor şi că taică-su nu vrea să-l vadă umblând cu Huck şi se plânge ca de obicei - *Dar Huck ştie că sunt şi eu?* etc., aşa că mă enervez şi-i *zic-Bineînţeles, că doar nu mă aşteptam să reacţionezi aşa* şi apoi îi zic *tre să-lpoţi suporta măcar puţin...* Strâmbă din nas la mine, cu faţa întunecată, şi zice - *Faci schimb de evreiaşi anul ăsta* şi îmi dau seama că se referă la Huck, care e evreu (chestie care mă surprinde, deşi credeam că Huck era neamţ, ca noaptea trecută când am visat că cineva îmi zicea că Shelley Lisle e evreu)... Aşa că i-o întorc *-E problema ta, nu a lui Huck şi* mă lansez într-un discurs despre Irwin care face totul de căcat cu refuzurile lui & bănuielile & fricile & lipsa de orice reproş personal în privinţa urmărilor propriului lui trecut & al recentului său dispreţ & compasiunii lui filistine faţă de Bull & noi & eu care ne plângem de asta cu vârf şi îndesat într-un vis delirant de-al meu la al cărui final se vede un copac înalt de 65 de metri în Times Square, noaptea, iar eu îl arăt cu degetul şi zic — *Tu cu tot cu taică-tu, niciodată nu v-aţi deranjat să descoperiţi crengile din vârf ale copacului care v-a hrănit...* adică sunteţi doar nişte evrei de oraş care resping totul strâmbând din nas chiar când copacul vieţii, ramurile sale cele mai pure, rămâne neobservat... copacul milei pământeşti... îmi aduc aminte de povestea lui Herbert Gold despre cum îl detestă el pe taică-su care doarme în dormitor, mârâitul lui, ticăloşenia urii evreieşti... pe care o zdrobesc printr-un discurs măreţ despre 266 Marele Copac Trist al Pământului... Hubbard e tăcut şi nu face nici un comentariu pentru că lui nici că-i pasă, el se gândeşte doar la următoarea doză...

POTOLIŢI- VĂ, le zic eu băieţilor dintr-o gaşcă nebună cu care m-am dat în carusel, când unul începe să urle cât îl ţin plămânii despre abuzurile de marijuana învăţate de la mine... *Ei la dracu, potoleşte-te tu singur,* este răspunsul pe care-l primesc de la discipolii mei... Suntem în pantaloni scurţi şi tricouri, eu mă simt obosit după ce am tot încercat să ţin pasul cu efectele Generaţiei Beat şi totul e lugubru în visul ăsta... Mă trezesc într-un cartier sordid din Lowell...

De abia în liniştea bisericii Ioana d'Arc din marea zi cenuşie de 21 Nov. 1954 când am înţeles: această Generaţie BEATifică...

TOBOŞARII NEGROTEI de la marele concert de jazz improvizat într-o şcoală unde eu & mama & tata ne uităm plini de uimire... ei stau pe scaunele centrale din spate şi au numere solo alternative, iar primul tip pare destul de bun, însă al doilea loveşte pupitrul cu laturile palmelor şi face un zgomot atât de tunător şi de rapid că ceilalţi vor să-l trimită la parter, însă el nu le acordă nici o atenţie şi mai târziu celălalt toboşar învins vine pe scaunul din faţa mea şi vrea să facă schimb cu un „civil" pentru că se pare că nu vrea să mai stea lângă duşmanul lui... Intorcându-mă cu copilul la clădirea în care locuim, sunt atacat de un negrotei şi de femeia lui - *Vino cu noi, pe acoperiş... Acum... Hai vino, vino...* o răpire îmi zic *QM-Nu-* femeia se dă înapoi să-şi ia poşeta, copilul meu se ascunde după colţ, eu sunt gata de acţiune şi mă trezesc.

PE PLAJA CENUŞIE DIN LONGISLAND, o mare întrunire de familie şi un mare eveniment nu mai debutează la timp, iar eu o frec jucând baschet în curtea goală, dându-mi jos haina dar nu şi cămaşa şi cravata şi aşa o să mă umplu de

267

transpiraţie... Mă apuc dejucat Jocul cu Mine, Kerouacii împotriva Krapilor, eroii din ambele tabere... aud ţipete tinereşti de pe alte terenuri... Apoi dau fuga la marele

Eveniment Neclar, merg pe scara unui metrou de suprafaţă sau a unui mărfar care merge pe linia principală de pe bulevardul Queens, iar sute de alţi copii merg cu mine, şi a început să burniţeze, artificiile de pe plajă or să fie o mare fâsâială... Antrenorul copiilor, seriosul Russ Hodges, mă vede şi mă cheamă la vagoanele de serviciu să-l ajut pe un copil rătăcit, luându-l cu mine... mă arăt de acord...
VISE IN ROCKY MOUNT, PRIMĂVARA 1955 O TREABĂ ÎNTR-O MANSARDĂ azi noapte, în apropiere de depoul din Lowell, Joe mă trimite sus să umplu butoaiele cu sucul vieţii şi eu urc pe scara de incendiu, sunt singur singurel acolo în întuneric, dar mă zăpăcesc şi am toată veşnicia ca s-o fac pe clovnul şi să întârzii ca golanul de Joe Jackson cu bicicleta făcută praf... Singur singurel, în timp ce pipăi şi-mi fac griji şi mă foiesc din cauza a ceea ce-o să creadă Joe despre mâinile mele întunecate, lipite de indiferenţa şi de munca lor... Nu se întâmplă nimic.. Voi termina până la asfinţitul zilei... Joe va repara şaişpe motoare fantomatice înainte ca eu să ies de aici... Dar el nu trimite nici un emisar să vadă ce-i cu mine... Am trudit din greu toată noaptea la nişte vagoane, ventilatoare, ventile...
MARELE CALIF ORIENTAL îi castrează pe preoţi cu o expresie de grijă blândă şi suferindă, are o mică clemă de argint pe care le-o pune pe organe în timp ce ei trec pe rând, deschizându-şi şliţurile (dar departe de public aşa că nu li se văd nici penisurile şi nici cum se face treaba) dar se văd expresiile de durere dezamăgită pe chipurile credincioşilor care te-ai putea aştepta să fi crezut că totuşi Califul avea să-i debaraseze de biluţele dăunătoare ale lui Eros fără să le cauterizeze şi să le rănească trupurile aşa de repede... îmi vine şi mie rândul, sunt 268
la fel de potrivnic precum alţi zece atunci când îmi dă prin cap ce înseamnă de fapt castrarea... Refuz atunci când sunt privit cu compasiune... Asta a venit tocmai într-un moment în care sunt pe punctul de a-mi înceta lepădarea de mine şi de a începe să sper şi să accept totul din nou... Mă ridic şi spun *Nu...* în camera de alături sunt Soldaţii din Estul Maroniu, anunţaţi să supravegheze castrarea silenţioasă a discipolilor... Doi paznici tineri, speciali şi cu pielea cafenie (nu sunt în uniformă dar arată precum călătorii dintr-un autobuz din Mexico City) încep să se bi-ciuiască înnebuniţi în runde de discursuri şi apoi se apropie să se ocupe de mine... Dar sunt atât de incapabili că îi resping imediat, chiar fără efort şi mă duc la fereastră şi o întind afară să scap... Unul dintre bătrânii mei prieteni eroi, care a fost Călugăr la fel ca mine, dar mai înainte repara vagoane la depoul din Lowell le ţine acum un discurs călugărilor şi paznicilor Califului în moleşeala nostimă a clădirii şi printre odgoanele din curte în timp ce eu cad pe sforile de mătase al misterului felah al evadării - *E aşa de priceput la evadări, o să-l vedeţi pe acest campion al lumii coborând pe un perete firă să atingă de fapt peretele,* ceea ce şi fac, de fapt, dar fără să mă chinui... Fuga mea e la fel de limpede ca aerul... Duşmanii n-au cum să mă reţină... Personalitatea mea e aşa de defectuoasă sau egoistă încât nici măcar nu ating pământul, darămite peretele... Şi totuşi durerea din acel spărgător de nuci cu mâna încleştată pe mâner trebuie să fi fost reală, îmi zic eu, grăbindu-mă... Pe lângă asta, dacă e o locomotivă sau un copac sfânt o să mă îngroape dedesubt, senzaţia de deşertăciune e aceeaşi...
Ca un pui de găină eliberat din ou, o şterg în nici o direcţie anume, liric, în lumină...
C A UN BĂIAT SERIOS DIN LOWELL, vizitez şi eu locul fostei mele şcoli, probabil clasa a doua la St. Louis... cu alte cuvinte, ar trebui să reprezinte Şcoala Bilingvă sau St. Louis... cu alte cuvinte, n-ar trebui să reprezinte altceva decât ceea ce e... ce trist... Mai întâi sunt la subsol, care cică e pivniţa parohială întunecată şi întinsă din St. Louis, unde îmi
269
amintesc călugăriţele care ne pieptănau părul cu apă din propriile noaste surse de urină (micul perete se prăbuşeşte), în întuneric, igrasie, piatră rece, aşa că în prezent visele despre subsolul Liceului din Lowell, care nu mai era ca o temniţă, sunt caracterizate de bezna jilavă a subsolului pe care mi-l amintesc din St. Louis... Spun că mi-l amintesc pentru că atunci când am vizitat St. Louis de curând, nu mi-a dat prin cap să cobor şi să revăd subsolul, care acum, de fapt, dacă stau să mă gândesc, nu se poate afla în adevărata mea conştiinţă raţională... Atunci unde era? Subsolul acelei clădiri din cărămidă roşie, relativ mică?... subsolul bazarului parohial?... Dar nu-i nici un subsol acolo!... Şi atunci unde să fie decât în mintea

mea?... Dar este, sub clădirea de cărămidă roşie, însă mult mai mic decât l-am visat şi mai mic chiar decât subsolul clădirii liceului unde se ţineau orele de meserii şi lucru manual (bănci de lemn, şipci, nenumăraţi Joe dezmăţaţi care sunt gata să înceapă o nouă zi printr-o muncă ce le-a fost impusă pentru că au fost prinşi făcând ceva rău, ceva de oameni mari, în cenuşiul şi înceţoşatul Lowell)... Revizitez acest subsol care-i un amestec de multe elemente şi care dintr-odată se transformă într-o peşteră adevărată, cu noroi, pereţi nevăzuţi de pe care picură apă, întinsă dar totuşi sub şcoală şi cu cât merg mai departe, cu atât începe să semene mai mult cu grotele alea mari de sub Market Street din Frisco pe care le-am tot visat şi unde i-am găsit de curând pe cei doi soldaţi orientali japonezi liniţi de foame şi care scurmau pământul în două încăperi separate ale peşterii... dar cât de întinsă şi cât de asemănătoare cu peştera de sub parcul Laurier unde bătea marea Inimă a Bestiei... apoi ies pe holul şcolii, pardoseli, uşi către diferite săli de clasă, soarele somnoros din ziua de şcoală se revarsă şi s-ar părea că revizitez o „sală din clasa a doua" absolut uitată până acum, dar pe care acum mi-o amintesc cu o licărire şi nu-mi vine să-mi cred ochilor... tristeţea cumplită şi pierdută pentru totdeauna a nefericirii mele într-una dintre băncile din faţă în sala asta, învăţătoarea a murit demult... E ca sala de la şcoala Billing din fundalul pozei cu mine la 5 ani, aceeaşi atrnos-270 feră aurie în ţara lui Buddha, în praf & umbre & soare & fantomatica tăcere a fotografiei...

ÎNTR-O TABĂRĂ DIN CALIFORNIA, americanii, la ordinul ruşilor care tot survolează zona în avioane mari, ameninţând c-or să arunce bomba cu hidrogen, au întemniţat o grămadă de oameni într-un spaţiu împrejmuit cu sârmă şi-i pregătesc să fie primele victime ale detonării bombei cu hidrogen, între timp, băieţii sortiţi pieirii joacă baschet şi chiar se iau la bătaie în grupuri. La ora H, oamenii or să fie făcuţi să stea întinşi în buncăre fix sub bombă; unora li se vor face anumite injecţii, altora nu; nişte amestecuri lichide dăunătoare, pe care să le bea astfel încât cauza morţii să poată fi urmărită precum sulfatul de calciu prin măruntaie... Toată lumea zice - *Oricum o să murim cu toţii de mastoidită, de la izbitura în urechi în timpul exploziei...* Sunt şi eu cu mama acolo, fără nici o scăpare, şi tot acolo e şi Julien, Joe şi mulţi alţii... Eu şi mama am venit în California la momentul potrivit ca să fim capturaţi... La ora H, proştii cu căşti pe urechi vor număra isterici secundele în timp ce oamenii îşi aşteaptă moartea... ce trist... La sfârşit, aproape de sfârşit, eu şi Julien stăm împreună pe o treaptă... Nouă nu ni s-au făcut injecţii, suntem printre cei cărora li se va permite să moară fără injecţii şi pentru studierea directă a rămăşiţelor noastre... Mi se pare acum că eu am avut grijă de Julien, care e ca un frăţior neajutorat, la multe vieţi, şi multe renaşteri... Eu sunt Bodhisattva[1], iar el mi-a fost lăsat în grijă... De abia începe să-şi dea şi el seama de asta, văd bine, prin noua lui tăcere şi prin respectul introspectiv. .. Eu scriu o poezie pentru a comemora tabloul acesta... poezia se termină cu următoarele rânduri:

Tăcerea obscură
A sturzului din Ţara Pură.

[1] în hinduism - persoană care a atins gradul de iluminare spirituală dar care îşi amână intrarea în Nirvana pentru a-i ajuta şi pe alţii să-i calce pe urme.

... adică Avalokitesvara[1] şi Sunetul Transcedental din Nirvana care e înăuntru şi dincolo de Bombă. E o mare poezie idealistă şi o termin cu o înfloritură din condei, lângă tăcutul şi nepăsătorul Julien ale cărui gânduri se îndreaptă asupra morţii... E un amurg cenuşiu, călduţ, înjur zac flori ofilite....

Pământul divin
Al Minţii Muritoare
îmi spun eu când mă trezesc...

COBOR PE TREPTELE DE PIATRĂ ale Marii Peşteri Budiste a Lumii, spunându-le celor care privesc de pe margine: *E sinucidere lăuntrică...* şi cobor pe Sfântul Culoar cu alţii după mine, către marele Chip înclinat & freamătul din întunericul plin de lumină iradiind din centru... Nu se poate merge decât înăuntru... Peştera Lumii, Peştera Realităţii dincolo de conceptele de soare, aer, etc., în care se află Izvorul

Realităţii Luminoase...
ALERG IN JOS pe o costişă de deal & o capră-taur sau o capră-vacă legată cu un lanţ lung începe să mă urmărească, eu îmi zic — *Tot ce tre să fac e să alerg tot mai departe &osă ajungă la capătul frânghiei,* dar în loc să accelerez mă tot întorc să pun mâna pe capul vacii precum toreadorul Manolete domolind şi oprind taurul, dar acum această ciudată vacă din vis mă muşcă dureros de mână & mă întorc la ea mereu cuprins de teama c-o să fiu azvârlit în aer, aşa că mă întorc prosteşte iarăşi (ca un mijlocaş care prinde din fugă pase fulgerătoare tocmai în spatele liniei de centru & se întoarce în timp ce aleargă pe gleznele lui delicate care se încrucişează
[1] Bodhisattva de o infinită compasiune - cea mai populară dintre zeităţile budismului mahayana. Este creatorul celei de-a patra lumi, universul real al vieţii şi protejează lumea în perioada cuprinsă între plecarea lui Buddha-istoric (Gautama) şi sosirea viitorului Buddha (Maitreya).

în timp ce el face un tur cu mingea deja prinsă)... dar acesta nu-i un erou al meciurilor de fotbal, vaca aia îmi smulge bucăţi întregi din mână & e un coşmar din care nici nu mă trezesc cu problema lămurită... Şi oricum, care-i problema? Vaci flămânde.
ÎN VISUL ANTERIOR, EISENHOWER era preşedintele Americii eroice de-a lungul unor zeci de ani cenuşii până în anii '80 şi eram cu toţii uluiţi să-l vedem susţinând o cauză copilărească după alta, cu braţele încrucişate, un Sfânt, & îmi place de el... Nu-mi pot permite să-l detest pentru că sunt copil... Aprobă noi proiecte de legi, aplică legi referitoare la somnul adânc asupra unor civilizaţii infantile pe o hartă arbitrară şi cenuşie numită lume... Nu-mi amintesc amănuntele acestui vis fără capăt, când m-am trezit nu-mi aduceam aminte mai nimic şi nici nu-mi doream să-mi aduc aminte nici măcar cele mai mici detalii despre ce erau legile eroice *ă la* Lincoln pe care le promulga E., dar se pare că l-am cunoscut într-o casă întunecată unde avea loc un bal tostoian & întâmplări & prăbuşiri!... nimeni nu mă iubeşte fiindcă nu exist.
STAU LA FEREASTRA DIN NOUA NOASTRĂ BUCĂTĂRIE din Brooklyn & mă uit fericit la toate ferestrele aurii din clădirile din întunericul moale şi înmiresmat de afară, ca întunericul din California, mama îmi spune să nu stau la geam cu lumina aprinsă că o să mă nimerească lunetiş-tii dintr-o nouă organizaţie secretă de tineri care se ocupă cu împuşcarea oamenilor la ferestre... dar eu nu cred în existenţa lunetiştilor, aşa că rămân acolo, bucuros în orice caz că sunt acasă... Şi mai târziu mă plimb pe Cow Street în Brooklyn, cu Hindeburg & Huck, vagabonzii din Times Square cu care m-am înhăitat din nou & care vin să mă ia de la uşa celulei mele... Visul ăsta alb pe care îl visăm e de fapt o reflectare interioară şi e la fel de liniştit, la urma urmei, ca

meditaţiile unui preot credincios în biserica lui la ora 4 după-amiaza... în timp ce se uită la breviarul lui, sau prin el.
AM PIERDUT CU NUMĂRUL 6 la cursele de cai, era un armăsar sur, a pornit bine şi era în frunte şi oamenii făceau comentarii despre cât de bun era jocheul, dar pe la jumătatea cursei, Nr. 8 l-a ajuns din urmă şi s-au luat la întrecere până la linia de sosire şi al meu a pierdut la mică diferenţă... Eram dus de la nişte iarbă ciudată care m-a îmbătat din cale-afară aşa că mi-am jucat toţi banii (proprii) (nu ai lui Cody) şi am pierdut 45$ pe care i-aş fi recâştigat dacă Nr. 6 ar fi învins, aşa că a trebuit să mă întorc acasă în New Orleans lefter... Uimit să mă văd jucând şi pierzând...
ÎL GĂSESC PE CODY PE TREPTELE de la pista de curse de cai, îmi arată cu un aer serios noua lui teorie despre cum trebuie bătuţi caii, e o tăietură dintr-un ziar englezesc şi se pare că a funcţionat chestia asta... Mai devreme şi Garden avea o teorie despre şerpi, insecte, viermi, şi ca să facă o demonstraţie, a pus mâna pe o omidă păroasă şi a mâncat-o în timp ce mie mi se întorcea stomacul pe dos şi ca un copil mă uitam la terciul alb din gura lui deschisă în vreme ce mesteca mai departe, cu un aer semi-serios, cică eram pe clădirea înaltă de deasupra prispei doamnei LaMartine din Centralville, Lowell...
Teorii de doi bani!

... noi moduri de a pierde şi de-a te urâţi
POATE CĂ MOTIVUL PENTRU CARE OAMENII NU-MI MAI SCRIU e că sunt un leneş fără pereche... Astă seară, sau mai degrabă astă cenuşie dimineaţă, am visat că tot intram şi ieşeam din nişte case cu apartamente, probabil în New York, cu manevre dubioase (ca să-mi găsesc un loc unde să dorm) cu Deni Bleu şi alţi vagabonzi care încercau şi ei s-o 274
pună de-un pătuţ... la un moment dat sunt într-un lift şi văd ceva ce identific din amintiri drept apartamentul lui James Watson, dar bucătăria cu mobila nouă din lemn cafeniu e diferită (nimic în comun cu lemnul trist şi maroniu din bucătăriile din Lowell cu multe amurguri în urmă)... Din cauza mobilei, îmi spun *-Ah, nu e apartamentul lui!* - dar când mă duc şi in-vestighez la faţa locului îmi dau seama că chiar e, numai că James nu vrea să mă primească, stă acolo de 2 ani cu gagica lui, împlinit prin dragoste şi zbucium şi scris... Mă furişez pe lângă portari în foaierele oraşului, port un pardesiu dubios, n-am pălărie, n-am principii morale, n-am scrupule... nu sunt un hoţ, ci o haimana ciudată, gelatinoasă şi anonimă, un linge-blide, un parazit, un neg citadin, o puşlama care bântuie prin apartamentele altora, care se furişează pe culoare, o ploşniţă, un voyeur de orgii, un spectru împuţit şi dezgustător... un hoinar prin vise... la un moment dat fac autostopul pe şoseaua aia în pantă, nesfârşită şi deznădăjduită, dincolo de Bonny Brae... nu mă ia nimeni, aşa că mă furişez pe câmpul de alături... în cel din urmă, cu 25 de cenţi îmi găsesc drumul până la o gheretă cu mâncare din apropierea gării, care are preţurile reduse la jumătate, şi oricum aş fi intrat din cauza oboselii, măcar să stau cu ceilalţi clienţi... un blid de îngheţată e numai 10 cenţi, îmi comand o porţie de la noul asistent de barman care arată cam poponar şi care e totuşi un poponar înalt, arătos şi deschis care-mi dă îngheţata dar uită să-mi dea restul de 15 cenţi pentru că un băiat dintr-un separeu a avut tupeul să-l apuce de picior (bărbăteşte) şi să-i spună - *Ţi-aş suge puia mare şi delicioasă oricând vrei tu,* iar Eroul Nostru sare peste tejghea cu neruşinare & se aşează în separeu ca să discute problema mai în profunzime, în vreme ce ceilalţi bărbaţi observă şi zâmbesc... Aşa că probabil o să mai am de aşteptat ca să-mi vină restul şi între timp cumpăr o farfurie de 15 cenţi de budincă fierbinte, care o să fie gratis la casă atunci când o să-i amintesc lubiţelului... iar când îmi iau tava şi tacâmurile, intră doi paznici feroviari, unul are 150 de kile, şi-şi trag la bar nişte scaune vechi care seamănă cu nişte banchete de maşină, se aşează fixând cu privirea podeaua, aşteptând să li se ia
275
comanda, şi poartă pulovere vechi cu nasturi şi insigne de paznici şi fumează pipă în miezul zilei, cu soarele revărsându-se pe ferestre în restaurantul ticsit...
VISUL ĂLA REPETATIV ÎN CARE SUNT DE FIECARE DATĂ ÎN CALIFORNIA, în Frisco, şi trebuie să bat tot drumul înapoi acasă şi n-am bani... Văd o femeie suspendată deasupra solului, dându-i fiului ei o plăcintă apetisantă şi ciudată prin fereastra unei clădiri de lemn din Frisco, iar el acceptă politicos prin traficul nebun de pe stradă, iar mai întâi mă gândesc la Evelyn (Pomeray) în Los Gatos şi la trenurile triste de acolo, apoi mă gândesc la mama în est (N.Y.?) şi cum tre să fiu acasă de Crăciun... S-au perindat întâmplări toată noaptea, al dracului sezon, văd de-alde Irwin Garden şi Cody peste tot, etc., sunt sătul până-n gât... e momentul să plec... purtând pardesiul ăla vechi şi jerpelit şi căciula cu urechi, o iau în jos pe bulevardul fantomatic, într-o maşină veche (e de fapt Packard-ul lui Cody din 1940) şi mă gândesc să fac autostopul prin zăpadă şi încerc să mă hotărăsc - *Wyoming? Nu! O să conduc până la capăt şi cu ocazia asta duc şi maşina acasă* (maşina mi-a fost dată)... Şi de unde iau banii de benzină? De la autostopist!... O să muncesc, văd eu... *Dar dacă muncesc n-o să mai ajung de Crăciun*!... toate dealurile fantomatice ale continentului se întind în faţa ochilor mei, efemere ca zăpada, îngrozitoare ca Edom... Arcadia coastelor mele şi Troia oaselor mele pe care-o să le trosnesc şi Waterloo într-o călătorie atât de disperată şi măcar destul de lungă şi chinuită iarăşi şi *iarăşi şi iarăşi...* dar uite-mă deja, intru aiurea pe bulevardul cu un singur sens şi văzând că nu pot să schimb banda, fac o întoarcere de 180 de grade şi ajung de unde am pornit încă socotind cum o să fac cei 5000 de km spre est în pardesiul ăla mizerabil şi cu căciula cu urechi, conducând încet ca un boşorog, cufundat adânc în scaun... *Merde...* şi totul din cauza unei plăcinte.

Ce noţiune arbitrară e întoarcerea acasă de Crăciun... am făcut-o de două ori deja, iar de fiecare dată m-a zgândărit... 276
prima oară mama a adormit, a doua oară a trebuit să se ducă la o înmormântare... oraşele mari şi vesele au cimitire imense şi triste la periferie, că-i nevoie de ele... Clădiri şubrede şi fete fantomatice (eu le zic clădiri, dar mă refer de fapt la casele de lemn din Sân Fran)... (ca aceea de pe care a sărit Rosemarie)... visele astea jalnice despre călătorii triste în condiţii mizere şi mă trezesc într-un pat dublu enorm şi confortabil în Rocky Mount, într-o casă de la ţară, unde n-am nimic de făcut decât să scriu *Visions of Ger ard,* să spăl vasele şi să hrănesc pisica!... şi să deschid *Cartea Viselor...* Nu-mi mai amintesc pe unde-am bântuit şi ce-am făcut mai devreme în visul ăsta, gagicile, poliţaii, podele, sex, sinucideri, plăcinte, pastişe, naşteri, tapete, transcendenţe... gările cenuşii... Garden, care nu râde niciodată, e o mină de iiiformaţii... June Ogilvie Blabbery Adams McCracken gagica mea... June John Boabus Protapolapalopos Grecul Amantul amestecat... Vibraţii de durere... SOLDATUL SCHINE, băiatul frumos, blond şi trist care era la TV în timpul audierilor militare ale lui McCarthy, e şi acum, după ani de zile, încă închis într-o puşcărie-balamuc de-a armatei, unde cică au tot încercat să-i stabilească gradul de „nebunie" în toţi anii ăştia... din motive politice de opoziţie anti-McCarthy... Poate fi văzut în uniformă verde militară, stând cu interlocutorul său în faţa camerei de filmat, în timp ce sunt aduşi pacienţi, primul, destul de neclar în visul meu, cred că e un flecar idiot, iar Schine e întrebat:
— Acesta e nebun?
— Nebun.
Schine e obosit, oricine îşi dă seama că povestea asta durează de atâta vreme încât s-a transformat în rutină, dar într-o rutină de groază.
Este adus un tânăr cu aspect normal, îmbrăcat în uniformă militară şi cu şapcă-n cap.
- *Ăsta epoponar?*
- *Poponar...* zice el epuizat, iar eu arunc o a doua privire la puştanul adus recent. 277
Apoi aduc doi ţipi împreună, iar interlocutorul zice:
- *Doi nemuritori care au devenit muritori. Nebuni?*
Iar Schine izbucneşte în plâns...
Şi e decorul ăla de la vechiul depou din apropiere, de lângă port, îngheţat, cu brutăriile şi cu magaziile din lumea asta fără de speranţă...
Dau fuga la Joe McCarthy ca să-i spun, dar şi el e neajutorat şi disperat... pe holurile de marmură ale Congresului...
STĂM DIN NOU ÎN VECHEA NOASTRĂ CASĂ de pe strada Beaulieu, iar când intru savurez textura cărnoasă a glafului, iar înăuntru sunt draperii ţigăneşti peste tot şi mama e în mica bucătărie caraghioasă şi dărăpănată, iar eu o să trag un pui de somn în camera din spate...
CATEDRALELE URIAŞE ŞI PRIMĂRIILE DIN MEXICO CITY, i le arăt mamei în timp ce mergem pe drumul principal, eu încerc s-o conving să vină să stea aici... e cenuşiu, enorm, abrupt, ciudat ca toate celelalte vise cu mama în Mexico City, cu o melancolie rece şi abruptă şi cu elemente din căsuţele albe americane... Catedrala are 800 de metri înălţime!
MĂ PLIMB CU EDNA pe străzile pline de noroi de dincolo de centrul din Mexico City, prin mahalale, ne uităm înainte la orizontul fără speranţe la care încercăm să ajungem pe jos, nu ştiu câte sute de kilometri or fi până acolo, tot ce ştiu e că ar fi mai bine să luăm trenul sau autobuzul până la acel orizont, un El Dorado strălucitor în faţa noastră în Mexicul ploios şi sinistru din visele mele... Dar în cele din urmă îi spun Ednei s-o facem acum, aici, ea se tot uită peste umăr la strada pustie la ceas de noapte, găsim şi intrăm într-o latrină şi ne punem pe treabă, ea vrea să-şi dea jos fusta, dar eu îi zic nu, mai bine s-o ridice, şi începem, dar nu pot să pătrund, aşa că îi ridic coapsa cu o mână 278
şi acum e aşa de perfect că ea însăşi a uitat unde este şi mă trezesc zguduind tot patul... mi-am pierdut nevasta din tinereţe, aşa că merit toate torturile astea

nocturne... Edna era şi tânără în vis...
La un moment dat, în clădirea de marmură a hotelului straniu din Mexico City, îmi zâmbesc încrezut mie însumi, că cică o să-mi găsesc o fătucă pe străzi, acolo unde se petreceau primele vise din Mexico City (1950), acolo unde Dave Sherman îşi pierduse nădragii... Acum va trebui să găsesc un limbaj nou şi special ca să descriu locul misterios de nedescris în care se desfăşoară aceste vise, căci e important... în fiecare dintre aceste locuri stă la pândă misterul unui *Personaj,* al unei *Viziuni...*
MAMA ŞI SORA LUI G.J. gătesc un terci îngrozitor într-o bucătărie înnegrită şi sumbră din Mexico City grecesc, iar eu îl mănânc, e ca un fel de piftie albastră înăuntru un şorici albastru şi lipicios de porc, şi e pregătit punând piftia necolorată într-o pungă de cârpă, cu vopsea albastră şi cu nişte chestii care parc-ar fi rumeguş, apoi se lasă totul aşa (în funingine, presupun)... G.J. e aşa de serios şi înfometat încât sunt obligat să mănânc cu el, ceea ce şi fac... Ah, unde e acel G.J. pierdut din visul cu Mexico City grecesc şi negru?... acum e un copil din nou, şi are toate posibilităţile şi puterea limbajului, mă face să râd, mă uimeşte... afară se perindă toată încâlceala infinită de străzi şi marchize din centru şi şoselele şi aleile întunecate şi sumbre...
Un Mexico City potrivit pentru îngerii felahi... Sf. întuneric... Sf. Necivilizat & Sf. Nebun... nişte amintiri tibetane, nişte *ghee*[1] şi mâncăruri grase pentru sufletul meu şi al lui G.J. când eram tineri în Ţara întunecată şi mie îmi plăcea să văd Lumina din Profeţiile lui sumbre... în timp ce scurmăm prin ploaie după gunoaie şi găşti... O epopee... Are totodată legătură cu zdrenţăroasa La Negra, care pe vremea aceea

[1] Unt semi-lichid folosit în gastronomia indiană.

trebuie să fi fost un personaj care ne amintea de zeul Silvanus al pădurilor şi de Eroul Bodhisattva...
SLUJBA MEA DE NOAPTE DIN VIS, cel puţin în visele din ultimii ani, mă duc acolo într-o clădire fabuloasă cu 4 etaje, dar dincolo de şinele de cale ferată de lângă acel durabil Brooklyn care seamănă cu Pittsburgh şi cu un port, pe la miezul nopţii, şi cum sărim noi peste şine, îmi aduc aminte de slujba mea de la căile ferate fix pe şinele alea când feroviarii răsturnaseră un vagon de serviciu iar eu am tras macazul după el, după ce a trecut de nod, iar apoi am alergat după el şi m-am căţărat pe vagon şi l-am frânat până s-a oprit înainte de capătul liniei moarte... Cu mândrie, acum că autobuzul îmi soseşte la locul unde îmi fac slujba de noapte „lângă stadionul celor de la Yankees", înghit în sec şi încep cu mare groază coborârea scării de patru etaje a autobuzului, cu mâinile atât de încleştate pe balustradă încât mi se albesc pumnii şi mă uit în jos la oamenii norocoşi care merg prin ploaie cu picioarele pe pavajul ud de dedesubtul meu... Dar trec şi de ultimii 6 metri, jumătate legănându-mă şi jumătate alunecând de-a lungul scării şi aterizez dintr-un salt elegant ca să-i impresionez pe muncitori, dar ei nu se uită la mine... în pardesiu şi haine bune, mă îndrept către slujba mea de la miezul nopţii (sau mai bine zis slujba mea din noaptea minţii) care e în birourile unui garaj, din nou, unde îmi cunosc treaba atât de bine că-mi permit să întârzii puţin întotdeauna... Pe drum, trec pe la un magazin de dulciuri şi tocmai când vreau să-mi cumpăr un suc acidulat de struguri, rece gheaţă, de la automat, un alt personaj îmi ocupă locul înghesuit din faţa aparatului şi eu înjur... Dintr-odată sunt un soi de frate mai mare, care îşi mănâncă budinca de ciocoiată cu lăcomie şi nu vrea să-i dea şi copilului, care, atunci, printr-o poezie recent descoperită de-a lui William Blake, îşi pronunţă frumoasa-i plângere:
„Oare natura
e mândră?" 280
„Ceva care nu e nou, nici parfumat, ceva care nu e nou, nici parfumat" în timp ce îşi trece degetele de heruvim peste fereastră şi numără ochiurile de geam existente şi ochiurile de geam care lipsesc, lângă părutul său cu geam prăfuit... E cu siguranţă o nouă poezie de Blake, atât de frumoasă încât uneori curgerea vorbită a versurilor se revarsă desăvârşită ca un gângurit de copil, pur şi simplu perfectă... îmi amintesc

lungile întrebări nevinovate în care mă plângeam de zgârcenia fratelui mai mare şi apoi de abandonurile lui bruşte şi viclene... Ah, eu...
ÎNTR-O ZI O SĂ RENASC într-un mare oraş dintr-un alt sistem al lumii, în trecut sau în viitor, unde singurul munte înalt de 5 km se ridică până la cerul albastru... Cu toată compasiunea faţă de mine, nu-mi trebuie altceva decât înţelepciunea pământului...
BRUNETA VIEŢII MELE... ne apropiem de o fabrică ce străluceşte în câmp la ceas de noapte (terenul de la Green School, din Centreville), să căutăm de lucru, când deodată începem să ne-o tragem în iarbă... Ea e ca Josephine-Marie Zimmerman, şi-mi azvârle talazuri perfecte dintre coapsele ei spre mine... Spune - *O să mă culc aici,* iar eu, după orgasm, o să intru singur să cer o slujbă pentru noi şi ea o să doarmă drăgălaş pe câmp ca o vagaboandă şi-o să mă aştepte s-o trezesc în zori... îngeraşul, păpuşa mea de odinioară, a cărei prezenţă cu pletele negre în camera mea scăldată în soarele de după-amiază n-am ştiut s-o apreciez...
O DEPENDINŢĂ ORIBILĂ PLINĂ DE OAMENI JALNICI, sfădindu-se şi întâmplări şi hipodromuri, totul în vreme de război, iar eu sunt mitralior şi tre să îngenunchez acolo în câmp deschis să trag cu mitraliera înspre ca-

sele şi zidurile din depărtare, unde se ascund inamicii care trag în noi şi mă nimeresc şi rana doare, sunt târât înăuntru şi vindecat... Mâine va trebui să ies din nou cu mitraliera - care e o automată portabilă cu amorsa rotundă şi albastră, copiii curioşi şi oamenii se învârt prin preajmă, iar eu stau de bază până când se reia bătălia... O fată urâtă, dar bine făcută şi foarte tânără, a fost îndrăgostită de mine în tot timpul ăsta, în cele din urmă merg la ea acasă şi se dezbracă dar îi poruncesc să încuie uşa ca să nu intre războiul peste noi, apoi uit cu totul de sex şi ajung să hoinăresc pe podurile din Bronx cu armă cu tot, printre casele cu lunetişti...
SUNT ÎNTR-UN BUFET DIN LOWELL, dincolo de sala de aşteptare de pe colţ din piaţa Kearney unde e băcănia acum (sau aşa cred)... Dick Nietzsche e înăuntru... Shelley Lisle, marele jazzman din Lowell, se arată puţin neprietenos la început, dar apoi se destinde când îi cer nişte pilule de ben-zedrină şi cică să stabilesc cu el să-mi cumpăr mai multe, iar el îmi aruncă vreo l O în mână - *Ah, astea sunt model nou!* strig eu văzându-le miezul perforat... El stă pe undeva pe dealurile întunecate ca un fel de Timmy Clancy, prietenul meu din vechile vise din Lowell, mai târziu o să mergem acolo să reluăm... înghit 2 pastile cu apă la micul izvor de apă rece ca gheaţa şi cu chipul aplecat ca să beau, pleoapele se pleacă pioase într-o moarte furnicătoare dar dincolo de moarte mă trezesc cu o revelaţie budistă că mai devreme am fost pe (Concord) Râul Veşniciei (adevăratul Mississippi), cu maluri uscate, şi-mi amintesc că mama s-ar supăra dacă m-ar vedea cu prafuri şi doborât, *ăarÂsta-i adevărul gol goluţ, indiferent ce-aiface tu* îmi dau eu seama cu pioşenie în timp ce beau şi afară se vede piaţa Kearney, cenuşie, atât de tristă, atât de la fel, atât de ciudată cu spectrele moarte aşteptând în staţia de autobuz, cu foaierele jilave ale sălilor de marmură, cu ploaie şi staţii de autobuz şi pantofi uzi... Văd în Dick un puştan tare trist...

ACADEMIA DE MARINĂ COMERCIALĂ expulzează doi impostori care se dau drept ofiţeri pe vapor, iar din vechile pedepse, un crâmpei e păstrat şi în ritualul de acum, care prevede să fie duşi afară cu un ştreang dublu în jurul gâtului şi să treacă printre rânduri neclintite de cădeţi, în ritmul tobelor... îl văd pe căpitan care citeşte sentinţa: *Câraitul celui mic ce umblă peste tot...* nţţ, nţţ, ce impostori josnici...
PAJIŞTEA IMATERIALĂ A LUMII de care întrebi, zice băiatul cu faţa plină de coşuri şi cu ochelari, care poartă un pulover alb ca zăpada de care mă agăţ fără să-mi dau seama ce fac, în timp ce el stă întors în bancă, vorbind cu puştiul blond, discipolul de lângă mine care voia să ştie şi eu îmi zic - *Tot interesul ăsta arbitrar al meu faţă de învăţături, în cele din urmă îmi apropii faţa de coşuri şi de respiraţia urât mirositoare* şi încetez să mă mai agăţ de puloverul lui... Mai devreme, Maestrul citise din Sutra: *Nu se întâmplă aşa*

cu cei înţelepţi, cu elita, căci ei văd perfecţiunea goală şi necondiţionată a libertăţii, dar cei care discriminează din cauza aparenţelor sunt doar negrotei... (într-un sens în care ar fi vrut să spună prin „negrotei" nişte oameni ignoranţi şi proşti)... totuşi puştiul cu coşuri e mai deştept... Unde am văzut eu oare un bărbat negru cu coşuri şi ochelari, îmbrăcat, în zăpadă? Gandhi? Jimmy Thomas? Un jainist[1] de pe vremuri
reîncarnat în pădure?
în imateriala
pajişte a acestei lumi?
Ce minune! Acolo am 16 ani şi sunt pe terenul de fotbal veşnic din Lowell - Lawrence, mă văd la un buletin de ştiri vechi care nici n-am visat că fusese făcut, mă văd aşa cum

[1] Adept al unei religii indiene dualiste bazate pe credinţa că o disciplină strict ascetică va conduce la perfecţiune şi la mântuirea sufletului.

eram pe atunci, tocmai am înscris un eseu şi nu port nimic de la brâu în sus aşa că mi se vede pieptul şi bicepşii şi burta aproape durdulie când respir sacadat, mă văd privind înjur (repede ca Roy Eldridge şi, deşi sunt serios, fac glume prosteşti şi conversaţii de descreierat aşa că în timp ce stau acolo şi mă uit înjur, îmi zic *-Ah, deci chiar de pe atunci eram un prost, un Kerouac tânăr şi prost, asta e...am* pielea albă şi părul negru ca pana corbului... Regret manifestarea chiar şi mai pros-tuţă a personalităţii mele de atunci, vizibilă acum pe ecran...
LA VOLAN CU PRIETENUL MEU detectiv şi editor, pe o şosea uscată, de nisip, care merge paralel cu autostrada din port, dar continuăm apoi printre pietrele uscate de pe râul Pecos şi izvoarele cu pulbere roşie şi portocalie, şi ajungem la căsuţa lui izoiată, Joe Louis e acolo dar pleacă în timpul cinei să se ducă acasă la copiii lui... un alt negrotei nebun e în garaj...
AVEAM UN BANDAJ ALB pe cap, peste o rană, poliţaii sunt pe urma mea în apropiere de treptele de lemn întunecate de lângă Victory Theater din Lowell, eu mă furişez... ajung pe bulevard unde e o paradă de copii care-mi scandează numele şi mă ascund de poliţia care mă caută, iar eu mă las pe vine între rândurile lor nesfârşite, rămânând ascuns... Parada copiilor e nesfârşită... Cântând şi dansând, ne îndreptăm spre Mongolia, mă duc cu ei, cu tot cu bandajul meu alb pe frunte... (am visat asta la o zi după publicarea romanului PE DRUM)
ÎN CALITATE DE CĂPITAN AL CORĂBIEI MARI ŞI NECLARE, mi-am neglijat îndatoririle, jucându-mă cu călătorii în sus & în jos pe o mie de trepte fantomatice, dar dintr-odată îmi dau seama că suntem pe mare de trei zile fără nimeni la cârmă, aşa că mă duc în cabina întunecată de pe 284

punte, încerc să aprind lumina, iar dintr-odată văd cum un mărfar chinezesc ciudat mergând în cealaltă direcţie îmi face semne, răspund cu un şuierat, VUUUM, apoi mă tem că acel semnal lung va fi interpretat drept un strigăt de pericol & căpitănia mea liniştită în această călătorie pe mare va fi tulburată de ofiţeri care vor urca la bord şi colace de salvare & semnături pe documente pe care le ţin puse deoparte, mai trag o dată sirena, scurt, de data asta din cauza isteriei mele şuieratul sună bleg... Aşa că trag de cârmă, nu văd nimic, sper să ne ciocnim de vreun vapor... Ajungem într-un port micuţ, cu un canal îngust şi virez înaintea botului uriaş al unui vas, sperând ca imensitatea din spatele meu să nu distrugă sate întregi...
VIS 24 Aug., 1957, în Orlando... despre prezenţa mea în „Guadalajisco", care e un orăşel fain şi dichisit de la graniţă unde sunt atât de fericit că m-am hotărât să rămân pentru totdeauna, cu tinerii mei camarazi şi cu prietenul meu de 10 ani care îmi vorbeşte în spaniolă cu o personalitate atât de dragă, e ca G.J. sau ca un fiu pentru mine... Americanul ne pune să-i cărăm bagajele până la gară, în fiecare zi, cu 20 de minute înainte de pornirea trenului, iar eu mă întreb - *De ce avem nevoie de 20 de minute?* însă (privindu-l ca pe un şarlatan ca Cody) pornesc oricum la drum, mergând cu o mantilă şi sperând că americanul o să observe că merg ca un adevărat mexican... Merg pe lângă micul meu prieten şi mă uit pe strada mexicană la oamenii care trec îmbrăcaţi în halate... Băiatul, ca şi mine, bineînţeles că e sigur că nici un alt loc din lume nu se compară cu oraşul Guadalajisco, însă îi şi explică bogăţia, care

nu vine de la ferme, ci de la petrol şi văd o hartă a statului Tamaulipas care înfăţişează camioane transportând petrol... între timp, trenul din gară are un frânar - călător mexican care se dă jos în plină viteză fără nici un efort, pur şi simplu coboară scara şi păşeşte pe peron tocmai în cap, fără să facă măcar un pas în lateral sau să cadă, e un miracol... şi de fapt e aşa de bun că la ultima staţie dinainte de destinaţia finală, i-au decuplat vagonul, care a alunecat pe şine singur
285
până în staţie, rapid, moment în care tipul a aplicat o frână de mână şi, înainte ca vagonul să se oprească de tot (de fapt era încă în viteză), el s-a dat jos, păşind ca prin minune pe peron ca să-şi vadă de treabă în uniforma lui albastră... înjur, mexicane triste cu copii în braţe, coborând din tren şi ţinându-i înveliţi în şaluri., încerc să le spun unor frânări americani de la punctul de cale ferată de la graniţă despre el, dar ei nu-s interesaţi de mexicani, iar unul dintre ei, care chiar e un Cody mai bătrân, mai jerpelit, mai solid, trist şi întunecat, mă invită (aşa cum făcea şi Cody de ani de zile dar în zadar) într-o excursie îngrozitor de lungă până la el acasă, iar eu refuz, ca întotdeauna (ca un mexican leneş ce sunt) din cauza distanţei şi a efortului, iar el ştie c-o să-i spun nu, dar tot întreabă, oarecum mânios, sau indiferent, în orice caz...
Din staţie, frânarul-minune ar trebui să ducă vagonul la cap de linie pe capacitate proprie, iar acum frânării americani sunt interesaţi de-a binelea cum o s-o scoată la capăt, însă şinele sunt prea fierbinţi, tijele dintre şine, terasamentul însuşi, dar eu & frânarul mexican (care are o mustaţă ca a lui Chaplin) demonstrăm asta mergând pe jos peste compresoarele fierbinţi dintre şine, printre americanii care se uită la noi... E ca o scenă din Iad şi noi tre să ardem ca să le demonstrăm ceva scepticilor... *Vezi?* zic în timp ce mergem prin valurile de căldură de pe rampa de la capăt de linie... Detaliile din visul ăsta sunt uluitoare, aş putea să scriu chiar o întreagă carte... cum ar fi... faţa lui Cody, care e nebărbierit, ursuz, însă totuşi cam trist, mă invită cu o disperare automată şi mă asigură a mia oară că o să fiu binevenit şi pentru nevasta lui furioasă... Totodată, gaşca mea de tovarăşi mexicani din Guadalajisco e ciudată, fiecare dintre ei e impregnat pe veci în mintea mea (din vis), fiecare aşa de important, iar motivul pentru fericirea mea de-o viaţă întreagă este pământul încântător, oraşul frumos şi curat, briza, slujbele nostre de hamal zilieri la americanul care seamănă cu Cody şi are fixaţia cu cele 20 de minute *(Dar chiar nu putem să mergem doar cu 15 minute înainte?,* mă întreb eu, dar pornesc imediat, încercând să-mi amintesc dacă americanul chiar e Cody & prin urmare un şarlatan)... Iar în 286
ceea ce-l priveşte pe Frânarul-Minune Mexican cu mustaţa *ă la* Chaplin, reuşita lui nu face două parale în Mexic, unde se consideră că un frânar se dă jos din tren în mers ca să-şi facă treaba mai repede, iar el e modest & practic, iar dacă le-aş spune frânărilor americani (care oricum nu vor să asculte), nu m-ar crede, sunt aşa de nebărbieriţi, de supăraţi şi de trişti, aşa de americani în lipsa lor de interes... Nu numai Cody, ci şi un frânar mai înalt şi mai morocănos căruia încerc să-i spun -*Am fost şi eu frânar, dă-mi voie să-ţi zic despre mexicanul ăsta, e uimitor!* dar el îşi vede tacticos de-ale lui, se duce să vorbească cu Cody şi cu un grup de conductori jerpeliţi şi trişti, care nu par interesaţi de nimic altceva decât de treburile lor americane, necăjite şi amărâte... Aşa că Frânarul-Minune Mexican sare mai departe din vagoane, lăsând doar o urmă clară a piciorului său, nimic mai mult, o amprentă mică şi înşelătoare de picior cu platfus, îşi ţine trupul perfect nemişcat în vreme ce vagoanele vuiesc înjur, apoi totul se domoleşte la oprire, moment în care el deja a verificat biletele pe peron, pentru nişte călători mexicani puerili, care nici măcar nu bagă de seamă cât de minunat este.
Şi după muncă merge legănat pe străduţa scăldată în razele amurgului din peisajul rural mexican, către căsuţa lui de chirpici, unde îl aşteaptă nevasta şi copiii în picioarele goale, unde se aşează lângă icoană şi-şi mănâncă cina sărăcăcioasă, în timp ce nişte vecini iubitori îi fac serenade la chitară...
COŞMAR ÎN NORTHPORT.... azi noapte, cei trei care la început eram eu şi Bull şi Irwin în pielea goală, mai târziu suntem la furat în China şi scăpăm de poliţie într-un

film premiat despre cum să urci rapid pe cumplitul munte continental şi să cobori apoi în India, în siguranţă, cu excepţia problemei cu vameşii şi cu turnătorul de la magazin pe care sar amândoi şi încep să-l omoare cu cuţite şi lovindu-l în faţă JAP! & în cele din urmă, faţă în faţă, năclăit de sânge, protagonistul vomită o vomă galbenă, vâscoasă şi lipicioasă care le lipeşte feţele amândurora într-un amestec de sânge
287
şi vomă, astfel încât atunci când îşi ridică privirea scârbit cu o faţă care arată ca un terci uriaş întins pe un blat de pizza, tovarăşii lui dau înapoi şi exclamă: *E Sioux Sick!* şi mă trezesc în liniştea de la ora 4 AM şi întreb în tăcere -*Isuse, de ce mi-arăţi asemenea portrete? -Jesus, pourquoi tu 'in montre des portraits comme ţa?* şi reflectez, picior peste picior, dându-mi seama că trebuie să fie un film educaţional dintr-un alt ţinut budist, care arată credincioşilor Bodhisattva de ce să respingă violenţa şi cât de oribilă e ignoranţa care nu numai că proiectează o lume exterioară, ci şi pune stăpânire pe ea, se luptă cu ea... A fost cu adevărat singurul coşmar îngrozitor pe care mi-amintesc să-l fi avut vreodată, cred că s-a datorat înţepăturii de albină cu care mă alesesem mai devreme, în aceeaşi zi.
Descrierea aia a vomei galbene şi oribile din China, amestecată cu feţele însângerate îţi face scârbă...
SAP MORMINTE ÎN CURTE, deja l-am săpat pe-al tatei de-a lungul aleii şi urmele sunt tot acolo (l-am mai săpat şi pe-al unei femei, dar pe ea n-am băgat-o înăuntru), dar acum mi-e teamă că n-o să sap destul de adânc sub metrul de zăpadă şi trebuie să sap 2 morminte, pentru Jerry & Lola şi le zic la doi ţipi care sunt cu mine - *Numai să vină primăvara şi să se topească zăpada, să vezi atunci ce coate o să se ivească din pământ... doamne, ce chestie să fii înmormântat în costum negru,* iar dintr-odată unul dintre ţipi e foarte înalt şi se uită la mine în costumul lui negru! - Vis îngheţat cu oase -
MAREA COMPANIE DE FILME îşi aduce tot echipamentul în portul de pe ţărmul vestic ca să filmeze cu Raphael în cadre panoramice color, dar nici că se instalează bine că şi izbucneşte un incendiu devastator şi ei filmează nişte scene înspăimântătoare... Eu însumi tre să înteţesc focul din hambar cu cărţile mele... Aşa că prima zi de filmări e cea mai tare 288
dar a doua zi vedem ce-au filmat deja, e un film ieftin de suspans pentru televiziune cu nişte maşini care vin la nişte întâlniri pe ascuns şi Raphael dă fuga cu un mesaj... Aşa că un alt producător gelos îşi face în alb negru propria sa epopee pentru TV pe câmpurile de pe dealuri & apar eu (protagonistul) uitându-mă pe furiş la unul care se ascunde, de fapt se strecoară printr-o cavernă în căutarea unei genţi mari şi galbene care conţine secretele unei mari companii tehnicolor dar e prins de cei doi huligani & pocnit în meclă... Suspansul constă în cum nu mă văd ei pe mine, dar când se întorc şi urcă scările lungi, n-o să mă rateze, aşa că sar de la locul meu, mă transform în fată & îl cârpesc pe golanul mai tânăr şi inofensiv aruncându-l pe scări în jos după ce mi-am arătat mai întâi forţa demonstrându-i ce figuri de bătaie ştiu să fac cu piciorul, iar golanul blond şi primejdios doar se uită la mine... Regizorul filmului e un producător bărbos, beatnic şi boem...
Adevărul e că dac-aş încerca să explic fiecare amănunt din visele astea, n-aş mai ajunge niciodată la final... precum, îmi amintesc eu (în vis) călătoria tatălui meu până în Lowell înainte să moară, izvorul de apă gazoasă lângă care am mâncat şi unde apăsai un buton şi de îndată apărea o porţie de piure de cartofi cu sos de friptură... Emil Ladeau îmi zice că frate-su Cy s-a însurat cu o fată din Carolina de Nord şi acum trăieşte în Montreal şi nu-mi mai amintesc eu oare când m-a dus el, adică Emil, cu maşina până în Texas? Şi nu cred că mama a murit, şi nici Jerry sau Lola, care-ar putea face mişto de mine, deşi eu însumi spun că *Ei sunt genul de oameni care ar trebui să moară împreună, altfel celălalt ar lua-ope urma primului în doar câteva zile, atât de mult se iubesc,* aşa că încep s-o cred... Morminte, morminte! Şi eu, Groparul! Fata care-l cârpeşte pe golanul inofensiv! Vai! Filme de suspans pentru televiziune! Mintea mi-a luat-o razna!
M-am trezit

două muşte şi-o trăgeau
Pe fruntea mea.
289
AZI NOAPTE am condus cu Joe într-o maşină care făcea parte din caravana veselă a familiei Fortier, surorile Doris şi Bertha sau Mărie se dau jos să vadă cum ne descurcăm dar cum e ceva în neregulă cu mine şi sunt pe bancheta din spate, ca şi cum aş fi un tip cu şofer personal, stau ghemuit aşa că nici ele nici nimeni n-are cum să mă vadă, e ceva în neregulă cu pantalonii mei sau ceva de genul ăsta, şi-mi ţin capul sau încerc să mi-l ţin jos, atât de jos încât bărbia mea se transformă într-o bărbie dublă, mare şi sufocantă, aşa cum o ţin lipită de coşul pieptului... pe unde prin trista...
ORIBIL, PRESUPUN CĂ-I SFÂRŞITUL LUMII, norii de pe cer sunt negri ca funinginea şi se fac albi când îţi ridici privirea şi dintr-odată dansează puţin pe un orizont înclinat şi, ca şi când aş fi pe puntea unui vapor, îmi dau seama că nu norii se mişcă, ci pământul & le-o spun şi celor din gaşca din curtea şcolii - *Pământul se mişcă,* iar eu şi Irwin ne ducem să stăm împreună lângă zidul de cărămidă roşie al şcolii şi să ne minunăm că a venit în cele din urmă Apocalipsa şi că suntem împreună în acel moment... între timp mama s-a luat după oameni pe dealul abrupt şi a încercat să se aşeze, târându-se afară peste scaunele înalte de un kilometru şi a trebuit s-o ajut...
ÎN CAPĂTUL STRĂZII MERRIMACK, unde se află Canadian Social Club, GJ. este vânzător de pantofi acum, într-un magazin de fiţe şi eu mă duc pe-acolo să-l iau cu mine la New York sau la Boston, la un mare bairam... Traversăm podul de pe strada Moody vorbind despre Scotty... G.J. e bine îmbrăcat şi bogat, de fapt el e directorul magazinului de pantofi... O să mergem la clădirile nefaste de pe aleea cu clubul de noapte din Lowell sau pe străzile îngheţate din Pawtucketville, cu case părăsite... 290
AŞTEPT ÎNTR-UN CÂMP să apună soarele şi apoi bum!, de îndată ce soarele se cufundă roşu în zare, se întunecă de tot şi nu mai văd... încă mai încerc să sar într-un tren prin întuneric şi alerg pe lângă el şi aproape că nu văd punctul de macaz până în ultimul minut, dar până la urmă îl văd şi mă urc... *Mi-am pierdut pălăria!* - Mă întorc şi o iau, dar când trenul accelerează spre Detroit îmi dau seama că mi-am pierdut şi lanterna, dar nu şi mănuşile, pfui!
UN CLUB SUBTERAN PENTRU DOMNI în Charleston Social Club, presupun că are un labirint de separeuri şi mese şi scaune de mahon... Iar la bucătărie sunt mulţi bucătari şi ajutori de bucătari de culoare care aduc patru „picioare de miel" care sunt mari ca nişte picioare de vacă şi au dungi roşiatice, dar cel mai bun are dungi albastre şi tot acolo se curăţă (cu mare grijă) pieliţa transparentă de pe vita în saramură pentru o petrecere de patru persoane care pleacă cu un avion... Când ridic mâna să indic „patru" în hohote de râs, băiatul cu cuţitul se încruntă nervos pentru că tânărul bucătar şef, care e un tip cu părul creţ, din partea dreaptă a bucătăriei e negru de supărare (cu un aer ameninţător ca al lui Random Cowan)... aşa că înlocuiesc cuţitul de bucătar de pe tejgheaua lor şi & tai... Apoi sunt în Africa de Nord, în paradisul frumos şi însorit din vechiul ţinut de pe ţărmul sudic al Mediteranei, plimbându-mă printre arabi... şi *zicJesse, acesta e leagănul iniţial al civilizaţiei urbane, aici era Cartagina* (se vede o cărare acoperită de nisip care înaintează spre ocean, folosită de arabii liniştiţi care merg să facă baie acolo), dar ea zice că mai sunt, că mai e un loc şi mai vechi în Spania („Santa Lilaila")...
Apoi sunt în sud cu mama şi Micul Luke, într-o casă plăcută, cu copaci în curte, dar în spatele casei începe o cărare către trece printre cărămizi de fabrici coloniale fără ferestre, conducând spre o cădere înfricoşător de abruptă într-un râu de vopsea împuţit care se află mai jos, iar alături curge cristalin Mississippi... Apoi în New York, în Bronx, băieţii care
291
patinează se iau ta ceartă şi iese o încăierare, iar ochelarii unuia dintre ei sunt zdrobiţi sub lamele patinelor... Apoi Jesse îmi spune că un tip a cotonogit-o, aşa că

mă pregătesc să-i trag una şi bună direct în falcă (ca lovitura lui Moise)...
POEZIE DIN VIS
Cuibăriţi prieteneşte
la prora cuirasatului nostru
noi marinarii în noaptea din Brooklyn
plecăm cu vaporul pe râu
către docul nostru
şi eu sar de pe bord
şi mă prind de stinghiile scării
pentru că vreau să pornesc la atac
de îndată ce intrăm în doc
însă nava uriaşă se izbeşte
de feribotul care seamănă cu un dig
se izbeşte de celălalt mal, plin
de oameni care privesc
iar în timp ce eu mă ţin strâns atârnat acolo
nava accelerează şi trece razant
pe lângă nesfârşite docuri plutitoare pline de apă
unde aşteaptă negroteii mult în faţă
& trag cu dinţii de viaţă
holbându-mă la cauciucurile imense şi negre
ale navei noastre şi spunându-mi: *Ca să*
mergem pe sub apă?
sau ca să mergem pe docul plutitor?
Ah, înfrângere...
STAU PE UN SCAUN în curul gol pe terenul plin de oameni, citind o carte, iar Jack Paar se duce pe teren, însă mie nu-mi pasă... Dintr-odată vine la mine cu un microfon şi o cameră de filmat şi mă ţintuieşte în loc ca să mă dea la televizor 292 aşa gol goluţ, iar eu stau ca un copil neajutorat până când aud vocea ştearsă a lui Lucien între copacii din spate, spunând (pe nas, ca în St. Louis) - *Nu-l lăsa s-ofacă!* aşa că după un moment de neajutorare mă ridic şi-i trag un pumn lejer...
IN LABIRINTUL SUBTERAN SUFOCANT ŞI ORIBIL al echipei Dracul Tigers, încerc să mă târăsc înapoi cu prada mea formată din tulpini de roşii legate într-un mănunchi pe spatele meu şi nu reuşesc să trec prin ultima gaură strâmtă, & strig... mama e acolo şi încearcă să mă ajute şi mai e o femeie la fereastră, încearcă amândouă să-mi smulgă legătura de pe cămaşă în timp ce eu strig - *Or să vină păianjenii după tulpinile de roşii, grăbiţi-vă! &* ele râd, în cele din urmă râd de-a binelea când ea mă trage de şliţ şi eu urlu - *Asta chiar n-o să m-ajute* -... Ce haz! până şi eu rânjesc!
Tulpinile de roşii groase şi cu ţepi, pufoase şi de un verde intens, sunt pentru păianjeni şi n-o să pot trece prin gaura prăfuită...
Vreau să mă târăsc prin găuri prin care nu se poate târî nimeni...
FERESTRELE ÎNALTE DE 800 DE KM ale nopţii cu lumină galbenă din Tanger... începe cu un ofiţer nazist care mă conduce pe un deal înzăpezit să mă execute cu un Luger automat şi face nişte glume în germană prin ninsoarea care cade şi tot cade, făcându-mă să-mi spun, în sinea mea: *Of, de ce oare călăii ăştia sexuali plictisitori tre să facă mereu glumele astea răsuflate şi convenţionale?* şi când ajungem la o casă cu o scară abruptă pe exterior, vrea să mă pună să urc, ceea ce şi fac (e aceeaşi scară din visul cu poliţaii din Lowell când aveam bandajul alb şi am fugit în Mongolia cu parada de copii care-mi scandau numele), ştiu c-o să mă împuşte pe la spate aşa că mă urc şi trest r în aşteptarea împuşcăturii, dar nu se întâmplă nimic şi când ajung sus mă întorc şi văd că are probleme cu Luger-ul... în zăpadă... lângă aceeaşi trecătoare
293
din munţi pe unde o luau chinezii-indienii ca să ajungă la graniţa cu India în visul cu voma galbenă... Aşa că fug printr-o cameră dintr-o clădire de pe colţ şi mă uit pe geam şi în vis cică e o distanţă de 800 de kilometri până jos în stradă (deşi îţi dai

seama după becurile nocturne galbene din Tanger că de fapt sunt vreo 800 de etaje)... Totul se transformă într-un film, în care eu şi gaşca mea mergem, la ceas de noapte, pe un bulevard lung să ne uităm la călătorii care străbat continentele cu autobuzul, după ce-mi cumpăr un cornet mic de îngheţată, merg cu prietenii mei, dintre care unul e îmbrăcat în femeie ca personajul Hoţul din Bagdad din poveste (un Gene Kelly foarte sleit), altul e un personaj poponar â la Genet, şi mai sunt Irwin, Simon şi alţii... în vis îmi dau seama pentru prima dată ce înseamnă o femeie aşa de masculină şi sunt înduioşat... Eu însumi sunt destul de ciudat, şi strig ceva la un grup de fete şi ele vin pe locurile din spate cu mine, pe bulevard... Gaşca intră în balconul imens şi înalt de 800 km şi apare protagonistul la pervazul ferestrei de la ultimul etaj, apoi mare agitaţie când coboară din clădirea înaltă de 800 km ca să arate publicului enormitatea sălilor de dans şi se sprijină în căderea spre strada unde se zdrobesc de trotuar toţi cei care cad şi totuşi stăm cu toţii într-un separeu şi Irwin vine cu o reclamaţie de interes cultural şi zice pe un ton clasic angelic — *Of, dar lasă-i să-şi facă un bal mare!,* adică toate capetele astea prăjite de poponari tangerieni din clădirea lor de 800 km cu săli de dans şi baluri în acest ciudat oraş cu o viaţă de noapte arăbească (marea e în apropiere) şi e atât de nostim că mă hlizesc tare de tot, iar Cody şi toată gaşca se întorc şi râd în hohote dându-şi seama că sunt încă în spatele lor, păzindu-i şi cu ochii în patru... între timp pâlcuri de oameni se duc la teatru şi ne văd (ce grup straniu) şi alţii din apropiere sunt la fel de stranii, numai băieţi, toţi cu nişte feţe inteligente, şi zic - *Oho, se vede că e sâmbătă seara...* în vis, sunt un poponar cultivat, în parte sfânt, iubit... La trezire mi s-a părut că-mi aminteam de fata aia de pe bulevard din viaţa mea anterioară în Anglia, pentru că probabil am omorât-o... Probabil că am fost un poponar în viaţa aia 294 anterioară şi n-aş fi putut să-mi dau seama cum era cu femeile virile în lipsa experienţei din viaţa asta...

SUNT ÎN FRISCO şi mă pregătesc să plec la plimbare dar dintr-odată uite-mă cum mă plimb deja pe cealaltă parte a străzii Riverside, în apropiere de parc, şi când începe să burniţeze dau să mă întorc tocmai când vine maşina poliţiei *(Mă întreb ce-o să facă dacă mă văd întorcându-mă tocmai acum?)* şi mă duc la colţ unde e un magazin de prăjituri cu îngheţată (unde în viaţa reală nu e decât colţul terenului de fotbal) şi comand o prăjitură cu îngheţată care se pare că mă costă 2$ şi eu am numai l S... aşa că nu pot s-o cumpăr şi cucoana se uită sinistru la mine (Vai, e prăjitură gustoasă, mare cât o servietă, cu îngheţată de cafea şi glazură de şerbet)... Aşa că ea scoate (după ce se transformă în bărbat) un fel de obiect care seamănă cu o grenadă de mână (sau con de brad) cu tăieturi şi începe să înfigă beţişoare în el, sau ţepi, şi e şi Zap Plouffe acolo, mă recunoaşte şi începe să strige la toată lumea să nu mă mai înşele... în vis Zap nu e mort, vorbim despre fratele lui, Gene... Mă trezesc din acest Pawtucketville ciudat dându-mi seama că Zap Plouffe n-a murit niciodată!

CA SĂ COBORI DIN APARTAMENTUL NOSTRU în stradă, trebuie ^ă o iei în jos pe o scară agăţată de vârful Empire State Building... sunt sătul de tot căcatul ăsta şi refuz să mai cobor o dată, dar Jesse o face... Un bărbat a încercat înaintea ei (mergând la slujbă cu ziarul în ediţie de seară în buzunar) şi şi-a dat drumul liniştit şi a murit de la căzătură, discret şi în tăcere... Se întâmplă tot timpul... Dar eu o iau pe calea mai sigură, care nu e indicată în vis şi uite-mă pe strada întunecată, mergând şi întrebându-mă dacă Jesse a reuşit să ajungă teafără jos... Mă întorc şi o văd la o sută de metri în faţă, mergând încet pe cealaltă parte a străzii... se pare că mama n-a reuşit să ajungă jos şi a murit, dar nu cred aşa ceva... (în aceeaşi zi mamei îi era fiică să se dea jos pe scara de la pod, un fel de previ-
295
ziune ciudată şi blândă în vis)... Jesse merge abătută prin întuneric fără să ştie pe unde mai sunt eu...

O FEMEIE ÎMBRĂCATĂ LA MODĂ se furişează afară din casă plină de remuşcări că-şi lasă bebeluşul care plânge, dar dispare cu nişte umbre cu jobene în noaptea citadină, pleacă, se strecoară pe scări şi tocmai atunci o femeie de la etaj vine tiptil doar în şosete ca să se uite la cucoana aia neglijentă cum se furişează... dar eu stau

pe întuneric privind totul printr-o fereastră din hol, văd zâmbetul satisfăcut al femeii care trage cu ochiul şi îmi dau seama că peste o clipă ea o să realizeze îngrozită că a fost privită şi prinsă asupra faptului tocmai când spiona... iar atunci când mă vede nu bate decât o lumină chioară peste faţa mea în întuneric şi ce zâmbet răutăcios îi arunc! Se albeşte la faţă...
DRAMĂ LUNGĂ CU NIŞTE BĂRBOŞI viguroşi, mon-struoşi, piraţi într-o casă veche de pe strada Gilbert (cu bărbi sănătoase din secolul al 18-lea), bucătăria micuţă a fost o casă veche, & în capăt e o epidemie de holeră şi fetiţa de 10 ani e trimisă în oraş după doctor, dar el o violase mereu... Când doctorul tânăr şi sinistru (un actor francez) vine să-i ajute pe bolnavii bărboşi, o vedem pe fetiţă care a fost abuzată sexual din nou, sau cel puţin asta înţelegem noi, dar ne mai şi dăm seama că a fost atinsă de holeră când sare de pe scaun şi maică-sa şi sora ei mai mare cer să i se facă o injecţie... Doctorul *zice-N-o să-i fac o injecţie decât mai încolo, e aproape prea târziu* iar când iese din laboratorul lui i se văd lacrimile din ochi...
De ce mintea mea e aşa de plictisitoare ziua şi apoi zămisleşte personaje ca bărboşii ăştia grozavi şi asemenea drame...
TRAVERSEZ PODUL DE PE STRADA MOODY cu un ţap sfânt în braţe, îl las pe platforma de scânduri şi mă uit 296
cum fuge pe partea cealaltă a străzii, sărind peste şinele de pe pod şi aruncându-se într-un salt mortal spre pietrele de dedesubt, de care se sparg valurile... Nu mă îndur să mă uit... Dar dintr-odată realizez că el înoată pe sub pod, se pare că n-a nimerit pe pietre şi acum îl văd înotând hotărât către malul stâncos... Reuşeşte să ajungă acolo, o ia pe o rampă de sub pod şi aleargă către mine şi când întind mâinile să-l prind el se ridică pe picioarele din spate şi mă loveşte cu copita peste degete... Ştiu c-o să-l prind de picioare, c-o să-l car în spate şi-o să-l duc acasă... Mielul ăla (alb)
SUNT ÎN MEXIC ŞI MĂ UIT PE GEAMURI în timp ce vecinii mei se holbează la mine, iar în cele din urmă o întreb pe o femeie - *A donde es Senor Gaines?'dar* de fapt mă refer la Hubbard şi ea mi-l arată pe Hubbard la o fereastră, stă într-o cameră înconjurat de vreo doişpe beatnici şi vagabonzi şi alţi musafiri... bat la geam, el se grăbeşte politicos să-mi dea drumul, dar eu port o şapcă de vânător peste ochi şi nici măcar nu mă uit la el şi intru... în mijlocul camerei, Bull (el nu mai are unde să stea că nu mai e loc) face o prezentare de arme şi în cele din urmă alege o semiautomată mică înfăşurată într-un ambalaj din mătase & i-o înmânează unui tânăr vagabond cu părul negru... Mai târziu, doar în pantaloni scurţi precum celebrul John L. Sullivan[2] în poza din revista BIG TABLE în care e surprins în poziţie de box, Bull e sfătuit de sergent să se prezinte pe bancul de nisip la ofiţerii lui „aliaţi"... Alţi ţipi în pantaloni scurţi îl ascultă... Mă minunez că Bull e aşa de sarcastic cu sergentul & cam cu toată armata în general... *Transmiteţ salutările mele Aliaţilor, zic* eu, *dacă ajungeţ acolo* (imitându-l pe Charles Laughton spre bi-
[1] încotro e domnul Gaines? (sic)
[2] Faimos boxer american din secolul XIX, a fost campion absolut în perioada 1882-l892.
297
nele lui Bull & totodată ştiind că el n-o să se ducă niciodată) & Bull râde dar eu adaug şovăitor - *atunci cân' ajungeţ acolo,* nervos ca de obicei când tre să fiu nostim de dragul lui Bull & ca la uşă când m-a văzut cu şapca de vânător în cap, el se abţine politicos de la orice comentarii legate de stângăcia mea... Mă mai minunez şi de respectul pe care i-l poartă oamenii şi ofiţerii din lume...
UN MARE CONGRES AL GENERAŢIEI BEAT are loc în Philadelphia, e toată lumea acolo dar noi am ridicat un turn de 100 de metri din beton care se dărâmă & cade pe câmp, se văd muncitori sprinteni strecurându-se din interiorul de lemn ca prin minune & unii sunt călcaţi de turnul care a fost dotat cu roţi şi se pune în mişcare pentru că ei le-au dat voie fricoşilor dinăuntru să-l mişte schimbându-şi poziţiile... îi văd pe Irwin & pe Simon dar nu stau cu ei... Pe drumul de întoarcere la New York, sunt cu unul dintre organizatorii congresului şi când îl întreb cu ce-a rămas de la conferinţă îmi zice *—A, nu-s interesat eu de aşa ceva, eu doar am furnizat betonul pentru turn* şi îmi dau seama că nu-i decât un gangster şi el începe să fie răutăcios

de-a binelea şi-mi arată cum îl pocneşte Frank Sinatra pe unul în falcă (ţinându-mă de cap şi aproape trosnindu-mă cu pumnul lui mare)... îl urăsc... în următoarea imagine se văd tipii de la F.B.I. care-i analizează conturile, arătându-i cum un anume „Gleason" a primit 6000$ într-o afacere necurată cu beton... *Vrem să ştim cine este cu adevărat acest Gleason!...* L-au prins pe gangster acasă la el... între timp eu am coborât cu liftul ăla uimitor din exterior, într-o cădere mai abruptă decât s-ar putea crede, la fel ca în Lowell uneori, James Watson încuviinţează din cap când îi zic că aş fi vrut să fi avut nişte sănii, căci coborâm pe nişte scări suspendate şi nesfârşite în partea de nord din Bronx, New York... Mi se face rău & aproape că mor trecând peste un stâlp (mă trezesc cu un picior nevralgic)...
Toţi participanţii la conferinţă stătuseră doi câte doi, pe scaune, l-am uitat pe tipul lângă care-am stat, dar în capă-298
tul culoarului Jerry Getty i-a pus-o frumoasei starlete care făcea reclamă la Revlon şi mi-a făcut şi mie poftă, i-am găsit ieşind pe o uşă secretă care ducea în canalizarea întunecată & ea e goală şi Jerry zice - *Asta e nebună...* îi înşfac trupul cald şi dezgolit, ea nu mă vrea... nu-mi place aşa de mult de ea...
CAII ZBURĂTORI DE PE MIEN MO[1]... Sunt într-un autobuz din Mexic cu Cody, care doarme lângă mine, în zori autobuzul se opreşte pe undeva la ţară şi eu mă uit la câmpul liniştit şi cald & îmi zic - *Chiar sunt în Mexic? şi ce caut aici?...* Câmpul arată prea liniştit & plin de iarbă & fără insecte ca să fie în Mexic... Mai târziu stau pe partea cealaltă a autobuzului, Cody a dispărut, mă uit în sus la cer & văd vârful muntelui ăla vechi şi înalt de trei mii de metri sau 160 de kilometri cu enormele sale palate albastre ca prin ceaţă şi temple unde există uriaşe bănci & mese de granit pentru nişte Zei Uriaşi, mai mari decât cei care îmbrăţişează zgârie-norii de pe Wall Street... Iar în văzduh, ah, tăcerea acelei orori, văd cum zboară cai înaripaţi cu nişte mantii fluturându-le pe umeri, cum dau ei majestuoşi din picioarele lor cu copite în timp ce zboară prin aer... Sunt nişte grifoni!... Aşa că-mi dau seama că suntem în Coyocan & ăsta e faimosul loc legendar... Mă apuc să le spun la patru mexicani, de pe scaunele din faţa mea, povestea Muntelui Coyocan & a Cailor lui Secreţi dar ei izbucnesc în râs, nu doar pentru că aud un străin vorbind despre asta, ci şi fiindcă râd de ridicolul la care se expune orice om care pomeneşte sau măcar observă asta... E un secret pe care nu vor să mi-l spună despre ignorarea Castelului înfricoşător... Ba chiar o fac pe deştepţii cu Eu Gringo şi simt cum mi se scurge nisipul pe sub partea din faţă a cămăşii, în faţa mea stă un mexican masiv cu nisip în mână, zâmbind... Sar în sus & îl înşfac pe unul dintre ei, e pricăjit & slăbănog & îi ţin mâna lipită de burtă să nu cumva să-mi
[1] Munte din Birmania pe care localnicii îl numesc "Lumea".
299
scoată un cuţit, dar n-are nici unul... Râd cu toţii de mine şi de ideile mele mari despre munte...
Ajungem în oraşul Coyocan deasupra căruia se înalţă muntele care se pierde în ceţuri albastre şi acum îmi dau seama că acei cai zburători se tot rotesc în zbor deasupra oraşului & peste stânci, prăvălindu-se, zburând, uneori coborând destul de jos, şi totuşi nimeni nu se uită în sus & nu-şi bate capul cu asta... Nu-mi vine să cred că sunt cu adevărat cai zburători & mă uit & mă tot uit dar asta tre să fie, chiar şi atunci când îi văd în lumina lunii: cai care dau din copite prin aer, în-cetinel, încetinel, grifoni siniştri oameni-cai îngrozitori... îmi dau seama că au existat aici dintotdeauna, dând ocoale Eternului Munte Templu & îmi zic — *Nenorociţii au ceva de-aface cu Templul ăla, de acolo vin ei, am ştiut mereu că Muntele era de groază!...*
Intru în Sala Sindicatului Marinarilor din Coyocan ca să mă înscriu pentru o slujbă pe mare în China, sunt în inima Mexicului, nu ştiu de ce am bătut tot drumul tocmai de la New York până în centrul încuiat al Mexicului pentru o călătorie pe mare dar poftim: sala unde se fac angajări pentru marinari e într-o mare încurcătură & nişte ofiţeri palizi nu înţeleg nici ei de ce am venit... Unul dintre ei face un mare efort de inteligenţă ca să trimită scrisori la New York, în copii duble, pentru a începe să lămurească motivul prezenţei mele... Aşa că dacă o să primesc o slujbă asta n-o să se întâmple cel puţin încă o săptămână de acum încolo sau chiar mai mult... Oraşul e

diabolic & absolut sinistru pentru că toată lumea umblă cu rânjete oribile (localnicii, adică) şi refuză cu toţii să recunoască existenţa acelui Stol îngrozitor de Cai Zburători... „Mien Mo", îmi zic eu, amintindu-mi de numele muntelui din Birmania căruia îi zic Lumea, cu Dzapoudiba insula din sud (India), din cauza ororilor secrete din Himalaya... Inima vie a Bestiei uriaşe se află acolo, Grifonii sunt doar nişte insecte mărunte... dar Caii ăia Zburători sunt fericiţi! cât de frumos dau din copitele din faţă, încetinel, prin văzduhul albastru!...
între timp eu şi doi tineri marinari americani îi studiem în zborul lor de la kilometri înălţime & ne uităm cum se nă-300
pustesc în jos, iar când ajung mai aproape de pământ se transformă în păsări albastre şi albe ca să păcălească pe toată lumea... Până şi eu *zic — Dap, nu-s cai zburători, doar par să fie, sunt Păsării* dar chiar când zic asta văd un cal mai desluşit mişcându-se poetic înspre lună, cu o mantie fluturându-i pe umerii infernali...
Un fost boxer cu nasul spart mă abordează, spunându-mi că-mi poate face rost de o slujbă pe un vas, în schimbul a 50 de cenţi... e atât de sinistru & viguros că mi-e teamă să-i dau 50 de cenţi... Dar uite că vine o blondă cu logodnicul ei, ca să-şi anunţe nunta apropiată, dar îşi întrerupe discursul din când în când ca să plângă pe umărul meu în faţa tuturora pe străzile din COYOCAN!
Şi Caii Zburători de pe Mien Mo galopează cu o uşurinţă domoală prin văzduhul gol şi fericit, tocmai sus acolo... La asfinţitul soarelui, pe străzile din Coyocan parcă se revarsă clinchete de clopoţei, dar sus acolo e numai tăcere & Zeii Uriaşi s-au trezit... Cum să descriu asta?
(Scris după o cină chinezească în Chinatown!)
UN VIS STRANIU STRANIU STRANIU în care o pun cu mine însumi, adică cu un trup dintr-o casetă înregistrată mai devreme pe când mă masturbam şi trupul ăsta zace lângă mine frecându-mi ciocanul...
AM VISAT CĂ AŞTEPTAM într-o autogara ciudat iluminată din New Jersey, trebuia să-mi vină autobuzul de New York, o aşteptare interminabilă, şi văd o chinezoaică frumoasă dar stranie, care aşteaptă lipită de perete... Mă duc la ea & i-i arăt pe cei doi chinezi & cei doi negri care aşteaptă şi ei... *Ce zici de tabloul ăsta!* o tachinez eu şi mă apuc s-o pipăi pe la brâu, chestie care nu-i place... *Câţi ani ai?* întreb eu uitându-mă la ovalul frumos, straniu şi senin al chipului ei & ea-mi zice *Hai să ne oprim aici totuşi, m-am născut în 1863* şi mă prind socotind destul de repede că are
301
aproape o sută de ani & spun; *Vădea eşti tibetană* şi ea face semn că da din ochi... Autobuzul vine la patru şi e de-abia ora trei, în această duminică mohorâtă în New Jersey...
POZĂM CU TOŢII PENTRU o fotografie de grup în curtea Vilei Uriaşe cu Pini a Tâlharilor... Mai târziu jucăm baseball pe teren, suntem cam o sută, îl văd pe Cody dând semnalul de minge înaltă unui tip din spate dar de fapt unui mărfar care pleacă & pune o păpuşică frânar pe şine care când i se dă la manivelă face acelaşi semn în timp ce trenul porneşte spre lumea din afară... Suntem cu toţii prizonieri ai Comuniştilor... în cele din urmă suntem chemaţi înapoi la poza aia de grup pe pajişte şi rânjind ne spun - *Dar lipsesc destul de multe mutre de aici!* şi îmi dau seama că e adevărat, pentru că eu sunt ultimul care apare & primii sosiţi sunt deja epuizaţi... Dar pe mine mă zboară din cadru cu dispreţ şi mă aruncă pe treptele temniţei, am fost bănuit de tendinţe revoluţionare sau cel puţin dubioase de când am stat la taclale pe „Terenul Liber"... O iau în jos spre osânda mea... Un însoţitor nebun de pe treptele de piatră maronie mă pune să stau provizoriu într-o celulă care are un bazin mare de apă maronie, într-o gaură de closet în care plutesc fecale în timp ce el îmi face procesul, dar pentru o clipă pleacă la datorie aşa că zgudui cumva celula care e ca o barcă & arunc apa maronie cu fecale pe coridorul temniţei... Dar el se întoarce tocmai când fac asta, ridică plosca şi mi-o varsă în cap şi apoi în capul lui şi apoi ne uităm unul la altul în timp ce din păr ni se scurge apa maronie cu căcat & îmi dau seama, printre altele, că însoţitorii din Iadul Inferior sunt atât de îngrozitor chinuiţi încât vor să fii şi tu la fel ca ei... Dar între timp pricep că în închisorile Subterane există femei, care sunt bucătărese şi chelneriţe, şi care au nevoie de dragoste cu

bărbaţi atât de tare încât au dezvoltat un întreg sistem ca să-i îndrepte pe bărbaţi în nişte somptuoase apartamente subterane destinate făcutului de dragoste & Autorităţile nu află niciodată unde au dispărut deţinuţii... Cuvântul secret e atât de
302
secret & feminin, semnele de acces în herghelie sunt atât de misterioase încât ţi-ai putea petrece toată viaţa de prizonier trăgându-ţi-o cu blondele astea zvelte & lascive absolut în siguranţă & departe de pericol... „Semnele" ar trebui să fie „raţii de mâncare" dar de fapt constau în ceea ce-au putut să strângă la muncă femeile astea ca să plătească să li se permită să viziteze locurile unde se află ascunşi prizonierii ca să o pună cu ei... şi Autorităţile sunt mereu nedumerite... însoţitorul nebun cu apă cu căcat în păr nici măcar nu ştie ce se întâmplă cu tine după ce ai ieşit din jurisdicţia lui, ca să nu mai vorbim de cei de afară, de Fotografii din Plutonul de execuţie de pe Terenul Liber...
EU ŞI JULIEN AM FOST ÎNSĂRCINAŢI să avem grijă de frăţiorul Robert în partea de sus a casei, Julien vrea să iasă şi să dea o raită prin barurile din Vîllage, prin Remo... nu l-am mai văzut aşa niciodată, atât de dornic să iasă în oraş & să se amestece cu alţii prin baruri... Mă trezesc într-o asemenea tăcere mor-mântală încât îmi spun că fereastra e închisă, dar nu e...
(1957, BERKELEY)
ALEX FAIRBROTHER împinge o bicicletă mică, cu 3 roţi, cu un ataş în care stăm toţi 5, unii peste alţii, pe un hol întunecat dintr-o casă de apartamente de pe West End Avenue, în N.Y., căutăm apartamentul lui Jonathan Miller, 80A, nu-l găsim, Fairbrother are o lanternă care luminează ca un far prin cumplitul întuneric din vis şi examinează uşile de la apartamentele 80 & 81 şi nu există nici un 80A intermediar în care să dăm de misteriosul Jonathan cel imposibil de găsit... între timp suntem cam neliniştiţi pentru că paznicul de noapte ar putea apărea pe hol cu lanterna lui... Mai devreme, într-o baracă şubredă de pe vârful bancului de nisip, trăiam într-un mare tărăboi în sânul unei familii vulgare, dar acum când sunt toţi jos la un picnic eu testez casa bâţâindu-mă & se prăbuşeşte pe nisipul de dedesubt
303
(s-a prăbuşit brusc pentru că eu n-am văzut de fapt catastrofa), eu unul mă târăsc până jos ca s-o văd răsturnată, nu fusese nevoie decât de o bâţâială şi se dăduse peste cap... Casa era atât de şubredă încât nu cred c-o să se supere nimeni... (Nin făcea parte din familia asta de pe bancul de nisip auriu)
Mai târziu, Alex Fairbrother organizează o plecare la căţărat pe munte, eu trasez o hartă pe care pun cei doi munţi mici de zahăr & zăpadă, apoi drumul nostru cu avionul din Brazilia către munţii ăştia arctici, tot ce mă îngrijorează, înainte să mă trezesc, e că, din moment ce pregătim o căţărare de o singură zi, va trebui să încercăm să dormim la mare altitudine în munţii arctici...
ÎN GRĂDINA DIN LOWELL, STUDIEZ CU ATENŢIE inelul de lipici pe care l-am pus pe buştean ca să ţin gândacii la distanţă de un anume punct sensibil, unii sunt prinşi în el, vine mama cu un cârnăcior & zice - *Nu prea mai am bani, va trebui să cumperi tu mâncarea de acum încolo &* pe stradă, pe trotuar, un prieten se uită lung la noi, *A, ce mai faci?,* zice mama cu nepăsare... El face un semn spre nevastă-sa, mama e indiferentă şi faţă de ea, cei doi nu mai vin în vizită deşi s-ar părea c-au venit cu maşina până aici ca să ne vadă pe noi, dar mamei nu-i pasă... Dar mă rog, e doar cartea viselor...
„DIEPPE"... Sunt într-un tren care merge dintr-un aşa-zis Le Havre spre Dieppe, într-un triunghi care se întinde în V spre sud, coborând şi urcând din nou, mă gândesc să schimb la Dieppe şi să mă sui în trenul de Marsilia ca să ajung într-un loc unde-i mai cald (Avignon! îmi zic eu dar cineva îmi spune că e frig & bate vântul în ţinutul acela vechi din Arles) şi oricum mi se aduce aminte că am doar 25$ şi că oricum nu pot s-o fac şi-mi dau seama posomorât că tre să cobor la Dieppe şi să cutreier pe câmpurile ceţoase şi sumbre din Normandia toată vara cu poncho-ul meu şi „să-mi aştept banii de la New 304
York"... E dimineaţă, câmpul e plin de rouă, soarele trandafiriu răzbate printre norii de ploaie, de abia când mă trezesc protestez împotriva propriilor mele gânduri - *Şi*

ce-i aşa de rău dacă petreci o vară în Normandia? Dar eu nu vreau decât să plec din Europa, să mă duc în America, să plec din America, să mă duc în Mexic, să plec din Mexic, să mă duc în Maroc, să plec din Maroc, să mă duc dracului...
MĂ APĂR ÎN FAŢA UNUI JURIU în care se află un judecător bătrân cu părul alb, dar eu sunt în aer, levitez, plutesc deasupra lor şi le explic vociferând de ce nu sunt vinovat & ei zâmbesc fie pentru că argumentele mele sunt prosteşti, fie pentru că, din moment ce acum nu mai sunt pe pământ, cine mă poate judeca?... De parcă, *Ia uite la îngerul ăla ridicol îngrijorat de lucruri lumeşti... nici măcar nu ştie că-i liber... li dă înainte perorând ca să-şi explice poziţia şi uite-l ce liber e în aer...* Ce-nseamnă toate astea?
VISE VISE VISE... Sunt într-o maşină, după o plimbare lungă pe bulevardul cu vechea biserică din Boston, sunt cu Cody, care e la volan, cu Irwin, Simon, nişte gagici, propria mea gagică de 15 ani cu ochii verzi, ei fumează iarbă fără să mă trezească şi pe mine dintr-un somn aparent ca să-mi ofere şi mie (nu de alta, dar e iarba mea) aşa că îmi văd mai departe de scris şi apoi... (aici m-am întrerupt din scris)... merg cu gagica mea prin noroaie lungi şi dune de nisip şi îngrozitoare tufişuri de scaieţi înspre mare, mă supăr pe ea fiindcă mă duce mereu prin scaieţi, ne aşezăm să ni-i smulgem din tălpile pantofilor & de pe pantaloni apoi ne ducem în cabana în care Swenson doarme într-o cameră, tre să ne că-ţărăm peste patul lui din fereastră ca să ajungem în camera noastră, el se zvârcoleşte şi încearcă să mă dea la o parte... Sunt supărat pe toată lumea, dar sfârşesc în pat cu gagica mea pentru nişte partide lungi de sex morocănos în ceaţa de dis de dimineaţă... Iar mai devreme eram în nişte tunele lungi

şi jilave, iar la un moment dat mergeam pe partea exterioară a unui tren şi săream pe-un morman alunecos din rumeguş care nu mă ţine şi aproape că ajung sub roţi, îi spun inginerului conductor să încetinească până mă caţăr şi eu (înainte de intrarea în tunel) & înainte de asta în casa lui Cody cât de bosumflaţi am încetat să ne mai vorbim & doamne fereşte dar ce diferenţă între gândurile mele conştiente din timpul zilei & visele astea de noapte, care-mi arată că ar trebui să trăiesc singur, ca un boem, doar cu o gagicuţă... E dureros să aflu că nu fac ceea ce vreau, niciodată
DEASUPRA TUTURORA, JOANNA le arată pizda printr-o crăpătură din pantaloni lui Eileen Weber & Eileen Panier (Eileen Weber face o faţă ţeapănă, feroce, depravată & de un cenuşiu intens aproape negru) la cererea lor, dar pe Cody îl deranjează... Apoi (totul se întâmplă pe un şlep din Lowell) eu vin în Mexico City & vin la modul descurajant, ca să mă învăţ minte, strada de pe marginea apei & pereţii înalţi ai clădirilor roşii uriaşe, un Mexic turistic al femeilor care se întinde până în sud, către Tehuantepec care-i un punct la o distanţă necunoscută pe harta cenuşie... Eu merg pe tren cu mexicanii, merg pe pontoane şi o tai prin parcuri, mă duc la film... Acel Mexico City dement deluros plesnit de apă cu bărci mohorâte cu clădiri cu şosele cotite există numai în visele mele, mult mai izolat decât în realitate...
O DOAMNE, ÎNTREAGA ECHIPĂ DE FOTBAL DE LA LICEUL DIN LOWELL, ne uităm cu toţii la filme vechi făcute după meciurile noastre, îl vedem pe Norman, mijlocaşul blond, condus de gaşcă pe stradă unde Chet Rave se plimbă cu gagică-sa, ca să-l convingă pe Chet că din cauză că el, Norman, e aşa de terminat, avem nevoie de Chet să joace în locul lui, apoi chiar îi arătăm un salam acoperit de ceară într-o pungă de hârtie spunându-i că Norman 306
şi-a smuls puia, şi nu ştiu dacă-i o glumă sau o puia adevărată & Chet îi pipăie coastele lui Norman şi zice *A, a fost lovit până şi aici,* aşa că-i de acord să joace, ne uităm cu toţii la asta de pe partea din faţă a unui tren (acum) uitându-ne cât de repede gonim pe şine & eu sunt lângă Christy Kelakis, ne sprijinim cu tandreţe capetele aplecate unul de celălalt în timp ce Depoul Santa Barbara trece pe lângă noi într-o vijelie în amurg & eu îi explic atunci munca mea de la căile ferate, aplecându-mă fermecător, e cel mai tandru moment din visele mele, Kelakie zice *N-o*

să-i mai vedem arătând spre fantomele de pe ecran, fosta noastră echipă, iar eu încuviinţez, zic *N-o să-i mai vedem* (ceea ce înseamnă moarte definitivă) & tocmai atunci trenul (acum suntem în ultimul vagon) începe să se legene în curbă, eu strig - *Merge prea repede! - &* desigur că vagonul nostru se desprinde de restul trenului & merge clătinându-se mai departe de unul singur & apoi ultimul lucru pe care-l văd sunt vagoanele din faţa noastră, s-au oprit & noi ne îndreptăm spre ele cu 130 km/h, aşteptăm cu toţii să murim, întreaga echipă, în tăcere, cu nasurile lipite de geam sau alţii (între care şi eu) dându-se înapoi...
PE VÂRFUL EMPIRE STATE PE PLATFORMA UNUI LICEU DE CATEGORIE la ora siestei cu fiul poponar al senatorului Shaft care nu vrea să mă lase să dorm & mă tot împinge lângă margine în „ardoarea" lui iar eu îi mărturisesc în cele din urmă că mi-e frică de înălţime & îl rog să mă lase în pace & într-un final îi rog pe însoţitori să mă ducă jos legat la ochi... E delicat şi palid, copilul problemă al şcolii, mă deranjase mai devreme pe scaunele din sala de întruniri, e un liceu colosal şi înfiorător... Sub platforma noastră se văd oamenii şi maşinile mişunând ca nişte furnici în ceaţă. Oare domnişoara Brooks se va mărita vreodată cu tâmpi-tul domn Boynton?
307
DESOLATION PEAK, 1956'
ORGIILE SEXUALE DIN SALONUL LUI TONY CURTIS unde o femeie din faţa altei femei îmi arată ce ţi se face, începe prin a-mi frământa organele genitale în mână & linge cu o limbă mare bucata de came, e o roşcată, în ani ceva mai mare decât mine, e o după-amiază senină, suntem într-o mansardă din New York sau Hollywood & îmi arată albume mari cu Tony cu părul lung şi creţ şi cu toţi prietenii lui secreţi... Mai târziu, un poponar cărunt îmi dă o poză „remarcabilă" care speră c-o să mă facă să mă îndrăgostesc de el, e de fapt coperta unui roman de-al lui, cu autograf cu tot, arată cam ca mine dar cu părul mai albit... E bogat, are o nevastă, un apartament scump, cu patio şi băuturi, mă duc acolo seara după o bună bucată de vreme petrecută cu mama aşteptând pe un coridor de marmură... Unde ne-am plâns de milă unul altuia...
AH, PLEC ÎNTR-O MARE HEGIRÂ care se va sfârşi cu completa subjugare a simţurilor mele într-o sălbăticie sură în singurătatea budistă aşa că nici măcar nu-mi fac bagajele, ci pornesc prin ploaie pe bicicleta mea cu motor (oarecum îngrijorat că nu mi-am luat bunătăţile) & pe când frec menta pe o stradă care seamănă cu bulevardul Princeton din New Jersey, trec pe lângă nişte şcolăriţe care-şi zic - *Auzi, dar e normal ca Jack Kerouac să aibă un motor la bicicletă?...* - *Bine-nţeles* -.... Ajung la localul aflat peste drum de Depoul din Lowell şi intru alene să văd ce au în materie de caiete ieftine pe care să scriu în „sălbăticie"... Dar Doamne mi-am luat toţi ochelarii de protecţie & echipamentul de ploaie ca evreica aia cu maşina M.G.L. Mă întorc în lume, în lumea bună şi frumoasă şi optimistă, tortillas & fasole în piaţa plină de fum & ce-mi mai doresc să fi avut o maşină de scris!
[1] In vara anului 1956, Kerouac a petrecut 63 de zile într-un post de observaţie anti-incendiu în Desolation Peak, în Parcul Naţional North Cascades şi a folosit această experienţă în romanele *The Dharma Bums* şi *Desolation Angels.*
308
ÎN CASA DIN PAWTUCKETVILLE, MAMA & BLANCHE vorbesc despre bărbatul înalt şi brunet care şi-a lăsat *pişoarul* pe scaune & apoi mama îmi şopteşte că Mademoiselle Bergeron a sunat & vine în vizită cu nu ştiu ce pretext doar ca să-şi bage nasul şi să stea la o bârfa, noi tocmai am sosit în Lowell într-o casă nouă... Mai devreme, pe canapea, cineva mă râcâia pe ochi, o persoană fără nume şi fără sex care semăna cu Rainey-Julien...
TEJGHELE DE STICLĂ MICUŢE, NEGRICIOASE ŞI JALNICE în magazinele de dulciuri din Lowell, dar de fapt în Mexico City şi eu pe deasupra cumpăr ziarul Mexico City News dar e mic & cu foile nedezlipite în partea de jos dar eu vreau să aflu ultimele ştiri din baseball, tocmai am sosit şi patronul meu e smead şi nu-l văd printre vălurile din spate & poate c-o să cumpăr nişte lumânări şi să mă duc mai

încolo la piaţă după un pahar mare de suc de portocale sau poate de *guanajuato...* In ziar zice *„Ştiri din North Cascades "...* E un vis uriaş despre tot lanţul muntos întunecat dar gri-argintiu al Americii de Nord & mă trezesc pe un munte îngheţat în Cascadele din Washington, într-o dimineaţă răcoroasă...
DIN NOU IN PAWTUCKETVILLE PE STRADA MOODY, DUPĂ-AMIAZA, mă plimb, la un moment dat în pielea goală, cu „şinele" meu gol (adică amândoi în pielea goală) şi mai încolo o tură pe la Textile Lunch, arată la fel (adică deloc la fel) cu săli de mese enorme şi oameni care mănâncă şi pe care-i recunosc & îl văd pe Pete, proprietarul ochelarist (el e!) trecând, apoi arunc un ochi în holul blocului nostru să văd dacă are acelaşi tapet (?) & apoi pe hol, ultimele trepte, mereu coboram pe treptele astea cu mâinile întinse atingând amândoi pereţii tapetaţi & astfel că tapetul e pătat şi rupt iar cum cobor eu aşa, închid ochii în vis & îmi văd dâre de lu-
309
mină prin întuneric & îmi spun: - *Doamna Fortier e pe moarte* (a murit acum patru ani), dar eu ştiu sigur că e pe moarte... Insă e un vis ciudat, iar mai devreme eram pe aceeaşi stradă Moody unde stătusem cu Irwin într-o dugheană sumbră cerşind băutură & acum erau acolo nişte negrotei... în tot timpul petrecut aici pe vârful Desolation am tot revăzut oraşul Lowell, pe Joe pe Salem Street, am visat la casa de pe Sarah Avenue, etc., cum mai continuă să mă bântuie acest Lowell, e un întreg univers shakespearian în sine...
CĂLĂTORESC LA BOSTON CU TATA într-un fel de maşină, intrăm pe un bulevard întunecat la ceas de noapte, lângă „Arlington" şi ne ducem să luăm troleul către Revere, dar aici îl pierd pe tata aşa cum şi l-a pierdut şi Cody pe al lui în vagonul de marfa (cât pe-aci) şi cutreier prin staţie printre călători fără un chior în buzunar & mister & tata a dispărut, dispărut, dispărut... & dispăruse atât de nepăsător... ca tata din visul cu pivniţa de pe dealurile din Frisco... apoi mă duc la Coney Island şi când mă dau jos din trenul suspendat mă uit în jos şi-i văd pe jucătorii de la Dodgers facându-şi încălzirea pe stadionul Ebbetts, îl văd pe Gil Hodges & Duke Snider cu bâtele lor & cum sar eu în jos să mă uit de pe trotuar, suspendat acolo, zăresc şi indicatorul de pe trotuar pe care scrie *Nu vă uitaţi la meciurile de baseball de pe acest trotuar* aşa că în loc să aterizez, eu respect legea şi zbord mai departe până când ajung pe fundul unui teren gol plin de săpături, unde se joacă nişte copii, aşa că mă duc pur şi simplu la metrou unde un bărbat îl întreabă unde se află pe un paznic în uniformă albastră, care îi zice - *Sunteţi în (Chelan) şi ar trebui să vă bucure asta & să ştiţi pe viitor &* ne arată cu degetul & vedem, incredibil, amândouă trenurile subterane de pe 7th Avenue & 8th Avenue aşteptând la peroane diferite să se urce pasagerii din Coney Island şi dau fuga să-mi prind trenul... Mai târziu bârfesc cu o actriţă zveltă şi sofisticată, iar eu mă sclivisesc şi scap numele Tallulah Bankhead cu care am fost azi noapte, în vis mă dojenesc pe mine însumi pentru c-am fost aşa de aiurit... *Dacă ai* 310
fi fost faimos asta-i tot ce s-arfi întâmplat, prost efeminat ce eşti!... Sunt lângă un gard de fier, noaptea, în Long Island... Oricum nu pot să strecor un cuvânt prin lateral sau oblic, ca s-o zic la modul drăguţ şi nostim...
ORLANDO 1962
OAMENI VULTURI, un vis care să pună sfârşit tuturor viselor... cu adevărat îngrozitor... tre să-l scriu imediat ca să-i păstrez impresia îngrozitoare... începe cu mine şi cu doi puştani care suntem angajaţi să lucrăm în munţi pe acelaşi „lanţ" ca Desolation Peak (de exemplu, muntele Mien Mo din nou) & pornim cu un echipaj pe râul de pe costişă, iar ei ne spun că doi muncitori se pare că s-au scufundat în zăpada de pe costişă şi tre să ne aplecăm peste nişte hăuri enorme ca să-i azvârlim sau să-i tragem sus... Tot ce facem noi e să stăm acolo pe o zăpadă sfărâmicioasă, la trei sute de metri mai sus de râu, sfărâmând zăpada în blocuri atât de mari încât nu ţi-ai putea da seama dacă e vreun om prins înăuntru sau nu... Nu numai că şefii au pantofi speciali care îi ţin aproape de malul sigur (ca nişte cleme de ski) aşa că încep să-mi dau seama că îşi bat joc de noi, bieţi copii, şi am fi putut să cădem şi noi (eu aproape c-am căzut)... (aproape)... Ca observator al poveştii, îmi dau seama că e doar o glumă rituală anuală pentru a-i păcăli pe nou veniţii la muncă, dar care sunt trimişi apoi pe partea cealaltă a râului să spargă gheaţa de pe nişte bancuri enorme de zăpadă în speranţa că-i vor găsi pe muncitorii dispăruţi... Aşa că acolo ne începem marea călătorie, mai întâi în josul râului, dar pe drum toţi ţăranii ne spun

poveşti despre cum Maşina Monstruoasă a lui Dumnezeu de pe celălalt mal, care scoate sunete ca unele păsări & buhuhu & are o mie de drăcovenii infernale care să te îmbolnăvească de la toate detaliile precum neglijenţa şi morile de vânt şi şubrezimea, ca „Observator al poveştii" îmi dau din nou seama că e o şmecherie care să ne sperie când ajungem acolo noaptea şi începem să auzim de-a adevăratelea sunetele păsărilor, ale bufniţelor etc., gândind ca nişte începători necopţi că acela-i „Monstrul"... în-
311
tre timp ne înscriem să mergem pe versantul principal, dar îmi promit că dacă nu-mi place acolo mă întorc să-mi reiau slujba de pe Desolation Peak... Angajatorii noştri au făcut deja dovada unui simţ al umorului absolut criminal... Ajung la Muntele Mien Mo care seamănă cu Canionul Bixby (canionul Raton din *Big Sur)* iarăşi dar are un râu lat şi fierbinte care curge prin fisurile enorme & jos acolo, pe multe stânci, se află vulturi uriaşi puşi pe clocit... Nişte vagabonzi bătrâni vâslesc până la ei şi-i trag cu greutate de pe stânci şi-i hrănesc ca pe nişte animale de companie, le dau bucăţele de carne roşie sau viermi roşii, deşi la început am crezut că vagabonzii ăştia bătrâni de la oraş voiau să-i mănânce sau să-i vândă (ceea ce e posibil totuşi) pentru că înainte să gândesc asta m-am uitat & am văzut sute de perechi nenorocite de vulturi la groapa de gunoi a oraşului... Ăştia sunt acum nişte vulturi-oameni, au braţe cu formă umană, picioare, capete, torsuri, dar au şi pene în culorile curcubeului & bărbaţii stau liniştiţi în spatele Femeilor Vulturi, încetinel, cumva, trăgându-le un futai cu aceleaşi mişcări lente şi obscene... Atât bărbatul cât & femeia stau cu faţa în aceeaşi direcţie & cumva e un contact între ei pentru că li se văd fundurile acoperite de pene în culorile curcubeului, iar fundurile astea se mişcă uşor, lent, monoton, în ritm de futai, pe versanţii mormanelor de gunoi... în trecere chiar surprind expresia unui bă-iat-vultur blond nemulţumit pe vecie pentru că are o femeie-vultur care-i o bătrână palavragioaică ce s-a certat cu el tot timpul... Are faţa întru totul umană, dar neomenesc de cleioasă, ca un aluat de plăcintă necoaptă şi părea îngrozit că şi aşa-i destul de condamnat la toate astea ca să mă facă şi pe mine să mă cutremur de compasiune, ba chiar zăresc expresia ei îngrozitoare de chin de cocă de plăcintă de vârstă mijlocie... Sunt atât de umani!... Dar dintr-odată eu şi ceilalţi doi suntem duşi într-un apartament din oraşul respectabil al Oamenilor-Vulturi, iar acolo o Femeie-Vultur & fiica ei ne conduc în camerele noastre... Au feţele ca nişte leproase, pline de aluat de plăcintă, dar date cu farduri ca să pară nişte păpuşi de Crăciun & mate & pufoase, însă cu expresii umane, 312
cu nişte buze ca de cauciuc, nişte expresii grase şi sfărâmicioase ca aluatul de plăcintă, nişte feţe ca o vomă de pizza galbenă care ne fac scârbă, dar nu zicem nimic... Apartamentul are nişte paturi murdare de hipioţi & saltele peste tot dar eu umblu prin spate căutând o chiuvetă... E *enorm* - o plimbare interminabilă prin cămări lungi şi unsuroase & toalete uriaşe cu câte o singură chiuvetă murdară, în beznă chioară & totul e slinos ca subsolurile întunecoase de la liceul din Lowell.... în cele din urmă ajung în bucătărie unde noi - *noii muncitori* - se presupune că tre să gătim toată vara nişte mâncăruri infime... Şeminee mari de piatră & sobe de piatră, toate împuţite & unsuroase de la o orgie a Oamenilor-Vulturi de acum o lună, cu mormane de pui încă nepregătiţi zăcând pe jos, printre gunoaie & sticle... Grăsime râncedă şi puturoasă peste tot, nimeni n-a curăţat-o vreodată sau n-a ştiut cum s-o facă & locul e cât un garaj de mare... Mă împing să ies afară împingând un soi de tavă care pute a grăsime şi e plină de urme de mâncare şi fug departe de grozăvia aia uriaşă şi împuţită & pustie... Puii graşi şi aurii zac răsturnaţi şi putreziţi pe jos, pe nişte lespezi de piatră pline de resturi... Dau fuga afară, n-am văzut un asemenea spectacol de murdărie niciodată în viaţa mea...
între timp aflu că cei doi băieţi cercetează un coş plin cu mâncare vulturească adusă pentru noi & unul dintre ei zice chibzuit - *Băşicuţe în zahărul nostru* - adică Vulturii şi-au pus băşicile în zahărul nostru aşa c-o să murim dar în loc să fim cu adevărat morţi o să fim duşi în Nămolurile Subterane ca să umblăm cufundaţi până la gât în noroi împuţit, trăgând de nişte roţi uriaşe care scârţâie (printre şerpi mici şi bifurcaţi) astfel încât Diavolul cu urechi lungi să-şi poată exploata mina asta de Piatră Cubică Purpurie care e secretul acestui întreg regat... Sfârşeşti acolo jos, gemând & zbătându-te printre cadavrele altor oameni, chiar cu familia ta plutind prin nămol... Dacă izbândeşti, poţi

deveni un Om-Vultur cu faţa cleioasă, împerechindu-te obscen şi încet pe mormanul de gunoi de deasupra, cred eu, ori asta, ori Diavolul îi face pe Oamenii-Vulturi cu rămăşiţele din Iadul subteran...
313
Vrea cineva fasole?
(voma aia cleioasă şi nămoloasă „Sioux Sick" pe care am visat-o în 1958 era întinsă peste tot pe pereţii bucătăriei) (mai multe informaţii despre Mien Mo) (munte)
(cel cu caii zburători, adu-ţi aminte) (care tre să fie un Coşmar din Atlantida)
PIERRE WARWICK & eu într-un nou bufet unde eu fur bucăţi de brânză lungi & scurte, când încercăm să mergem la Toaleta Bărbaţilor un tip se joacă cu mingea cu fiul lui fix în faţă şi mingea tot cade pe nişte scări care duc de la toaletă în catacombe subterane unde după ce fugi pe scări derapezi până în celălalt perete pe podeaua umedă şi alunecoasă... Tipul e un bărbat respectabil îmbrăcat la costum... Pierre vrea să ştie de ce nu-i place de el, iar eu încerc să-l domolesc pe Pierre în timp ce mergem pe patine de gheaţă pe un teren de pe un deal pustiu & pe partea cealaltă, printre bungalourile suburbane pricep & inventez ceva despre tipul ăla şi „părerea lui zbârcită"....
Dăm peste o gaşcă de ţipi, dintre care unul e un Val Hayes îmbătrânit, adică are o pălărie & dinţi putreziţi, iar eu îi explic egoismul meu mental lăuntric spunând - *Ca şi cum aş bate un cui la sfârşitul cuvântului,, Perfecţiune'' & cuiul ar ricoşa şi n-aş nimeri şi-aş zice cu voce tare „Ah, Sfârşitul Perfecţiunii"...*
Adaug că nimeni în afară de mine nu apreciază asta, la fel ca toate cărţile pe care le-am scris... El înţelege şi continuă să rânjească la fel ca Val în timp ce eu zic - *He he he,* să fiu ager ca Nietzsche spunând ce-deştept-mai-sunt -... Mă simt jenat că dintr-odată îl întreb *Tu eşti ValHayesl*... El zice că nu, dar nu e chiar aşa de adevărat?... Cu Pierre şi alţii, mergem pe un coridor lung al vieţii şi ajungem la un vagabond care se apleacă peste un zid cu picioarele pe dinafară, toată lumea trece pe lângă picioarele lui (mai e un tip înalt care stă lângă vagabond, dar eu îmi fac drum încet printre picioare & mă întorc să-l văd (mergând mai departe) cum scoate un stilou care ar putea la fel de bine să fie un cuţit de buzunar, cu atitudinea unui huligan care-ţi arată că are un cuţit... Am şi eu în 314
mână un baston inofensiv lung de 15 cm, de fapt e mica mea bâtă de baseball pe care am sculptat-o când eram copil ca să lovesc mingi de baseball care erau de fapt rulmenţi cu role... Când ajungem în zona bufetului pe coridorul ăla, poponarii din gaşca mea mă cheamă înapoi agitaţi să mă uit la Henry Hartzjohn care mănâncă la masa lui (e întors cu spatele, cred că e Henry, dar ei zic: *E singur!)* însă când pornesc înapoi cei doi golani trec pe lângă mine, eu mă uit ameninţător la cel înalt, de parc-aş vrea să-i spun-^a, *şi?* - şi mă trezesc... (ce plimbare lungă prin pădure pe care Pierre şi eu am mai fă-cut-o cu patinele de gheaţă lângă nişte mici loturi din cartier pe patinele de gheaţă până pe coridoare îmbâcsite pline de discuţii & huligan intimidanţi)
(încerc să-i explic lui Val că „Sfârşitul Perfecţiunii" înseamnă că orice s-ar întâmpla când bat eu cuiul în cuvântul „Perfecţiune", va trebui să rămână doar asta, „Sfârşitul Perfecţiunii")
AM VISAT DE ASEMENEA că tot ce ţine de existenţă era un întreg abstract matematic ideal, de ex., scăzând 740 din 1000, obţii 260 ceea ce însemna „Ou", mai mult sau mai puţin sau alte figuri, aşa că dacă voiai un ou aveai oul în această întregire matematică ideală & nici măcar nu trebuia să-l vezi sau să-l mănânci ca să-l ai!... Acelaşi lucru şi cu universul, un Ideal vast pe care-l poţi avea fără să-l vezi, fără să-l auzi, să-l guşti sau să-l atingi sau să-l miroşi... Doar să-l gândeşti, pe loc, şi o să fie al tău înainte să fie, de fapt! în străfulgerări neîncetate în capul meu, toată creaţia exista înainte să apară cererea sau dorinţa... *completă... & abstractă...* (Budism matematic)
VIS DE PE 23 IULIE, 1958
SUNT CU HUBBARD ÎN „BOSTON", lângă Harvard, mergând pe o stradă întunecoasă într-o după-amiază de duminică, iar eu întreb de baruri interesante, el zice că nu-i nici unul, însă că ştie despre un local ciudat la câteva sute de metri
315
distanţă care nu e chiar un bar ci un club de spiritism unde dai bani ca să stai în lumina reflectoarelor în timp ce revelaţiile tale intime, tocmai acele lucruri pe care nu le-ai dezvălui nici măcar unui prieten şi nici n-ai vrea să le ştie, sunt pronunţate, ba nu, cântate... Aşa că ne ducem acolo, într-o plimbare curioasă ca aceea de pe Eighth Avenue din New York în 1945 sau cea de mai târziu, din Tanger, când ne-am uitat la cerul verde

al amurgului, şi intrăm şi plătim şi ne aşezăm şi se începe cu Hubbard, mai întâi un grup curios de ţipi gen FBI care încep să arate nişte filme cu Hubbard care sunt proiectate peste capetele noastre şi apare Ernie McRorie cu nişte stinghii care-i ies pe urechi cu nişte elice atomice învârtindu-se la capetele stinghiilor şi Hubbard zice - *O, Doamne* - de parcă nici prin cap nu i-ar fi dat că cineva ar fi putut afla vreodată aşa ceva despre el... Intre timp, eu stau şi tremur, aşteptând cu groază să-mi vină rândul... Dintr-odată încep să proiecteze un film cu femeile din viaţa lui Hubbard şi mai întâi apare o Edna foarte slabă şi zveltă, trecând pe Claremont Avenue, printr-un cartier respectabil de la Columbia, iar apoi se trecea cumva la o scenă cu Julien şi la chipul familiar al unei femei care părea Cecily (Cecily Wayne) şi femei atât de cunoscute deşi nu le-ai văzut niciodată până acum, iar în cele din urmă, ultima femeie e o June Evans zveltă şi răpitor de frumoasă, traversând strada, iar filmul e atât de intens încât Hubbard şi cu mine suntem dintr-odată transportaţi tocmai pe strada aceea felahă din Mexic şi uite-ne în faţa uşii lui June şi uite-o şi pe ea care vine într-o rochie de un verde deschis, cărând pungile de alimente, urmată de nişte masculi mexicani care fluieră după ea uimiţi, iar Hubbard îi spune - *Hei, June* şi ea îi zice - *După ce mi-ai Jacut tu mie, Hubbard, n-o să fie chiar aşa de uşor să mă recucereşti* şi dând uşor din fund intră pe uşa blocului şi masculii vin după noi fluierând şi zicând *Cine-i tipa? Ea nopodemos să vorbeşte spanioleşte* şi Hubbard zice *Ba bineînţeles că ea poatepodemos să vorbeşte spanioleşte,* iar eu le răspund băieţilor — *Bineînţeles că ea poate podemos să vorbeşte espanol,* iar tipii fluieră uimiţi, poartă cămăşi albe, iar noi rămânem pur şi simplu acolo şi ştim că June o să ne dea drumul în casă mai 316
târziu şi între timp, peste drum, în lumina neoanelor din noaptea strâmtă şi sucită şi nebună cu tot *cha cha cha-v*| din Mexic, se află (după colţ) nişte case din New England bântuite, cu tencuiala albă deja veche şi crăpată, cu copaci despuiaţi de noiembrie... E un vis atât de extraordinar şi de sensibil şi de fermecător şi de inteligent ca Garden că mă trezesc uluit...

Cotidianul

pentru cititori de elită

Abonament 12 luni

129 lei 50% **reducere**

Completează-ţi abonamentul
cu oricare dintre Colecţiile Cotidianul!

Cotidianul,

Vdsiuntk ik tama din i.ibini-tck-mmlsiriliw

cr

ENCICLOPEDICA

49 lei

7vol Serial

sausenaall-a sausenaalll-a

SIMFONICA

39 lei

7voi: CD + broşură

Sena l

sausenaall-a

LITERATURA

49 lei 59 lei 99 lei

15 voi 24 voi 40 voi

Detalii: e-mail **abonamente@cotidianul.ro** sau la tel **021/311.40.61762 /64 /67,**
de luni pînă vineri, între orele 10.00 si 18.00

NOUÎ Abonamente la **www.shop.cotidianul.ro**

ABONAMENTE COTIDIANUL

completate, la alegere, cu oricare dintre colecţiile

Colecţiile Cotidianul, prin abonament

Acum poţi avea abonamentul pentru un an sau pentru 6 luni cu oricare dintre Colecţiile Cotidianul. Conf igunează-ti singur varianta de abonament pe care o doreşti!

Abonament 12 luni=129 ron Abonament 6 luni=69 ron

SIMFONICA* 39 ron (Seria l sau seria a ll-a, 7 voi: CD+broşură) ENCICLOPEDICA+49 ron (Seria l sau seria a ll-a sau seria a lll-a, 7 voi.)

LITERATURA+ 49ron sau **+59ron** sau **+99ron**

_____ (15 voi.)_____(24vol)_____(40 voi.)

Te-ai abonat pentru l an?

Indiferent de modalitatea de abonare şi de varianta de abonament Cotidianul pe care ai ales-o, completează datele personale şi trimite talonul împreună cu o copie a documentului de piată a abonamentului pe adresa CP. CE. -CP. 20, Bucureşti, prin fax la nr 021/311.40.75 sau pme-malLabonamente@cotidianuLro. Amachitat_____ .reprezentând contravaloarea unui abonament pentru un an, 149ron

traiecte

fSpec f;c3t varianta de abonsrpont a easă"i

Ataşez copia documentuy de piată a abonamentului seria nr

• Adma la căra donsc «ă îmi fle livrat zlaml şl colecţla/cotecţllte*:

(Scurta' sepa-atdaca doriţi sa vă f^ vra'p colecţie (3 o alta adresă)

Firma/compania «>

(Dacă **abonamentul** estp pentru **persoane** jundt

Domeniul de activitate_____ _____

Cod unic de înregistrare (CUI) Reg.Com.

Departament __

Nume Prenume

(Daca anonamen-u eite rjontru persoane iuridice *e orrpletează numele si prenumele persoanei de contact;

Jydeţ/Sector__....._ .___localitate

Str.

Telefon E-mail

Data naşterii Ocupaţia

Lujiacy care doresc să înceapă livrarea abonarnenty]yi*^l_

Nr. Bl. Se. Ap.

lppntruabonarneTe!earMatep.năpp/Qa r livrarpspr ~e ncppe-'higrculuna jrnâîoar& j *votumelfi din colecţii incluse in abonament, care au apărut pînă în momentul încheierii abonamentului, *vor* fi livrate la sflrşltut pnmei luni de abonament, prin colet postai Volumele din Colecta aleasă care apar după încheierea abonamentului vor fi expediate la sfîrşitul lunii de apariţie, la adresa indicată de abonat Colecţia Literatura indude cărţi din Colecţia 2006-2007 * 7 cărţi care vof apărea în tunile noiembrie 51 decembrie 2007. în funcţie de luna de start a abonamentului

Sînt de acofd ca datee mele sa f >e prelucrate s să nte n baza de da*e a S C Poligraf S P L (nr operator 3228) a să primesc materiale informative de la aceasta şi de apartenen săi agreaţi Lacerereameascnsa.SC PoligrafSRLseob!igăsăacîuaiizeze.să$teargăsau să mă informeze, in scris, despre dateie nele prelucrate conform Legii nr 677/2001

Data

Semnătura

S.C. Catavencu *SA* îşi asumă responsabilitatea trimitem ziarului şi a cărţilor la adresele indicate Eventualele erori de distribuţie nu cad în sarcina noastră, dar trebuie imediat semnalate pe adresa de e-mail abonamenţe@cotkJianul ro sau la tel 021/31140 61/ 62/ 64/ 67

ABONEAZĂ-TE ACUM!

v' Suna la infoline un reprezentant Cotidianul vine la tine. oriunde in Bucureşti, pentru a incheia abonamentul **</Direct:** achită contravaloarea abonamentului in contul **SC CATAVENCU** SA. **CUI 11285736**

Cont IBAN: R023BRDE450SV09893604500. BRD Grup Societe Generale. Sucursala Mari Clienţi Corporativi **•/Prin difuzorii de presă *s* Online:** accesează www cotidianul ro

infoline abonamente: O2V3n.4O.61 / 627 **647 67**

de luni pînă vineri, între orele 10.OO şi 18.OO

www.clubliteratura. ro